Emine Tavuz

ÇÜRÜK VİŞNE V

VEDA

Epsilon

ÇÜRÜK VİŞNE

V

VEDA

Emine Tavuz

epsilon

Bölüm 1

-Mesaj-

Gözlerine bakarken hissettiğim şeyleri, yüreğime ellerinle mi koydun?

Onun gözlerine bakarken zaman dikiş tutmaz, unuttun mu Esila?

Aptal, diye yakınıyordu iç sesim. *Öğrenemedin mi hâlâ, onun gözlerine bakarken zamanın geçmediğini.* Bin kere baktın gözlerine belki, bininde de mi anlamadın?

Gün doğumuna kadar hiç konuşmadık, yüreğime koyduğu aşkla ve beynimin içine kazıdığı sevgiyle gözlerine bakıp bana sorduğu sorunun cevabını kendimde aradım. Ağzımı bıçak açmadı, o da sanki hiçbir şey duymayı beklememiş gibi, elinin tersiyle yüzümü okşayarak yalnızca bana baktı. Geçmez sandığım o dakikalar geçti... Güneş, fırtınanın ardından pencerelerden içeriye girdi ve yeni bir sabaha uyanırken sırtımı ona dönüp duvarı izledim.

Beni kurtarmak için bana bir aile ver,

İzin ver... Bir çocuğumuz olsun.

Onu kurtaramadığımı bu şekilde söylemesi, kalbimi yumruğuyla kırması gibi bir şey oldu. Ona, zaten aile gibi hissettirdiğimi sanıyordum, bunu hissetmesi için bir çocuğa ihtiyacı olmadığını... Biz zaten aileyiz, bunu görmesi için

gözlerini ellerimle mi açmalıydım? Bir çocuk... Bu, ağzına ve planları arasına alacağını düşündüğüm bir konu değildi.

Hâlâ şaşkın olan hüsran dolu bakışlarım, güneş ışığının dalgalandığı duvara bakarken, vücudumdaki keskin kas ağrılarını hissetmeye başladım. O dakikadan beri konuşmadığımızdan olsa gerek sessizlik bir balon gibi göğsümde şişip kocaman olmuştu. Asrın da yatağın içinde tıpkı benim gibi kıpırtısız, sessizdi. Bu gece bu yatak buz gibiydi.

Pati'nin ayak seslerini duyduktan az sonra kapıdan giren hantal bedenini gördüm. Bir süre orada durup ikimize baktı ve ardından yatağa çıkıp Asrın'ın pantolon paçasına asıldı. Asrın tepkisiz kaldı ve gelip aramıza yerleşene kadar da hiçbir şey yapmadı. Pati üzerine çıkarken de bir şey yapmadı, miyavlarken de bir şey yapmadı ama ben üşüyerek kollarımı kendime sardığımda, ateş gibi ellerini omzuma koyup aşağıya doğru okşadı. "Üşümek senin neyine?" dedi, bana, gözlerimi yummama sebep olacak bir ses tonuyla. "Yürek Yangının buradayken?"

"Beni çok şaşırttın." Sesim soğuktu. Üşümüş müydü içi?

Yanağını buz gibi omzuma koyup, "İyi anlamda mı kötü anlamda mı?" diye sordu.

Göğsüm bir mücadele içindeymiş gibi inip kalkarken, "Ben," diyebildim yalnızca. "Ben sadece on sekiz yaşındayım."

Parmakları aynı şekilde omzumdan aşağıya doğru süzülürken, "Yaşından daha olgunsun," dedi, sanki bu çocuk sahibi olmak için yeterliymiş gibi. Gözlerimi yumdum ama yine de ondan uzaklaşamadım. Aksine, eli çok sıcak olduğu için ona doğru sokulmaya yeltendim. Asrın elbette bunu fark edip beni sarmaladı ve omzumdan öptü. "Neye alındın?"

Alındığım doğruydu. Gücenmiştim, ama neye? Biz zaten aileydik, birbirimize yetiyorduk, daha mutlu hissetmemiz için çocuğa ihtiyacımız yoktu. Onunla ben, önceden

öğrenmiştik bunu; yalnız ikimiz varken mutlu olmayı... İkimiz de sorunlu, melankolik insanlardık, anlaşılma ihtiyacımız olmadan birbirimize yetiyorduk. Bir çocuk... Hem de hayatımızda Niko gibi problem varken bir çocuk yapmak, üstelik bu yaşta... Evet, doğru kararlar veren biri değildim ama bunun yanlış olduğunu biliyordum. Henüz okuyor, her gün birden fazla sorunla yüz yüze geliyor, sık sık kavga ediyorduk...

Üstelik ben şizofreni hastasıydım.

"Biz... Yetişkin miyiz sence Asrın? Seninle ben... Sorunlu iki çocuğuz."

Bir süre sustu, kelimeler ona duygularımı göstermeden anlatmanın bir yoluydu. "Sadece..." Ellerimi sıktı. "İstedim. Sadece senden. Senin... Senin annesi olabileceğin bir bebek..."

"Biz, ikimiz mahvolmuş ailelerin çocuklarıyız. Sırf istedin diye, daha kendi sorunlarımızla başa çıkamıyorken, bu dünyaya çocuk getiremeyiz."

"Serseri olduğum için mi?"

"Sorumsuz olduğumuz için."

Sustu... Ki Asrın bunu hep yapardı. Susmak, bazen tamamen onunla bütünleşmiş bir eylemmiş gibi geliyordu; konuşmak da, yemek de, uyumak da, büyümek de... Kahretsin, her şey onunla açıklanabilir gibiydi ve bu bir sihirdi.

Hiçbir şey demediğinde bir daha uyuyamayacağımı anladım ve kollarının arasından yavaşça çıktım. Orada, kollarının arasında kalmam için bir şey yapmadı; elleri beni serbest bıraktı. Zaten yatağın çok ufak kısmını kaplıyordum, oradan çıkıp sarı saçlarımı sırtıma attım ve bir havlu almak için dolaba ilerledim. Asrın yatakta yan dönüp yanağını yastığa koydu. Gözleri hissizdi. Donuk, bocalamış tepkim karşısında ne hissettiğini anlamıyordum. Gözlerinin önüne bir gölge çekmişti.

Farkında bile değildi ama yataktaki izimi okşuyordu.

Bu dağın görünen kısmı, diye düşündüm. *Bu, bu aşkın görünen kısmıysa, içeride ne kadarı gizli?*

Onu arkamda bıraktım ve kafam karışmış halde koridora çıkıp banyonun yolunu tuttum. Küvete girip suyu açtım ve bekledim. Su dolduğunda kendimi sıcaklığına teslim edip kollarımı bacaklarıma doladım. İnsanın kalbinde hıçkırık kalır mıydı? Sanki kalbimi hıçkırık tutmuştu.

Yine de ağlamadım, artık eskide kalmıştı, kalmalıydı. Suyun içinde oturup vücudumun ısındığından emin olduktan sonra ayaklarımın üzerinde doğrulup durulandım ve havluya sarınarak banyodan çıktım. Islak, sarı saçlarımı iki yana alarak odaya girdiğimde Asrın'ı aynı pozisyonda gördüm. Beni bakışlarıyla takip etti ve çamaşırlarımı giyişimi izledi. Havluyu çekip kenara attım ve okula gideceğim için siyah bir pantolon aldım. Üzerine de bir tişört çekip kot gömleğimi giydim ama düğmelerini iliklemedim. Yatağın ucuna çöküp havluyla sarı saçlarımı kurularken burnumu çektim.

"Miyav," dedi Pati, ayaklarımın etrafında dolanırken.

Yataktaki hareketliliği hissedene kadar Pati'ye baktım ve Asrın'ın bacakları yanımdan aşağıya doğru sarktığında, ürperip elimi aşağıya indirdim. Uykusuzluk ve düşünceler o kadar yoğundu ki, başımı dizlerine koyup dinlenme hasreti çekmeye başlamıştım. Elini ıslak saçlarıma koydu ve bana yaslanıp üşüyen bedenimi ılıttı. "Ağlıyor musun?"

Öyle düşünmesini istemedim. Kendisi yüzünden ağladığım düşüncesine kapılmasından hoşlanmadım. "Ağlamıyorum," dedim, dudaklarım titrerken.

"Ağlama," dedi, sertçe.

Sarı saçlarımı aşağıya doğru okşarken, "Ağlarsam?" diye sordum ona.

"Ölürüm," dedi bana.

İlk olmaz.

Bunu da ilk kez duymamıştım, son da olmayacaktı. Saçlarımı sertçe okşayıp üstünden öptükten sonra kalktı ve benim dakikalar önce yaptığım gibi kapının yolunu tuttu. Sırtına bakmaktan hep nefret etmiştim, arkasında kaldığımı gördüğüm için. Peşinden koşan Pati'yle birlikte koridora çıktı ve gözlerimin önünden kayboldu.

Ne geceydi ama, diye düşündüm: *Uykusuz bir gece daha.*

Ellerimi başımın arasına alıp yerdeki parkeleri izledim. Niko şehre geri dönmüşse başımıza bela olması an meselesiydi. Asrın üzerine gelen belalarla adeta el sıkışır, onları sorun etmezdi ama bu kez değil; bu kez fırtınayı değil, sessizliği istiyordu. Artık eski hırçınlığını değil, benimleyken sahip olduğu huzuru istiyordu. Bu yüzden belki de, ikimizden daha masum bir şey, bir bebek istiyordu... Asrın söz konusu olduğunda hep bencil olmuştum ama bu kadar olamazdım, iyi bir hayata sahip olmadan bu dünyaya bebek getiremezdim.

Ben daha kendimi bile yetiştirememiştim ki bir bebeği yetiştireyim.

Asrın'ın bir daha bu konuyu açmaması umuduna tutunup hıçkırığımı kalbimden attım.

Saçlarım kuruduğunda ruhsuzca kalktım ve gece boyunca üzerinde uzandığımız yatağın örtüsünü düzeltip odamızdan çıktım. Ellerimi önümde bağlayarak ürkek adımlarla koridorda yürüdüm ve önce kafamı uzatıp mutfağa baktım ama Asrın'ı göremedim. Adımlarım beni bu kez oturma odasına taşıdı ve kafamı içeriye uzattığımda, Asrın'ın dizlerindeki Pati'yle fısıldaştığını gördüm. Üstü çıplaktı, altında hâlâ pantolonu vardı ve yumuşak bir şekilde kedimizin tüylerini okşuyordu. Kemikli, yaralanmış parmaklarını okşama içgüdüsüyle mücadele ederken, "Gel," dediğini duydum ve irkildim. İlk an Pati'ye dediğini sandım ama bana

demişti, kafasını kaldırıp gözlerime bakmasa bile elbette orada olduğumu biliyordu.

İnce parmaklarımı birbirinin arasından geçirerek onun yanına yürüdüğümde Pati'yi sağ dizine alıp çenesini hafifçe kaldırdı, elini bana uzattı. Parmaklarını kavradım ve bacaklarının arasına girip diğer dizine oturdum. Parmaklarım her konuda zayıftı ama onun boynuna anında, sıkıca sarılmıştı. Kafasını çevirip gözlerimizi birleştirdi, eliyle yapmasa da, bakışları sayesinde yüzüme dokunuyormuş gibi hissettirdi. "Saçlarını neden kurutmadın?"

Omzumu silktim. "Gerek görmedim."

"Bak sen," dedi, belime çimdik atarken. "Üşüyüp yanıma gelmeyi, göğsüme sokulmayı biliyorsun."

"Ben yanına gelmiyorum," diye inkâr ettim, onunla inatlaşma isteğimi bastıramamıştım. "Sen beni yanına çekiyorsun."

Durgun, sert gözleri bir anda parladı. "Aşkımsın çünkü sen benim."

Bana ilk kez bunu söylemişti, âşık olduğunu değil aşkı olduğumu. Aşkım kelimesini onun ağzından duymak çok tuhaf hissettirdi, dudaklarımı dudaklarının tam ortasına bastırıp öpmek istedim. Duygularımı fark etti ve yüreğinin yangını gözbebeklerine taşarken, yaklaştırıp dudaklarını dudaklarımın kıvrımlarına denk gelecek şekilde bana yasladı. "Hoşuna mı gitti öyle demem?"

"Evet," diye kabul ettim, dudaklarının müsaade ettiği kadarıyla.

Geri çekilip bana acıması yokmuş gibi güldüğünde, onu ne kadar iyi tanıdığımı fark edip içimi çektim. Belimin yanını aşağıya ve yukarıya doğru okşayarak gözlerimi dikkatle süzdükten sonra, "Benim ailem sizsiniz," dedi, dizindeki Pati'yi de işaret ederek. "O mesajı silersen hiç sormamış gibi yapacağım, eğer silmezsen de... Düşünmek istediğini

düşüneceğim. Ama bunun hakkında konuşmayacağım, düşüncelerini etkilemek istemiyorum."

Bunlar o an bana söylediği son sözcükler oldu ve devamında bir kez daha kurumuş dudaklarımdan öpüp ıslattı. Kollarımı boynuna doladım ve sessiz kalıp düşünceli şekilde televizyon ekranına baktım. Pati saçlarıma asılıp çekmeye başladığında Asrın onu aşağıya itmekle tehdit etti. Pati daha da hırçınlaşıp Asrın'ın memesini ısırdı, kendimi tutamayıp güldüm.

İlk ders vaktimiz yaklaşıyordu, tam evden çıkacakken Pati'nin yere yaptığı çişi gördüm ve kızdım ona. Utangaç şekilde kuyruğunu kıvırıp kaçtı, evin içinde bir süre kovaladım onu. Asrın gelip ikimize de kızınca Pati'yle küstük.

Sonra Asrın Pati'nin çişini temizledi.

Dünden beri ilk kez gerçekten güldüm. Pati'nin yemeğini bırakıp evden çıktık. Sokağın kenarına park ettiği Range Rover'ına ilerlerken ellerimizi birleştirmeden yapamadı.

Kampüse vardığımızda Asrın arabadan inmedi, dönüp bana baktı ve konuşmadan yaklaştı. Elini enseme koyup dudaklarıma kapanırken, "Kısa bir işim var," dedi boğuk bir sesle. Ensemden sertçe bastırıyordu, onu aynı sertlikte öptüm. "Seni alırım."

Öpücüğünü sonlandırdığında, "Nereye?" diye sormayı akıl ettim.

"Sır," dedi, saçlarımı okşamayı ihmal etmeden.

Fark ettim de, Asrın hep gidiyordu...

Arabadan inip kampüsün kapısından girdiğim an bana doğru koşan Lavin'i ve onu takip eden Cenk'i gördüğümde, yüzüme daha yumuşak bir ifade kondurdum. Onlar yanıma varmadan önce dönüp arkama baktım, arabanın köşeden döndüğünü gördüm. Nereye gittiğinin merakıyla gergin şekilde önüme döndüm, Almila ve Bora da aralarında belli bir mesafeyle ama yan yana yürüyorlardı. İkisi de

yorgun, ikisi de kırgın duruyordu. Lavin koşturarak arkama sığındı ve dirseklerimi yakaladı. "Ya, Esila şuna bir şey de. Sabahtan beri her yanımı ısırıp duruyor yamyam herif."

Cenk arkama geçmeye çalışırken, bir eliyle Lavin'in koluna uzandı. "Lavin, bak, totem yaptım diyorum sana," diye konuştu, epey sıkıntılı görünüyordu. "Bugün on kere ısırık almam lazım birilerinden. Çok ciddi bir mesele, sekiz kere ısırdım iki kez daha ısırayım..."

Lavin cırladı. "Sen gerçekten malsın."

Omzumun üstünden Lavin'e göz attığımda ilk dikkatimi çeken kazağını sıvadığı kollarından görünen derin diş izleri olmuştu. Cenk'in bu totemine bir anlam veremeyerek ona doğru döndüğümde, "Cenk, mal mısın?" diye sordum ciddi ciddi. "Kızın kolunu yemişsin, diş izlerine bak ya..."

Cenk masum bir bakış attı. "Kanka senin kolunu ısırayım mı azıcık?" dedikten sonra bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettiğinde masum sayılmayan bir küfür etti. "Yok sen ısır desen de ben ısırmam. Asrın kalbimi klozete atıp üstüne sıça..."

Bora kolunu ona uzattı, gömleği dirseklerine kadar sıvalıydı. "Gel ısır, gel ısır ama yeter ki saçmalama."

Almila dağınık bir topuzla tutturduğu saçlarından firar eden tutamlarla oynarken, huysuz bir şekilde konuştu. "Çok pis ısırıyor."

Hepimiz gözlerimizi abartıyla devirip Cenk'e baktığımızda gömleğinin yakasını havalı bir şekilde ensesine siper etti ve aniden Lavin'e doğru koşmaya başladı. Lavin sevimli kahkahalarla arkamdan kaçıp okulun etrafını dolaşmaya başladığında, Cenk de onu yakalamaya gitti.

Onlar yanımızdan uzaklaştıklarında, Almila'nın göz ucuyla Bora'nın koluna baktığını gördüm. Gerçekten kanadığını ama Bora'nın bunu umursamadan Almila'nın tepkilerini izlediğini gördüğümde dudaklarım minik bir

tebessümle hareketlendi. Almila sırt çantasının küçük ceplerini aralayarak kâğıt mendil çıkardı ve ilgisizce Bora'ya uzattı. "Al sil kolunu. Beni kan tutar."

Bora bilhassa Almila'nın parmaklarına dokunarak elindeki mendili aldı. Dudaklarında şeytani bir tebessüm filizlenirken, Almila kızaran yanaklarıyla yanımızdan uzaklaştı. Bugün hepsinde bir hâl vardı. Cenk'ın Lavin'i kucaklayıp okula götürdüğünü gördüm. Bora silkelenip kendine gelirken, başını öne eğip Almila'nın haline gülümsedi sonra bana döndü. "Senden ne haber?"

Yan yana kampüse doğru yürümeye başladığımızda, dağınık bıraktığım saçlarımı geriye attım. "İyi." Dürüst değildim, dürüst olursam onlar üzülürdü. "Aynı yani. Asrın beni okula bırakıp gitti işte, ben de derse girdim. Acaba nereye gitti?"

Bora mavi gözlerindeki karmaşıklığı benim gözlerime yıkarken, "Şey," diye konuştu kararsız bir şekilde. "Ben Asrın'ı değil, seni sordum."

Bir an öylece kalakaldım. Kendime yaptığım en büyük ihanetle yüzleştim; ben yoktum, o vardı. Bir an bu halime lanet ettim, sonra bunun lanet edilemeyecek kadar güzel olduğunu fark ettiğimde mahcup bir şekilde gülümsedim. "Ben yorgunum biraz. Birkaç gündür tuhaf şeyler gelişiyor ya, ondan işte."

"Sana da oluyor mu?" diye sordu renksiz, belki sönük bir tebessümle. "Bazen yetişkin olmak dünyanın en zor şeyi gibi geliyor."

Dudağımı kıvırdım. "Yetişkin gibi davrandığımdan emin değilim."

Dostça omzumu sıvazladı, konuşamadıklarımı duyduğunu hissettim. Belki de bu çocukları bu yüzden seviyordum, iyi veya kötü biri olmam umurlarında değildi. Her şekilde yanımdaydılar. Birlikte yukarı çıktık, Almila üst

katta, merdiven başında durmuş bize bakıyordu. Bora sıkkın bir nefes verirken, "Bu kız hep böyle inatçı mıydı?" diye sordu.

Belli belirsiz mırıldandım. "Biraz asidir."

Bora hesap yapar gibi parmaklarıyla bir şeyleri sayarken, gözlerini kısmış ve düşünceli bir hâle bürünmüştü. "Bu asiyle ömür nasıl geçer ki?" Kendi kendine mırıldandı. "Acaba yaşlandığında daha mı asi olur?"

Tuhaf bakışlarımı fark ettiğinde, ellerini yanına indirdi ve gülümsemeye çalıştı. Kapısı açık olan dersliğine göz atarken, "Ben gideyim," dedi aceleyle. "Kendine iyi bak, bir de Asrın'a söyle telefonları küfür ederek suratıma kapatmaktan vazgeçsin."

Yumuşak bir ifadeyle başımı salladım. "Bir ara söylerim."

Bora yanımdan uzaklaşırken, Almila'ya dokunarak geçmiş ve bu da bizim kızın sinirlerini zıplatmıştı. Onun arkasından küfürler üretip bağırırken, Bora çoktan dersliğine girmişti. Almila'nın hırsla savurduğu kollarını yakalayarak, "Sakin ol güzelim. Biraz abartmıyor musun?" dedim.

Almila duraksadı, mahcup bir şekilde başını öne eğdi ve kızıl saçlarını düzeltti. Öğrencilerin geçtiği köşeden sıyrılarak duvar dibine geçtik ve yan yana durduk. "Nasılsın?" diye sordum kısık sesimle. "Bora ile aranız daha iyi gibi görünüyor."

İçli bir nefes alıp, "Karmaşığım," diye yanıtladı sıkıntıyla. "Bora'nın bir başkasını öpmüş olmasını hazmedemiyorum. Tamam, bunun onun isteği dışında gelişmiş olması artık gözüme eskisi kadar saçma gelmiyor ama..." Gözlerini yumdu, "Onu ne kadar seviyorsam, kaldırması o kadar zor."

Onu anlayamazdım, ben sevdiğim adamı kimseyle paylaşmamıştım. Paylaşmazdım. "Haklısın," diye konuştum.

"Zor olmalı ama bunu atlatabilirsiniz. Bora'nın seni sevdiğini görmüyor musun?"

Bana boş boş baktı. "Görmüyorum."

İşte bu kötüydü. Ben mi yanılıyordum yoksa Almila mı kördü? Onun kör olması daha iyi bir seçenekti. "Almila, daha iyi bak. Bora seni seviyor. Bir karar verirken bunu göz önünde bulundur."

Kıvrımlı kirpiklerini usulca kırpıştırırken dayanılması zor bir acı ile fısıldadı. "Ama... İçim küs. Böyle tuhafım, bir şeyler kayıp gitmiş gibi ama onu her zamankinden daha çok seviyorum."

Onun canının yandığını bilmek tarif edilemez bir histi. Kızıl saçlarını okşadım, ona iyi gelme isteği çok baskın gelmişti. "Almila, sen iyi ol bana yeter."

Gülümsedi. Çok içtendi. "Esila, sen her daim benim en sevdiğim insan olarak kalacaksın."

Gözlerimin içine bir tebessüm çizerek onun güzelliğine baktım. "Hadi, derse git."

Ona sıkı sıkı sarılıp oradan uzaklaştıktan birkaç dakika sonra dersliğime girmiş, sırama yerleşmiştim ki Lavin nefes nefese girdi sınıfa. Yanıma geldi, sıradaki yerini aldığında önüme dönerek kendimi derse vermeye çalıştım. Blok dersleri oldum olası sevmemiştim, bayıcı ve bunaltıcıydı. Neyse ki, öğretmenin şiir örnekleri uzun saatleri bir nebze katlanılır kılmıştı. Aklım ondaydı, o aklımdaydı... Doğrusu; aklım, onu gördüğüm ilk andan beri bende değildi.

Tam karnımda, Asrın'dan bir parçaya sahip olmak. Canımın canı.

Bu değil miydi?

Karnımın içinde bir şeyler kıpırdanıyordu, duyguların bazen adı olmazdı. Bilemedim. Vakit dolduğunda içinde olduğum kalabalığın dağıldığını gördüm. Lavin genişçe esneyip, iki topuz yaptığı saçlarını itinayla düzeltirken,

"Cenk'in yanına mıyorum," diye konuştu. Bu kız her an sevimliydi. "Sen de gelsene."

"Sen in, birazdan gelirim," diyerek sıranın üstündeki defterimi ve kalemlerimi toparladım. "Cenk'in esprilerini kaldırmak için beynimi boşaltmalıyım."

Hoş melodili bir kıkırtı döktü. "Demesene öyle, o sızı güldürmek için yapıyor."

Kalbim ısındı. "Biliyorum."

Lavin yanaklarıma sulu öpücükler kondurup sınıftan ayrıldı. Eşyalarımı topladıktan sonra dersliği terk edip koridora çıktığımda sevimsiz bir sürprizle karşılaştım.

Nam-ı diğer fizikçi koridorun diğer ucundan bana bakıyordu.

Onun varlığını dahi unutmuştum, şu an ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Ben kendime güçlü dedikçe, zayıf olmaktan korkan bir kadına dönüşmüştüm ve yine zayıf olduğumu kendime kanıtladım. Kaçtım. O, tuhaf bir ifade ve bariz bir ilgiyle bana bakarken, tedirginlikle arkamı döndüm ve diğer merdivenleri dolanmayı tercih ettim.

Peşimden gelmedi.

Bu güzeldi.

Birkaç katı indim, çantamın ağırlığı yadsınamazdı ama sorun etmedim. En alt kata indim. Kalabalık çıkış kapısına yığılmış, soğuğun kokusu camlardan içeriye sızmıştı. O kalabalık arasından sıyrılıp bahçeye çıktım, spor ayakkabılarımla yürümeye başladım. Cenk ve Lavin bir grup gençle voleybol oynarken, Bora onlara tezahürat yapıyordu. Almila hâlâ dersten çıkmamış olmalıydı. Çantamı kucağıma düşürüp bağdaş kurdum ve yanağımı avucuma yaslayarak kahve termosumu çıkardım. Cenk ona gelen topu tutamayacağını anladığında, bir anda kendini yere attı ve dizini tutarak bağırmaya başladı. Boşa çıkan topu umursamadan Cenk'in yanına koşturdu herkes.

Lavin, Cenk'in oyun yaptığını çok iyi anlamasına rağmen, onun önünde eğildi ve gülmemek için çabalayarak konuştu. "Sevgilim, çok mu acıyor?"

Dizini ovalarken, "Geçti ya," diye konuştu sempatik bir tavırla. "Hadi devam edelim."

Hep beraber oyuna devam ettiklerinde dudaklarıma belli belirsiz bir tebessum yuva yapmıştı. Lavin ve Cenk voleybol topunu kendi aralarında döndürmeye başlamışlardı, Bora da bu hallerine sırıtıyordu. Bir müddet onları izleyerek kahvemi içtim.

Gün boyu çocukların yanından ayrılmamış, zamanımı onlarla öldürmüştüm. İki sınava girmiştim, geçebilecek notu aldığımı umuyordum. Derslerim bittiğinde sınıftan Lavin ile birlikte çıktım. Çocuklarla okuldan ayrıldık, hepimiz bir arabada goygoy yaparak sokakları gezdikten sonra beni annemin evine bıraktılar.

Annem, geçtiğimiz günlerde beni aradığında Mehpare Teyze ile tanışmak istediğini söylemişti, bunu bugün aradan çıkartmak istemiştim. Akşam yemeğini yedikten sonra evden çıkıp siteye geçtik. Asrın'la ilk öpücüğümüzü paylaştığımız yerden geçerken dudağımın kenarı kıvrıldı. Siteye yürüdük, annem asansörle çıkmayı teklif etse de onu merdivenlerden çıkmaya ikna ettim.

Elimi cebime soktum ve gri gümüş detaylı anahtarı çıkardım. Anahtarı kilide sokarak kapıyı araladığımda, geçmişin rüyalarında çınlayan müziği işittim.

Asrın ile bu evde baş başa kalmayı çok özlemiştim.

Eşikten içeriye süzülürken, annem merakla sordu. "Annesi evde dedin. Hani? Bu ev çok sessiz ve karanlık..."

Mehpare Teyze'nin rahatsızlığından bahsetme fırsatım olmadığı için annem pek bilgi sahibi değildi. Üstümüzden çıkardıklarımızı portmantoya yerleştirdikten sonra kısık bakışlarımı annemin güzel yüzüne çevirdim. "Annesi biraz

rahatsız... Aydınlığı pek sevmiyor sanırım, büyük ihtimalle uyuyordur."

Bakıcısı gitmiş olmalıydı. Sessizce koridoru yürüdükten sonra salondan yayılan cansız ışığı fark ettik. Kapının siyah kulpunu indirdim, eşikten içeriye yönelerek salonun ortasına yürüdükten çok sonra fark ettim Mehpare Teyze'nin balkon kapısı önünde durduğunu. Sırtı bize dönüktü, dağılmış saçları omuzlarına doğru dökülmüş, saten pijamaları zayıflığını belirginleştirmişti. Varlığımızın farkında değildi.

Bu hali içimi sızlatırken ona doğru yavaş bir adım attım. Parmaklarım belli belirsiz bir dokunuşla omzuna konduğunda, "Mehpare Teyze," dedim, "Dalmışsın. Bak, sana birini getirdim."

İrkilip omzunun üstünden bana doğru döndü ve önce tenindeki parmaklarıma, sonra yüzüme dikkatlice baktı. "Sen..."

"Esila. Asrın'ın... Esila."

Elimi nazik bir hareketle omzundan kaldırırken, "Ben dokunulmayı pek sevmiyorum," diye konuştu, beni kırmamak için açıklama yapmasına gülümsedim. "Evet hatırladım. Esila, bu saatte ne yapıyorsun? Oğlum nerede?"

"Asrın'ın biraz işleri var," diye konuştum sıcak bir yaklaşımla. "Gece gelebilir. Ben de size annemle geldim, hem ben hem siz tek kalmayın diye."

Bize doğru dönerken, "Annen mi?" diye sordu ruhsuz bir sesle. "Annen mi var? Hani, nerede?"

O ana dek, varlığını kısa bir an unuttuğum annemden kısık sesli bir nida koptuğunda irkildik. Mehpare Teyze ile aynı anda ona doğru döndüğümüzde, asla beklemediğim bir tabloyla karşılaştım. Annemin yüzündeki dehşet olağandışıydı. Allak bullaktı. Dudakları birkaç kelimeye sırt çevirerek küçük bir çukurla aralanmış, nefes almayı bırakmıştı. Annem sarsıldı, parmakları bir destek ihtiyacı içerisinde duvara tutunurken ben şaşkındım.

Endişe, kalbimi bilmem kaç yüzüncü kez tekletirken, "Anne," diyerek ona doğru atıldım. "Ne oldu, neyin var? Yüzün soldu."

Annemin gözlerinden patır patır dökülmeye başlayan yaşlara büyük bir dehşetle bakıyordum. Mehpare Teyze aynı tepkisizlikle bu ana tanıklık ediyordu. İki soluk kadar bir vakitte annemin yanına ilişip, kolumla onu dirseğinden yakalarken, "Anne, beni korkutuyorsun," dedim. Eli ayağı buz kesmişti. "Konuşsana, ne oldu?"

Annem irileşen çakır mavileriyle Mehpare Teyze'ye bakarken, öyle dağılmış görünüyordu ki, ne yapacağımı bilemedim. Bir anda ne olmuş olabilirdi? Umutla, sanki bir şeyler ister gibi Mehpare Teyze'ye baktıktan sonra dudaklarını araladı. Önce konuşamadı, belki belirsiz bir şeyler döktü ama anlamadım. Daha çok sayıklama gibiydi. Onu sarstım, "Anne, ne oldu? Ellerin titriyor, neden ağlıyorsun?"

Annem veryansın etti, sayıklamaları sesli kelimelere döndüğünde, kaderin ilmekleri göğsümün kemiklerini sardı. Bir ilmek çekilse göğsüm sökülecekti. "Bu kadın, Meh... Mehpare. Kafenin sahibi, bu... Bu... Aman Allah'ım."

Anlamadım söylediklerini, ama kalbim çoktan hızlı atmaya başlamıştı. Durdum, annemin isimsiz haline yutkunarak baktığım saniyelerden sonra zihnimdeki her şey yerine oturdu. Kafe. Annem. Geçmiş ve Mehpare. Donmuş gibi kalakaldığımda, annem ellerini çırparak bana baktı. "Esila, bu kadın o kadın. Anlattım sana, hatırlıyorsun değil mi? Kafenin sahibi, bana yardım eden?" Duraksadı, gözleri, yağmurdan sonra yerde oluşan küçük su birikintilerini anımsatıyordu. "O küçük çocuk Asrın..."

Asrın... Dünümde de varmış, bugünümde de.

Annemi sakinleştirmek hiç de kolay olmadı. Mehpare Teyze her şeyden habersiz, geceyi izlemeye kaldığı yerden devam ederken ben annemin yamacına oturdum. O bana

bir şeyler anlattı, ben de hastalığı yüzünden bu anları hatırlamayan Mehpare Teyze'ye baktım. Anneme, onun ağır durumunu anlatırken kelimelerimi zor toparlamıştım, çünkü çok şaşkındım.

Bu nasıl bir şeydi? Kader olduğu muhakkaktı ama çok aykırı ve imkânsız hissettiriyordu. Annem, Mehpare Teyze sayesinde ayakta kalmış, Asrın daha kundaktayken annem tarafından tanınmıştı. Biz çok önceden mi var olmuştuk yani? Buradan belli değil miydi, bizim birbirimize ait olduğumuz? Annem sustuğunda ben anlattım, Mehpare Teyze'nın neden kendisini hatırlayamadığını açıkladım. Annem mahvolmuştu, sürekli ağlayarak sayıklıyor ve apaçık bir acıyla Asrın'ın annesine bakıyordu, o ise kayan yıldızları sayıyordu.

Zihni bir çocuk kadar saftı; bir an hatırlıyor, bir an sonra unutuyordu. Annem titreyen yaşlı parmaklarıyla yanaklarındaki bitip gitmez istilayı savuştururken, ağlamamak için dudaklarımı sertçe dişledim. Avuçlarını dizlerinin üstüne yaslayıp, dakikalar sonra anlaşılır bir cümle kurdu. "Korkunç. Yaşadıkları çok korkunç... Ben onun adına çok üzüldüm, onu seviyordum," diye konuştu, sık sık iç geçiriyordu. "Oğlu... Asrın. Ben hiç anlamadım, aklımın ucundan dahi geçmedi. Onun oğlunun, yıllar sonra senin kalbini çalan adam olması nasıl açıklanır ki?"

Kâküllerimi alnıma dağıtırken fısıldadım. "Kader."

Annemin omuzları düştü, Mehpare Teyze'ye baktığımızda uyumuş olduğunu gördük. Annem gözlerini tavana kaydırıp ağlamasını durdurmaya çalışırken, "O çok iyi bir kadındı," diye konuştu, yanaklarına acıdan bir resim çizildi. "Bunu hak etmiyordu. Nasıl olur, hâlâ aklım almıyor. Çok güzeldi, mutluydu... Evet, kesinlikle hak etmiyordu."

Annemi sakinleştirmek için soğuk avuçlarına uzandım. "Hak etmiyordu ama yaşadı. Dışarıda binlerce evsiz çocuk

var, ya da şu an dünyanın bir yerinde tecavüze uğrayan bir kadın var. Hangisinin bunu hak ettiğini söyleyebiliriz?"

"Çok acı... Esila, bu çok acı."

"Çok acı. Anne, oğul öyle acılar ki..."

İkimize ait olmayan bir ses duyuldu. "Evet, çok acıyızdır."

O idi...

Göğsümün kalbimi tırmalamasından anlamam gerekirdi... Ne zamandır bizi dinliyordu? Annem mahcup bir ifadeyle omzumun üstünden ona bakarken, gözlerindeki özürlerin fısıltısını okuduk. Annem dudaklarını araladı, sonra yumdu. Bir kez daha araladığında pişmanlığı içime fersah fersah aktı. "Asrın, hoş geldin çocuğum."

Asrın cevap vermedi.

Hareketlendi, annemin karşısında olduğum için göremiyordum ama yaklaştıkça nefesim daralıyordu. Yanımızdan geçti, annesinin yanına ilerledi ve oturduğu koltuğun önüne doğru hafifçe eğildi. Annesinin saçlarını severken, alnına da şefkatli bir öpücük bıraktı. Bir şeyler fısıldadı lakin kendinden başkası duymadı.

Annem bana doğru fısıldadı. "Onun yaralanmış bir adam olduğunu bilemezdim. Üzgünüm kızım."

Annemin elini okşayarak onu teskin ederken, göz ucuyla Asrın'a bakıyordum. Kalktı, bedeninin iradesi ve kuvveti nefesimi kesmişti. Annem bakışlarını kaçırdı, Asrın yanımıza yürüyerek arkama geçtiğinde, yüzünü hâlâ göremediğim için buruk hissediyordum. Başını boyun çukuruma doğru eğerek dudaklarının parıltılı busesini şakağıma kondurdu. "Merhaba bebeğim."

Annemin karşısında onun tek dokunuşuyla kendimden geçiyor olmak utanç vericiydi. "Merhaba."

Dudakları saçlarımda oyalanırken, bakışlarını da anneme çevirdi. "Hoş buldum. Sevgilim burada, nasıl hoş bulmam ki?"

Annem ne diyeceğini bilemedi ama benim dikkatimi çeken tek şey, ilk kez benim haricimde birinin yanında bana sevgilim demesiydi. Annem sessiz kalmayı tercih ettiğinde doğrulup ayağa kalktım, telaşla bana uzanacakken mırıldandım. "Burada kal anne, hatta yat ve uyu olur mu? Rahat ol, kimse seni burada rahatsız etmez."

Asrın'a bakamıyordu. "Pekâlâ."

Annemin yanından uzaklaşıp yere eğdiğim başımla salon çıkışına ilerlerken, Asrın itaatkâr bir asker gibi yanıma yanaştı. Beraber salondan ayrıldık, aramızda bir adım mesafe vardı ve önüme geçen oydu. Köşeyi döndüğümüz an, beni göğsüne çekti, kendine kattı.

Koridoru yürüdük, kolları belimi çerçevelemiş ve beni kafeslemişti. Loş karanlığın altında odamıza geçtik. Asrın kapıyı aralarken dudakları yanağımı tavaf ediyordu. Eşikten içeriye girdik, dudaklarım paslanmış gibiydi ve sözcükleri yutuyordum. Yatağa sürüklendik, onun baskısı altından çıkmaya çalışırken mırıldandım. "Asrın..."

Bir anda beni yatağa doğru devirdiğinde gözlerim irileşmiş ve dudaklarımdan bir inilti dökülmüştü. Yüz üstü yatağa düştüm, saçlarım kırmızı çarşafa serilirken, Asrın da tıpkı benim gibi dizlerinin üstünde bir pozisyon aldı. "Bedenin bana hiç tepkisiz kalamıyor değil mi?"

Bacakları bacaklarımı kıstırdı, yanağım yatağa yaslıydı ve Asrın ağırlığını vermemeye çalışarak sırtıma uzanmış vaziyetteydi. Sinirlenmiştim. "Hiç de değil," diye homurdandım burnumu dikerek. "Sen gelip şeyini kalçama yaslıyorsun."

Sesi gülümsüyordu. "Kabasın."

Diyene bakın...

Kalbim hızlı atıyordu... O yanımda olduğu müddetçe öyleydi ama şimdi yana yakıla çarpıyordu. Saçları ensemi gıdıklarken, "Sırtım ağrıyor," diye fısıldadı çocuklaşarak. Belimin yanını okşadı. "Sırtıma çıkıp ezsene..."

Yüzümü çevirip ona bakmaya çalışırken, "Bırak şimdi," dedim heyecanla. Olanları, öğrendiklerimi ona da anlatmak istiyordum. Asrın ona dönmeme müsaade edip dirseğini yatağa, yüzünü de avucunun içine yasladı. "Sana bir şey anlatmak istiyorum."

"Bana olan aşkını mı? Evet, dinliyorum."

Üzerindeki tişörtün yakalarını parmaklarımın arasında kıvırdım, ceketini eve girince çıkarmış olmalıydı. Elimi yakasından içeriye sokup yaramazlık yaparken, "Duyduklarına inanamayacaksın," dedim fısır fısır. Asrın, sarı saçlarımı yatağın üzerine dağıtıp, "Gördüklerime de inanamıyorum," dedi, beni kastederek.

Kalbim eksen değiştirip tamamen onun oldu. "Asrın..."

"Asrın sana yanık."

Başımı hafifçe kaldırıp çenesinden öptükten sonra, "Seninle benim hayatımız geçmişte kesişmiş," dedim bir garip hüzün hissederek. "Annem... Bana çok garip şeyler anlattı."

Başımı Asrın'ın boyun çukurunda tutarak her şeyi anlattım. Ağzını bıçak açmadan, bazen şaşırdığını belli eden tepkiler vererek beni dinledi ve hikâyemin sonuna geldiğimde yeşil yeşil bakan gözlerini benimkilerle birleştirdi. İki elinin tersiyle de yanaklarımı okşayıp alnıma siyah öpücükler bıraktı ve şöyle dedi: "Seninle ben sevgilim, çok uzun bir hikâyeyiz."

*

Saat, sekizi çeyrek geçiyordu.

İndiğim taksinin kapısını gürültüyle örttükten sonra, şemsiyemi açmayı düşündüm ama hemen sonra bu fikirden vazgeçtim. Ben ıslanmayacaksam neden yağıyordu ki yağmur? Ticari taksi uzaklaşarak gözden kaybolduğunda ürkütücü sokağa tedirginlikle baktım. Ev, sokağın

sonundaydı. Bugün okuldan yalnız dönmüştüm, akşam olmuştu. Minik adımlarımı hızlandırdım, botlarım ayaklarımı korurken, ellerimi kırmızı montumun cebine yerleştirdim.

O sırada bir şey oldu.

Bir köpek uludu.

Bir an nefesimi tuttum. Bu, bilinçsiz bir refleksti. Sesin varlığından emindim, çok yakından gelmişti ve beni korkutmaya yetmişti. Tuttuğum nefesi misliyle verirken, başımı sol omuzuma doğru eğdim ve gözlerimi arkama çevirdim. O an tüm bedenim buz kesti. Üç veya beş adım arkamda, ikisi beyaz ve diğer ikisi siyahtan daha siyah olan dört köpek vardı. Hepsi iri ve vahşi görünüyordu, yıldızların ve sokak lambasının sönük ışığı köpekleri seçmeme kolaylık sağlarken, ileriye doğru sağlıksız bir adım attım. Köpekler aynı anda bana doğru geldiler, yağmur suyu tüylerini ıslatıyordu.

Ne yapacağımı bilemiyordun. Kalbim göğsümü bedenimden söküp atmak ister gibi çırpınırken, köpeklerin pek de sevecen olmadığını anlamıştım. Onlardan korktuğumu belli etmemeye gayret ederek küçük bir adım daha attım. Gözlerim hızla etrafı tararken bir insana rastlayabilme umudum vardı ama sokak izbe ve cansızdı. Ceplerimdeki ellerimi yumruk yaparak olabildiğince seri yürümeye başladım.

Titreyen sesimle mırıldandım. "Başına gelmeyen bir bu kalmıştı Esila."

Köpekler de tıpkı benim gibi yürümeye başladılar. Bir adım arkamdaydılar, nefeslerini hissediyor, titriyordum. Köpeklerden korkuyordum, üstelik yalnız ve karanlık bir sokakta olduğum için bu korku katmerlenmişti. Göğsüm koruk gibi inip kalkarken, evimize kadar direnmeye çabaladım ama bu çabam sokağın yarısında hayal oldu. Siyah, sivri dişli ve hırçın köpek ayağına takılan taş yüzünden

hırladı, diğer köpekler de bu sese eşlik ederek uluduklarında, dudaklarımdan tiz bir inilti dokuldu.

Bacaklarım beynimden gelen ani komutla hızlandı, saçlarım yüzüme çarparken, durmadım ve tüm gücümle koşmaya başladım. Köpekler korktuğumu anladıklarında üstüme geldiler, hepsi aynı anda koşmaya ve arkamdan beni takip etmeye başlayınca tüm gücümün emildiğini hissettim. Hemen arkamdaki varlıklarını hissederken, bacaklarıma ilk kez minnet duydum; koşabildikleri için.

Bahçe kapısını hızla açtım ve içeriye girdim. Hızla kilidi geçirirken köpekler yüzüme doğru hırladılar. Hâlâ nefes nefeseydim. Köpekler ürkütücü bir şekilde bağırmaya devam ederken, yenilgiyle o çamur bataklığına düştüm.

Bahçedeki papatyaların ömrü bitmişti.

Hepsi ölüydü.

Dizlerimi yan yatırıp, bahçe duvarına yaslanarak avuçlarımı kucağıma bıraktım ve ağlamaya başladım. Zaten gergindim, o mesaj konusunu saatlerce düşünmüş ama karara bağlayamamıştım. Mesajın gerginliği Asrın ile aramızda olduğu için bugün çok az konuşmuştuk, söyleyemediğim birçok kelime dudaklarımda birikmişti. O birikmiş duyguların üzerine bir de köpekler eklenince...

Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama Asrın'a attığı kadar hızlı değildi... Soluğum kesik kesikti, kendimi yere bıraktığım için ıslanıyordum ve her yanıma çamur sıçramıştı. Diz kapaklarım ve parmaklarım bir hayli acıyordu ve köpekler her uluduğunda yerimden sıçrıyordum.

Omuzlarım sarsılırken, gözlerim sızlarken ve kendime gelmeye çalışarak iç geçirirken, uşuyen yanlarımı gormezden geldim. Sonra sokak aydınlandı, köpeklerin uzaklaştığını anlamıştım. Araba kapısının sesini duyduğumda oturduğum yerden doğruluyordum. Asrın, demir kapının önüne kadar gelmişti. "Esila, güzelim?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerindeki duyguların yaşama sebebim olduğunu bir daha gördüm. Uzanıp kapının kilidini açtığım an Asrın endişeyle içeriye girdi ve ne olduğunu anlamak istercesine beni süzdü.

"Düştün mü? Üstün çamur olmuş."

"Düştüm."

İç çekip bana yaklaştı ve ceketinin kirlenmesini hiç umursamadan kollarımdan tuttu. Dağılan saçlarımı geriye iterken, "Yıkayayım seni," dedi ve etrafa göz attı. Şüphesine dair kanıtlar arıyordu.

"Tam dört tane köpek vardı Asrın. Kocamanlardı, gördün değil mi? Sokak boyunca beni kovaladılar, hatta bacağımı koparacak oldular ama kaçtım." Yağmur yüzümdeki çamuru koynuma akıttı. "Kaçtım onlardan. Sonra kapıya çarpıp düştüm, her yanım çamur oldu."

Asrın çamurlu yanağımı sertçe öpüp geriye çekildi, dudaklarında öpücüğünün siyahlığını gördüm. "Seni ilk bulduğum gecedeki gibi..." Dudaklarını yanağıma taşıdı. "Senin bana bahşedildiğin o gecedeki gibi."

Onun omuzlarına asıldım. "Yıkanmam lazım."

Beraber içeriye girdiğimizde Pati ile karşılaştık ama ikimiz de konuşmadık. Asrın bugün yine okuldan erken ayrılmıştı, nereden geldiğini sormalıydım bir ara. Niko meselesiyle ilgileniyor olabilirdi. Beni banyodaki küvete bırakırken boynundan yükselen kokusuyla sarhoş olmuş ve biraz daha mayışmıştım. Soyunup derin küvette çıplak kaldım. Asrın avuç içlerimdeki yaraları temizledi, diz kapağımdaki sızıları dudaklarıyla hafifletti. Çırılçıplak bedenimi yıkadı. Hareketsizce buna izin verdim, sıcak suyun birbirine yaslanmış bedenlerimizden kaymasına müsaade ederken ikimiz de zor savaştık; *Birbirimizi öpebilme isteğiyle...*

Asrın bornoza sarıp beni banyodan çıkardıktan sonra ağzının içinde homurdanmaya devam etti, küfürleri can

alıcıydı. Odaya girdik, komodinin üstündeki abajuru yakıp beni yatağın içine gomdu. Dolabımızdaki kıyafetleri alarak yanıma geldiğinde, tam gozlerimin içine bakarak ve bedenimin her zerresine dokunarak çamaşırlarımı giydirdi.

Sonrasında kendi kazaklarından birini geçirdi üstüme.

Bunu çok özlemiştim.

Kendi kıyafetlerini banyoda çıkardığı için bir tek çamaşır ve tişört giyme gereği gördu. Belindeki gamzelerin çukurlarına ölen sevgilisini gömmuş kelebekler var gibiydi, yoksa bu kadar güzel olması mümkün değildi. Saçlarını el havlusuyla kuruladı, dağıttığım kıyafetlere dik dik bakarken yatağa yürüdü ve dizlerinin üstüne çıkarak yanıma sürüklendi. "Çok mu korktun? Alt tarafı köpekti bebeğim."

"Vahşiydiler ama."

Burnunu burnuma sürterek kırmızı çarşafımızın üstunde öldürücü şekilde tebessüm etti. "Abartıyorsun sanki."

Kollarımı göğsümde bağlayıp diğer tarafa döndüm. "Gıcık!"

Asrın yatağın bir ucuna yattı, ben diğer ucuna... İkimiz de bacaklarımızı kendimize çektik ama bu sefer farklı olan tek şey yüzlerimizin birbirine dönük olmasıydı. Abajurun fersiz ve kızılımsı ışığı onun kirpiklerini goz çukurunda devleştirmişti. Saçları nemliydi, dudakları hafif morumsu bir renge sahipti ve ellerini yanağının altına yaslamıştı. Fena halde bitiriciydi. Pikeye uzandı, belimize kadar orterek bizi soğuktan korudu. Sarı saçlarım dağınıktı, kâkullerim yan yatmış kayıklar gibiydi. Kemikli parmaklarınla, kafamızı koyduğumuz yastığın ortasına dokunurken, "Çok ürkeğim," diye konuştum mahcup bir sesle. "Bunu aşabilmeyi çok istiyorum, korkusuz olabilmeyi..."

Kaşları derinden çatıldı, içimdeki okyanusun suyunu çeken bu adamdı değil mi? "Saçmalama," diye konuştu

sertçe, yorgun görünüyordu. "Hassassın sen, dünyaya öyle geldin, öyle büyüdün."

Ona yakınken uzak olmak, uzakken yakın olmaktan daha zordu. Dudaklarına, elmacıkkemiklerine eşsiz bir manzaraya bakar gibi bakarken, "Bu, yetişkin biriyken daha zor," diye fısıldadım.

"Hassas olman güçlü olmadığın anlamına gelmiyor."

İki dudağı arasındaki nefesi yüzüme üflediğinde, seyrek ve ince telli kâküllerim gözlerime uçuşmuştu. Asrın'ın dudakları gülümsedi, benimkiler de. *İnsan kalbinin avcısına gülümseyebiliyor ve bu garip bir şeye dönüşüyor.* "Güçsüz olduğumu söylemedim. Güçlüyüm ama fazla etkileniyorum her şeyden."

Tek kaşını kaldırdı ve parmağının ucu tişörtün açıkta bıraktığı çıplak kolumda gezinirken, "Güçlü olduğunu bilmen bana zevk verdi," dedi açıkça. Zaten kuru olmayan dudaklarını pembe dilinin ucuyla yaladı. "Çünkü sahip olduğun her şey senin eserin."

Parmağımı dişlerimin arasına alıp ısırırken hafifçe omuz silktim. Tekrar gülümsedi ve parmakları bileğimden inerken söylemese bile gözlerinden o cümleyi okudum. *Nabzın, nabzım.*

Gözlerim o renklerin büyüsüne hapsolurken, "Esila?" diye fısıldadı fazla dikkatli şekilde. "Mesajı... Sildin mi?"

Senin sadece şimdin var, benimse bir tek senim.

"Silmedim."

Bölüm 2

-Gezegenler Arası İntihar Eylemi-

Keskin rüzgârın insafsız saldırısıyla bizi kuşatarak etkisi altına almaya çalıştığı her an, saçlarım yanıma doğru uçuşuyordu. Annemin salon balkonundaki dört kişilik yemek masasının etrafını çerçevelemiş, sessizce kahvaltı ediyorduk. Saat on olmak üzereydi, gökyüzünün canlı ve tatlı mavisi gözbebeklerimi süslerken bir soluk daha aldım. Gergindim. Asrın yanımdaydı, annem hemen karşımda ve Mehpare Teyze annemin yanında her şeyden habersiz öylece oturuyordu. Stresliydim çünkü ilk kez hepimiz bir arada iyi vakit geçiriyor sayılırdık ve ben ne yapacağımı bilemiyordum.

Aile ortamının içinde kendime yer bulamıyordum.

Bacaklarımı masanın altında ileri geri sallamaya devam ederken, Asrın'ın bana baktığını fark ettim. Arkasına yaslanmış, kolunu benim sandalyemin arkasına atmıştı, suratsız ifadesiyle doğrudan yüzüme bakıyordu. "Kahvaltını et."

Ona huysuz bir bakış atıp, dikkat çekmemeyi umarak yanıt verdim. "Kahvaltı masasına oturduğumuzdan bu yana ağzına tek lokma atmamışken bana sürekli yemem konusunda ısrar etme."

Asrın parmaklarıyla kupasının üstünde ritim tutarak hafif bir sesin yükselmesine sebep olurken burnunu kırıştırdı.

"Esila, sen eskiden şey'den başka kelime bilmeyen bir kızdın. Bu kadar mantıklı konuşmayı nereden öğrendin?"

Usulca omuz silktim. "Sadece babamla yitirdiğim öz güvenimi seninle kazandım."

Saçlarını sol tarafına doğru yatırırken, "Hatırlat da..." diye konuştu, kısık sesle. Böyle konuşunca inanılmaz çekici oluyordu. "Bir ara bu özgüveni test edelim."

Omzuma dokunan omzunun ısısı badimin altına işlerken, karnımdaki krampların çoğaldığını hissederek mırıldandım. "Olur."

Asrın önüne dönüp bakışlarını hiç boşalmayan tabağına düşürdüğünde omuzlarım düştü. Annem ve Mehpare Teyze sessizce bir şeyler konuşuyor, bir yandan da masadaki kahvaltılıkları tüketiyorlardı. Durum stabildi ve bunun ne derece iyi olduğunu bilmiyordum. Annem sabah aramış, bizi davet etmiş ve ben de geri çevirmemiştim. Bir saat önce Mehpare Teyze'yi de alarak buraya geldiğimizde her ikisiyle de bir süre konuşmuş ve ardından kahvaltıya geçmiştik. Asrın annesine özen göstererek tabağını dolduruyor, arada bir saatine göz atarak ilacını vereceği anı kolluyordu.

Beyaz, dar pantolonumla sarmalanan bacaklarımı birbirinin üstüne atarak kahvemden bir yudum daha aldığımda, annemle göz göze geldik. Güzel bir kadındı. Ona gerçekten benziyordum ama bu benzerlik beni mutlu edemiyordu. Sarı saçlarını ensesinde toplamış, hafif bir parlatıcı sürdüğü dudaklarını tebessümle kıvırmıştı. Bizden iyi görünüyordu ama çok iyi değildi. Çay bardağını masanın üstüne bırakıp dudaklarını peçetesiyle sildikten sonra bana, "Seni özledim anneciğim," dedi.

Bu sefer içimden değil, dışımdan konuştum. "Ben de seni özledim anne."

Asrın doğal alışkanlığıyla saçlarımı okşadığında annemin bakışları yavaşça aramızda dolaştı. Göğsüm telaş ve

heyecanla kıpırdanırken, ellerimi dizlerim üstüne yasladım. Annemin temkinli, sorgulayan, duşunceli gözbebekleri bir süre ikimiz üzerinde gidip geldikten sonra konuştu. "Bence artık ilişkinize bir isim vermemiz gerekiyor."

Ağzımdaki kahveyi püskürtmemek için elimi dudağımın üstüne bastırırken, beklemediğim bu cümleyle tüm dengem şaşmıştı. İçimdeki dehlizde tüm bildiklerim karıştığında, Asrın'ın kupa üstünde ritim tutan parmaklarının aniden durduğunu gördüm. Bu ikimiz için de ani ve beklenmedikti. Avuç içimi yırtık kotuma sürterek stresi atmaya çalışırken, "Anne," diye konuştum uyarır bir sesle. "Biz birbirimiz için ne ifade ettiğimizi biliyoruz. Beraberiz işte..."

Annem bir süre daha yüzümüzü izleyip çaylarımızı tazelemek için kalktığında, Asrın da bir sigara yakıp balkonun diğer ucuna yürüdü. Kahvaltımı etmeye devam ederken telefonuma gelen mesaja baktım; Almila, Bora'yla buluştuğunu yazmıştı, umarım kavga etmezlerdi. Büyük bir kısmını yediğim kahvaltı tabağını önümden ittirerek şekersiz kahvemden bir yudumu daha alıp ağzımdaki lokmayı ıslattım. Masada oyalanan gözlerimi kaldırıp karşıma baktığımda Mehpare Teyze yüzünü avuç içine yaslamış, yorgun yüz hatlarını tamamlayan donuk gözleriyle bana bakıyordu. Gerildim ve gülümsemeye çalıştım. "Esila, oğlumun sende bulduğu şey ne?" dedi birdenbire.

Neden onunla normal bir iletişim kuramadığımızı bilmiyordum. Soruları garipti. Tebessümümü genişletmeye çabalarken, "Ben bilemem ki," diye konuştum ılık bir sesle. "Asrın'a sormalısınız."

"Sadakat."

Asrın'ın verdiği sessiz cevap, Mehpare Hanım'ın bakışlarını ona çevirmesine sebep olurken, yanaklarımı şişirdim. Sadakat... Doğru, bu aramızdaki güzel şeylerden biriydi. Buruk bir gülümseme dudaklarıma otururken bakışlarımı

önüme düşürdüm. O kadın rahatsızdı, sahip olduğu tek şey Asrın idi ve benimle paylaşmak istemiyordu. *Tıpkı benim gibi.* Bunun için bana tepkiliydi... Evet, böyle düşünmek rahatlatıcıydı. Asrın sigaranın külünü tablanın içine düşürüp, bir süre sessizce o külün cesedini izledi.

Mehpare Teyze kısa saçlarını omzuna doğru serpiştirdiği sıralarda, kıstığı gözleriyle etrafa bir göz attı. "Baban nerede Asrın? Aradığımda mesaisinin bittiğini söyledi ama hâlâ gelmedi... Nerede benim telefonum?" diye konuştu hiç ummadığım bir anda.

Çaresizlik, yanımdaki adamı ilmeklerinden aşağıya sallandırırken onun gözlerini acı ile örtüşünü ve bunu gizlemek için başını önüne eğmesini izledim. Ona sarılmak, her şeyin geçeceği yalanını söyleyerek kocaman kalbini kandırmak istiyordum ama inandıramazdım. Annem bir şeyler söyleyerek tekrar balkona girdiğinde Mehpare Teyze'nın kafası dağıldı ve anneme döndü.

Asrın sandalyesini sertçe geriye doğru ittirip kalktığında, kendime bir çimdik atarak buz kesen bedenimi sakınleştirmeye çalıştım. Balkonun kapısını gürültüyle iterek mutfağa geçtiğinde, annem huzursuz bir şekilde iç çekti. "Size üzülüyorum."

Bize acıyorsun anne...

Ama umurumda değil.

Annemi umursamadan oturduğum yerden doğrulduktan hemen sonra aralık balkon kapısından sıyrılarak mutfağa girdim ama orada değildi. Hızlı ve aceleci adımlarımı koridora yönelterek ona bakındığımda, banyo kapısının açık olduğunu gördüm. Kapının eşiğine dek ilerledim ve elimin içini kapıya bastırarak aramızdaki engeli kaldırdım.

Ona baktıkça bütünyem uyuşuyordu.

Bu bir akıl kaybıydı.

Lavaboya doğru eğilmiş, açtığı suyu avuçlarına dolduruyor ve hemen ardından yüzüne çarpıyordu. Yüzüme sakin bir ifade takınarak kapıyı örttüm. Ona yaklaştıkça uçurumun kayalıklarına bir bir bırakıyordum sanki umutlarımı. Yanına geçtim, ona yaslandım. Göğüslerim kolunu ezerken, beni fark etmemiş gibi yapmasına güldüm.

"İyi misin?"

Aşağıdan ona bakarak gözbebeklerimi şenlendiren güzelliği karşısında gülümserken, ıslak ellerimi yanaklarına sürterek yüzünü yıkadım. Kirpiklerini ıslattığımda gözlerini mecburen yummuştu. "Esila?"

Gözkapaklarını ıslattım. "Efendim sevgilim."

Dudaklarının titrediğini hissettiğimde, buna dayanamayacağımı bilerek avuç içimi dudaklarının üstüne bastırdım. Buna rağmen elimin üstüne doğru fısıldadı. "Bazen her şey farklı olsaydı nasıl olurdu diye düşünüyorum."

Bunu herkes düşünür ama bir işe yaramaz.

Lavabo üstündeki dolaptan minik bir el havlusu alarak onun yüzünü kurulamaya çalışırken, Asrın elimi ittirdi. "İyiyim ben. Çek şunu."

Kuruladığım yanağını soğuk parmaklarımla okşadım. "Yanağın sıcacık."

Gözlerini yavaşça kırparak ifadesindeki pürüzleri topladığında, "Saçlarımı düzelt," dedi usulca.

Kıkırdadım. "Sen saçlarını düzeltmezsin."

"Saçlarımı okşaman için bahane yaratıyorum işte."

Saçlarına dokundum. Bir süre boş boş konuşarak onun kafasını dağıttığıma inansam da dalan gözlerinden hiç de öyle olmadığını anlamıştım. Annem bir ara gelmiş ve iyi olup olmadığımızı sormuştu fakat aldığı yanıt sessizlikten başka bir şey değildi. Asrın'ın saçlarıyla ilgilenmeye son verdiğimde birbirimizden ayrıldık. Badimin uçlarını pantolonumun içerisine sokmaya çalışarak geçirdiği beş

dakıkadan sonra nihayet bunu yapamayacağını anlamış ve banyoyu terk etmişti. Yaktığı sigarasıyla birlikte benden uzaklaşarak sokak kapısına yürüdüğünde, gitmek istediğini anlayarak arkasından bağırdım. "Annemle görüşüp geleceğim. Telefonum salonda, onu alır mısın?"

Asrın yönünü salona çevirirken sakince yanıtladı. "Acele et."

Annemin odasına girdiğimde Mehpare Teyze'nin annemin takılarına baktığını, bazılarını denediğini gördüm. Onu rahatsız etmeden, yatağın üstünde kıyafet seçen annemın yanına ilerledim. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona varlığımı belli ettiğimde, "Her zaman böyle misiniz?" diye sordu meraklı bir sesle. "Dengesiz, belirsiz..."

Titreyen içimi dindirmeye çalışarak hissettiğim daimi hüznü sakladım. "Buraya geldiğimden beri bekliyorum," diye konuştum umutsuz bir sesle. "Nasıl olduğumu sormanı, sensiz neler yaptığımı öğrenmeni bekledim. Fakat senin yaptığın tek şey ilişkimizi sorgulamak... Anne sana yalvarırım artık sorgulamaktan vazgeç. Beni boğduğunu görmüyor musun? Hani sen Asrın'a öyle davrandığın için pişmandın? Senin yanına gelirken tedirgin olmayayım, mutlu olayım. Lütfen anne..."

"Esila ben... Bir daha buna sebep olmayacağım. Tamam, bak söz; senin kararlarına saygı duyacağım."

"Pati'yi burada bırakacağım. İstediğin gibi Mehpare Teyze de seninle kalsın. Ona sahip çık."

Mehpare Teyze'nin yanına yürüyüp, onun saçını acıtacağını düşündüğüm taraklı tokayı saçlarından çıkararak makyaj masasının üstüne bıraktım. Annem aldığı cevapla birlikte sadece başını salladı ve Mehpare Teyze'nin korunmasız haline bakıp tebessüm ederek konuştu. "İkisi de bana emanet."

Annemin yanıma gelerek beni kollarına almasına izin verdikten kısa bir süre sonra odayı terk ederek sokak

kapısına yürüdüm. Asrın ayakkabılarını giymiş, dairenin önünde sırtını duvara yaslamış bir şekilde telefonla konuşuyordu. Portmantonun önüne eğilerek topuklu botlarımın gümüş fermuarlarını çektim. Pati bu sırada boynunu portmantoya yaslamış, patileriyle dizime vurarak sevimli görünme çabalarındaydı.

Onu, hissettiğim derin şefkatle kucakladım. "Oğlum benim... Gri kıl yumağım, seni özleyeceğim," diye konuştum, onun başını okşarken. "Sakin ol. Burada sana iyi bakacaklar. Hem seni özlediğimizde geleceğiz."

Asrın mırıldandı. "Kendi adına konuş. O kavatı özlemeyeceğim."

Pati'nin kulağına eğilerek fısıldadım. "İkimiz de seni seviyoruz oğlum. Kendine iyi bak olur mu?"

Pati kısa bir süreliğine onu terk edeceğimi anladığında adeta üstüme zıplayarak bana doğru sokuldu. Bu kediyi seviyordum. Gerçekten bazı anlar annesi gibi hissediyordum. "Oğlum, sakin ol. Seni gelip alacağım. Sonra hep beraber olacağız." Onun büyümüş haline kıkırdadım. "Sana bundan sonra tombul diyeceğiz galiba."

Asrın ceketimin ense kısmından yakalayarak beni kendine doğru çekiştirirken, umursamazca konuştu. "Hadı artık."

Pati'ye el salladım. "Görüşürüz bebeğim."

Sokak kapısını örtmeden hemen önce Pati'nin bana attığı temiz ve içli bakışlar kalbime dokunmuştu. Rezidans katlarını aceleye gerek görmeden indik. Açık havaya çıktığımız ilk anda soğukla karşılaşınca Asrın'ın kolunun altına girdim, onun yaptığı tek şey beni aniden kucaklayarak arabaya koşmak olmuştu.

Kollarımın kahkahalarla boynuna sarıldığı o minicik anı asla unutmayacaktım.

O minik an öyle doluydu ki...

Range Rover'daki yerimize yerleşerek deri koltukta rahat bir pozisyon aldığımızda, Asrın'ın telefonu çaldı ama açmak yerine kapatıp cebine attı. Arabanın ısıtıcısına uzanırken, göz ucuyla ona baktım. "Kimdi?"

Arabayı sürmeye başladı. "Hiç."

Aksi bir şekilde yanıtladım. "Hiç seni neden arıyor?"

Başını sol omzuna doğru çevirerek aynadan yolun ne derece müsait olduğunu kontrol etti ve hemen sonra sağ şeritte, cadde boyu akmaya başladı. Beni kaale almadan, başını deri koltuğa gömdüğünde, "Beni sinirlendirme," diye homurdandım dayanamayarak. "Söylesene, kimdi?"

"Önemli biri değildi."

Oflayıp önüme döndüm. Susarak, akan yolu izledik beraber. Daha iyi şeyler yapabilirdik ama o an sessizliği sevdik. Asrın kestirme yollardan giderek daha önce konuştuğumuz gibi beni Almila'ya bırakmıştı. Akşam mekâna gidecektik, beraber hazırlanmaya karar vermiştik. Asrın beni Almila'nın ailesiyle yaşadığı eve götürdü ve ayrılmadan önce dudaklarımdan bir değil, iki kez yumuşakça öptü. Sersem şekilde indiğim arabanın arkasından bir müddet baktım ve eve girdiğimde Almila'yla kucaklaştım. Bir süre konuşup son gelişmeleri birbirimize anlattıktan sonra Esma Teyzenin yanına uğradık. Sorun dışarı çıkmak için izin istemekti ve onun kalbini çalarsak bunun daha kolay olacağını biliyorduk. Neyse ki öyle olmuş ve Esma Teyze akşam mekâna gitmek için izin vermişti. Almila bir ara odasında fısır fısır telefon görüşmesi yapmıştı ama üstünde çok durmamıştım. Gün içinde birkaç film izleyerek vakit öldürmüş ve akşam saatlerinde gelen Lavin ile birlikte hazırlanmaya başlamıştık.

Lavin benim için beyaz bir elbise getirmişti. Rengi benimle alakasız olsa da modelini sevmıştım. Boğazlı, kolları bileklerime kadar uzanan elbisenin kumaşı bedenimi

sımsıkı sarmış ve ince belimi cömertçe sergilemişti. Boyu dizimin iki karış üstünde bitiyordu. Taradığım sarı saçlarımı ensemde bir topuz yaparak, aralarına pembe atılmış olan siyah peruğu saçlarıma geçirdim. Bunu Almila'nın dolabında bulup takmak istemiştim, acaba Asrın beni saçımda bir perukla tanır mıydı?

Makyajı tamamladığımda son halimi görmek için aynaya baktım. Kapatıcı sürmekten hiç haz etmediğim için ısrarlara rağmen sürmemiştim. Kirpiklerime sürdüğüm maskara, yanaklarıma dokundurduğum allık, gözkapaklarımı örten siyah tonlardaki far ve dudaklarıma yedirdiğim kırmızı rujla gayet iyi görünüyordum. Elbisenin üstüne Almila'nın vermiş olduğu kalın paltoyu giydim. Palto dizlerime uzandığı için bacaklarımı örtmüş ve elbisenin kısalığını gizlemişti. Saçlarıma aynada göz atarak huzursuz bir nefes verdiğimde, Almila üstündeki ceketin fermuarını yukarı doğru çekiştirdi. "Taksiyi aradım, birazdan burada olur."

Altına deri bir etek giymiş, siyah bluzunun uçlarını eteğin içine sıkıştırmıştı. Taktığı iki gümüş kolye beyaz teninde parıldarken, ona yaklaşarak kızıl saçlarını ceketinin dışına çıkardım. Sevimli bir tebessümü dudaklarıma yerleştirerek sordum. "Rujunu ben süreyim mi?"

Uysal bir tavırla kafasını salladı. "Şeftali tonlarında bir rujum olacaktı. Baksana masaya."

Ruja uzanırken göz kırptım. "Kendini bana bırak."

Almila'nın dudaklarına bordo ruj sürdüğümde bana kızmıştı ama tenine yakıştığını söyledim. Lavin askılı bluzuna son dokunuşlarını yaptıktan sonra pencereden dışarıya baktı. "Taksi geldi. Acele edin biraz. Çok uyuşuksunuz."

Çantamı kaptım ve ayağımdaki ayakkabılara huysuzca bakıp Lavin ile Almila'nın arkasından gittim. Gelen taksiye bindiğimizde, hepimizde sakin bir sessizlik vardı. Hava soğuk, rüzgâr sertti. Asrın'ın tepkisini merak ettiğim için

kafamı bununla oyalamış ve sık sık gülümsemiştim. Üstüme, kokumu bastıran bir parfüm sıktığım için beni kokumdan ve saçımdan tanımasına imkân yoktu.

Taksi, yavaşça durduğunda ücreti ödeyip indik. Kaldırım da mekânın led aydınlatmalı giriş kapısı da oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Etilerde, sosyetenin göbeğinde ve lüks bir mekân olduğu için insanlar burada vakit geçirmekten hoşnut kalıyordu. Sıra olan kalabalığa kısa bir bakış atarak girişe yöneldiğimde bekleyen insanlar ters ters bana bakmış olsa da güvenlikler beni koruma altına alınca kimse sesini çıkarmadı. Almila ve Lavin koşturarak arkamdan gelirken, "Bu gece daha bir kalabalık," diye konuştum, düşünceli bir sesle. "Neden acaba?"

Lavin umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Ne güzel işte, Asrın bok gibi para götürüyor."

Heyecanlı soluğumu bırakırken kendimden emin bir şekilde cevap verdim. "Para harcamaya bayılıyor."

Almila gözlerini devirdi. "Kusura bakma da bir saate on bin lira vermek kaliteli yaşam değil bence, enayilik."

Sırıttım, hayatımda hiç o kadar parayı bir arada görmemiştim. Uzun, led ışıklarla kızıl gölgelerin aydınlatıldığı koridorda heyecanlı bir şekilde yürürken, gözlerim her yerde onu arıyordu. Almila sürekli peruğuma gülerken paltomun cebindeki telefonun titrediğini hissederek sabırsız bir iç çektim.

Bensizliğe dayanabildiği süre bu kadar mıydı?

Bu beni mutlu ediyordu.

Merdivenlerden aşağı indik ve kalabalığa karıştık. İnsanlar seviyeli bir şekilde, içlerinden geldiği gibi dans ediyor ve müziğin cezbedici büyüsüne ayak uyduruyordu. Mekân tıklım tıklımdı. Kadehler havada tokuşuyor, alkol damlaları yerlere sıçrıyor ve sürekli değişen loş gölgeler insanların yüzlerine çarpıyordu.

Alaska bu gece kuralları gevşetiyordu.

Lavin, loca koltuğuna yönelerek Cenk'ın yanına yaklaştığında, gözlerim Asrın'ı aradı. Bora, başında siyah beresiyle granit bar tezgâhına çökmüş, önündeki kadehi çeviriyordu. Almila titrek bir soluk vererek kararsız gözlerle bana baktığında içimden geleni yaptım... Gülümsedim.

"Hadi, yanına git."

Bana buruk bir tebessüm göndererek arkasını döndüğünde, kalbimin hızını inkâr etmek istedim. Lakin her şey çok netti. Mekânın her köşesinde, her kuytusunda onu aradım ama hiçbir yerde yoktu. Buraya geldiğinde işleriyle de ilgilendiğini bildiğim için arkamı döndüm ve az önce indiğim merdivenleri çıktım.

İnsanlar kendilerinden geçmişlerdi. Ben heyecandan onlara çarpıyordum, onlarsa sarhoşluğun etkisiyle bana... Her on metrede bir güvenlik vardı ve dik, ciddi duruşları göze çarpıyordu. Asrın gerçekten buraya değer veriyordu. Koridora çıkarak geldiğim yolu geri yürüdüm ve koridor ucuna yönelerek pervaza açılan camekânı ittirdim. Sigara kullanan insanlar burayı doldurmuştu ve kalbim attığım ilk adımda sahibini radarına almıştı.

Parmaklarımı dudaklarımın üstüne bastırarak gülümsememi kapattıktan sonra saçlarımı yüzüme örttüm ve titreyen dizlerimle ona yürüdüm. Yanında Timuçin vardı ve mekânın durumu hakkında konuşuyorlardı. Tırabzanlara yükselerek onunla aramıza sadece bir adım mesafe koyarak yanında durduğumda, pervaza yasladığı kemikli parmaklarına içim giderek baktım.

Bu adama, bu adamın var ettiği her şeye kanardım.

Deri ceketinin sert kumaşı dirseğime dokunurken, aklımdaki planı hayata geçirmek için kalçamı hafifçe ona dokundurarak tepkisini ölçtüm. Bu bir sınama, ya da güven testi değildi. Sadece rahatsız olarak benden uzaklaşmasının

varatacağı eğlence benim kanımı kaynatıyordu. Kabanımın orttuğu kalçamı onun baldırlarına doğru yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde surttuğumde irkilerek yanımdan uzaklaşmasını ve rahatsızlığını belli etmesini bekledim.

Öyle olmadı.

Asrın baldırlarını bana doğru bükerek kalçamı daha çok hissetti.

Olduğum yerde buz keserken gözlerim irileşmiş ve bakışlarım onun ince parmaklarına çakılı kalmıştı. Yanılma olduğunu var sayarak, mideme giren o yabancı sancının vermiş olduğu hissi bünyemden atmaya çalıştım. Bu düşünceden güç alarak kalçamı onun sıcak tenine biraz daha surttuğumde Asrın aklımı yerimden oynatacak bir şey yaptı.

Parmaklarını kalçama dokundurdu.

Hayır, inanmıyordum. Asrın stratejik bir adamdı, belki yabancı sandığı bana bir ders vermek istemişti. O asla bir başkasını düşlemezdi. Lakin bu düşünceye rağmen yanaklarıma dokunan gözyaşını hissettiğimde, Asrın'ın eli sınırları aşmış ve saniyeler içinde kalçamı avuçlamıştı.

Bedenim sarsılıp, omuzlarım kaskatı kesildiğinde adeta dilimi yutmuştum. Titreyen dudağımı dişleyerek ona dönmek istediğimde, Timuçin'in ciddiyetle yanımızdan ayrıldığını gördüm. Yumruk halini alan ellerimi onun suratına gömmek için kaldırdım ama bir anda kendisini sertçe bana itti ve avuçladığı kalçamı kasıklarına doğru yasladı.

"Esmerken daha mı seksisin bakayım sen?"

Birkaç dakika içinde hissettiğim onlarca farklı duygunun içinden sağlıkla çıkamayarak, dirseğimi pervaza yasladım ve bedenimi ona doğru yığdım. Deli gibi korkmuştum. Kabul, şüphelerim yoktu ama varlığının bahsi bile kabul edilemezdi. Onun kokusu beni felç ederken, "Aklımı kaçıracaktım," diye konuştum kızgınlıkla. "Sersem herif."

Parmakları kabanımın uçlarından içeriye girerek elbise eteğine dek uzanırken, dediklerimle ilgilenmediğini sanıyordum. Fakat o, kendisine söylenen her kelimeyi zihnine işliyordu. "Esila," dedi, sesinde eğlendiğini gösteren o tını vardı. "Seni hissetmek ve hissedememek sandığın kadar değil, yandığım kadar büyük bir mesele..." Alayla güldü. "Yanıma sokulacak, kıkır kıkır gülümseyeceksin ve ben seni tanımayacağım ha? Sıktır oradan."

Güçlü olmaya çalışarak omuz silktim. "Ama emin olamazsın ki. Yabancı bir kadın olsaydım peki?"

"Kalbim hızlandı," diye fısıldadı. Sanki herkesin duymasını ister gibi... Sanki kimsenin duymasını istemez gibi. "Esila, acı çektim. Kollarımdaki boşluktan bildim senin, arkamdan usul usul yaklaşan o kadın olduğunu."

Kıkırdadım. "Seni kandıracaktım, yemedin."

"Yaramaz."

Asrın soğuk yanaklarımdaki tuzlu yaşları sertçe kurularken, kızgın bir şekilde homurdanıyor ve bu kadar kolayca ağlayabildiğim için başının belası olduğumu falan söylüyordu. Ona gözlerimi devirdiğim dakikalardan sonra, terastaki insanların sırayla içeriye girdiğini gördüm. Soğuktu ve üşümüş olmalarına hak veriyordum. Gökyüzünün sessiz karanlığını ve dolunayı izlediğim sürenin ardından, Asrın elbisemin uçlarını aşağıya çekiştirdi ve gayet soğukkanlı bir şekilde mırıldandı. "Yanımdan uzaklaşma bebeğim. Şu an çok fazla tehlike arz ediyorsun."

Uzaklaşamıyorum ki...

Parmaklarını nabzımın üstüne yaslayarak hep yaptığı şeyi yaparken, iri adımlarıyla yürümeye başlamıştı. Deri ceketinin altına kar beyazı bir gömlek giymişti, fakat az önce gömleğinin birkaç düğmesiyle uğraştığım için tenı görünüyordu. Yanında yürürken fazla şanslı olduğumu düşünmeden edemedim.

Çaktırmamaya dikkat ederek elimle tenini örtmeye çalışırken, gayet soğukkanlı bir şekilde yürüyordum ama konu Asrın idi ve asla yemezdi. Bana sinsi sinsi bakarak terastan koridora çekiştirdiğinde saçlarımı düzeltmek için sağ elimi kullanmak istedim ama o an beklenmedik bir şey oldu. Işıklar söndü ve etraf karanlığa büründü.

"Asrın?" dedim sorarcasına.

Sanırım düşmeden yürüyebilmem için beni daha sıkı kavrayıp kulağıma yaklaştı. "Şimdi jeneratör çalışır," diyerek beni peşinden sürüklemeye devam etti. Kemikli parmağını ozleyip yüzünü göremesem de yansımasına sevgiyle baktım. Onun yansıması bile diğer tüm insanların gölgesinden daha gerçekti. Kaldırıp elini öperken ne kadar ilerlediğimizi fark etmedim ama merdivenleri inmemizle beraber çok büyük bir gürültü duyup yerimden sıçradım.

Iyi ki doğdun, çığlıkları... "İyi ki doğdun Esila," çığlıkları duymaya başladım.

2 Mart...

Yaşadığım aydınlanmayla beraber kesik bir soluk alarak duraksadım. Doğum günü sürprizi yapılıyordu, bunca hazırlık benim doğum günüm içindi. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde, Timuçin'ın emriyle birlikte mekânı inletmeye başlayan müzığın sesini ve onlarca ağızdan dökülen iyi ki doğdun dileklerini işitmeye devam ettim. Asrın bir adım daha inip aşağıdan bana bakarken, elimi dudaklarına götürüp uzerinden optü.

Kalbim, sadece senın olan bir yer.

"İyi ki doğdun sevgilim."

Telaşlanmış, heyecanlanmış ve utanmıştım. İlk defa yoğun bir kalabalık mum sondurmem için bana bakarken, beceriksiz hareketlerle peruğu düzeltmeye çalıştım. İnsanlar el çırpıyordu, en yakın arkadaşlarım ileride parlayan gozlerle bana bakıyordu. Asrın'a heyecanlı bir bakış atıp dudağımı ısırdım.

"Ben şimdi ne yapmalıyım?"

Avuç içim avuç içinin şeklini alırken, gayet rahat bir tavırla omuz silkerek gözlerini kıstı. Yeşil gözleri, gönlümü aldığından emin olmuş şekilde, sıcak ve huzurlu bakıyordu. "Utanma. Hadi, mumunu söndür."

Yanaklarım, kalabalık içinde böyle alkışlanmanın vermiş olduğu utançla pembeleşti. Arkadaşlarıma, diğer insanlara, Asrın'ın canımdan çok sevdiğim gözlerine bakarak son basamaktan indim. İşte ne olduysa tam o sırada oldu. Arka merdivenlerden yüksek bir gürültü cereyan ettiğinde, ne olduğunu anlamak için ardımıza dönmek istedik ama bu mümkün olmadı. Heybetli bir gölge bağırarak Asrın'ın omzuna doğru atladı ve bunu hiç beklemeyen Asrın sarsılarak merdivenlerden kaydı.

Bu gölge...

Elbette Cenk'ti.

Donakalarak merdivenin son basamağında, herkes gibi dehşetle manzarayı izlerken ağzım bir karış açıldı. Asrın yerde, Cenk onun üstündeydi ve Asrın'ın saçlarını çekerek onun başını zemine vuruyordu. Asrın olan biten karşısında donakalmıştı, Cenk haykırdı. "Sen Esila'yı esmer bir hatunla nasıl aldatırsın şerefsizin oğlu!"

Ah.

Benim yüzüm gülmeme çabasıyla saçma bir hal alırken, çocuklar ve mekândaki diğer insanlar kahkahalar atıyorlardı. Asrın kuvvetli kolunu arkasına uzatıp Cenk'in gömlek yakasını kavrarken kükredi. "Ne yapıyorsun oğlum!"

Cenk kendi kendine hırslanmaya devam etti. "Nasıl kıyarsın sen o kıza? Hiç mi için acımıyor lan? Hiç mi demiyorsun Esila mal gibi beni bekler, ben burada ne yapıyorum..." Cenk, Asrın'ın kalçasında oturduğunu yeni idrak ettiğinde duraksadı. "Kalçan da iyiymiş ha."

"Kalk üzerimden geri zekâlı!'

Hemen sonra ona sövmeye ve nazikçe dövmeye çalışan Cenk'in kalıplı bedenini tek harekette üstünden attı. İnsanlar artık daha çok eğleniyordu. Cenk yere yapışan sırtının acısıyla inlerken, "Çok salaksın," dedi Lavin, gülmekten ıslanan gözleriyle ona yürürken. "Çok da komiksin. Elimi tut, kalk."

Cenk, Lavin'e öpücük attıktan sonra bakışlarını Asrın'a çevirdi, hafif çekik olan gözlerinin radarına ben girdim. Gülümsemesi genişledi. "Aa, Esila."

Ona el salladım. "Selam."

Cenk Asrın'a baktı, sonra bir aydınlanma yaşayarak tekrar bana döndü. Herkes artık sesli bir şekilde gülüşürken, yüzündeki sevimli ifade yerini ürkek bir temkine bıraktı. Siyah saçlarıma, yüzüme ve Asrın'a uzun uzun baktıktan sonra gözlerini tavana kaydırdı. "İyi bok yedim. Çok güzel bok yedim. Yani bir bok ancak bu kadar güzel yenirdi..." Sessiz bir küfür etti. "Siktir ya!"

Asrın doğrulup dövmek üzere Cenk'in üzerine atladı ve aralıksız on dakika boyunca onu hırpaladı. Bunun çok canını yakmadığını, Cenk'in hâlâ Lavin'e kur yapabilmesinden anlamıştım. Asrın'ın yanına yürüyerek onu boş bir çabayla çekiştirmiş, durması konusunda uyarmıştım fakat beni kale almamıştı. Dakikalar sonra Bora ve Timuçin onları ayırdığında, herkes halinden gayet memnun görünüyordu. Cenk, gömleğinin yakasını düzelten Lavin ile birlikte Asrın'dan uzaklaşmıştı. Almila, Bora ile beraber mekânın gözde ve kasvetli locasına yürürken ben de gülmemek için uğraşarak Asrın'ın saçlarını düzelttim.

"Hadi, mumunu üfle artık," dedi Almila. Asrın'ın elinden tutup ortadaki pastaya doğru çekiştirdim. İki katlı, beyaz bir pastaydı. İnsanlar az önceki olayı çoktan unutmuş şekilde etrafımıza toplanmışlardı.

"Dilek tut," diyen Asrın'ın eline, hiçbir şeye yapışmadığım gibi sıkıca yapışarak başımı eğdim ve dudaklarımı

ileriye uzatarak pastanın üzerinde yanan tek bir muma üfledim. Hiç değişmeyecek olan bir dilek tuttum. Ateş sarsıldı ve ardından söndü, etrafı alkış cümbüşü kapladı. Doğruldum ve yaklaşıp aniden Asrın'ın dudağından öptüm. Geri çekildiğim sırada parmaklarıyla dudaklarına dokundu ve beni kendisine yasladı.

"On dokuz yaşına benimle girmek nasıl?"

Düşünüyormuş gibi yapıp gözlerimi kıstım. "Fena sayılmaz."

Dudakları kıvrıldı ve bana gülümsediği bu an kalbim tarafından kayıtlara geçti. O sırada bir kol boynuma dolandı ve Almila yanağımdan sulu bir şekilde öperek neşeyle konuştu. "İyi ki doğdun, iyi ki! Seni çok seviyorum."

Gözlerimi Asrın'dan zorla alıp arkamı döndüm ve Almila'yı kucaklayıp, "Ben de seni seviyorum," dedim sıcak bir sesle. Gözleri önünde büyüdüğüm birinin kollarında bir yaş daha almıştım. "İyi ki varsın."

Almila tatlı bir alayla mırıldandı. "Göründüğünden daha güçlüsün Esila. Kemiklerim elinde kalacak. Kes şu duygusallığı!"

Kıkırdadım. "Gel, bir tane daha öpeyim."

Ondan uzaklaştığımda, Cenk ve Lavin'in minik adımlarla bana yanaştığını gördüm. Cenk, Asrın'a ürkek bir bakış atarak, "Geleyim mi?" diye sorduğunda Asrın bu soru karşısında sessiz kaldı. "Esila'ya aldığım hediyeyi vermek istiyordum."

Kollarımı ona doğru açtım. "Sen bana hediye mi aldın?"

Koşarak yanıma gelirken, "Tabii ki kızım," dedi, bir abi edasıyla. Asrın'ın sessizliğinden yararlanıp, ona açtığım kollarım arasına girdiğinde, Lavin kıkırdayarak bize sokulmuştu. "Çok pahalıya patlamasın diye beraber aldık hediyeyi. Artık idare edeceksin."

Almila onu itti. "Sen zenginsin!"

"Ama cimriyim."

Lavin tatlı bir şekilde gülümseyip elindeki hediye kutusunu bana verdi. "Umarım seversin güzellik."

Lavin ve Cenk'in hediyesini alırken, uzaktan doğum günü dilekleri dileyerek bağıran insan kalabalığına heyecanlı bir bakış attım. Herkes şu an samimi geliyordu. Oysa ben insanlarla sohbetten hep kaçınmış, kalabalığı sevmemiştim. Asrın çenesini omzuma yaslayıp bize bakarken, tekrar önüme dönüp hediyemi açtım. Kutunun kapağını geriye yatırarak gözlerimi kıstığımda beni renkli, eğlenceli bir şey karşıladı; müzik kutusu. Lila renginde ve çok hoştu. "Sevdin mi?" dedi Lavin, heyecanla. "Biz çok sevdik."

Lavin'in yanağını soğuk parmaklarımla okşadım. "Çok şirin, hangi şarkıları çalıyor, dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerini sevinçle kırptı. "Telefonundaki müzik listene baktım, oradaki şarkıları seçtim."

Bu düşünceli hediyeleri için bir daha teşekkür edip onlara sıkıca sarıldım. Almila kıskanç bir şekilde Lavin'e baktıktan sonra elindeki paketi kaldırdı. Heyecanla çantayı kurcalarken, "Hatırlayacağını umduğum bir şey aldım," dedi, kızıl saçları yüzüne düşmüştü. "Tabii sen unutkansın, unutmuşsundur..." çantasından çıkardığı küçük şeyi avuçlarıma bıraktı. "Hatırladın mı?"

Elimi hafifçe yukarı kaldırdığımda ışık görmeme yardımcı olmuştu. Diğerleri de Almila'nın hediyesine bakıyordu, avucumdaki şeyi görünce anılar hafızamdan süzülüp kalbime buruk bir tebessüm oturttu. Elimdeki hediye, mora boyanmış küçük bir kozalaktı. "Elbette hatırlıyorum Almila. Çocukluğuma dair hatırlamak istediğim tek şey Esma Teyze ve sensin."

Omzuma acıtmayan bir yumruk attı. "Bora'ya hediye alıp almadığını sorsana..."

Bora başındaki bereyi aşağıya çekiştirerek mavi bakışlarını bana kaldırdığında, tatlı tatlı gülümsedi. "Hediye mi? O da ne?"

Cenk onun ensesine sert bir şaplak geçirirken söylendi. "Geri zekâlı. Kıza hediye almadın mı?"

Bora kızgınca söylendi. "Doğum günü partisi olduğunu iki saat önce haber verdiniz!"

Bana hediye almamış olması arkadaşlığımızın değerini ölçemeyeceği gibi azaltmazdı da... Elimi umursamazca savururken, "Boş ver," diye konuştum, bu alınacağım bir şey değildi. "Sorun değil."

Cenk, Lavin'e döndü, gözlerinde parlayan şey az önce bize bakarken parlayan duygulardan daha yoğun ve hisliydi. Lavin'in elini yakalayarak parmaklarına minik bir buse kondurduktan sonra, "Dans edelim mi?" diye sordu, nazikçe.

Lavin iç geçirdi. "Edelim. Özledim."

Onlar piste doğru giderken daha yumuşak bir parça çalmaya başlamıştı. Almila bar tezgâhına ilerlemeye başladığında, Bora da kararsız adımlarla onu takip etti.

"Oturalım bebeğim, çocuklar pastanı kesip getirir."

Sesini duyunca kalbime kelebek saldırısı oldu. Asrın'a döndüm ve başımı sallayıp loca koltuğuna doğru yürüdüm. Etraftaki kalabalık dağılmış, birkaç çalışan pastayı almaya gelmişti. Kırmızı kadife döşemeli loca koltuğuna otururken üzerimdeki ceketi çıkardım ve kenara koyup yanına yerleştim. Bacaklarımı hafifçe toplayarak ona doğru yaklaşmaya çalıştığımda, "Hayır," dedi bana dönerek. "Eteğine dikkat et." Sessizce yutkundu. "Frikik veriyorsun."

Elbisemin eteğini aşağıya çekip tekrardan ona dönerken kıkırdadım. "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

"Sen kaçmıyorsun gözümden."

Bu hep böyle olurdu, şaşırmama gerek yoktu. Bacaklarımı düzeltip ellerimi ceketiyle sarılı koluna sardım ve dönüp

kalabalığa bir baktım. Loca baya dip köşede kalıyordu, muhtemelen kimse ilk bakışta bizi görmezdi; zaten ışıklar sürekli başka şekilde yansıyordu. Kalabalık, eğlenmeye kaldığı yerden devam ediyordu. Tekrar sevgilime dönüp yanağımı omzuna yasladım ve kolunu okşarken, "Asrın," diye fısıldadım. Ardından küçük bir öpücük kondurdum boynuna. "Bana ne hediye aldın?"

Başını biraz daha sol tarafına düşürerek dudaklarım için yer açtı. "Sana hediye almadım."

Asrın için bu düşüncesizlik sayılmazdı. Kendisi için hediye almanın bir günü yoktu. Dudaklarım teni üstünde gerilerek gülümsediğimde, bundan hoşnut kaldığını hissettim. "Fark etmez," dedim, yine ve yeniden ona kanarak. "Hediye almak zorunda değilsin. Hiçbir şey istemiyorum senden, senin haricinde."

Asrın hafifçe eğildi ve locanın önündeki masadan içeceğini aldı. "Seni seviyorum, çünkü benim gibi düşünüyorsun."

"Hıhı, şimdi beni sevdiğini bir daha söyle."

İçeceğini dizine koyup eliyle çenemden tutu ve yüzümü omzundan kaldırdı. Bu açıdan yüzü ve gözleri daha yakınımdaydı. Hafifçe eğilip alnını alnıma koydu ve ensemden tutup tenimi hafif şekilde okşadı. Dünyayı, nasıl bakıyorsan öyle görürsün derler, sanırım bu yüzdendi her yerde gözlerini görmem. Dudağımın yanağımla bitiştiği yerden küçük bir öpücük aldı. "Seni seviyorum demek az geliyor artık bana, başka ismi olması lazım bu duygularımın."

Sen böyle bak, seni seviyorum demesen de olur.

"Eğer o ismi bulursan bana da söyle," dedim, onu anladığım için. Seni seviyorum demek gerçekten az geliyordu, duygularımı yeterince anlatmıyordu. Parmağım yüzünün yanından kayarken, "Ama bulamayacaksın," diye devam ettim. "Beni ne kadar sevdiğini anlatan hiçbir kelime bulamayacaksın."

Gözlerinin rengi koyulaştı, aşkının kıvamına büründü. Ensemi daha sert sıkıp dudaklarını bir daha yaklaştırdı ve tehdit eder gibi dudağımın köşesinden öptü. Beni öperken beni bir daha öpmemekle tehdit eder gibiydi bakışları. "Çok eminsin duygularımdan," dedi, sesinin kalbimi bir fırtına gibi kendine doğru sürükleme gücü vardı. "Bir gün biteceğinden hiç korkmadın mı?"

"Biteceğinden değil ama bitireceğimden korktum."

Şizofrenimin sert şekilde nüksettiği zamandan bahsettiğimi anladı ve parmaklarını sarı saçlarıma karıştırarak dudaklarını araladı ama daha bir şey diyemeden, locamıza birisi yaklaştı. Asrın genzini temizleyip masaya döndü ve pastalarımızı önümüze bırakan arkadaşa başını salladı. Adam arkasını dönüp uzaklaştığında Asrın hafifçe eğildi ve çatalıyla bir lokma alarak pastanın tadına baktı. "Sen çikolatalı pasta seversin ama doğum günü pastanın siyah görünmesini istemedim." Çatala bir lokma daha alıp bu kez benim ağzıma doğru uzattı. Pastanın tadına bakarken memnuniyetle inledim. "Güzel."

"Kremasını sevdim," dedi ve çatalı dudağıma değdirip geri çekerken sırıttı. Uzanıp dudağının kenarına bulaşan kremayı parmağımla aldım ve dudaklarıma götürüp yerken ona gülümsedim. Bir lokma daha pasta aldığında memnun kaldım, çünkü Asrın çok yiyen birisi değildi ve iştahla bir şey yedikçe ben seviniyordum.

"Doğum gününde pasta yapayım," diyecek oldum ama sonra tuzlu kreplerimi hatırladığımda sesim kısıldı ve sustum. Asrın tek kaşını kaldırıp bana baktı ve dudakları hareketsiz kaldığı iki saniyeden sonra gülmeye başladı. Homurdanıp çenesinden tuttum ve gülmemesi için tehdit ettim. "Alay etme benimle!"

Bu yaptığımı daha komik bulmuş olmalı ki bu kez kafasını arkaya yatırıp güldü. Gülüşü, fırtınanın götürdüğü ne varsa kalbime geri getirdi. "Ne yaparsın, öper misin?"

"Pıs!"

Belimın iki yanından tutup beni dizine sabitledi ve eğlenen gözlerle yüzümü süzüp bacağımı okşadı. Dokunuşu asiliğimin bitmesini, aşkın beni ele geçirmesini sağladı. Kalbim mi benimle alay ediyordu yoksa o mu, seçemiyordum.

"Esila, seni kandırdım. Doğrusu bir hediyem vardı."

Açıkçası beklenmedik oldu ve dudaklarıma bir gülümseme kondu. "Yaa."

"Görmek ister misin?" dedi, elimi kaldırıp yanağına götürürken. Loş, gelip kaybolan ışıklar dolayısıyla yüzünü bir kaybediyor bir kazanıyordum.

Arzu ettiği gibi yanağını okşarken, "Tabii ki," dedim, pek hevesli görünmemeye çalışarak.

"Gel, gidelim."

Beni kaldırdı ve ayaklarımın üzerinde yere bıraktı.

O hep bunu yaptı... Her defasında. İlkinde düştüm, dizlerimi paraladım ama sonra öğrendim ayakta kalmayı.

"Nereye?"

"Fark eder mi?"

Fark etmez, çünkü seninle gideceğiz.

Loca koltuğundaki ceketime uzandı ve alıp giymem için bana verdi. Ceketi üzerime geçirdim ve peruğu koltuğun üzerinde bıraktık. Elimi tutup yürümem için beni teşvik ettiğinde gözlerimi Alaska'nın içinde dolaştırıp diğer çocuklara bakındım. Almila ile Bora hâlâ bar tezgâhının önündeydi, muhtemelen ilişkileri hakkında konuşuyorlardı. Cenk ile Lavin de romantik bir dansın içindeydi.

"Önünü kapat, hava çok rüzgârlı," dedim Asrın'a.

Önünü kapatmak için bir saniye durdu. Timuçin'le birkaç şey konuştuktan sonra birlikte dışarıya çıktık. Range Rover ileride park halindeydi, camlarına yağmur damlaları düşüyordu. Arabaya yürüdüğümüzü fark ettiğimde buradan uzaklaşacağımızı anladım. Arabaya binecekken benden

arka koltuğa geçmemi istedi. Buna şaşırdım, çünkü beni mümkün olduğunca yanında tutmak isterdi. Şaşkın bakışlarımı görünce şoför koltuğunun kapısını açmadan önce elini arabanın üzerine koydu. "Uzun yola gideceğiz bebeğim, uyursun."

Dudağımı büküp, "Başka bir şehre mi gidiyoruz?" dedim garipseyerek. "Yanımıza bir şey almadan, öylece mi?"

"Ben her şeyin önünü arkasını düşünürüm Sarışın, hâlâ mı anlamadın. Hadi, atla."

Doğru, bu işe kalkıştıysa önünü ve ardını düşünmüştür. Asrın'a duyduğum sonsuz güvenle birlikte arabanın arka kapısını açtım ve kendimi içeriye atıp kapıyı kapattım. İçerisi de soğuktu, uzanıp ısıtıcıyı açması bir saniye sürdü. Ellerimi ovuşturup çantamı kenara bıraktım ve birazdan ısınacağımı bildiğim için ceketimi çıkardım. Asrın da arabayı rahat kullanabilmek için ceketini çıkarıp kenara attı. İleriye kaydım ve ellerimi onun koltuğunun arkasına koyarak dikiz aynalarını kontrol etmesini izledim. Ellerini direksiyona yerleştirmeden önce uzanıp saçlarından öptüm. "Uyumak yerine seni izleyeceğim."

Şefkatli göründü, bana bakarken sık sık böyle görünüyordu. "Uyu, dinlenmeni istiyorum. Uyandığında zinde olmanı, iyi hissetmeni..."

Hayret, onu izlememi seçmemişti. Onun yüzüne ilgi ve anlayışla bakıp başımı salladım ve bir daha öptüm saçlarından. Asrın motoru çalıştırdı ve direksiyonu çevirdi. Arabamız hareket edip gri sokakta ilerlemeye başladığında, huzurla iç çekip saçlarıyla oynamaya başladım.

"Saçlarını bilerek mi uzatıyorsun yoksa kesmeye mi üşendin?"

Başını ellerimin arasından çekmeye çalışsa da izin vermedim, o da vazgeçti; kendini bıraktı. "Bir tık uzun olması hoşuma gidiyor."

"Hım." Bunu duyduğuma sevinmiştim. "Küpe de takmışsın bebeğim."

"Bebeğim mi?"

Gülmeden yapamadım, yanında bu çok sık oluyordu. "Evet, sen benim koca bebeğimsin."

Yanaklarını şişirdi, şımarıklık saatimin geldiğini fark etmişti sanırım. Gülümseyip esnedim ve doğum günümün son dakikalarını onu izleyerek geçirdim. Siyah küpesini kulağından çıkardım ve kendi kulağıma taktım. Dikiz aynasından bana bakıp güldü ve cebinden bir sigara çıkarmamı istedi. Çıkarıp yaktım ve içmesi için dudaklarının arasına verdim.

Elimi geri alamadım, öpmeden önce.

Uykum kendiliğinden gelip gözkapaklarımda yoğunlaşmaya başladığında hafifçe geri çekildim ve arabanın geniş arka koltuğunda uzandım. Asrın, beraberken sık sık dinlediğimiz şarkılardan birini açtı ve ben uykuya dalana kadar o şarkı arabanın içinde dolandı. Bu süre boyunca dönüp dönüp bana baktı. Uyku, onunla benim trajedimizdi; çünkü birbirimizi göremediğimiz tek zaman dilimiydi.

Hesaplayamadığım bir süreden sonra koltukta kıpırdandım ve yüzümdeki sıcaklığı hissederek gözkapaklarımı kaldırdım. Gördüğüm ilk şey arabanın tavanı oldu ve saniyeler içinde etrafın aydınlık olduğunu anladım. Gözlerimi iki kez daha kırpıp etrafta dolaştırdım ve Asrın'ın oturduğu şofor koltuğundan bana doğru eğilmiş, uyanışımı izliyor olduğunu gördüm. Araba hareket etmiyordu, sabah olmuştu. Gözleri gece boyunca araba kullandığından olsa gerek, yorgun ama aşk doluydu. Ellerimi koltuğun iki yanına koyarak doğruldum ve araba camlarından dışarıya baktım. Bir sis birikintisinin ardından kar yığınlarını gördüm. Asrın'ın serseri sırıtışı gözüme çarptı ve merakla elimi uzatıp camın üzerindeki buharı sildim. Yığınla kar, masmavi gökyüzü, bembeyaz bir örtü... Uludağ'daydık.

Bölüm 3

-Cehennemi Yutan Kül Kuyusu-

Sekiz yaşlarında, babamın kırdığı bira şişesini, soğuk evimizin salonundan toplarken üşüyordum. Sonra bir gün, babam uyuyakalarak beni eve almadığı kış gününde yine üşüyordum. On bir yaşlarında falan olmalıydım, tam hatırlayamıyordum. Sonra, Asrın'ın beni bulduğu o gün, saç tellerimdeki kırıklar bile üşüyordu. Hepsinde üşümenin ne kadar kahredici bir şey olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi, hâlâ üşüyen ve bir parça titreyen ellerimle ona dokunurken üşümeyi bile seviyordum?

Neden?

Neden sonsuza kadar onunla üşümeyi isteyebiliyordum?

Neden onu, uykuda izlerken gülümsüyordum?

Bursa'nın ve Uludağ'ın zirvesinde, dağ başındaki bu otelde her şey ebedi bir sessizlikten ibaret gibiydi. Uyandığımda yaşadığım o sevinçten sonra arabanın, zaten önünde durduğumuz otele giriş yaptık. Asrın'ın yanında getirdiğini öğrendiğim rahat kıyafetleri üstümüze geçirmiş ve direkt yatağın içerisine girmiştik. Asrın bir süre kulağıma bir şeyler fısıldayarak beni uyutmaya çalışsa da boynumda uyuyakalan kendisi olmuştu. Yorgundu, Niko olayı dolayısıyla zaten huzursuzdu ve geceyi de uykusuz geçirmişti.

Otel odası genişti. Zeminden tavana kadar olan camlar manzarayı görmemiz içindi ama perdeler örtülü olduğu için oda henüz kasvetliydi. Yatak çift kişilik ve yuvarlaktı. Saten çarşafın kırmızı olması, Asrın'ı bayağı eğlendirmiş olsa da aldırmamıştım. Beyaz yorgan ayaklarımızda toplanarak ustumuzu açığa çıkarmıştı. Oda sıcaktı ve mayıştırıyordu. Dirseğimi beyaz yastığa, yanağımı da avucuma yaslamış onu izlerken, sarı saçlarımın yayıldığı omuzlarına baktım.

Zayıflamıştı.

Yüzünü yastığa gömmüştü, simsiyah saçları öyle yumuşak ve kadifemsi duruyordu ki, dokunmamak aptallıktan başka bir şey değildi. Soğuk parmaklarım çıplak belinin kenarında durdu ve esmer tenini yumuşak şekilde okşadı. Uyandırmamaya dikkat ediyordum, huzurla uyuduğunu görmeyeli uzun zaman geçmişti. Eğilip omzuna dudaklarımı bastırdım. "Üşüdün mü Asrın? Tenin sıcacık ama üşüyor da olabilirsin..." Elim saçlarına karıştı. "Hayret, gerçekten uyuyorsun. Normalde beni kandırırdın."

Çenemi ensesine yakın bir bölgeye yaslayarak onu rahat bırakmak istediğimde, Asrın'ın kasıldığını hissettim. Bana verdiği ufak bir tepki olduğunu düşünerek gözlerimi yummak istedim ama bu sefer de dudaklarından hırıltıyı andıran bir inlemenin döküldüğünü duydum. Durdum. Bu inlemeyi ondan daha önce duymuştum. Önce bedeni kasılıyor, güzel yüzü geriliyor ve gür kaşları çatılarak acısını somut bir şekilde belli ediyordu. Uysalken vahşileşiyordu. Acı kusuyordu adeta. Hemen sonra terleyerek yorganı avuçlayacak, inlemeleri şiddet kazanacaktı. Uykularında acı çekiyordu.

Kâbus görüyordu.

Gülümsememi benden çalan bu gerçeklikle beraber nefesimi tuttum ve çaresizce gözlerimi kırpıştırdım. Omuzlarının hızla yükselip inmesiyle beraber, çenemi sırtından

ayırdım ve oturduğum yatakta doğruldum. Hızlı ve sakin davranırsam ona yardımcı olabilirdim. Bu düşüncemle birlikte onun yumuşak ve sıcak bir his uyandıran saçlarını okşarken, "Asrın," diye fısıldadım sakince. "Uyanır mısın? Sesimi duyuyor musun? Hadi, kâbus görmeni istemiyorum..." yüzünü kendime çevirmeye çalıştım. "Ayıl lütfen, hiçbir şey yok."

Yüzünü bana doğru çevirmeyi başarmış olsam da onu kâbusundan çekip alamadım. Bu, zavallı gibi hissettiriyordu. Ona yardım edememek... Başını sarsarak, "Asrın," diye fısıldadım, bir daha. "Yalnızca bir kâbus bebeğim, gerçek değil."

Kemikli parmaklarıyla saten çarşafı sıkarken, diğer eliyle alnındaki nemi siliyordu. Onu rahatsız eden kâbusunda ne görüyordu? Alnındaki elini yanağına kaydırarak beni, çaresizce kıvranan parmaklarımı, savurdu ve bir anda yumduğu gözlerini araladı. Geriye savrulan elime ve onun tavana kaydırdığı irileşmiş, yosun yeşili gözlerine baktım. Yüzünü çerçeveleyen kemikler ilk kez bu kadar belirgindi ve hızlı soluk alması gerekirken, nefes dahi almıyordu. Endişe göğsümde büyüyerek zehrini içime yayarken, ona uzanmak isteyen elimi dahi görmeden fısıldadı: "Baba..."

Babasını görmüştü.

Asrın hayretle açılan gözlerini bir an olsun kırpmadan, elini karnına bastırdığında, "Ne?" diye konuştum, içimi çalkalayan telaşla. "Karnın mı ağrıyor..."

Asrın olduğu yerden bir kurt kadar vahşi bir şekilde doğrulduğunda, alnı alnıma çarpmış ve bu ani hareketle geriye doğru sarsılmıştım. Avuç içlerim yatağa kapaklanırken, o sanki ben yokmuşum gibi davrandı. Bir hışımla yataktan kalkıp eliyle saçlarını çekiştirirken, banyoya doğru gidiyordu ve ben sadece bakıyordum. Zihnimdeki dalgalanma ve dehşet yüzünden bir şeyleri aydınlatamıyordum. Banyonun

kapısı duvara çarptığında, Asrın'ın serseri bir küfür savurduğunu işittim.

Kolunu kapıya çarpmıştı.

Bedenimi kontrol edebilmem birkaç saniye sürdü, çıplak bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Burada değil orada, yanında olmalıydım. Ona doğru koşarken duydum öğürme seslerini.

Kusuyordu.

"Hayır," dedim panikle, "Neden kusuyor ki?"

Çıplak ayaklarımla banyonun eşiğinden geçerken ben, kapı bir kez daha duvara çarpmıştı. Bembeyaz banyo fayansları içinde onu arayan gözlerim, aradığını bulduğunda, dizlerim zeminle buluşmamak için nasıl direndi, bilmiyordum. Klozetin önüne oturmuş, yumruk halindeki ellerini yere yaslamış ve kafasını klozete doğru eğmişti. Omuzları histerik, ritmik bir doğrultuda inip kalkıyor, midesindeki her şeyi çıkarıyordu. Onu ilk kez böyle görmenin dayanılmaz acısıyla bilincimi kaybedeceğimi sandım. Yanımdayken ilk defa, somut bir şekilde bana ihtiyacı vardı ve fiziki bir acı çekiyordu.

Nasıl yaptım bilmiyorum ama onun yanına koşup, dizlerimin üstünde yere çökerek, mecali kalmayan parmaklarımla alnını yokladım. Dizlerimin üstünde yükselerek soğuk elimin içini yüzünde gezdirirken, sadece soğukluğun ona iyi geleceğini umuyordum. Asrın yumruk halindeki eliyle beni uzaklaştırmaya çalışırken, "Lütfen," diye mırıldandım çaresizce. "İzin ver, yardımcı olayım. Lütfen, canın acıyorken acımıyormuş gibi davranmayı kes."

Boğazından yükselen öğürtü sesleri bittiğinde ve midesindeki her şeyi tek seferde çıkardığında, dizlerimin üstünde durmaya son vererek yere oturdum. Asrın'ın başını sabit tutarak bir elimle sifonu çekerken gözlerimle de yüzünü kontrol ettim. O da bunun gerçekliğini sorguluyor gibiydi.

Gözlerini sımsıkı kapatmış, dudaklarını ısırıyordu. Çenesini kaldırıp sakince, "Yüzünü yıkayalım mı?" diye sordum, sesim umduğumdan da şefkatliydi. "Terlemişsin, rahatlarsın."

Donuktu. Şu an onu ve ruh halini en iyi özetleyen bu tek kelimeydi. Sessizliği tüylerimi diken diken ederken, başımı hafifçe arkaya yatırdım. Gözlerim gereksiz bir aceleyle gözlerine kalktığında, oradaki boşluktan aşağıya tepe taklak düştüğümü hissettim. "Asrın," dedim üzgünce. "Kâbustu ve bitti. Kendine gelir misin? Senin için endişeleniyorum."

Dokunuyordum ama beni hissetmiyordu.

Berbat bir sabaha uyandığımız için geçmişi şu anla cezalandırmak isterdim ama geçmişi cezalandıracak kadar iyi bir anın içinde değildim. Onu çözebilmek için dudağımı yanağına yaslayacağım sırada, "Hatırlamıyorum," diye fısıldadı sönük, düşünceli bir sesle. "Babamın yüzünü hatırlamıyorum."

Ah, hayır...

Bu beklediğim bir cümle değildi. Aslında beklediğimin ne olduğunu da bilmiyordum. "Sadece kendinde değilsin," dedim onu yatıştırmak isteyerek. "Bir sakinleş, eminim yüzü gözünün önüne gelecek..."

"Babamın yüzü yok!"

Bir anda benden uzaklaştı ve sırtı duvara çarpınca, "Sikeyim," diye tısladı dişlerinin arasından. Perçemleri alnına dökülmüştü. Hırçın davranıyor, ne yaptığının farkına varamıyordu.

Onun için, şu an etkisiz elemandım.

Beceriksizce doğrulmaya çalışıp ona yönelmek istediğimde, sırtını bana döndü ve alnını fayansa yasladı. Beni istemiyor muydu? Hayır, bu umurumda değildi. Şu an onu iyileştirmeliydim. Yumruk halindeki elini fayansa indirerek, olduğu yerde kıvranırken, "Hatırlamıyorum," diye

sızlandı, sesi boğuk ve titrekti. "Esila..." ismimi bir yardım çağrısı gibi dillendirdiğinde içim ezildi. "Bir şey yap. Babamın yüzü yok. Yardım et!"

Yardım et!

Bir şey yap!

Bu anı zihnime kazıdım ve yüreğime çöküp bir tortu oluşturan ağlama hissiyle beraber, "Ben," diye fısıldadım. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapabilirim ki? Sana sarılayım mı? Ha, iyi gelirim belki sana?"

Saçmalıyordum. Elimde olan tek şey belki de buydu. Nasıl yapacağımı bilemiyordum. Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına iterken, "Yardımcı ol," dedi bir kez daha. Kalbimdeki acının vücuduma yayılma hızı şok ediciydi. "Esila, bu çok boktan! Onu hatırlayamamak..."

Kendimi boşlukta hissediyordum. Sakinleşmeye çalışarak düşündüm. Onu hatırlatacak bir fotoğraf lazımdı ve Asrın annesi ile benim fotoğrafımı cüzdanında taşıyorsa babasının fotoğrafını da taşıyor olabilirdi. Heyecanla banyonun çıkışına ilerlerken, tedirgin bir tebessüm dudaklarıma yayılmıştı.

Pantolonunu ararken sağa sola attığımız kıyafetler yüzünden birkaç kere sendelemiş ve hatta bir ara düşerek dizimi sıyırmıştım. Nihayet bulduğum kotunun arka cebindeki, suni deri cüzdanı aldım. Ellerimin beceriksizliğine küfür savurup, cüzdanın içine bakındım. Birçok yurt içi ve yurt dışı kredi kartı, yüksek meblağda kâğıt para, birkaç not kâğıdı dışında birkaç fotoğraf vardı.

Benim, annesinin ve en nihayetinde bir erkek fotoğrafını gördüğümde incelemeye gerek bile duymadan alıp fırladım. Koşturarak banyoya girdiğimde, onu bıraktığım yerde ve pozisyonda buldum. "Hatırlamıyorum, hatırlayamıyorum. Hatırlamam lazım... O benim babam."

Yanına oturup başımı omzuna yasladım. Yüzünden tutup kendime çevirirken, "Şştt," diye fısıldadım, "Bak sana ne buldum? Bakmak ister misin?"

Gözleriyle gözlerimi buluşturduğumda kaşları çatıktı ve yanakları kızarmıştı. Burnunu kırıştırıp, yemyeşil gözleriyle yanaklarımı ıslatan gözyaşlarına bakarken, alnını sertçe alnıma çarptı. "Hayır," diye fısıldadı, karmakarışık bir sesle. "Seni ağlatmak istememiştim."

Yanağımı, tişörtün açık bıraktığı omzuma silerek gözyaşlarımı kurularken, "Ağlamıyorum," dedim, "Bak, ne buldum."

Yüzündeki huzursuzluk ve saldırganlık yüzünden onun için endişelendim. Yavaşça elime doğru döndü, gözlerini üç kereden fazla kırpıp inanamaz bir şekilde fotoğrafa baktı. Şimdi hatırlıyor muydu? Hatırlıyor olması lazımdı. Dişlerini bir daha sertçe alt dudağına geçirip, fotoğrafı elimden aldı ve bir anda bana arkasını dönerek ellerini fayansa yasladı.

Zorlanıyordu, hayata karşı.

Sırtımı fayansa yaslayıp, olduğum yerde küçüldüm. Darmadağın hissediyordum. Yapamadım. O beni acısından dışlarken ben yapamadım. Çelimsiz kollarımı onun beli boyunca dolayıp, yanağımı sıcak sırtına yasladım. Beni her şekilde kabul edecek, beni her şekilde isteyecek o sığınaktan içeriye alındığımda ise kanatlarımdaki acıyı gövdesinde erittim.

"Babam," diye konuştu kalın bir sesle, genzini temizledi. "Benden utanıyor mudur? Onun yüzünü unuttum. Beni affeder mi Esila?"

Aslında o itilince düşmeye, dokunulunca kırılmaya müsait bir adamdı, yalnızca bunu çok iyi gizleyebiliyordu. Meraklı ve saf sorusu içime dokunduğunda, "Baban seninle gurur duyuyordur," diye konuştum, bunu ihtiyacı olduğu için değil, hissettiğim için söylüyordum. "Bir an

için hatırlayamadın. Bu unutmak demek değil. Bak şimdi hatırlıyorsun ve babanın seni sevdiğini biliyorsun. O sana kusmez."

Dalgalı bir iç çekti. "Hatırlıyorum."

Biliyordum. Onun aslında etrafındaki her şeye ne kadar değer verdiğini ve rahat bırakıldığında iyi bir adam olduğunu biliyordum. Sadece şartlar hep kötüydü ve o da şartlar doğrultusunda hareket ediyordu. Bir parça daha iyi gibi görünüyordu ama buna emin olamıyordum. Ellerimi karnının üstünde birleştirerek, içimdeki dizginlenemez şefkatle mırıldandım. "Duş almak ister misin?" Gülümsedim. "İstersen beraber alabiliriz? Hadi, rahatlamaya ihtiyacın var."

Eliyle yüzünü ovalarken, "Sabahını berbat ettim," diye konuştu pürüzlü bir sesle. "Kahretsin! Üzgünüm. Buraya, senin rahatlaman için gelmiştik oysaki..."

Şimdi, o saçmalıyordu. Canını almak ister gibi, sırtından içeriye girip kalbinde yuva yapmak ister gibi sarıldım ona. "Hiçbir şey berbat olmadı," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece senin için endişelendim. Biliyorum, şimdi daha iyisin ve ben bununla mutluyum."

"Esila?"

"Hım?"

"Sen olmasan ne yapardın bilmiyorum."

Geceyle gündüzün, yaşamakla ölmenin arasındaki farkı anlamazdın.

Birbirimizin içine girmiş, birbirimizin şeklini almış olduğumuz bir süreden sonra Asrın beni kucağından bırakmış ve altındaki çamaşırıyla birlikte duşa girmişti. Bu utanç verici olsa da sakın kalmayı ve ona bakmamayı başarmıştım. Raftaki şampuanı kullandığı için kabinin içi köpüklenmişti ve ben hâlâ yerde oturuyordum. Asrın suyun yardımıyla bedenindeki köpüklerden arınıp, duştan çıktığında, rafta duran bir havluyu aldı. Şimdi önümdeydi ve istemesem de

kalçalarını görebiliyordum. Pazılarının seğirişi, saçlarını havluyla kurularken gerilen omuzları, tatlı bel kavisinin ve kalçalarının bir parmak üstündeki derin gamzeleri... Titrek bir nefes alarak aceleyle bakışlarımı çevirdiğimde, erkeksi sesi doldurdu kulaklarımı. "Bir duşa ihtiyacın varmış gibi görünüyor..."

Yaptığı ima...

Asrın kalçasına sardığı havluyla birlikte banyodan ayrılıp beni yalnız bıraktığında kafamı fayansa vurdum. Utanmazdı... Kafamı iki yana salladım. "Kendimi boğacağım galiba."

Ayağa kalkıp üstümdeki tişörtten ve iç çamaşırlarından kurtulduktan sonra ben de kendimi temiz hissettirecek gerçek bir duş almıştım. Odaya geri döndüğümde Asrın'ın valizdeki kıyafetleri dolaba yerleştirdiğini gördüm. Onda sevdiğim şeylerden biri de buydu; bir şeyleri illa kadının yapması gerektiğine, ya da görevleri olduğuna inanmıyordu. Bana benden daha çok yemek hazırlamıştı ve hepsini isteyerek yapmıştı.

Buraya kadar geldiğimize göre kesinlikle kayacaktık ve ona uygun biri şekilde kalın giyinmeliydim. Siyah, dar pantolonumu ve boğazlı, kolları püsküllü krem renkli kazağımı giydim. Boğazlı kısmını düzeltirken, dolabın aynasından Asrın'a bakıyordum. Sırtı bana dönüktü, elindeki saç kurutma makinesiyle babasının fotoğrafını kurutuyordu. Üst dudağımı dişlerimin arasına kıstırıp, el havlusunu sarı saçlarımdan ayırdım. Pantolonu kalçalarının hemen üstündeydi ve kemerinin tokasını bağlamaya gerek bile görmemişti. Yatağın üstüne siyah, boğazlı bir kazak bırakmış olsa da henüz giymemişti.

Dolaptan aldığım çorapları ayağıma geçirmek için yatağa otururken, "Kurutma makinesi işe yarar mı?" diye sordum kısık sesimle. "Ben ıslanacağını düşünemedim. Üzgünüm."

Omzunun üstünden bana döndüğünde, bacaklarımı yatakta topladım ve ıslak kirpiklerimle ona baktım. Gözlerimdeki heyecanın farkına vardığında usulca göz kırptı ve çenesiyle komodin üstündeki sigara paketini işaret etti. "Gel sigaramı yak."

Komodine uzanıp sigara paketini kavrarken ıslak saçlarım yüzüme çarpmıştı. Paketten bir dal sigara ve paketin içindeki çakmağı alarak dizlerim üstünde ona doğru yaklaştığımda, eli ince belimi sarmalamıştı. Ayakta olan oydu ve ben dizlerimin üstünde yükselsem bile onun boyuna erişemiyordum. Sigarayı dudakları arasına yaslarken, "Keşke yemekten sonra içsen," diye konuştum umutsuz bir sesle. "Kendine zarar verişini izlemek kötü hissettiriyor."

"Tamam."

Dudaklarındaki bakışlarımı gözlerine kaldırdım. "Ne?"

"Kabul. Yemekten sonra içeceğim."

Garipsedim ve bu bakışlarımda belli oldu. Yabancı bir mırıltı çıkarıp dudaklarına yaslı olan sigarayı bir çırpıda ondan uzaklaştırdım ve yanağımı boynuna gömdüm. "Teşekkür ederim."

Belimdeki eliyle beni ters çevirdiğinde, yüzüm balkon kapısına dönmüştü. Dizlerimin üstünde yükselip karla kaplı etrafı görmek istediğimde, "Rahat dur," dedi kuru bir sesle. "Saçlarını kurulayacağım."

Omuz silktim. "Bazen sen ne söylesen aksini yapasım geliyor."

Bir anda sakallarını ensemdeki dövmede hissettiğimde, gözlerimi öyle çabuk yumdum ki, beni bu kadar çabuk etkilemesine şaşıramamıştım. Ah, o his öyle güzeldi ki... "Saçların aklımı başımdan alıyor."

Aniden öyle tehlikeli bir adama dönüşüyordu ki, bana yapabildiği şeylerin bir sınırı olmadığını gösteriyordu aslında. Titrek bir iç çekip hareketlerimi kestiğimde güldü.

Ben de gözlerimle gülerek ona yaslandığımda elindeki saç kurutma makinesini çalıştırarak saçlarıma doğrulttu. Görebildiğim kadarıyla Uludağ manzarasını izlerken, gözlerim komodin üstündeki fotoğrafa kaydı.

Babasına...

Yirmili yaşlarının sonunda görünen, yeşil gözlü, esmer bir adamdı. Fotoğraf eski olduğu için görüntü çok net değildi ama adamın kirli sakalları arasından gülümsediği belliydi. Sol yanağında, dikkatli bakıldığında görülebilen bir gamze vardı. Saçları sol tarafına doğru özenle taranmış, dudakları çarpık bir tebessümle süslenmişti. Buruk bir şekilde gülümseyerek tekrardan balkon camının ardındaki manzaraya döndüm.

Dışarıda insanlar eğleniyordu. Soğuk havaya rağmen kaymaya ve tatilin keyfini çıkarmaya başlamışlardı. Asrın'la kaymak için sabırsızlanıyordum ve bu sefer onun bana öğretmesine gerek yoktu. Kaymayı biliyordum.

Kurutma makinesiyle saçlarımı etrafa dağıtıp, boynumu ısıtırken keyifle gerindim. "Kayacağız değil mi?"

Parmaklarıyla saç diplerimi ovdu. Rahatlatıcı ve huzur vericiydi. "Bakarız."

Bir süre hem saç diplerime masaj yaptı hem de saçlarımı anın tadını çıkararak okşadı. Sessizce gayet ciddiye aldığı bu işi bitirmesini bekledim. Sonunda beni adeta yataktan yere fırlatmış ve yatağa devrilip gözlerini yummuştu. Benimle alay ediyordu. Düştüğüm yerden bir ona, bir de keyifle gerinen haline baktıktan sonra kesinlikle çirkinleşmeye karar verdim.

Yerden kalkıp onun üstüne atladığımda beni engellemeye gerek bile görmedi. Yatakta gerinip yatış pozisyonu almıştı ki sırtına çıkıp tepinmeye başladım. Bu onu sinirlendirmiyor, aksine daha da eğlendiriyordu ama ben sinirlenmiştim. Elimle saçlarını kırıştırıp yanaklarını ısırdığımda

gülmemek için kendini kasıyordu ama bu boş bir çabaydı. Savrulan ellerimi etkisiz hale getirip beni yatağa yatırdığı o andan sonra bedeninin üstümdeki varlığıyla soluksuz kalmıştım.

İşte o an yapabileceği en iyi şeyi yaptı.

Beni öptü.

Gülüşume yakın yerlerden... Ve biraz da dudağımdan...

Yataktaki mutlu anımızdan sonra dağıttığımız odayı beraber toplamış ve sıkı sıkı giyinmiştik. Asrın şişme montumun üstüne beremi, atkımı ve eldivenlerimi giydirmişti. Benimle özenle ilgilenmeyi çok seviyordu. Kendisi de siyah bir bereyi başına geçirmişti ve bere ona gerçekten yakışıyordu. Sigara paketini ve babasının fotoğrafını koyduğu cüzdanını yanına aldıktan sonra odadan ayrıldık.

Otel kalabalık ve büyüktü. Hem aileler hem de gençler vardı. Bu yüzden Asrın'a sokulmuş, beraber olduğumuzu göstermek istemiştim. Engel olamadığım bir içgüdüydü bu. Birden fazla asansör olsa da biz elbette merdiven inmiştik. En alt kata indiğimizde, açık büfeye doğru yürüdük.

Bir süre sırada bekledikten sonra tabaklarımıza yiyecek almaya başladık. Asrın benim tabağıma neredeyse her şeyden doldurup hepsini yememi tembihledikten sonra kendi tabağını da doldurmuştu. Elimizdeki tepsilerle boş masalardan birine geçip oturduğumuzda, dikkatle etrafı süzüyordu.

Sürekli tetikteydi ve bunun onu ne kadar yorup, hırpaladığını görüyordum.

Bu beni mahvediyordu.

Yüzümdeki tebessüm solduğunda ona bir şey belli etmemek için yüzümü önüme düşürdüm. Çayımı önüme çekip, onun çatalına uzanan parmaklarına baktım. Tabağımdakileri bitirmem için dışarıya bir göz atmam yeterliydi. Soğuk cidden acıktırıyordu, çatalımı elime aldım.

"O tabağı bitirmezsen direkt odaya çıkarız."

"Bitireceğim dedim."

"Aksi mümkün değil zaten."

Açıkçası aç hissettiğim için zaten yiyecektim. Bu yüzden itiraza kalkışmadım. Çatalımı bana yabancı gelen bir peynir dilimine batırıp ağzıma attığımda, lezzetli olduğunu fark ettim. Masalar kare şeklindeydi ve işlemeli koltuklarla çevrelenmişti. Dışarıda da ahşap masalar vardı ama burada ısınıp dışarıya öyle çıkmak daha mantıklıydı. Ekmek dilimlerini tabağımdakilere katık ederek midemi memnun ediyordum. Asrın çoktan yemeyi bırakmış sessizliğe dalmıştı. Donuk bakışlarla çayının dalgalı yüzeyini izliyordu.

Onun bu ruhsuz hali iştahımı kapatırken, elimdeki ekmekten bir parçayı sıcak menemene bandırdım. Ekmeği ona doğru yaklaştırıp, "Asrın," diye mırıldandım sıcak bir sesle. "Baksana."

Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Hım?"

"Yesene."

Onun ağzına doğru uzattığım lokmaya ve bir de heyecanlı gözbebeklerime baktı. Tek kaşını yukarı kaldırırken sessiz bir şekilde iki parmağım arasındaki lokmayı ağzının içine aldı, dudaklarının tılsımı parmak uçlarıma değmişti. Hoşnut bir şekilde gülümseyip elimi çekmek istediğimde, dişlerini parmağımın ucuna geçirdi ve boğuk sesiyle homurdandı. "Çok tatlısın."

Elimi aniden onun ağzından uzaklaştırıp üst dudağımı dişlerimin arasına aldım. Sol elimi enseme atıp orayı okşarken, yanaklarımdaki kızarıklığı fark etmemesi için başımı eğdim. "Pek tatlı değilim ki."

Derin bakışları yüzüme hırçın dalgalar gibi çarpıyordu. "Ağzımı sulandırıyorsun."

O imaları...

İşini öyle biliyordu ki...

Hem heyecanlandığını hem elimin ayağıma dolaştığını görerek buruk bir şekilde gülümsedi. Bardağıma uzanırken çemkirdim. "Hep aynı şeyi yapıyorsun."

Cevap vermedi.

Tabağımda kalanları bitirip çayımın son yudumunu içtikten sonra mendille elimi sildim ve arkama yaslandım. Her masadan keyifli sohbetler ve çatal bıçak sesleri yükseliyordu. Etraf şenlenmişti. Buradan bakılınca kimsenin sorunu yok gibiydi ama biliyordum ki, herkesin kafasını binlerce soru meşgul ediyordu. Yerden kubbe şeklindeki tavana uzanan duvarda onlarca tablo ve kirişlerde anlamsız figürler vardı. Ayağımın altındaki zemin kırmızı halı ile kaplanmıştı. Bir garson yanımıza gelerek herhangi bir isteğimiz olup olmadığını sorduğunda, Asrın ona bakmaya lüzum bile görmemişti. Nazik bir şekilde bir isteğimiz olmadığını belirttiğim sırada Asrın'ın masanın üzerine koyduğu bereye uzandığını gördüm. Yırtık eldivenlerini ellerine geçirip kefene sarılı zümrütlerinin odağını gözlerime çevirdi. "Tatlı istersen alabiliriz güzelim?" Açık büfeye göz attı, "Ya da canının istediği herhangi bir şey..."

Şişme montumun fermuarını yukarıya doğru çekiştirirken, "Doydum," dedim ve elimi karnıma bastırdım. "Hadi, gidip kayalım artık."

Asrın gözlerini kaçırdı. Veya ben öyle bir yanılma içerisine düştüm. Sakallarını sıvazlarken, "Hadi o zaman," diye konuştu düz bir ses tonuyla. "Fırla."

Fırladım.

Sandalyeyi tek seferde geriye iterek adeta üzerinden fırladığımda, Asrın gülümseyerek doğruldu. Pantolonumun paçalarını botlarımın içine sokarak, bağcıkları daha sıkı bir şekilde bağladım. Asrın hemen sonra elini elime yerleştirdiğinde, hâlâ deli gibi heyecanlandığımı fark ettim. Parmak boğumlarındaki nabzı avuçlarımın içinde atıyordu. Beni

peşinde sürüklemesine, otelin çıkış kapısına yürürken, elimi an be an daha çok sıkmasına sadece gülümsedim.

O beni sevdikçe istediği her şey olabilirmişim gibi...

Aslında onun olduğu yerde ben yoktum.

O içimde o kadar çok vardı ki...

Otelin döner kapısından dışarıya çıktığımızda kayak pistine uzanan yolun temizlendiğini ve tuzlandığını gördük. Kar yağmıyordu ama rakım yüksek olduğu için biriken kar erimiyordu. Saat öğlen biri geçmişti ve herkes bu anın tadını çıkarıyordu. Etrafı süsleyen kara, karda eğlenen insanlara baktım. Kızakla kayıyor, kardan adam yapıyor ve birbirini karların arasına yatırıyorlardı. Teleferikteki insanların hazdan yükselen kahkahalarını işitirken, "E, hani bizim kızağımız?" diye konuştum hevesle. "Nereden bulacağız?"

Asrın dudaklarına yaslı sigarasının keyfini çıkarırken, "İlla ki kaymak mı istiyorsun yani?" diye sordu ciddi bir sesle. "Hem sen kaymayı biliyor musun?"

Etrafı izlerken ona bakmadım. "Biliyorum tabii."

Duraksadığını hissedince omzumun üstünden ona doğru döndüm. Ensesini ovarak sessiz bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Ne oldu? Hadi, bak biliyorum ve bu sefer bana bir şeyler öğretmene gerek yok."

Bana tip tip baktı. "Anladık."

Bu kaba tavrına gözlerimi devirdikten sonra onun elini bıraktım ve anın tadını çıkarmaya başladım. Onun göz hapsindeyken güvende olduğumu biliyordum. İleriye doğru koşup kar birikintisinin botlarımı aşmasına izin verirken, dudaklarımdan kaçacak kıkırtıyı yuttum. Ayaklarım ilk anda üşümüştü ama bünyem buna alışıktı.

Asrın birkaç adım arkamdan beni takip ediyor, bir yandan da sigara içiyordu. Ona göz kırptığımda başını önüne yatırarak güldü. Eğilip bir miktar kar avuçladım ve ağzıma

gorurup yedim. Dişlerimin kamaştığını ve dilimin uyuştuğunu hissederken, "Kışı seviyorum," diye mırıldandım. "Bana yaşadığımı hissettiriyor."

Kar ağzımda eriyip dilimden aşağıya yol alırken, etrafımda kayan insanlara baktım. Az ileride profesyonel bir adamın, kaymakta olan bir kıza yardımcı olduğunu fark ettiğimde, kızağı ondan isteyebileceğimi düşündüm. Omzumun üstünden sevgilime baktığımda, kısık ve delici gözleriyle az önce baktığım adama baktığını gördüm. Benim düşüncelerimi benden önce keşfediyordu. Gözlerimiz buluştuğunda beni onaylamadığını gösteren bakışlar attı.

Ona dil çıkardım.

Bir süre ilerledikten sonra yürüyüşümü yavaşlatıp ona doğru döndüm, hemen birkaç adım arkamdan geliyor, kardaki ayak izlerime bakıyordu. Ona baktığımı fark edip başını kaldırdı. "Ne?"

Göz kırptım. "Kaymak istiyorum."

Umursamazca omuz silkti. "İstemen yeterli."

Sigarasının izmaritini köşedeki çöp kutusuna fırlatıp etrafına bakındı. Görevli birini görünce elimden tuttu ve beraber ilerlemeye başladık. Eldivenlerimiz olduğu için ellerimiz tombul hissettiriyordu. Gülümsedim. Asrın görevliyle birlikte kızağı almak için gidip kısa süre sonra döndü. Dikkatle etrafı incelerken, "Sessiz ve sakin bir köşe bulalım," diye mırıldandı, dudaklarını açmasıyla beraber nefesi soğuk havada süzüldü. "Rahat olalım."

Fark etmezdi. Omuz silktim, "Sadece eğlenmek istiyorum," diye konuştum içtenlikle. "Seninle."

Uzandı ve kalçama vurdu. Sırıtıp ondan kaçtım ve peşimden gelirken, yerdeki karları yüzüne savurdum. Çıktığımız yer daha yukarıdaydı, insanlar aşağıda kalmış ve olduğumuz yerden kalabalık bir ülke gibi görünmeye başlamışlardı. Burada sadece birkaç çift ve eğitmenlerin çalıştırdığı

tatilciler vardı. Kayabileceğimiz düzlükteki alana bakınarak Asrın'ın elindeki kızağa uzandım ve karla kaplı zemine bıraktım. Asrın bir sigara daha çıkarırken, "İlk önce sen binmek ister misin?" diye sordum, onu özgürce izlemenin keyfiyle. "Ya da beraber binebiliriz."

Avucunu çakmağın minik alevine siper edip sigarasını tutuşurdu. "Kay sen," dedi gergin bir sesle. "Beni uğraştırma bu ayak işleriyle."

Ona gözlerimi devirerek bir bacağımı kızağın diğer yanına attım. Üzerine oturduğumda, bacaklarım ve bedenimle kontrolümü sağlamıştım. Asrın açılan beremi aşağıya çekiştirip kulaklarımı örttü ve bu sırada saçımı gevşekçe tutan bandanamı çekip aldı. Benimle aynı hizadaydı, nefesiyle saç diplerimi ısıttı. "Dikkatli ol," diye uyardı beni, sesi temkinliydi. "Kaymayı bildiğine emin misin?"

Salınan saçlarımı geriye iterken, "Herhalde," diye konuştum. "Sen de biliyorsun, o kadar zor değil ki."

"Tabii ya..." Asrın ensesini ovdu. "Ben de biliyorum."

"Evet, ben de farlı bir şey söylemiyorum."

Benim kendime zarar vermeyeceğime emin olduğunda doğruldu ve sigarasını kısa bir an kulağının arkasına yasladı. Gülümsedim. Kızağı kaydırmak için gücümü bacaklarıma bindirdiğimde, "Aferin," diye konuştu alayla. "Kay bakalım."

Ben daha arkamı dönüp ona dil çıkarmadan, Asrın ayakkabısının ucuyla kızağımı ittirdi. Birden harekete geçince irkildim ve dengemi sağlamaya çalışırken homurdandım. Kızak sarsılarak aşağıya yönde hızla iniyor ve kontrolü ele almama izin vermiyordu. Tamam, çok korkmuyordum ama aniden kaymak dengemi bozmuştu.

Kızak bir kar birikintisine çarparak durduğunda, sarsılmıştım ama bütün organlarım hâlâ işlevlerini yerine getirebilecek düzeydeydi. Ellerimle üstüme dökülen kar tanelerini

sılkeledim ve ayağa kalktım. Donacak kadar şiddetle üşüyen bacaklarıma rağmen arkama döndüğümde, Asrın bana sinsi bir bakış attı. Sesini duyurmak için bağırdı. "Çok mu kızdın sen?" Kafasını sağ omzuna doğru eğdi. "Gel."

Ona orta parmağımı kaldırdım.

Dudaklarındaki gülümseme daha sinsi bir hal almaya başladı. Gülümsüyordu.

O gülümsedi ve sen hâlâ nasıl ölemiyorsun?

Önüme döndüm ve kaymaya devam ettim. Birkaç kere düşüp kendimi kar yığınlarıyla boğuşurken buldum, sonuncusunda Asrın gelip elimden tuttuğunda ona teşekkür ettim. Gözleri, sanki benden hiçbir şey duymamış gibi ilgili şekilde gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne? Dikkatli bakıyorsun."

Sesi durgundu. "Kapılıp gidiyorum."

Kırmızı eldivenli elimle bileğine asılıp kendimi kaldırdım. "Daha önce de duymuşluğum var."

Bana dik dik bakıp arkasını döndüğünde kızağımı alıp doğruldum ve gülümseyerek şişme montundan tuttum. Kayması için kızağı ona uzattım ama istemediğini söyleyince üstelemedim. Bir daha binip aşağıya doğru kaydım ve bir sevinç çığlığı atıp kendimi yine bembeyaz karların arasında kaybettim. Bu kez Asrın beni kaldırmak yerine karları üzerime boca etti. Onu da kendime doğru çekip karların içine yatırdım ve ellerim soğuktan hareketsiz kalana kadar onunla uğraştım. Bir müddet sonra gidip kendimize kahve alarak Uludağ'ın derinliklerine doğru yürüdük. İnsanların tenhalaştığı yerde bana yaklaştı, sırtımdan tuttu ve soğumuş dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarım ısınana kadar buna devam etti ve beni öpmeyi kestiğinde, hayattan istediğim her şeyi almış oldum. Dudaklarımdan bu kez sıcak nefesler sızmaya başladı.

Akşam olana kadar dışarıda kaldık ve acıktığımı hissettiğimde otele döndük. Önce odamıza çıktık ve üstümüzdeki kaba, ıslak montları, bereleri çıkardık. Saçlarımı aynanın önünde düzeltip kazağımı değiştirdim. Asrın da üzerine bir gömlek geçirdi. El ele tutuşup aşağıya indik. Bu kez restoran kısmına geçtik ve yanımıza gelen beyefendiye siparişlerimizi verdik. Ben etrafı süzerken makarnalarımız geldi. Aynı nezaketle servis edilen salata ve içeceğe bakarak çatalıma uzandım, makarnamı yemeye başladım.

"Beğendin mi?" diye sordu Asrın, "Başka bir şey isteyebiliriz."

Makarnayı ağzıma götürüp afiyetle yerken, "Güzel," dedim yalnızca. "Ye."

Çatalını yüzüme sallayıp yemeden önce dudaklarını yaladı ve makarnasını tattı. Bir elimi çeneme yaslayıp gömlek yakalarını izledim. Düzeltmeye gerek görmemişti, düğmelerini iliklemekle yetinmişti. Saçlarını da taramamıştı, saçlarını taradığını üç kereden fazla görmemiştim zaten. Temizdi ama dağınıktı. Makarnasını yerken parmağını kaldırıp hiç beklemediğim kadar kibar şekilde gözünün üzerine düşen saçı aldı. O kadar tatlı görünüyordu ki, hayattan alma hakkım olan tüm gülümsemeleri onun sayesinde almıştım.

Ağzımı makarnayla doldurup Asrın'ın uzattığı içecek bardağını aldım ve yediklerimin üstüne içerken, "Ellerin kızarmış," dedim gözlerim orada oyalanırken. Soğuktan parmaklarının kemikli bölgeleri yıpranmış, yaralanmış duruyordu. Bardağımı bırakıp tutmak için uzanıyordum ki, elini kaldırıp baktı ve kötü görünmesinden utanmış gibi saçlarının arasına soktu sonra...

Dudaklarımın kenarı aşağıya doğru bükülürken, makarnamı yemeye kaldığım yerden devam ettim. Sanırım kar ve soğuk beni olduğumdan daha aç hale getirmişti. Bu yüzden makarnam bitince salataya da yumuldum. Asrın

uzanıp çatalındaki makarnayı ağzıma götürdü ve tabağında kalanları da bana verdi. Neredeyse çoğu zaman benden az yiyordu, nasıl doyduğuna hayret edebileceğim kadar az. Sanırım çoğu zaman keyifsiz olduğundandı, kafasının dolu olması iştahını kesiyordu. Elini indirdiğinde yaralı görünen parmaklarına baktım yine, bana papatya verdiği ellerine.

Yemeklerimiz bittiğinde Asrın'la beraber odamıza çıktık. Belimden tuttu ve odamıza çıkarken parmaklarını saçlarımdan ayırmadı. Kapımızı kartla açtı ve önden ben girdim, arkamdan o geldi. Işıkları açmadık, yalnızca komodinin üstündeki abajuru yaktı.

Gün boyunca çok üşüdüğüm için üstümdekileri çıkarıp kendimi sıcak suyun altına atmak üzere banyoya yürüdüm. Asrın, yanından geçerken belimi okşadı ve yatağa doğru ilerleyerek üstünü çıkarmaya başladı. Sabah kötü anılar yaşadığımız banyoya girip bir süre onun oturduğu köşeye baktım ve soyunurken onu bir daha öyle görmemeyi dileyip durdum. Sıcak suyun altına girince rahatlamıştım, parmaklarım buruşana kadar suyun altında kaldım.

Asrın bir kaçamak yapalım, biraz rahatlayalım istemişti ama Niko konusunu hâlâ merak ediyordum. Acaba bize ne kadar yakındı? Ailelerimize zarar verebilir miydi? Çok soru sorup moralini bozmak kaçamağımızın tadını kaçırmak istemiyordum.

O mesajsa... Hâlâ telefonumda duruyordu ama üstüne hiç konuşmamıştık. Yalnızca duruyordu işte...

Ben âşıkken mantıklı düşünebilen biri değilim, bu yüzden ne istediğimden emin olamıyorum.

Tek bildiğim, ne istediğimi bilmediğimdi.

Kafamın içinde cenin pozisyonu almış düşüncelerimle beraber duştan çıktım. Üzerimde bornozla odaya geçtiğimde Asrın minik su ısıtıcısını çalıştırmış, bir kupaya da hazır kahve dökmüştü. Az önce şarap içmişken ve sarhoş

değilken neden kahve içtiğini anlamadım ama sorgulamadım da. Kıyafetlerimin arasından çamaşır ve tişört alarak üstüme geçirdim. Ayaklarıma terlikleri giyip balkona doğru yürüdüm. Balkonun açık kapısından giren soğuğu engellemedim. Başımı pervaza yaslayarak manzarayı izledim bir süre. Asrın kahvesini almış, hemen bir adım arkamda beni izliyordu. Nereye baktığını görmüyor ama hissediyordum. Çıplak bacaklarımda gezinen bakışlarını, ihtiraslı gözlerini, beni kalabalıkta bile yalnızlaştıran derin yeşillerini...

Parmaklarımı tişörtümün eteklerine dolayıp balkona doğru adımladığımda canavarlaşan rüzgâr bacaklarımı titretti. Asrın da eş zamanlı olarak bana doğru adım attığında, karnımı balkonun metal korkuluklarına yasladım. Bana yaklaştıkça nefes alışverişlerimin hızı artıyordu. Beni etkilemesi için teninin tenime değmesine gerek yoktu. Göğsünü sırtıma yasladığında, karnım metal pervaza biraz daha yaslanmıştı. Soğuk metal yüzünden ürperirken, bedenimde oluşturduğu bocalamayla ayak parmaklarımı içe doğru kıvırdım.

Kemikli parmağı ensemdeki dövmenin üzerinde gezinmeye başladığında, "Etten," diye fısıldadı, cümlenin devamı zihnimde bir ışık gibi belirdi. "Ve kemikten cennetim..." Sesi tok ve aynı zamanda itiraz kabul etmeyen bir tınıdaydı. "Saçların ıslak."

Vücudum ellerini aradı, istedi, hınzır bir his göğsümü arşınlayıp yürüdü. "Banyodan çıktım, normal değil mi?"

Tırnağıyla dövmemin üstünü çiziyordu ve bunu yaptıkça bedenim kıpırdanıyordu. Tişörtü yukarı sıyırırken kalın, cezbedici sesi çalındı kulağıma. "Boşuna giyindin."

Asrın beni pervazdan uzaklaştırarak balkon kapısına kadar sürükledi ve odaya sokarak balkon kapısını arkamızdan kapattı. Elimden tutarken perdeleri örterek içerisini neredeyse karanlıkta bıraktı. Sıcak basıyor, soğuktan

donan kemiklerim çözülüyordu. Odanın ortasına ilerlediğimizde yüzüm yatağa dönüktü ve tişört boynuma kadar sıyrılmıştı. Burnunu saçlarımın arasında gezdirdi. "Kollarını kaldır."

Uyuşan, titreyen kollarımı yavaşça yukarı kaldırırken kuruyan boğazımı ıslatmak için seslice yutkundum. Parmakları sutyenimin üstünden dokunarak yukarı tırmandı ve tişörtü bir çırpıda üstümden sıyırdı. Şimdi sırtım çıplak olduğu için tenini daha çok hissediyordum. Serseri bir şekilde güldü. "Üşüyorsan giyebilirsin."

"Ah, hayır."

Gülerek saçlarımı okşadı. Her neyle geliyorsa kabul etmem hoşuna gitmişti. Beni yatağa doğru ilerletirken, "Şampuan güzel kokuyormuş," diye fısıldadı.

"Ben de beğendim."

Beni kendine döndürmesini mutlu bir kayıtsızlıkla izledim, üzerime doğru bir adım atarak eliyle belimi kavradı. Ayaklarımı yerden kesti ve kollarım boynuna dolanırken beni sertçe yatağa bıraktı. Başım iki yastığın arasına düştü ve Asrın dizlerinin üzerinde yatağa tırmanıp üzerimi kendisiyle kapattı. Bileklerimi yatağın üzerinde birleştirip burnunu boynuma sürttü.

"Benim kalbim senden başka herkese kayıtsız Esila."

İmkânım olsa saçlarını okşardım ama yalnızca çeneme sürtünen saçlarına baktım. "Biliyorum. Ve bu duygu, sana yaşadığını hissettiren en değerli duygu."

Köprücük kemiğimin üstünden öptükten sonra hafifçe doğruldu ve beni süzerek ellerini bacaklarımda dolaştırdı. Hafifçe uzandı, sanırım beni daha iyi görebilmek için diğer abajuru da yaktı ve vücudumu süzerken dudaklarını yaladı.

"Düştün mü? Dizin kızarmış." Eğilip dizimi öperken yüzüme baktı. "Seni öpmeye asla doyamayacağım."

"Dün düşmüştüm," dedim, serbest bıraktığı için ellerimi kaldırıp onun yüzünü tuttum. "Acıyordu, birkaç saniye önce geçti."

Dizimin altına doğru öpmeye devam etti ve bileğime inene kadar bunu sürdürdü. Ensesini okşayıp saçlarını karıştırıyordum, başını kaldırdı ve dizlerinin üzerinde dururken çamaşırını indirdi. Ellerimi göğsüne doğru indirerek hafifçe doğruldum ve onun gibi dizlerimin üzerinde dururken, yüzünü kavrayıp dudaklarından öptüm. "Çok seksisin," dedim, kirpiklerine düşen gölgeleri izleyerek. "Vücudun çok seksi..." Elimi göğsü boyunca kaydırıp vücudundaki yasak bölgelere dokundum.

Kafasını arkaya attı ve boğazında bir çıkıntı göründü, usul usul, çaba içinde yutkundu. Yüzü terlemeye başlamıştı, ateşinin yansımalarını gözbebeklerinde görüyordum. Elleri belimin iki yanını kavradı ve dişlerini alt dudağına sert biçimde bastırarak, "Böyle yaparsan devam edemeyiz," dedi. Sıcak sesi beni sarmaladı. Gözlerini benimkilere çevirip sırıttı. "Romantik olmaya çalıştığım her defasında beni baştan çıkarıyorsun."

Kollarımı boynuna sarıp kalçamı kaldırdım ve onun kucağına çıkarken, "Seni sevmeyi de hecelerine ayırabilsem keşke," diye fısıldadım. "Ama ayıramıyorum, zamana bölüp sevemiyorum seni."

Güzel şeyler duymayı bir tek ben söylediğim zaman seviyordu, benden başkası da ona kolay kolay güzel şeyler söylemiyordu zaten. Asrın kalbini kimseye göstermiyordu. Elini kalçama doğru kaydırıp beni kucağında dengeledi ve gözlerimin içine bakarak vücutlarımızı birleştirirken gözlerini sonuna kadar yumdu. Birleşen vücutlarımızla beraber yüzünü sımsıkı kavrayıp ağzına doğru inlediğimde, Asrın saçlarımı bileğine dolayarak, "Sence ben normal, kontrollü

sevmeni mi istiyorum beni," diye fısıldadı. Başımı kendisine doğru bastırarak gözlerimin içine baktı, kıyametimi gösterir gibi. "Ben hastalıklıyım Esila, bu yüzden bana normal bir sevgiden bahsetme. Zamana bölüp sevme beni, hep sev, çok sev."

Tırnaklarımı ensesine geçirip vücudunun üzerinde aşağıya ve yukarıya doğru hareket ederken gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Odanın içine yayılan ışık ve onun kokusu başımı döndürüyordu. Asrın kendini bana doğru itip geriye çekiyor, belimi, kalçamı sıkıyordu. Hareketlerimiz ağırdı, bir yere yetişir gibi değil de tadını çıkarır gibiydik. Saçlarımı çekerek burnunu şakağıma dayadı. "Eskiden, seninle beraber olurken..." Soluklandı, çünkü nefes nefeseydi ve tırnaklarını bana saplıyordu. "Ağzıma geleni söylerdim ama şimdi sadece güzel şeyler söylemek istiyorum. Ben akıllı, uslu bir adam değilim..." İnledik, öpüştük, yutkunduk. "Ne yaptın bana."

Dudağımı kızarmış yanağının üstüne koydum ve vücutlarımız ağır, yumuşak bir ritimde hareket ederken, "Bunlar aşkın izleri bebeğim," dedim. Kulağına yaklaştım, kulağının altını öperken aşkın yumruklarını boğazımda hissettim. "Bizim aramızda, kimsenin bulamayacağı, anlayamayacağı bir şey var."

Aşk, bende bir karın ağrısı,

Türkülerin de dediği gibi sensizlik dayanılmaz bir kalp sancısı.

Gece yarıları nefesinle başlıyor,

Saat iki çeyrek ama bana hep senmişsin gibi geliyor.

Önce dudaklarımdan başlıyorsun,

Çünkü cennete daha yakın hissediyorsun.

Annenin de söylediği gibi,

Cennetin ne olduğunu bildiğin için, ölmeyi de seviyorsun.

Sessiz ve kendimi boş verişin kollarına bıraktığım günlerden sonra İstanbul'a dönebilmiştik. İlk uğradığımız yer, artık beraber kalan annelerimizin yanı olmuştu. Ertesi sabah okulda çocuklarla buluşmuş, sohbet etmiştik. Asrın Cenk'le beraber yanımdan ayrılmadan önce çok dikkatli olmam gerektiğini söylemişti.

Derse girmeden önce Lavin ve Almi ile kahve içerek ancak ayılabilmiştim her şey yolundaydı, ta ki projemin kapak çalışmasını unuttuğumu hatırlayana dek...

Bunu anımsadığımda ilk an boş vermiş olsam da azar yemeyi göze alamayarak Lavin'e haber verip okuldan ayrıldım. Okulun arka sokağında iki tane kırtasiye vardı, işimi orada halledebilirdim. Asrın'a haber vermeyi düşünsem de bir sokak yürümek için bunun pek gerekli olmadığına karar vererek bu düşünceyi kafamdan silmiştim.

Kırtasiyede işimi halledip, projeyi bir dosya içerisine yerleştirerek düzenledim. Hayatımın çok az bir kısmını derslerime ayırıyordum ve gece boyu uğraştığım projeden düşük not almak istemiyordum.

Saat ona geliyordu ve sokakta birkaç öğrenci dışında kimse yoktu.

Derse birkaç dakika geç kalacaktım ve bunu kabullendiğim için yürümekte acele etmedim. Soluk güneşin altında yürürken, spor ayakkabımın altında ezilen kuru sonbahar yapraklarını hissediyordum. Beyaz yazılara sahip gri sweatimin kapüşonunu başıma geçirerek üşüyen kulaklarımı sakladım. Kaldırım kenarında yürürken, açık bıraktığım saçlarım ensemi kaşındırmıştı.

Sokağın diğer ucuna yürüyerek köşeyi dönmek için karşıya geçmek istedim. Yolu kontrol etmeye gerek görmeden kaldırımdan caddeye adım attım. Farkına varmadığım bir

araba, fren yapıp önümde durduğunda irkilerek bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Tam bir adım önümde, siyah ve son derece pahalı bir araba duruyordu. Zamanında duramasa şu an altında olacaktım ve bu kesinlikle benim hatamdı.

Panikle geriye doğru sarsak bir adım atarken, "Ben," diye geveledim ağzımın içinde. Şoförün duymayacağını bilerek devam ettim. "Ben özür dilerim. Çok affedersiniz." Kaldırıma geriledim. "Benim hatamdı."

Arabadaki adamın camı indirerek bir şeyler demesini veya klasik bir şekilde küfür etmesini bekledim fakat hiçbiri gerçekleşmedi. Aralanan dudaklarımı kapattım ve bu sessizlik beni gererken arabaya sırtımı dönüp yürüdüm. Fakat bir sorun vardı. Bu sefer de sokağın sonunda, iki adım kadar önümde mat gri bir araba duruyordu. Sokağın tek yön olduğunu bildiğim için anlamadan bir süre öyle kaldım ama sonrasında bunun beni ilgilendirmediğini düşünerek yoluma devam etmek istedim.

İçimde yükselen, beni huzursuz eden bu duyguyu daha önce tatmıştım ve eğer yanılmıyorsam şu an bir şeyler yolunda gitmiyordu. Daha büyük adımlar atmaya başladım ama arkamdan yükselen gürültü, bacaklarımın titremesine neden oldu. Bu, arabanın kapısının sertçe kapatıldığını işaret eden bir gürültüydü. Kötü giden bir şeyler vardı. Bunun farkındalığıyla cebimdeki telefonu çıkarmaya çalışırken, "Orada kal," dedi bir erkek sesi. Tok, kaba ve emrediciydi. Kanımı dondurmaya yetmişti. "Konuşacaklarımız var Esila."

Asrın haklıydı, Niko dönmüştü. Boğazımdaki düğümü geriye iterek düşünmeye çalıştım ama başaramadım. Hızla ileriye doğru atıldığımda, "Geri zekâlı," diye bağırdı. Bana yaklaşıyordu. "Kâmil, arabayı buraya yanaştır çabuk!"

Bacaklarımdaki güce inanarak koşarken, "Uzak durun," diye bağırdım. Yüzlerini bile görmek istemiyordum. "Yaşamak istiyorsanız benden uzak durun!"

"Sana yapacaklarımızdan sonra Karavaris yaşayabilirse belki bizi de öldürür..." Gevşekçe güldü, önümdeki arabaların kapıları da açılmıştı. "Ha Kâmil? Yaşar mı sence bu Asrın?"

Kâmil denen adamın sesi keyifliydi. "Seviyorsa yaşayamaz Abi."

Adam kan akışımı hızlandıran bir kahkaha attı. "Seviyor Kâmil. Çok seviyor."

"İmdat!"

Asrın bana olan sevgisini belli etmekten asla kaçınmıyordu. Ve bu, herkesin aramızdaki ilişkiyi anlamasını sağlıyordu. Bu bir zaaftı. Ağlamamak için dişlerimi sıktığımda durmak zorunda kalmıştım. Önümdeki arabadan inen adam kapıyı kapatmış, bana doğru geliyordu ve yüzünde binlerce ima taşıyan pis bir tebessüm vardı. İki adam arkamdan geliyor, bir adam önümden yolumu kesiyordu ve lanet olası sokaktan tek bir insan geçmiyordu. Kaldırımda geriye doğru giderken, ateş saçan gözlerimi az önce konuşan adama çevirdim ve bir daha bağırdım: "İmdat!"

Üstünde siyah, kalın bir kaban vardı. Beyaz gömleğinin hizasız yakaları açıktı ve koyu kahve saçlarında beyaz kırıklar vardı. Üstüme doğru yürüyordu, gevşek gülümsemesi karşısında duyduğum mide bulantısını suratına kusmak isterdim. Boyu benden en fazla üç santim uzundu ve Kâmil denen adam arkasında, onu takip ediyordu. İkisi, iki taraftan bana yaklaşırken, bir çırpıda yere eğildim ve ayağımın ucundaki taşı alarak doğruldum.

Elimi yukarı kaldırarak, "Aklınızdan ne geçiyorsa son verin," diye uyardım, sert bir dille. "Asrın sizin canınıza okur. Duyuyor musunuz beni? Sizi mahveder!"

Beni kaale almıyorlar gibi görünseler de Asrın'dan korktuklarını biliyordum. Buna sığınıyordum. Sol tarafımdan gelen adam, edepsiz gözlerle beni baştan aşağıya süzerken,

"Asrın'ı yaşatıyorsundur sen," dedi, tüm uzuvlarımı ürküten, çirkin bir sesle. "Ama korkma. İleriye gitmek yok, söz."

Yerimden fırlarken, hiç düşünmeden taşı onun başına fırlattım. "Siktir git!"

Adam bana doğru uzanırken, başına gelen taşla sersemlemiş ve haykırmıştı. "Orospu!"

Kâmil denen herif bana hakaret eden adama yardıma koşarken, diğer adam ölüm yeşili gözlerini üstüme doğrultarak bana doğru atıldı. İkisinin arasındaki boşluktan sıyrılmaya çalıştığımda, iri eliyle sırtıma uzandı ve ceketimin ense kısmından yakaladı. Tükürük saçarak hırladı. "Nereye gidiyorsun?"

Çığlık çığlığa bağırdım. "Elini üstümden çek şerefsiz!"

Gülüşünü duymak tiksintimi şiddetlendirdi. "Elim üstüne çok yakıştı." Beni kendine doğru çektiğinde, sigara kokusunu duyumsadım ve bu... Ağlama ihtimalimi şiddetlendirdi. "Sevgilin sana nasıl dokunuyor?"

Diğer adam Kâmil'in verdiği peçeteyi başına yaslayarak akan kanı temizlerken, korkum soluklarımı yutmuştu. Kalbim, göğsümün derisini yırtacak kadar kuvvetli bir baskıyla beni sınarken, sarf ettiği iğrenç cümleler defalarca uğuldadı kulaklarımda. "Yapmayın," dedim, tüm gücümle ondan uzaklaşmaya çalışırken. "Bana zarar verince elinize hiçbir şey geçmeyecek. Yapmayın!"

Karşımdaki, kanını temizleyen adam arkamdaki adama gözleriyle bir şeyler anlattığında kafamı çaresizce iki yana savurdum. Gözlerim büyümüş, endişeden midem kasılmıştı. Arkamdaki adam işaret almış olmalı ki, bir anda güçlü tekmesini dizimin arkasına geçirdi ve benim çığlığımı yok sayarak konuştu. "Belli sana öğretmemişler. Kötülerin, kötülük yapmak için sebebe ihtiyacı yoktur." Dizlerimin üzerine düştüm. "Unutma küçük fare, insanlar ikiye ayrılır; kötüler ve efendileri."

Karşımdaki adam bana doğru eğilirken, sararmış dişlerinin arasından tısladı. "Yani, siz iyilere yer yok..."

Adam saçlarımı aşağıya doğru çekiştirerek, kafamı geriye yatırdığında ellerimi onun yüzüne çarpmak istedim. Karşımdaki adam eğlenen bir ifadeyle yanıma yaklaşırken, "Pabucumun efendisi," diye hırladım, ağzımdaki tükürüğü onun suratına fırlatmadan hemen önce. "Siz köpeksiniz. Maşasınız. Hiçsiniz. Sahibinizin önünüze attığı kemik olmasa aç..."

Acı. Yanağımda bir yerlerde... Uğultusu zihnime kadar çarpan bir acı. Zira bu kadar konuşmam bile mucizeyken, havaya kalkan ve gürültüyle yanağıma inen el elbette beni şaşırtmamıştı. Yana savrulan başım, dağılan kâküllerim, dudağımın sol tarafından ağzıma sızan kan ve tokadın gücü beni kısa bir süre etkisiz hale getirmişti. Seğiren gözlerimle kaldırımdaki sarı taşa bakarken, az önceki tokadın sahibi çenemi sertçe kavradı. "Ben köpeksen sen kimsin?" diye kükredi, yüzümü sarsarken. "O pezevengin altına yatan orospu olmaktan başka ne vasfın var lan senin?"

Yüzümü baskısından kurtarmaya çalışırken, "Emin ol," diye konuştum, dudaklarım arsız bir gülümsemeye yuva olurken. "Asıl orospu sensin..."

Gözü dönmüş bir hayduttu. Arkamdaki adam saçlarımı kuvvetle çekerken, "Bu ne cesaret?" diye kükredi, nefesini yüzümde hissetmek ölesiye tiksindiriyordu beni. "Neyine güvenip kafa tutuyorsun bize!"

Saçlarımın dipleri haddinden fazla sızlıyordu, alt dudağımdan akan kan ağzımı doldurmuştu. Çehrem gerilmiş, kaşlarım çatılmış ve soluğumun kekremsi tadı genzimi parçalamıştı. Dişlerimi sıkarak inlememi bastırdım. "Siz bana bir bok yapamazsınız," diye bağırdım, canımın ne kadar yanacağını umursamadan. "Erkekliğiniz tutuşuyor Asrın'ın korkusundan. Yalnızca birkaç tokatla güç gösterisi

yapmaktan öteye gidemez..." Parmakları, çenemi kıracak kadar hiddetli bir kuvvet uygulasa da devam ettim. "Sizi paralı köpekler!"

Tırnakları tenime saplanıyordu. Fiziksel acıyla bir müddet başa çıkabilirdim. Ahlâksız bir küfürle beraber yüzümü bir kez daha yana savurduğunda, arkamdaki adamın da hareketlendiğini hissettim. Tam o anda, sırtımda, kalbimin tam arkasında güçlü bir darbe hissettim. Adamın beklenmedik tekmesi öyle kuvvetliydi ki, sarsılarak öne doğru yalpaladığımda dudaklarımdan keskin bir çığlık döküldü. Sanki kaburgalarım kırılarak içime dökülmüş ve aldığım nefesle ciğerlerime batmıştı. Ellerimi arkamda yakalayıp beni korunmasız bırakırken, "Sen şimdi görürsün?" diye hırladı, tehditkâr bir sesle. "Yalvaracaksın, bu aşağıladığın adama."

Ağzımdan sızan kan çenemi ıslatırken, acıdan titreyen sesimle konuştum. "Asla."

Adam, arkamdaki arkadaşını sertçe iterek pis elleriyle saçlarımı dibinden yakaladığında, Asrın'ın saçıma dokunan ellerini hayal ettim. Saçıma, ondan başkasının dokunması kabul edilemezdi. Kaburgalarımdaki acı, nefes almama izin vermezken, bulanık gözlerimle sokağa henüz girmiş olan iki genci fark ettim. Daha önce gördüğüm insanlardı, bizim kampüste... Adam onları fark ettiğinde, çocuklar da bizi fark ederek dehşete düşmüşlerdi. Konuşabilseydim onlardan tek bir şey isteyecektim.

Asrın.

Adam Kâmil denen herifi ileriye doğru savurdu. "Şu gençleri def et şuradan."

Dizlerim yere sürtünürken, gençler durumun ciddiyetini anlamış ve Kâmil onlara yaklaşmadan koşarak sokağı terk etmişlerdi. Adam kafasını geriye atarak keyifli bir kahkaha atarken boburlenerek konuştu. "Görüyorsun Esilacığım, sana yardım eden kimse yok."

Hayır...

Adam saçlarımı eline dolayıp beni kaldırımdan yola duşurdüğünde, ellerim tozlu zemine kapaklanmıştı. Dizi yırtılan pantolonum gri zemin boyunca surtunduğunde, arkadaki diğer iki adamın etrafı gozetleyerek bızı takıp ettiğini fark ettim. Adam doğrulmuş, saçlarımdan tutarak beni kaldırım kenarı boyunca zemine bir paspas gibi surterken, tüm bedenim kıvranıyordu. Kalçamın üstünde, onun beni sürüklediği yere giderken, "Hayvan herif," diye bağırdım, boğazımı yırtarcasına. "Bırak saçlarımı. Bana dokunma!"

Beni sürüklediği için onu değil sadece gokyüzunu gorebiliyordum, buna rağmen ifadesindeki o ığrenç tatmini hissediyordum. "Okuluna bırakacağım bebeğim," dediğinde, diğer iki adam da kıs kıs güldü. "Istedığın yere, Karavaris'in yanına, okulun tam önüne sereceğim bu sefil bedenini. Onun gözlerinde yanan ateşi, korkudan titreyen elleriyle sana uzanışını izlemek çok keyifli olacak!"

Bu çok fazlaydı. Eline doladığı saçlarımın kökleri, başımın derisini yakıyordu. Yerde sürünen belim ve kalçam onlarca taş parçasına ve cam kırığına dokunuyordu. Üstüm yukarı sıyrılmış, çıplak belim çıkıntılı zemin boyunca sürtünmüştü. Ellerim çırpınıyordu ama adama gucum yetmiyordu. Dudaklarımdan arada bir yukselen çığlığa engel olmaya çalışıyordum ama acı öyle yuksekti kı, bayılmayı tercih ediyordum.

"Kahpe," diye tısladı, kulaklarım cayır cayır yanıyor, işittiğim kelimeler tutuşuyordu. "Sen bunu hak ediyorsun."

İyiyi hak ettiğimi iddia etmiyordum ama bu kadar vicdansızlığı hak etmediğime emindim. Adam daha da hızlandığında, bedenim sersemlemiş ve yüzüm zemine doğru dönmüştü. Alnım, burnum, yanaklarım ve yüzüm zemine sertçe sürtüldüğünde, akan kanın neremden aktığını anlayamadım. Bu... Bu nasıl bir insanlıktı? Bedenimi resmen sürüklüyordu ve bundan keyif alarak gülüyordu.

Bir ayakkabımın çıktığını, üşüyen ayak bileğim sayesinde anladım. Rüzgâr; yaralanan, berelenen yüzüme çarpıyor ve gözlerim bulanıyordu. Adam kahkaha atıyor, beni sokağın sonuna doğru sürüklüyordu. Kaburgam, göğsümle iç içe girmişti. Organlarım zedeleniyor, yere çarparak içimde parçalanıyordu. Bu bir eziyetti. Bedensel bir eziyetti ve ağlamaya bile gücüm yoktu. Sarsakça sallanan ellerim, özgürce çırpınamıyordu bile.

Dudaklarım... Asrın'ın daha sabah defalarca öptüğü dudaklarım... Şimdi zemine sürtünerek parçalanıyordu.

Yanaklarımdaki ıslaklığın gözyaşı olduğunu düşünüyordum ama kan da olabilirdi. Bir dişimin kırılarak ağzıma düştüğünü hissederken, bir cam parçası kasıklarıma takıldı. Deli gibi çığlık attım. Yemin ederim, çığlık atmak istememiştim ama çok ani ve beklenmedikti. Ağrıyan kasıklarım felç olmuştu sanki. Köşeyi dönmüş okulun güvenlik kapısına doğru sürüklenirken, içime kadar dolan acıyı bağırarak ve çırpınarak kusuyordum.

Kıvranıyordum.

Canım çok fazla yanıyordu.

Kaç saç telim kopmuştu? Asrın hangisi için kaç parçaya bölünürdü? Şu an hissettiğim acıyı hissediyor muydu? Onu huzursuz eden, nefesini kesen şeyin benim vecalarım olduğunu anlamış mıydı? Peki ya, fiziksel acı dayanılmayacak raddeye gelmişken, ruhsal acım neden hafifliyordu?

Asrın'a gittiğim için mi?

Çığlıklar işittim ama pusluydu. Hayret nidaları duydum ama emin değildim. Gözlerime birçok ışık yansıması düşmüş, gözkapaklarıma bir ağırlık oturmuştu. Arkamdaki adamların yüksek sesle emirler verdiğini güç bela duyuyordum. Öğrencileri korkutuyor ve hareket alanlarını kısıtlıyor olmalıydılar. Parçalanan dudağımdan sızan kan kurumuş genzimden aşağıya akarken, sürekli çığlık atar haldeydim. İnliyordum. Acı katlanılmazdı.

Bileklerimde ölüme terk edilmiş bir damar vardı.

Kan, camın kestiği yerden akıyordu.

Haykırarak tüm organlarımı infilak ettiren bu merhametsiz saldırı, tenimdeki her köşeye emare bırakırken, hayatımın zor anlarından biri olduğuna karar verdim. Dudaklarımdan sayısız çığlık dökülürken gözlerimi açmayı denedim. İlk an bunu beceremeyerek bacaklarımı kendime doğru çektiğimde, bir kez de kirpiklerimi kırpıştırdım. Ufak, minik bir aralık oluştuğunda, yaşlı gözlerle olduğumuz yere baktım. Okulun bahçesinden içeriye girmiştik ve eli silahlı iki adam güvenlik görevlilerini etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Kâmil, silahını bahçedeki öğrencilere doğrultmuş, onları geride tutmaya çalışıyordu.

Hepsi yakalanacaktı, Niko onları harcamıştı.

Öğrenciler geriye kaçışarak bir halka oluşturmuştu, dehşete düştüklerini hissediyordum. Ağlıyordum. Tuzlu gözyaşım ezilen yüzümün kanına karışmış, saçlarım o kanın üstüne yapışmıştı. Nefesim yoktu. Yalnızca bu acının bitmesini diliyordum. Sonrasında ne olacağını düşünemiyordum. Adam, saçlarımdan hırsla çekerek beni tam okul bahçesinin ortasına sürüklerken her şey dönüyordu.

Bu, şu ana kadar yediğim en büyük fiziksel darbeydi.

Her şeyin bittiğini, bayılmak üzere olduğumu anladığımda gözlerimin emrine itaat etmek istedim. Fakat tam o anda, kalbimin üstüne kurulan uçsuz bucaksız şehrin sarsıldığını hissettim.

Aramızda mesafeler varken nasıl hissedebiliyorum başını göğsümde?

Kan kusarken, nasıl tam bu anda kurtulacağımı biliyordum?

Oradaydı. Kampüs kapısının önünde, karşısındaki Lavin'e doğru hırçınca hareketler sergiliyordu. Tırnak izleriyle bezediğim sırtı bana dönüktü ve kolları sabırsızca etrafa

savruluyor, elleriyle saçlarını çekiştiriyordu. Bulanıktı. Görüntü silikti ama hepsini görebiliyordum. Almila ellerini yüzüne örtmüş, sırtını kapıya yaslamıştı ve Cenk ile Bora bir yerleri arıyorlardı.

Onları endişelendirmiştim.

Beni arıyorlardı.

Sonra, acı, bedenimdeki her noktayı felç ederken, ağzımdan dökülen bağırtı sebep oldu bir şeylerin yön değiştirmesine. Lavin'in korkulu gözleri onun omzunun üstünden beni bulduğunda, şakağımdan süzülen kan kirpiğime tutundu. İnsanların haykırışlarında, ona doğru dönen gözlerinde bir kıyametin nabzı hareketlenmişti. Lavin sersemledi, elini ağzına kapayarak geriye doğru adım attığında, sevgilim bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

Adam saçlarımı, diplerinden avuçlayarak başımı hafifçe yerden kaldırdığında, kaba sesi gürledi dehşet çığlıklarının arasından.

"Merhaba Karavaris..."

Kıpırdayamıyordum. Çığlık dahi atamıyordum. Bayılıyor muydum? Ya da daha kötüsü?

"Niko'nun selamını getirdim. Ben hayatımda bu kadar güzel bir selam görmedim. Salyalarım aktı doğrusu."

İşte o an, bir cinnet anıydı. Lavin'in çığlığından sonra çocuklar, onun bakışlarıyla birlikte beni fark etmişleri. Hepsinin yüzüne yayılan endişe, dehşet, korku ve gözlerine çöken tutukluk öyle belliydi ki, *iyiyim* demek istedim. Fakat ben, söz konusu yalan olduğunda pek de becerikli değildim.

Biliyorum.

Onu merak ediyorsunuz.

O, şu an ölüyor.

Ölürken bile öyle güçlü ki...

Asrın'ın telaşla etrafa savrulan elleri ilk an dondu. O donduğunda tüm sesler kesildi. Elleri yanına indi, acı akıtan gözlerimin zorlukla görebildiği şeylerdi bunlar. Ah, eli miydi o yumruk olan? İleriye doğru sersemleyen o adımlar onun muydu? Evet onundu. Acı dudaklarımı parçalıyordu. Dudaklarında bir acı hissediyor muydu, tam acıdığım yerde... Kaburgalarım delice sızlıyordu. Peki ya, onun kaburgalarında eli kanlı bir katil geziniyor muydu?

Ah...

Bayılırken bile bencildim.

Benimle acımasını isteyecek kadar...

İnledim. Adam durdu. Soluklandı, saçlarımdaki eli kuvvet kazanarak gücümün yetkisini biraz daha ele aldığında zavallı bedenimi biraz daha kaldırmıştı. Ağzımdaki kanı öğürerek kustuğumda, "Ben..." dedim, beni duyan olmuş muydu? O duysun istiyordum. "Asrın..."

Bu anda olması gereken bir şeyler vardı. Ve oldu...

Asrın kaskatı bedenini çözerek geriye doğru adım attığında, adam başımı kaldırdı. Beni, kusursuz bir hızla ve aldığı doyumsuz keyifle ileriye doğru fırlattığında, dudaklarımdan bir haykırış koptu. O an Asrın'ın bana bakmayı başardığı andı. Başını omzunun üstünden hızla bana doğru savurduğunda, bedenimin yere nasıl bir zalimlikle fırlatıldığını görmüştü. Sağ yanağımın üstüne düştüğümde, adamın elleri üstümden çekilmiş ve gururla arkamda dikilmişti. Kocaman bir bahçenin ortasında, inanamaz gözler önünde, yere serilmiş bir zavallıdan farkım yoktu.

Acı beni bayıltmadan, zaman bizi terk etmeden ve kanım durmadan evvel onun gözlerine bakmak istedim. Sarı saçlarım yüzüme örtülmüş, kanlı ve dağınık bedenim küçücük kalmıştı. Her şey ağırdan alıyordu sanki. Yanağımın altındaki taş tenimi çizerken, umutlarıma dilendim onun gözlerini görebilmek için.

Sonra, asırlar gibi gelen ama yalnızca iki saniye süren vaktin ardından kaldırdım gözlerimi gözlerine.

Bakışlarından uzanan cinayet unsurlarından, gözlerinin derinliğini göremiyordum.

Bilincimi kaybediyordum. Yalnızca bilincimi değil, organlarımı da kaybediyor gibiydim. Düşündüm. Eğer kesilen dudaklarım şu an gülemeyecek olsa ne yaparım? Ona gülümserdim. Öyle yaptım.

Dilim ismini döndürürken, parçalanan dudaklarımla gülümsedim ona.

Sonra kirpiklerim titredi... Ellerim, bedenim boşaldı. Yanağım yere biraz daha yaslanırken, odunda pişmiş bir acı harıl harıl fokurdadı içimde. Gözkapaklarım, bin bir ağırlıkla gözlerimin üstüne örtülmeden hemen önce gözlerine tutsak kaldım.

Gözleri şey gibiydi...

Cehennemi yutmuş kül kuyusu.

Bölüm 4

-Ruhların Serzenişi-

ASRIN KARAVARİS

Bir gün ona, "s*öndür bilincimdeki bu yakıcı ateşi,*" demiştim; ruhundaki apseleri sızlatan bir serzenişle. "Avucunla söndürmezsen bedeninle yanarsın."

Değil bedeninle, ruhunla yanıyorsun.

Külün, dünya için fazla temiz.

Ayıldığında, bunu da fısıldamak isterim kulağına.

Sesi, kulaklarımda uğuldayan kan benim damarlarımdan akmasa bile bana aitti. Gece yastığa döktüğü saç telinden, şu an damarından gömleğime akıttığı kana kadar şüphesiz ki her şeyi bana aitti. Dudaklarının kanlı, nemli busesi, bedenim hareket ettikçe daha da hissedilir olmuştu. Şimdi güvendeydi, sorun; güvende olamadığı o an çektiği acıydı.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini, Lavin beni aradığında anlamıştım. Derste onun telefonunu açmış, fakat kekelemesinden dolayı hiçbir bok anlamamıştım. Yine de Esila'nın ortada olmama ihtimali dahi beni çileden çıkarttığında, öğretmenin itirazlarına rağmen dersi terk etmiştim. İki

kat yukarı çıkıp, kapıyı çalmaya zahmet etmeden dersliğe girdiğimde, çoktan bir kuduz gibi saldırganlaşmaya başlamıştım.

Çünkü Enes yoktu...

Lavın, olan bitemi anlatırken çocuklar bir şekilde olaydan haberdar olmuş, indiğimiz okul kapısı önünde toplanmışlardı. Bu arada, okulun önüne, her ihtimale karşı ablamın korumalarını arıyordum ama ikisi de telefona çıkmıyordu. Lavın karşımda bir şeyler saçmalıyor, Almila çaprazımda telaşla çırpınıyor ve Bora ile Cenk sadece anlattıklarını sanarak yakın olmamı istiyorlardı. Hayır, bir bok anlatmıyorlardı yoktu. İçimi huzursuz eden, öfkemi tetikleyen, göğsümdeki parmaklıkları genişleterek dışarı fırlamak isteyen canavardan öyle habersizlerdi ki...

Benim onu incitiyordu.

Bu cümlede, noktanın hemen öncesindeki fiilin, beni nasıl hedeflediğini anlıyor musunuz?

Hayır, anlamanın yanından bile geçemiyorsunuz.

Aslında çok önceden bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiğim için, bu kadar vahşi olmam kaçınılmazdı. Bacağımı dürtükleyen, nefesimi hafifletiyordu, dokunduğu yerleri sızlatan bir yanmaydı bu, geçmiş emiyordu. Fakat bunun yanında, sanırım içimi ürkütecek kadar güçlü hissetmem, onun farkındasındır.

Onun kanatları hasar alırken, yapabildiğim tek şey mantığımı yitirmekti.

Onun açıklamasıyla, tıpkı bir bıçak gibi etkilerine inanarak, yaptıklarını yüzüstü bırakıp tam önüme fırlatmakta o an tereddüt etmeyeceğini biliyordum. Mantığımı yitirdiğim an işte o andı. Onun gururunu, bedenini, ruhunu nasıl manipüle ettiğini bana, benim yanımda bir gururu yoktu. Ona, benim evimdeyken gurur denen şeyden haberi dahi yokken nasıl o saçmalıklarını nefret ederdi. Babasının onu

aşağılamasından nefret ettiği gibi... Şimdi, ona en tiksindiği şeyi yapmışlardı.

Onun parçalanan dudaklarını gördüğümde artık çok net anlamıştım; Katil olmam mümkündü.

Bedeninin yere fırlatıldığı, içimdeki cinayet aletlerinin faaliyete geçtiği o andan sonra her şey çok kısa bir sürede gelişmişti.

Ona koşmuş olmalıydım... Herkes bağırıyordu, öğretmenler aşağıya iniyordu. Sesler o kadar yüksekti ki, Esila'nın sesini duyamıyordum. Aptallardı. Kükreyerek onları susturmak istiyordum ama herkes bir ağızdan konuşuyordu. Aptallardı, susmuyorlardı. Aptallardı, merhametimin sadece bu kadına işlediğini bilmiyorlardı.

Esila herkesi aksine inandırmaya çalışsa da ben iyi biri değilim.

Bora ve Cenk çoktan adamları avlamak, kaçmalarına engel olarak onları ele geçirmek için harekete geçmişlerdi. Almila ve Lavin ağlıyordu. Herkes etrafımı çerçevelemişti, Esila'ya nefes aldırmıyorlardı! Ellerimin buz kesttiğini, onun yüzüne değen ellerimden anlamıştım. Çünkü buz gibi bir ateş avucumu yakmadı, ellerim üşürken zevk almadım.

Bu defa, benim ellerim onun teninden daha soğuktu.

Yerde kıvranan bedenini idrak etmeyi beynim kabullenmiyordu. Birilerinin ona vurduğunu...

Kükremek isteyen ağzıma sahip çıkabildiğimde, onu incitmeden bedenini dizlerime çektim. Bir kolum incecik, narin belini ve diğer kolum bacaklarını kavradı. O an baygın olmasına rağmen öyle güçlü bir şekilde çığlık attı ki, ellerimle yüzünü avuçlamak ve bir daha öyle bağırmaması için yalvarmak istedim.

Kahretsin!

Canı bu kadar acırsa, onu kucağıma bile alamazdım.

Gözümün kimseyi görmediği anda, ağzından akan kanı izlerken küçücük bedenini kucaklayarak doğruldum. Arabaya doğru yürürken kollarımın arasında sarsılıyordu. Küçük, ince parmakları gömleğimin yakalarına asılmıştı ve hâlâ kan kusuyordu.

Ben sadece, öperken örselensin isterdim dudakları...

Ağlayıp, beni daha da kudurtan Almila'nın eli havaya kalkarak Esila'ya dokunacak olduğunda, gözlerimde yanan ateşi ona çevirdim. Sarsılarak durdu. Boğazımdan yükselen o kükremeyi tutamadım. "Kes ağlamayı!" Lavin Almila'nın elini yakalayarak onu geriye çektiğinde, hissettiğim acıya inanamayarak bağırdım. "Lavin direksiyona geç. Sen de arka kapıyı aç ve temiz bir mendil bul..." Şok olmuş gözlerle bana baktıklarında, "Hadi," diye kükreyerek onları harekete geçirdim.

Lavin direksiyona geçtiğinde, Almila ceketinin cebinden mendil çıkarmaya çalışıyordu. Gözüm hiçbir şey görmüyordu, kimse zerre umurumda değildi. Umurumda olan tek insan kollarımda acı çekiyordu. Almila arka kapıyı açtığında, kafamı eğdim ve bedenimi o aralıktan içeriye soktum. Bu sırada zedelenmiş bedeninin sarsılmaması için yavaş olmak zorunda kalmıştım. Beni bu zorunluluğa iten herkes, içimdeki kusursuz öfkeyle tanışmak istiyor olmalıydı. Başka açıklaması yoktu.

Araba hareketlendikten on dakika sonra Almila ağlamaya, Lavin de yavaş sürmeye devam ediyordu. Kısık, dişlerinde kontrolsüz bir acının çığlık çığlığa bağırdığı gözlerimi aşağıya indirdiğimde ona bakmayı reddettim. Korkuyordum. Yüzünün yaraları, parçalanmış dudağı, ağzından gelen kan nefesimi yoklukla sınıyordu zaten. Şu an değil... Şu an bedenine bakarsam kaybederdim.

Şakakları ve alnı tozluydu. Saçları dağılmış, kâkülleri birbirine girmişti. En son onları kesmekten bahsederken

çok heyecanlı görünüyordu. Burnunun derisi soyulmuştu, minik toz parçacıkları yüzünün her kıyısını işgal etmişti. Parmaklarının hep çok narin olduğunu düşünmüştüm. Şimdi narin parmaklarıyla, nasıl davranacağını bilememenin çaresizliğiyle yakalarıma tutunurken, buruşturduğu burnuna baktım. Kendinde olmadığı halde hissedebileceği kadar çok mu acı çekiyordu? Bilincimin, artık onu böyle görmeye dayanamayarak uyuştuğunu hissederken, dudaklarının aralandığını gördüm. "As... Asrın," dedi... Ağzındaki kan ismime sıçramıştı. Kekeliyordu, o halde sesinin kulağıma masalsı gelmesi ne kadar mümkündü? "Dudaklarım, en çok dudaklarım acıyor."

Bu cümleyi söyleyebilmek için tam on sekiz saniyesini vermişti. Kekelemişti. Öksürmüştü. İnlemişti. Almila ve Lavin bir şey dedi ama duymadım. Sıktığım için boğumları moraran parmaklarımla çenesini yavaşça tuttuğumda, sesimi kaybettiğim çukurdan yükselttim. "Dudakların ne kadar da güzel..." Parmaklarım, çenesi boyunca tırmanarak dudaklarına ulaştığında bir kez daha inledi. Bağırmamak, kükrememek için onun korkabileceğini hatırlattım kendime. Birbirine yapışıp kapanmış dudaklarını yumuşak bir hareketle ayırdığımda, kanı avucuma döküldü. "Canın ne kadar yanıyor? Tarif edebilir misin bebeğim?"

Beni duyup duymadığını bilmiyordum. Avucumdaki kana bakarken sol gözümün seğirdiğini hissettim. "Senin," dedi cılız sesiyle, elmacık kemiklerinde morarmış darbe izleri vardı. "Senin yokluğun vardı ya?" Elini beceriksizce alnına götürmeye uğraşırken engel olmaya çalışacaktım ama ellerimi kıpırdatamadığımı fark ettim. "İşte o kadar acımıyor. Ta... Tarif edebildim mi?"

Onu konuşturmak hataydı. Bu haldeyken konuşturamazdım. Baygın bakan gözleri kayarken, parmağımı iki dudağının arasına yerleştirdim. O anda fark ettim tenime

batan camın keskinliğini. Gözyaşı, soyulmuş yanağının çukuruna birikirken, dudaklarımı dişledim. Yapabilirdim. O iyileşene kadar sakinmiş gibi yapmam lazımdı. Aksi halde korkardı. Ona doğru eğilirken, "Daha hızlı," diye konuştum buz gibi bir sesle. Lavin beceriksizce gaza asıldığında tekmemi ön koltuğa geçirdim. "Senin hızdan anladığın bu mu?"

Tekmemle birlikte Esila'nın dizimdeki başı yükseldi ve bedeni sarsıldı. Ne yaptığımı fark ettiğimde bakışlarımı aceleyle ona çevirerek, başına uzandım. "Siktir! Siktir! Affet, üzgünüm," dedim, başını yeniden dizime yerleştirirken. "Ben öyle yapmayacaktım. Bir an oldu. Bir an için oldu. Kahretsin, acıttığım için pişmanım."

Dudaklarını araladı ama çaresizce tekrar kapadı. Parmağım iki dudağının arasında kalmaya devam ederken, o cam parçasını dudağından çıkarmam gerektiğini hissettim. Nasıl yapacağımı biliyordum ama bunun canını ne kadar yakacağını ölçemiyordum. Camın derinde değil de yüzeyde olmasını istiyordum, öyle olmak zorundaydı. Dizlerimi hafifçe ve usulca yukarıya kaldırarak ve başımı aşağıya eğerek yüzlerimizi hizaladığımda gözkapakları hafif bir pencereyle aralanmıştı.

Gözleri...

Sahi, gözlerinin deniz dalgaları gibi zihnimin kıyılarına çarparak beni mahvettiğini söylememiştim ona hiç.

Yüzü dağınıktı. Yüzü dağınıkken neden gülüyordu? Aptaldı işte! Kendini düşünmeyen aptalın tekiydi. Alnımı alnına dokundurmadım ama dokundurmaya çok yakındım. Kilitlenmiş çenem yüzünden dişlerim ve şakaklarım uyuşmaya başlamıştı. Alnımın altındaki damar, adeta tenimin üstüne fırlamıştı. Bulanık, ıslak, çakır mavi gözlerini bir süre gözlerimde tuttu. İnlememek için dişlerini parmağıma geçirdiğinde, saçlarımı çekiştirerek gözlerimdeki ateşi ondan kaçırmaya çalıştım. "Aslında," dedi, bir elinin

kasıklarına uzanmak için çırpındığını gördüm. "Bana, tahmin ettiğimden daha çok âşıksın değil mi?" Alnındaki tozları, nefesimi üfleyerek dağıttım. "Yorulma," diyerek onun konuşmasına mani oldum ama beni dinlemeyerek fısıldadı. "Sen böyle bakınca acım hafifliyor sanki... Gözlerini üstümden ayırma."

"Ayırmam." Bastıra bastıra, konuşmasını engellemek için istediği cevabı verdim ona. "Konuşma. Yorma kendini. Hastaneye gidelim, bu acı asıl o zaman dinecek."

İnlememek için bir kez daha parmağımı ısırdığında, yüzünün terlediğini gördüm. Gözlerini, açık tutmak için zorlarken, " Çok güzel bakıyorsun," dedi, varla yok arası sesi. " Ben, o kadar güzel bakılacak... Ne yaptım?"

Saçmalıyordu. Saçlarını yüzünden ayırarak ona nefes alması için imkân yarattıktan sonra, "Boynuma daha sıkı tutun," dedim keskin bir sesle. "Tutunmaya çalış. Ve sorduğum soruya kafanı salla, dudağına bir cam saplanmış... O... Canını çok mu yakıyor?"

Kafasını sallamaya hali bile olmadığı için gözkapaklarını gözlerinin üstüne örttüğünde, cevabımı almıştım. Ensemden akan soğuk ter gömleğimin içinden sırtıma doğru kayarken, ağzımı ağzına yaklaştırdım. "Parmaklarımla denersem tutamam diye korkuyorum. Bunun için..." Dilimi dudağına sürttüğümde kanın tadını hissettim. "Dişlerimle çıkaracağım onu... Canını yakarsam enseme dokunarak bunu belirt."

Nefes nefese, göğsü göğsüme doğru yükselirken kalın dudaklarını aralamaya çalıştı. Uslu olduğu için onu bir öpücükle ödüllendirmeyi aklıma kazıyarak ağzımı araladım. Dikkatle cam parçasına baktıktan sonra usul hareketlerle dişlerimi devreye soktum. Dudaklarının sıcak kokusu, baştan çıkarıcı kıkırdamalarını anımsatırken, keskin cam parçasını dişlerimi bir cımbız gibi kullanarak tuttum. Esila

kıpırdamadan durmaya devam ediyordu. Çok yavaş ve yumuşak hareketlerle parçayı çektim. Muhtemelen aynı anda hissettiği binlerce acının arasında bunu ayırt edememişti.

Ağzıma gelen cam parçasını tükürmedim.

Onu yuttum...

Boğazımdan geçerken bıraktığı acı iz bana intikamı hatırlatsın istedim.

Esila artık gözlerini tamamen kapatıp benimle iletişimi kestiğinde hastaneye gelmiştik. Direksiyonda olmadığım için beş dakikada gelebileceğim mesafeyi Lavin on beş dakikada gelmişti ve kendisi, bu bahaneyle öfkemi üstüne kusmam için doğru kişi değildi. Almila arabadan inerek bir sedye getirmelerini istedi. Esila'yı sarsmamaya özen göstererek arabadan çıkartırken sedye gelmişti, etrafımı birileri sarıyor ve müdahale etmeye çalışıyordu ama ben elimi onun elinden çekecek kadar güçlü değildim...

Sedyenin tekerlekleri hastanenin giriş kapısına doğru gürültüyle dönerken, Lavin'in arabaya yaslanarak ağladığını gördüm. Almila sedyenin peşinden koşarken, damağımda hissettiğim tada isim veremedim. Çürük bir insan eti çiğniyor gibiydim, boğazımı yakan ve içimi kudurtan hisle mücadele etmeyecektim. Ona karşı yenilmek bir güçsüzlük olmadığı gibi, beni gururlandıran bir zaferdi.

Sedyeden sarkan saçlarına baktım... Sarıydı.

Boşluğa düşen parmaklarına baktım... Kanlıydı.

Sonra parçalanan dudaklarına baktım... Hâlâ çok güzeldi...

*

"Beyefendi, dışarıya çıkmalısınız. Sizi içeriye almam yasak..."

Dudağından başka neresi acıyordu acaba?

"Lütfen, anlıyorum arkadaşınız için üzülüyorsunuz ama..."

Başımı çevirdim, yanımdaki ilgili kişiye baktım ve bu kendisini benden uzaklaştırmaya yetti. Sesini kesti ve arkasını döndü. Gözlerimin hastalıklı baktığına emindim. Kapı kapandığında, olduğum yerde geriledim ve sarsılan omuzlarımı duvara yasladım. Kadın asistan, Esila'ya acil sırasında giydirilen hastane kıyafetinden açıkta kalan göğsünü dinledikten sonra, "Kalp atışları normale dönmüş," dedi hafifçe gülümseyerek. "En çok hasarı yüzü almış. Bedeninde ise kasıkları... Genital bölgesinin sol çaprazında, üç santimetrelik bir kesik meydana gelmiş. Dış yüzey..."

Nefes almaya çalıştım. "Kasıkları mı?"

"Evet," Esila'nın gözkapaklarını kaldırıp, araladı. Mavi gözlerine ışık tuttu. "Cam olduğu kesin. Meme uçları da çok fazla yerde sürünmüş. Karnında çok fazla sıyrık ve darbe var..."

Sırtımı duvara daha güçlü yaslayarak hırıltılı bir nefes aldım. "An... Anlıyorum."

Farkında olmadan parmaklarımı doladığım saçlarımı çekiştirirken bu acının beni kekelettiğini fark ettim.

Ona baktım.

Ben baktım.

O beni görmüyorken, ona istediğim gibi bakmak daha kolaydı. Yüzü kırk beş dakika önce, dakikalar boyunca temizlenmişti. Tabii buna bedeni de dâhildi. Teninden, irili ufaklı tam sekiz tane cam parçası çıkarmışlardı. Hepsini aldım. Yüzü temizlediğinde yaraları daha net görünür olmuştu. Sol kaşının üstünde koyu kırmızı bir çizik vardı. Sağ şakağı zedelenmiş, fakat kan durdurulmuştu. Onun kandan arınışını gözümü kırpmadan izlemiştim. Elmacık kemikleri mosmordu. Yanakları soyulmuştu. İlk yardımı yapanlar iki dişinin kırıldığını söylediler. Göğüslerinde, karnında ve

bacaklarında, yüzünde olduğundan daha az hasar olsa da hepsi fark edilecek şekildeydi.

Dudakları...

Bir tek dudaklarının kanaması dinmemişti.

Sol omzunun üstündeki sıyrığı izlerken, kapının açıldığını ve birkaç gölgenin aydınlık odaya düştüğünü fark ettim. Bu odadan çıkamazdım. Onu artık bir doktora dahi emanet edemezdim, bu yüzden tüm müdahale boyunca yanında kalacaktım. "Cam parçalarını çıkarırken canı yandı," dedim buz gibi bir sesle. "Daha fazla canını yakmayın."

"Zor kısmı zaten atlattık," diyen cerrah Esila'ya müdahale etmeye başlamıştı. "İç hasar almış mı ona bakmalıyız. Bedeninde kırık veya çatlak olabilir."

Cerrah, asistanlara kısa bir bakış attıktan sonra odada bir hareketlilik başladı. Yumruk halini alan avuçlarımı arkamdaki duvara yasladım ve omuzlarımı dikleştirdim. Esila için, işlerini yapmalarına müsaade ettim ve susarak bekledim. Bir tıpçı olmadığım için, tetkikler sırasında ona dokundurdukları hiçbir aletten anlamıyordum ama iyi olması için bunların şart olduğunun farkındaydım.

Bu sabah yüzünü avuçlamıştım. Soğuk bakmıştım ama sıcak dokunmuştum. Bana bakarken içinin nasıl eridiğini, göz bebeklerinin nasıl titrediğini görmüştüm. Avucuma yaslanan sol yanağına baktım. Onun eti, kemiği, her şeyi benimdi. Bu yüzden ona baktığımda etim ve kemiğim sanki parçalara ayrılıyordu. Aptal değildim. Ne hissettiğimi biliyordum.

Sadece...

Bu kadar yoğun şeyler hissettiğime hâlâ inanamıyordum.

Onu incitmemeleri için dikkatle izlediğim dakikaların sonunda odadan çıkartmışlar, sedye ile tektik odasına götürmüşlerdi.

Almila ve Lavin kapının önünde zırvalamaya, doktor ve asistanlar kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı ama gözüm hiçbirini görmüyordu. Kulaklarımda onun sesi yankılanıyordu ya da kafamın içinde onun kurduğu hayallerin yıkılırken çıkardığı gürültüyü işitiyordum.

Bir saat sonra hava kararmış, yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmurun bana hatırlattığı şey onu şiddetli bir şekilde öpüşümdü.

Nihayet tüm tetkikler bitmiş, raporlar çıkmış ve Esila normal odaya alınmıştı. Sütlü kahverengi iki kişilik bir koltuk vardı odada. Büyük ekran televizyon duvara monte edilmiş, hastayı yormaması için kısık ve loş ışıklar kullanılmıştı.

Almila, kızarmış gözleriyle bana döndü. "Ona bakmaya dayanamıyorum," derken sesi cılız ama öfkeliydi. "Her yerinde yeni bir yara... Bir süre aynalara küsecek, yaraların onu çirkin yaptığını düşünecek ama..."

Lavin büyümüş gözlerle Esila'ya bakıyordu. "Hiç de değil," dedi Almila'ya karşı çıkarak. "Hâlâ aynaları çatlatabilecek kadar güzel."

"Kesinlikle," dedi Almila, konuşmalarını duymak istediğimi sanmıyordum.

Lavin burnunu temizlerken, "Acaba Cenk ve Bora niye geç kaldı?" diye sordu, rahatsızca kıpırdanarak. "Adamlara zarar mı veriyorlar?"

Zarar.

Bakışlarım, Esila'nın yataktan sarkmış olan elinden sıyrılarak yukarıya kalktığında, nasıl baktığımı bilmiyorum. Fakat Lavin, irkilerek koltukta gerilediğinde, gözlerimde ucu bilenmiş bıçaklar belirdiğine emin olmuştum.

Zarar.

Kendimi ona zarar verdiklerinde daha güçlü hissediyordum. Şu an burada oturabiliyorsam Esila'ya olan

bağlılığımdandı. Kanım, damarlarımdan bu kız sayesinde akıyordu.

Almila, "Kimsenin yanına kalmasın," dedi sinirle, sesi daha güçlü çıkmıştı. "Onlara bunun hesabını soracaklar, değil mi?"

Hâlâ soğuk olan ellerimle ensemi ovdum. Yerimde duramıyordum. Sabırsız nefesler aldım. Bunun adı nefesse onun yanında aldığım o şeyin adı nefes olamazdı. Onun yanında yaşam başka bir şeydi, soluk alıp vermekle alakasızdı. Belki de soluk soluğa, heyecanlı, bitmesinden korktuğum fakat bitmeyeceğine emin olduğum bir savaş gibiydi. Bir gün sona erebileceği ihtimali dahi dizlerimi titretebiliyordu.

Lavin'in telefona uzandığını gördüğümde, "Yoldalar," dedim keskin bir sesle.

"Nereden biliyorsun?" diye sorduğunda cevap vermedim.

O an önceliğim Esila'nın kendisiydi ama o piçlerin alanım dışına çıkmasına izin veremezdim. Bora ve Cenk'in onları müsait bir yere zincirlediklerini biliyordum. Onlara yapacaklarım için sabırsızdım. Esila gözlerini açarak beni iyi olduğuna ikna ettiğinde, durmam için bir sebep kalmayacaktı. Sıktığım için ağrıyan dişimi fark ettiğimde, sıkı bir küfür savurdum.

O sırada kapı aralandı.

Dakikalar önce muayeneyi yapan cerrah ve asistanlar içeriye girdiğinde, öfkeyle salladığım ayaklarımı yere daha sağlam bastım. Ellerinde bir dosya tutuyorlardı. Almila onları gördüğünde oturduğu yerden fırladı. "O iyi mi? Lütfen iç organlarında bir hasar olmadığını söyleyin."

Cerrah nazik ama beceriksizce gülümsediği için dişlerimi daha çok sıktım. Tek ihtiyacım Esila'nın nasıl olduğunu duymaktı. Benim tehlikeli bakışlarımı fark edince, "Sakin olun," dedi Almila'ya. "Tetkikler elimizde. Detaylı bir şekilde inceledik..."

Öfkeyle homurdandım.

Kadın irkilerek Esila'ya kısa bir bakış attı.

Lavin sabırsızca atıldı. "Ne zaman ayılacak?"

Cerrah derin bir nefes alarak söze başladı. "Ağır darbelere maruz kalmış... Bunu polise bildirmeliyiz," dedi. "Benden önce muayenesini yapan asistan arkadaşlarım bedeninde çok fazla sürtünme yarası ve sıyrığın olduğunu söylediler. Darp sonucu oluşan yaralar ve vücudundaki sıyrıklar, yerde sürüklendiğinin kanıtı. Biri tarafından çekiştirilmiş olmalı, sol bileğinde de izler oluşmuş zorlamalardan dolayı."

Bileğinde.

Nabzının üstünde.

Bilinçsizce sol bileğimi kavrayıp nabzımın üstünü sertçe ovalarken, inlememek için gözlerimi yumdum. Kadın, tetkiklere göz attı. "Bedeninin dış duvarındaki hasarı görebiliyoruz Asrın Bey. Dediğim gibi detaylıca inceledim. Sırtında, sağ tarafında, omzunun üç parmak altındaki kaburgası çatlamış. Kasıklarına giren cam parçası yüzeysel olduğu için dokuya çok fazla zarar vermemiş. Akciğer ya da karaciğeri neyse ki herhangi bir hasar almamış. Çoğu hasarı bedeninin dış yüzeyi almış. Ayak bileği incinmiş, muhtemelen birkaç gün yürümekte zorluk çekebilir. Diz kapağı da deşilmiş... Ağrıları bir süre devam edecektir."

Şu an bilinci hâlâ kapalı olduğu için acıyı hissetmiyor olması güzeldi. Almila ve Lavin bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar cerraha döndüler.

"Peki, neden uyutuyorsunuz?"

Eli hâlâ boşlukta sallanıyordu.

Üşüyor mudur?

Cerrahın sesi uzaktan yükseliyor gibiydi. Tahammül edemiyordum hiç kimseye. "Ağrı kesici verdik. Dozları bir nebze ağır olduğu için uyku yapıyor. Ama daha fazla uyutmayacağız, kendisi çok sürmeden ayılacaktır."

Lavin'in sesi artık daha neşeliydi. "Yani iyi olacak değil mi?"

Ben onu iyi edeceğim.

"Sizin gibi arkadaşlara sahip olduğu müddetçe iyi olacak gibi."

Almila gülümsüyordu. "Teşekkür ederiz. Tabii ki onun yanında olacağız," dedi, sesi şimdi mutlu gibiydi. "Biz zaten hiç ayrılmayız, ayrılamayız."

Lavin ıslak yanaklarını kurularken, "Aynen," diyerek onu onayladı. "Hem biz bu kadar değiliz. Cenk ve Bora da gelir."

Kâkülleri şakağının üstünde birikmişti.

Onun zihninde o kadar çok ölü vardı ki...

Hangisini nereye gömüyor, bazen anlamıyordum.

Odanın kapısı gürültüyle aralandığında, öfkeden rengi dönen gözlerimi o noktaya çevirdim. Geri zekâlı! Kız uyuyordu, bana rağmen bu kapıyı nasıl böyle açabiliyordu. Cenk idi elbette... Hızla içeriye girerek soluk soluğa bize bakan, Bora da telaşla daldı peşinden. "Sizi öldüreyim mi istiyorsunuz?" Bağırmamaya dikkat ederek onların dikkatini çektiğimde, yaptıkları hatanın farkına vararak telaşla *sarışına* baktılar. "Uyuyor!"

Doktorlar müsaade isteyerek aralık kapıdan çıkarken uyarmayı da unutmadılar. "Hastamızı çok daraltmayalım. Sessiz olursanız daha iyi bir uyku çeker."

Sol bileğimi daha sert ovalarken, Uludağ'da saçından alıp sağ bileğime taktığım bandanasına bulaşmış kanı görerek oturduğum yerden çarçabuk doğruldum.

Sakinleşemiyordum. Pencereye kadar yürüyüp omzumu cama yasladım ve bileğimi daha sert ovdum. Bandana hep bileğimdeydi, onu taşırken, onun kanıyla ıslanmıştı. Başımı yeniden ona çevirdim. Loş ışık yüzünü gölgeliyordu. Yatağının yumuşak olmasını umdum, aksi halde rahat

uyuyamazdı. Yanına yaklaştığımda, taze yaralarına bakıp çileden çıkmamak için sadece gözkapaklarına baktım. Gözkapaklarındaki çizgiler belirgindi. Mor, mavi, biraz da kırmızı...

Elimi yatak başlığına yaslayarak ona doğru eğildim. Kokusunu hiçbir şey bastıramamıştı. Yüzümü yüzünün hizasına indirdiğimde, burnumu saçlarına sürttüm. Beni aşırı tahrik eden bir kokusu vardı. İnlememek için yanağımı dişlerken, dudaklarımı taze yarasına, şakağının üstüne bastırdım.

O anda gülümsedi.

Bu tebessüm, birbirimizi her koşulda hissettiğimizin kanıtıydı.

Bir seferde doğrulup, odayı terk etmeden önce bizimkileri uyardım. "Ona iyi bakın."

Cenk'i kızların yanında bırakıp Bora ile beraber yanlarından ayrıldık. Odanın kapısını sessizce örterken, koridordaki takım elbiseli iki herif dikkatimi çekmişti. "Bizden," dedi Bora, hemen açıklayarak. "Her ihtimale karşı yanımızda getirdim."

Ağzımın içinde sertçe homurdandım. "Bunlar da geri zekâlıdır!"

"Uyardım."

Kapının önünden ayrıldım. Bora hemen yanımdaydı. İçim buz gibiydi, gözlerim yangın. Yürüdükçe midemde kasılıp duran sinir, kalbime vurmuştu. Bora telaşla ensesini ovdu. "Adamlar çok pişman görünüyor," dedi, kararsız görünüyordu. "Esila'yı kollasınlar diye peşine takmıştın, bunu yaşamasına engel olmalıydılar ama..."

"Kalbimin ortadan ikiye bölünmesine sebep oldular..."

Şakağımı ovarken birkaç katı indik. Niko'nun ülkeye geri döndüğünü bildiğim için tanıdığım, değer verdiğim herkesi kendimce, çaresizce korumaya çalışmıştım. Annem,

arkadaşlarım, sevgilim... Hepsini gözleyen birisi olması için güvenilir adam aramıştım ama Esila bu eziyet sırasında yalnız kalmıştı, adamlar onlardan istediğim tek şeyi yapamamışlardı.

Otoparkın kapısını gürültüyle açtığımda, etrafta birilerinin olup olmadığına zerre aldırmadım. Bora, "Abi biraz sakin olsan," dedi çekinerek.

"Neredeler?"

"Arabanın içine kilitledim."

Olması gerekeni yapmıştı. Otopark çok büyük olmadığı için Bora'nın arabasını çok çabuk fark etmiştim. Birkaç saniye içinde arabanın yanına ulaştım. Güçlü yumruklar için ellerime ihtiyacım vardı. Bora sırtını otoparkın kolonuna yaslayıp kapıları açtığında, iki korumanın aceleyle içeriden çıkmaya çabaladıklarını gördüm. Arabadan inerken, korkuyla birbirlerine bakıyorlardı. Takım elbiseleri hırpalanmış, omuzları düşmüştü. En fazla yirmi üç yaşlarında, fakat oldukça iri yapılıydılar.

Önümde durduklarında, boyumun avantajını kullanarak yukarıdan onları izledim. Ahmet'in gözleri bana bakmaya çekiniyordu, kusurunun farkındaydı. Kilitlenen çenemi yukarı diktikten hemen sonra onun boğazını yakaladığımda, "Hadi bakalım," dediğini duydum Bora'nın. "Hak ettiniz oğlum. Sizi kurtaramam."

"Ne bok yiyordunuz?" diye tısladım, boğazımı yakan sesim onu titretmişti. "O yalnız başına okulu terk ederken, sen kimin sikini kolluyordun da onu göremedin..." İki elimle yakaladığım boğazını delice sıkarken vücudunu da arabaya ittim. "Ne halde, biliyor musunuz?"

Diğer adam, gördüğü manzaranın yarattığı korkuyla geri çekilirken göz bebekleri dışarı fırlayacak gibi duruyordu. Adamı, iki elimin kuvvetiyle sarstığımda, "Derse girmiştiniz," dedi, sesi nefesinin yettiği kadardı. Boğazından

can havliyle bir hırıltı yükseldi. "Sadece kafa dinlemek istedik. Arabanın içindeydik, biz... Uyuya kalmışız. Görsem durur muyum hiç abi?"

"Senin uykuların benim uykularımı çaldı," dedim haykırarak. "Senin uykuların onun canını yaktı. Sana uyku yok, senin işin uyumamak. Senin işin bana sadık kalmaktı."

Elleri boş yere çırpınıyordu. "Özür dilerim."

Saldırganlaştım. Onu sarsıp yere doğru bıraktım ve arkamı dönüp ellerimle yüzümü ovaladım. Dövsem, yumruk atsam, bir yerlerinden kan aksa bana neyi geri verecekti, Esila'nın gülümseyen yüzünü mü? Hiç sanmıyordum. Birilerini dövmeye alışkındım, sanıyorum ki kendimi bir tek böyle koruyabilirdim. Hızla dönüp yerdeki adamın karnını tekmeledim. Yüzümden akan teri sildim ve adam sızlanırken otopark çıkışına ilerledim.

Bora, daha fazlasını yapmamı bekliyor olmalıydı ki şaşkınca arkamdan baktı.

Hastanenin içine girip merdivenleri tırmandım ve nefes nefese terasa çıktım. Dirseklerimi terasın pervazına yasladım, elimi sertçe kotuma sürtüp ıslaklığı kuruladıktan sonra cebimden sigara paketini çıkarttım. Sigarayı çakmağımla tutuşturduğumda, minik alevin içinde cayır cayır yanan tanıdık bir şeyler gördüm. Sigarayı kurumuş dudaklarımın arasına yasladıktan sonra bileğimdeki bandanayı incelemeye başladım. Saçlarının kokusu kalmamış olsa da üstümde ona dair şeyler taşımak beni gevşetiyordu.

Az sonra ayak sesleri işittim. Bora'nın geldiğini düşündüm ama Almila boynuna sardığı şalın sıcaklığına sığınmış, bana doğru ilerliyordu. Yanımda durmasının verdiği rahatsız edici hisle soğuğun sızlattığı dudaklarımı araladım. "Sövmeye ya da hakaret etmeye mi geldin?" diye sordum, bomboş bir ses tonuyla. "İçeriye girsen iyi olur Almila. Şu an mantıklı düşünemiyorum, seni kırmak istemem."

"Hayır, Esila'yı incittiği için sana kızmaktan vazgeçtim," dedi, bir zamanlar bunu yaptığını kabullenerek. "Bu benim arkadaşımın seçimi. Yani, sen onun seçimisin ve ben de seni önemsiyorum. Sadece Esila arada olduğu için sana katlanmıyorum."

Etrafımdaki herkes benden çok daha iyiydi. Geçiştirdim. "Biliyorum."

Elindeki kâğıt mendille burnunu sildiğini göz ucuyla görmüştüm. Genzini temizleyerek kaldığı yerden devam etti. "Senin olmadığın beş ayda paramparçaydı. Yüzümüze bakmıyordu. Konuşmuyordu, sanki kendiyle bile küstü." Bunlar bilmediğim şeyler değildi. "Sen geldiğinde sana cephe almam kaçınılmazdı. Fakat dağıttığın yerden toparladıkça sana olan kızgınlığım dindi. Ben sadece hissettiğim gibi davranıyordum."

Sigaranın ağır kokusu nefesime karışırken, "Ee?" dedim.

"Kabalaşma da bir dinle," diye homurdandı sinirle. "Yani bu sebepten sana karşı duvar örmüş, belki Esila'yı da senden uzaklaştırmaya çalışmıştım ama şimdi daha farklı düşünüyorum..." Durdu. "Sen iyi bir adamdan çok fedakâr bir arkadaşsın."

Yanılıyordu. Fedakâr falan değildim. Bir süre konuşmadı, onunla konuşacak çok bir şeyim olmadığı için bandanayı izledim. O küçücük kumaş parçasını şakağıma sertçe sürterek, zihnimdeki fısıltıları dindirmeye çalışırken, Almila konuşmayı sürdürdü. "Bu nereye kadar sürecek?" diye sordu, çatlak sesiyle. "Niko'yu durdurmayacak mısın?"

"Arkadaşın için endişe etme, Esila'ya bir daha zarar veremeyecekler."

Buna inanmasaydım fısıldayarak söylemezdim, bağırarak söylerdim.

Tebessüm etti. "Sen de arkadaşımsın Asrın."

"Galiba..."

Sigaramı daha hızlı çektim içime. Almila ağzının içinde bir şeyler geveledi. Sormaya çekiniyor gibi görünüyordu ama devam etti. "Siz," dedi merakla. "Tam olarak nasıl tanıştınız?"

O kurtarılmayı dilerken, benim birisini kurtarmaya ihtiyacım varken tanıştık.

O gece...

Kabullendiğim ama kabullendiğimi yalnızca benim bildiğim endişe, ruhumun karanlığı başında yas tutarken, ahlâksız bir küfür savurdum. Gece, doğrulttuğu kılıcını, yıldızlarıyla parlatırken, arabanın kontrolünü yitirmemek için sakinleştim. Duyduklarım ve duymaya devam ettiğim şeyler basit değildi. Anlatacak kimsem olmadığından, daha da korkunç hale gelmeye başlıyorlardı.

Kâbus görmek için ne mükemmel bir gündü.

Kemikli parmaklarımın dengelediği telefonumu kulağıma daha sert yasladığımda, doktorun sesi karşı hattan bir kez daha yükseldi. "Beni anlıyorsunuz değil mi Asrın Bey?"

Seni anlamak istemiyorum. Şu an işittiklerimin koca bir yalan olması gerekiyor.

Sessiz kaldığımı fark ettiğinde, "Anlamalısın," diye devam etti. "Annenin durumu kritik... Sandığından daha ciddi. Alzheimer beklediğimizden daha hızlı bir şekilde ilerliyor. Derhal buraya gelip, ona sevgini göstermen gerekiyor..."

Range Rover'ı yabancı, karanlık bir sokağa çevirdim. "Anlıyorum."

Bir şeylerin sesi geldi. Hat zayıftı. "Bu hızda ilerlerse bir gün nefes almayı unutabilir," dedi, bunu işittikten bir an sonra nefes almayı bıraktım. "Ve insanlar nefes alamadığında ölür."

Kim yaşadığını iddia edebilirdi.

Gecenin bile kimsesiz kaldığı evrende benim birilerine sahip olmam mümkün değildi. İstemezdim zaten. Kimsem

olsa bile o kimseye ayıracak vaktim yoktu benim. Burun kemerimi sertçe sıkarken, farların aydınlattığı sokağa umursamazca göz attım. Bomboş, hissiz bir gecenin hüküm sürdüğü sessiz bir sokaktı. Duyduklarımın ağırlığıyla ağzımın içinde homurdanırken, ön camdan dışarıya bomboş bakıyordum.

Bu bakış, benim hayatımı kökünden değiştirdi.

Onu gördüm.

Gözlerimi ilgisizce yukarıya kaldırdığımda, bir karartının arabamın önünde düştüğünü görmüştüm. O an, silaha davranmakla düşünmek arasındaki çizgide zihnimi devreye soktum. Etrafımda, kılıcını kuşanan çok düşman vardı. Önüme düşen şeyin tam olarak ne olduğunu görememiş olmak canımı sıksa da arabayı oradan çıkartmak için o karaltıyı yoldan çekmem gerekiyordu. Ellerimi hırsla direksiyona vururken, "Sikeceğim ya," diye homurdandım, "Bir sen eksiktin!"

Kapıyı hırsla açtım. Mekândan ayrılmadan önce içtiğim içkinin tadı ağzımda gezinirken, arabadan indim. Çocukluğumun yadigârı olan güçlerden biri, soğuğa alışmış olmaktı o yüzden havanın soğukluğunu hissetmiyordum. Bünye alıştığı şeyleri yadırgamazdı. Ben soğuğu, altı yaşımda benimsemeye başlamıştım.

Botlarım yere değer değmez, iri adımlarla arabanın ön tarafına yürüdüm. Sokak, unutulmuş bir gizem gibiydi. Arabamın farları, sokağın bir kısmını aydınlatmıştı ve yere düşen gölge daha netti. Ona yaklaştıkça tuhaf bir şekilde gerildiğimi ve kalbimin sivrilerek göğsümün etini deldiğini hissettim. Kaşlarımı çatarak omuzlarımı daha da dikleştirdiğimde, gözlerimdeki ilgisiz bakışı hafifçe aşağıya indirince onu gördüm.

Bir kadındı.

Bunu fark ettiğimde, onu burada öylece bırakamayacağımı anlayıp sıkı bir küfür savurdum. Temkinli bir şekilde, bunun bir tuzak olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak kadına doğru eğildim. Bir dizimi yere koyup, kontrol etmek için kadına uzandım. Bir bacağı ileriye doğru uzanmış, diğer bacağı yana doğru bükülmüştü. Çehresinin sol tarafı tozlu yere yaslıydı ve saçları bana doğru dönük olan yüzünü gizliyordu.

Saçları sarıydı.

Kendimi bildim bileli cayır cayır yanan parmaklarımla o saçlara uzanırken, ne kadar küçük göründüğünü fark ettim. Sanki görünmek istemiyor gibiydi. Saçlarını, parmaklarımla yüzünden çektiğimde gözlerim ilgiyle ona odaklandı. Çehresinde ilk dikkatimi çekenin dudakları olması kesinlikle benim suçum değildi. Kalın dudaklarının bitişiğinde taze bir yara vardı, akan kanı çenesine doğru ince bir kavis çiziyordu. Yüzünde, kimisi eski kimisi yeni darp izleri vardı. Boynunun üstündeki damarda nabzı, sakince ve usulca atıyordu. Kemikli bir çenesi vardı ve yukarıya doğru uzandıkça belirgin elmacık kemiklerinin ne kadar zarif durduğunu gördüm. Kaşlarım bu düşünceyle biraz daha çatılıp parmak uçlarım belli belirsiz bir dokunuşla yanağını okşadı.

Parmak ucumdan bedenime yayılan elektriğe dehşetle bakmak istesem de bunun gözle görülemeyecek kadar soyut olduğunu biliyordum. Edepsiz bir küfür savurduktan sonra ona doğru biraz daha eğildim. Deri ceketimle sarmalanan kollarım, bedenine uzandı. Bilinci kapalıydı. "Bu saatte, bu izbe yer senin için fazla tehlikeli değil mi?" diye fısıldadım, buz gibi teni parmağıma doğru erirken. "Kim dövdü seni?"

Şiddet gördüğü çok belliydi. Kolu, karnını korumak için beline doğru sarılmıştı. Üstü tozluydu, pantolonu belinden

inmişti ve kazağının açık bıraktığı teninin ne denli küçük, zayıf kaldığını görmüştüm. Göz kenarlarındaki kırışıklıkta gözyaşları kurumuştu ve ışığın altında şeffaf inci tanelerini andırıyordu. Zayıf, bir o kadar da çekici hatlara sahip olan yüzünü, göğsümü sarmış ve sanki müebbet yemişim gibi hissettiren bir heyecanla izlerken, ellerimle tuttum onu.

Yaralı, desteğe ihtiyacı olan bedenini kollarımın arasına aldığım anda dizlerimin üzerinden kalkarak doğruldum. Çok zayıf ve yokmuş gibi görünmesine rağmen varlığının hissi çoktan kollarıma yıkılmıştı. Ağırlığı hissedilir olsa da benim gücümü zorlamıyordu. Başı omzuma düştüğünde, elleri boşlukta kuşkanadı gibi sarsakça uçuştu. İleriye bakmakta ısrarcı olan gözlerime rağmen ona bakmayı tercih ederek, arabaya doğru yürüdüm.

Saçlarının rengi doğaldı...

Yüzü süt gibi beyaz ve pamuktan yapılmış gibi yumuşacıktı. Bıraktığı his buydu. Yabancıya benziyordu ama Türk olduğuna emindim. İrademin ihanetçileri olan gözlerimin namlularını doğrudan ona diktim. Kahretsin ki, tam o anda onunla bir gece geçirmeyi düşündüm ama harcanmayacak kadar önemli bir parça gibi görünüyordu. "İyice kafayı yedin oğlum," diye konuştum, gözlerimi abartıyla devirirken. "O, şu an, yardıma ihtiyacı olan bir kadın... Sonra hatırlanmayacak bir kadın..."

Öyle sanmıştım.

Yeşil gözlerimle, boynundan dudağına, dudağından gözlerine her zerresini inceledim. Belki öylesine... Belki... Gözlerinin rengini merak ettim. Şakağındaki yaradan saçlarına uzandı gözlerim. Saç telleri ince ve düzdü. Yorgundu, iyilik görmeye ihtiyacı var gibiydi. Arabaya taşıyana dek onu izledim. Boş boş... Boynuna esen soğuktan ürperip bana sığındığında, kendimi daha güçlü hissetmem sadece zihnimin oyunuydu.

Bana sığınmıştı.
Ve ben bunu sevmiştim.
Daha ilk andan...

*

Saçlarının omuzlarındaki yükünü,
Kirpiklerinin göz çukurundaki gölgelerini izledim.

Uyumaya devam ediyordu. Yüz hatları gevşemişti ve artık fiziksel bir acı çekmiyordu. Uyandığında muhakkak bu acı kendini tekrarlayacaktı. Ona acıdan daha güzel bir şey verdiğimde, olanları unutturacağımı biliyordum. Çok uzun bir süre geçmişti, saat gece yarısına çeyrek vardı. Doktor, gece veya sabaha doğru ayılabileceğini söylemişti.

Tekli deri koltukta geriye doğru kaykıldım. Ayağımı, diğer bacağımın dizine bırakmış ve kollarımı göğsünde bağlamıştım. Yaklaşık bir saattir, Almila ile içeriye girdiğimizden bu yana, kıpırdamadan oturmuş onu izliyordum. Soluk alık verişi sakindi, arada bir gülümsüyordu, rüya gördüğünü tahmin ediyordum. Porselen kadar duru cildi nemlenmiş, alnındaki ter loş ışıkta parıldamıştı.

Bakışlarımı ondan koparmak ciddi bir şekilde güç istiyordu. Kendimde o gücü bulup bakışlarımı ondan almayı başardığımda, ikili koltukta otururak fısıldaşan Cenk ve Lavin'e baktım. Esila'nın uyanmaması için sessizlerdi. Cenk bağdaş kurmuş, dirseklerini dizlerine yaslamış ve avuçlarını yukarıya doğru kaldırmıştı. Lavin de gözlerini kırpıştırarak onun ne yaptığını anlamaya çalışırken, "Cenk," dedi sessizce. "Meditasyon mu yapıyorsun?"

Cenk bir gözünü hafifçe aralayıp, yandan yandan ona baktı.

"Kolböreğim, ben meditasyondan ne anlarım? Dua ediyorum."

Uyardım. "Sessiz olun."

İkisi de çekingen bir şekilde başlarını sallasalar da susmamışlardı. Lavin ona doğru eğilirken, "Ha," dedi gülümseyerek. "Et tabii... Dur, ben de edeceğim."

Cenk benim ters bakışlarımı fark ederek parmağını dudağının üstüne bastırdı ve Lavin'i susturdu. "Sessiz ol," dedi, duymadığımı sanarak. "Okuyup üfleyeceğim."

Kıkırdarken, "Kimi okuyup üfleyeceksin?" diye sordu Lavin. Benim duymadığımı zannediyorlardı.

Cenk ürkekçe fısıldadı. "Asrın'ı."

Kaşlarımı çatarak, gözlerime yayılan acıyı def etmeye çalıştım. Uykusuzluk alışkın olduğum bir şeydi ama bu tarz yan etkilerini de inkâr etmiyorum. Esila'ya göz atarken, Lavin'in sesini duydum. "Hadi git de üfle."

Salaklar, kendilerini öyle kaptırmışlardı ki, duyduğumu fark etmiyorlardı. Cenk bana bakarak gülümsedikten sonra Lavin'e döndü. "Gidiyorum, arkamı kolla."

"Tamam, kollarım ben seni."

Cenk kalkarak yanıma doğru gelirken, yüzüne sevimli bir ifade kondurmaya çalışıyordu ama bende hiçbir hissiyat uyandırmıyordu. Kaşlarımı daha sert çattığımda, çoktan yanıma kadar gelmişti. Oturduğum koltuğun önüne eğildiğinde, "Git şuradan," diye konuştum. "Hatta odadan defolup gidin."

"Tamam Eşkıyam," dedi, yüzünü başıma doğru yaklaşturarak. "Sen yeter ki kızma. Gideceğim."

Onu ittirdim. "Git öyleyse."

Ağzının içinde bir şeyler geveleyerek bana biraz daha yaklaştı. Esila'nın rahatsızca kıpırdanarak, eliyle kâkülleri ni ittirdiğini gördüğümde yerimden doğruldum. O sırada Cenk yukarıya kaldırdığı avuçlarıyla eş zamanlı olarak ağzında biriktirdiği nefesi bir anda yüzüme boşalttı. "Lanetler kalksın, lanetler kalksın," diye saçma bir şeyler

geveledigimde, tükürükleri yüzüme saçılmıştı. "Dur, az da şuraya üfleyeyim."

Dirseğimi hızla ve sinirle onun suratına indirdiğimde, inleyerek geriye doğru yalpaladı ve avuçlarını yüzüne örttü. Lavin kafasını iki yana sallayarak beni kendince ayıplarken, "Gidin bir kahve için ve kendinize gelin," dedim net bir şekilde. "Uykusuzluk beyin hücrelerinizi öldürmeye başlamış."

"Yas tutalım o zaman," dedi Lavin, beni alaya alarak.

Ona öyle korkunç bir şekilde baktım ki, ürkerek yerinden doğrulması ve Cenk'i sürükleyerek odanın dışına götürmesi saniyeleri almıştı. Hastane odasının kapısı sakince örtüldükten sonra Esila'ya döndüm. Uzun saatler boyunca yatmak ona göre değildi, şimdi huzursuzca kıpırdanıyordu. Yatağın yanına gidip kaçınılmaz olanı yaparak ona doğru eğildim. Yüzünün bir kısmı aydınlıkken, diğer kısmı karanlıkla mücadeledeydi. Kalçamı bacaklarının uzandığı noktaya yaslarken yatağı sarsmamak için oldukça yavaş davranmıştım.

Hayata küs bir kız çocuğuydu, onu kimsesizlikten ilk kurtardığımda. Ona yaşamın soluk alıp vermekten daha değerli bir şey olduğunu öğrettiğimde, iyi bir öğrenci olmayı seçmişti. Uysaldı fakat yeri geldiğinde, onu gerçekten incittiğimde beni süründüreceğine emindim. On yedi yaşına kadar sadece soluk alıp verirken, şimdi aldığı nefesleri veremeyecek kadar soluksuz bırakıyordum onu. Kırılmaya çok müsait bir yapısı vardı ve onu ilk tanıdığımdan beri bu huyu beni ciddi anlamda dağıtıyordu.

Yatağın yanı başında duran ve üzerinde saçma katalogların olduğu komodinden bir peçete aldım. Alnında biriken nemi usulca kuruladım. Yüzüm yüzünün hizasındaydı, iki dudağı arasından bıraktığı nefes sus çizgime çarptığında, "Sinsi," diye mırıldandım, sakin bir sesle. "Uykudayken bile beni baştan çıkartmaya çalışıyorsun."

Esila'ya dair en ufak bir şey bile beni fazlaca etkileyebiliyordu ve bunu kabullenmiştim. Bir nefes, bir bakış, bir öpüşme... Kâküllerinin onu rahatsız ettiğini fark ettiğimde, kâkküllerine uzanmaya çalışan elini yakaladım ve karnının üstüne bıraktım. Elimin tersiyle ince telli saçlarını geriye iterken, "Yakında gözüne girecekler," dedim. "Acaba tel tokayla tutturulabilir mi? Çünkü saçlarını kesmenden hoşlanmıyorum."

Alnı açıldığında ve kâkülleri onu rahatsız etmeyi bıraktığında, çatılan kaşlarının gevşediğini gördüm. Nemlenen peçeteyi komodinin üstüne bıraktıktan sonra ona doğru kaykıldım. Yanına yatarsam kısa sürede sızacağımı biliyordum, bunun için yatamazdım. Burada, ayılmasını beklemek daha mantıklıydı. Benden önce nasıl olup da birilerinin onu keşfetmediğine bazen inanamıyordum. Benim için, hep bir yerlerde beklediğine olan inancım çok kuvvetliydi. Parmaklarımla yüzüne usul usul dokundum. Yaralarını görmemeyi tercih ettim. Şakaklarından burnuna, burnundan dudaklarına doğru ince bir çizgi çizdiğimde, gıdıklandığını fark ettim.

Uykusunda kıkırdadı.

Tek gözümü kısıp ona biraz daha eğildiğimde, yüzlerimiz arasındaki mesafe oldukça azdı. İçeriye giren karanlık ikimiz arasındaki boşlukla savaşırken, parmak uçlarımla alt dudağını aşağıya doğru çekiştirdim. Bir daha kıkırdadı. Tuhaf bir homurtu çıkartıp, tepkisine gülümsedim. Uykudayken insan bilincinin tamamen kapalı olmadığını biliyordum. Bedeni, kendinden habersiz, bana tepki veriyordu. Gülduğünde, yukarıya doğru kıvrılan dudağını bir kez daha aşağıya çekiştirdim. Buna tepki olarak yüzünü yastığa sürtmeye çalıştı ama yanağı avucuma yaslı olduğu için bunu beceremedi. "Şımarık," dedim kendi kendime. "Ne güluyorsun kıkır kıkır?"

Sağ yanağını avucuma iyice yaslayarak rahat bir pozisyona eriştiğinde, diğer elimle aşağıya sıyrılan çarşafı omuzlarına doğru çekiştirdim. Dudaklarının nemli ve ılık dokunuşu bileğimin içine sürttükçe, kolumdan kalbime uzanan damarların asitle dolduğunu ve tutuşmaya hazır olduğunu hissettim. İfadesi şimdi daha huzurluydu. Parçalanan avucumdaki narin yüz hatlarını izlerken, "Delirmek senin için tek olanaktı," diye fısıldadım, "Uçurumun zirvesindeyken değil, uçurumdan düşerken tuttum ben seni. O günden bugüne asılı kaldık orada bir yerlerde. Birimizin yukarıya çıkmasına artık imkân yok..." Eğilerek karnının üstündeki elini öptüm. "Aniden, habersizce düşeceğiz dibe. Birlikte derine çekileceğiz. Sen beni, ben seni kurtarmaya çalışırken geberip gideceğiz."

Karnının üstündeki çelimsiz eli, kasıklarının üstünde dikkatle duran elimi yakaladığında, gözlerim ciddiyetle gözlerine indi ama hâlâ uyanık değildi. Ona istediğini verdiğimde, avuç içimi kasıkları ile karnı arasındaki noktaya yerleştirdi. Elimin altındaki ten, taze yaralarla katledilmişti. Kendi avuç içini de benim elimin tersine örttü ve ikimizin elinin o noktada birleştirirken genişçe gülümsedi.

Uyanmış olabilir miydi?

Başparmağımla yanağındaki izin üstünde gezinirken, "Beni mi kandırıyorsun sen?" dedim.

Dudakları iki yandan yukarıya doğru kıvrılmıştı ve bileğimin içinde şekil alıyordu. Hayır, hâlâ uyuyordu. Elimin üstündeki elinde yaralar vardı ve kabukları parmaklarıma sürtünüyordu. Alt dudağımı sertçe dişleyip, kendimi sakinleştirmek için camdan dışarı baktım. Hastane sessizdi, normal odaya alındığından bu yana kimse onu rahatsız etmiyordu. Uyandığı an siktir olup gidecektim. Bu yüzen sabırsızlıkla uyanmasını bekliyordum. Ona yapılan aşağılamayı, şiddeti, acıyı yutamaz ve yutmuş gibi de yapamazdım.

O istese dahi.

Elimin üstündeki parmakları, avuç içimi karnında hareketlendirmeye başladı. Onun yönlendirmesiyle karnında gezinen parmaklarım, üşümüş tenini bir nebze ısıtıyordu. Yaptığına bir anlam veremeyerek bakışlarımı doğrudan yüzüne kaldırdım. Düş gördüğünü, o düşün içinde mutlu olduğunu belirten bir ifade vardı yüzünde. Yanağındaki gamze çukuru her an derinleşiyor, gülümsemesi yanaklarına yayılıyordu. Bu şekilde daha iyi hissettiğini fark ederek, elimin altındaki karnını okşadım. "Uykuda bile benden yararlanıyorsun," diye fısıldadım.

Derin bir ihtiyaçla yanağını okşamayı sürdürürken, diğer eliyle bileğime sarıldı. Sımsıkı sarılmıştı ve kolumu çekmeme müsaade etmezdi. Elim, onun yönlendirmesiyle karnının etrafı boyunca gezinirken, büzüşen dudaklarının aralandığını gördüm. Hızla kulağımı ağzına yaklaştırdım, onu dinlediğimden habersiz sayıkladı. "Çok güzel," dedi, ardından sesli bir şekilde güldü. "Karnımda. Sen de hissetmelisin onu..." Sesi sarhoş gibiydi ama benim aklımı alıyordu. "Bizim."

Ah, neler görüyordu öyle.

Boğazıma bir tehdit gibi dikilen yutkunuşu ittirirken, "İkimizin olan ne?" diye sordum. "Ne görüyorsun bebeğim?"

Karnı ısınmıştı. Dudakları anlamsız cümleler mırıldandı. Sonrasında elimi öpmeye başladığında, "Geri zekâlı," diye homurdandım belli belirsiz bir tebessümle. "Acaba rüyanda nerelerimi öpüyorsun."

Dilini çıkarıp avuç içimi ıslattığında, gözlerimi abartıyla devirdim. O daha önce de uyku sırasında beni taciz etmişti ama şimdi yaralıydı ve ters bir harekette kendini incitebilirdi. "Rahat dur," diyerek, kulağına doğru fısıldadığımda sayıklayan sesi yükselmişti. Şöyle diyordu: "Uzaylıların

seni kaçırmasına izin vermeyeceğim. Seni alıp başka evrene kaçacağım..." Aptal, çok güzel saçmalıyordu. "Orada daha huzurlu olacağız. Kimse benim sevgilimi alamaz. Uzaylılar gelmeden gitmeliyiz, gitmeliyiz, gitmeli..."

Derin bir iç çekerek sustu. Dişlerimi sıktım. Onu herkesten kaçırmak isteyen bendim. Onun yanında kemiklerim etime değil de ona kaynıyordu. Saçmaydı. Hayatın içinde bir his değildi, ona olan bastırılmış duygularım. Kimsenin kimseye bunu hissetmeye cüret dahi edemeyeceğini biliyordum. Benim sığınaklarım onun için yanlıştı ama yanlışın içinde tek doğru olmayı sevmişti.

Esila bana, ıslahhanenin merhametsiz hücrelerinden daha büyük bir acı veriyordu.

Asıl mesele buradaydı. Bir insana aşık olduğunuzu iddia ettiğinizde mutlu olurdunuz. Yani herkes bahsederdi... Ben acıya bağışıklık kazanmış bir heriftim ve onun beni yokluğuyla tehdit etmesini seviyordum. Çünkü acı veriyordu ve acı bana zaman zaman zevkli geliyordu. Fakat bu acıyı Esila'dan alırken fazla doz kullanıyordum ve ölüm riskim vardı ama ölüm korkum yoktu. O yüzden bana verdiği her şeyi misliyle almaya, onu tüketirken kendimi bitirmeye devam edecektim.

Önce ona,

Sonra, onun verdiği acıya aç bir kurt gibi saldırıyordum...

Onun tamamen sustuğunu ve daha derin bir uykuya sığındığını fark ettiğimde, elimi karnından ayırdım. Ayaklarım hâlâ yere basarken üzerine eğilerek yanağını göğsüne bıraktım. Varlığımı hissettiği an kalp atışları hızlandı. Gözlerimi yumduğumdan daha seri bir şekilde açıktan sonra, bir elimi ceketimin cebine attım ve elime gelen küçük hap şişesini kavradım. İçmem uyuşmama sebebiyet veriyordu ama şu an ayık kafaya fazlasıyla ihtiyacım vardı. Sakinleştirici

almam benim seçimimdi ama yan etkilerinden tiksiniyordum. Yuttuğumda hislerimden kaybediyordum, bu yüzden genelde gece yatmadan önce almak isterdim ama şimdi durum farklıydı. Hiçbir şekilde bu hapı alamazdım. Elimi cebimden çıkararak yavaş ve yumuşak bir şekilde onun beline yerleştirdim. "Seni seviyorum," dedim, alt dudağımı parçalarcasına ısırdıktan hemen sonra. "Dudaklarımın ıslanmaya ihtiyacı var, uyan."

Bileğimin üstüne yaslanmış dudaklarına bakarken, ölümü sorgulamadım; ölüm bizi sorguladı. Çenem kilitlenirken, ellerimle onu daha sıkı sarmamak için parmaklarımı gevşettim. Ölüm onun ensesine bir kez çöktüğünde ben ondan uzaklardaydım. Kâbus görüyordum, onun ölümünü görürken bunu yapacak bir cesarete sahip olduğunu henüz öğrenmemiştim. Sadece ben ona değil, o da bana birçok şey öğretmişti.

Esila ölüme bir kala ve yaşamı on sekiz geçerken, ölüme iki kala ve yaşamı yirmi geçen bir adama, intiharın zihinde başlayıp bilekte bittiğini öğretmişti.

Onun zihnine intiharı el birliğiyle ekmiştik.

Annesi,

Babası,

Ve ben.

*

O gece...

İntiharını öğrendiğim gece...

Daha hızlı koş.

Beynin fazla oksijenden, düşünme yetisini kaybedene kadar koş.

Adını dahi unutana kadar... Koş...

Adımı unutamıyordum. Onu unutamayacağımı bildiğim için adımı unutmayı seçmiştim fakat beynim hâlâ hatırlamakta ısrarcıydı. Bacaklarımı hissetmiyordum. Tişörtüm sırtıma öyle güçlü bir şekilde yapışmıştı ki, terim bel kavisimden aşağıya inmekte güçlük çekiyordu Avuçlarımın içi nemli, saç diplerim ıslaktı. Göğsüm, benden bir adım önde yürüyordu sanki... Ben ikinci adımı atarken o dört kez çarpıyordu. Soluğum, genzimi yarıp ses tellerimi zorlayalı kırk dakikadan fazla olmuştu.

Babam, beynin fazla oksijen aldığında kendini kaybettiğini söylemişti.

Beynimi kaybetmek istiyordum.

Gözlerimin önünde siyah bir ekran vardı sanki her şey bulanıktı. Saç dibimden alnıma doğru kayan ve burnumun doğrultusunda inen ter damlasını hırslı parmaklarımla sildikten sonra, küçük parkın merdivenlerini daha seri bir şekilde indim.

Adımlarım yavaşlamış, ellerim gergin bir şekilde ensemi ovmaya başlamıştı. Başım dönüyordu, adımlarım sarsaktı ama nereye yürüdüğümü biliyordum. Parkın içine doğru yol aldım. Sessiz, tenha ve terk edilmiş... Bir ayağım yalpaladığında diğer bacağımdan destek alarak düşmeme engel oldum. Önce kaydıraklar girdi bakış açıma, sonra salıncaklar. İki tane ahşap salıncak öylece bana bakarken, düşmemek için verdiğim gayretle salıncağa doğru ilerledim.

Üzerine oturduğumda salıncağın tahtasını kavramıştım ve elime batan kıymığı hissediyordum. Her şey hâlâ netti. Kahretsin! Saatlerce koşmamın bedeli bu olmamalıydı. En azından artık kabullenmiş olmalıydım; onun intihar girişimini. Şakağımı salıncağın pas tutmuş demirlerine yaslayıp, uğursuz gözlerimi yere indirdim. Galiba gülmek istiyordum. Gülmezsem... Ağlamaktan korkuyordum.

Bir küvette hayal ediyorum onu,

Küvetin içinde uzanan çıplak bedeni...
Küvetten dışarıya düşmüş bileği.
Bileğindeki jilet izi.
Avuçlarındaki kan...

Ve ben sonra fark ediyorum bunun, onun için en güzel intihar şekli olduğunu.

Ama hayır. O hap almıştı. O bir avuç hapı içerken, nasıl olup da nefes alabildiğimi düşündüm. Gözünü nasıl karartmıştı? Sağlıklı düşünemediğini biliyordum ama bunu talep edeceğini asla düşünmemiştim. Ah, düşünemediklerim için suçluydum. "O gün ölse, öldüğünü bilmeden kaç nefes alacaktım?" diye sordum kendi kendime. "Haberim olana kadar geçen zamanda kaç nefesi aldığımı iddia edebilirim." Sert bir içkiye ihtiyacım vardı. "Üç, beş, belki on? Belki de bin? Bin nefesin amına koyayım!"

"Yavaş."

Tanıdık ses kulaklarıma döküldüğünde, zemine bakmaya devam ettim. Onu ilk bu parkta öpmüştüm, şimdi dudaklarını öpsem intiharın o dehşetli tadını alabilir miydim? Cenk yanıma geldi, diğer salıncağa oturduğunda elindeki içki şişesini sertçe salıncak demirlerine çarptı. Ona küfür veya hakaret etmedim. Sakinliğime bir anlam veremeyerek sordu. "Neyin var?"

Sakince onun elinde, gevşekçe tuttuğu şişeyi alırken cevap vermedim. Dudaklarımı şişenin ağzına dayayıp, keskin ve soluksuz bir yudum aldığımda hiçbir şey hissetmedim. Ne içkinin tadını ne haz veren o rahatlamayı. Cenk gevşekçe sırıttı. "Yarasın."

Şakağımı paslanmış demire daha sert bastırıp, hiç ara vermeden içkiyi yudumlarken, göğsümde biriken sızıya edepsiz küfürler savurmak istiyordum. Başım dönüyordu, Cenk'in yüzüne bile bakmıyordum. Onun burada ne işi olduğunu da bilmiyordum. Esila dağılmış olmalıydı, haklıydı.

İntiharında büyük payım vardı. Şişenin büyük bir kısmını mideme indirmiştim, "Esila ile mi tartıştınız?" diye sordu, kararsız bir sesle. "Şu kızın her hareketine kıl olma be abi. Azıcık alttan al, sakin ol. Zaten kız sana bitiyor, bu kadar boğma..."

İntihar etsem onun ne hissettiğini anlayabilir miydim? Neden o kadar alkolden sonra genzim yanmıyordu? Veya neden ellerimle avuçladığım şişenin soğukluğunu hissedemiyordum? "Eğer tartıştıysanız yüzde doksan dokuz Esila haklıdır." Bir bok bilmeden, keyifli keyifli güldü.

Şişeyi dudaklarımdan sadece bir an için ayırdım, nefes aldığımda kafam uyuşmaya başlamıştı. Şişenin ıslak ağzını bir kez daha iki dudağımın arasına aldığımda, "Esila sana çok sadık bir kadın. Bak kardeşiz falan ama yani o kızı üzersen senin..." Durdu. "Bir şey yapamam tabii..."

Hissizlik buydu. İstediğime erişebilmenin hazzıyla genişçe gülümsedim ama gözlerim acıyordu. Bu acı tanıdıktı. On üç yıl öncesine aitti. Altı yaşımın, yaslı gecelerinden biliyordum. Şişenin dibi göründü, Cenk saçmaladı, başım döndükçe döndü. Gözlerimin içi daha çok acıdı. Eğer daha çok acıyacaksa siktir olup gidecektim ama ben daha siktir olup gidemeden, soğuk tenimde bir şey hissettim. Soğuk tenimde ılık bir şey... Tenimi ısıtan bir şey... Sol gözümden aşağıya inen bir damla gözyaşı.

Birinci damla gerçek değilmiş gibiydi belki ama ikincisi kesinlikle öyleydi.

Cenk sustu. Avuçlarının arasında duran içki şişesi gürültüyle yere düşerek etrafa saçıldığında, yüzümü aşağıya eğdim. Kırıkların bir kısmı paçalarıma fırlarken, bir kısmı Cenk'in yüzüne doğru sıçradı. Tenimin soğuk olduğu nadir anlardan birinde, derimin üstünden aşağıya doğru kayan sıcak damla çenemden aşağı süzülerek kayboldu. Bulanık görüyordum. Normalde ağladığımı inkâr etmem gerekirken, bileğime bir jilet saplamayı düşünüyordum.

Cenk ayağıyla ayağıma vurduğunda, tenim cayır cayır yanıyordu. Kaybedişimi kutlamak benim gibi bir adama yakışırdı. "Kızsana lan," dedi, sesi çatlaktı. Biraz da inanamıyor gibiydi. "Az daha vursam kızar mısın?"

Elleriyle omuzlarımı sarstı. "Lan Asrın, yanlış gördüm değil mi?" Az daha vurursa salıncaktan düşecektim ama ikimiz de umursamadık. "Ağ... Ağlıyor musun?"

Güldüm. Soğukça. "Hayır, sadece deliriyorum."

Cenk salıncaktan indi, önümde eğildi. Dizlerime birkaç darbe indirdi. Sakallarımı sıvazladım, sanırım şey biraz kaşındırmıştı. Şey işte... Gözyaşı.

"Kendine gelsene Abi..." Ağız dolusu küfür savurdu. "Kafayı mı yiyorsun?"

"Sence intihar ederken güzel görünüyor muydu?"

Cenk daha çok küfür etti. "Sarhoş mu oldun lan?"

"Bence o kadar da güzel görünmüyordur..."

Beni salıncaktan yere ittiğinde bir yere tutunmadım. Yuvarlanarak, sarsıntıyla geriye doğru düştüğümde görüş alanıma gökyüzü girmişti. Kollarımı iki yana bırakıp yüzümü sakince yukarıya kaldırdım. Ağrı hissetmiyordum. Ya da düşmenin şaşkınlığı yoktu. Ayağıyla dizime tekme atıp beni sarsmaya devam ederken, "Tımarhanelik olmuşsun," dedi, alayla gülerek. "Bu sefer dediğini yapıp Esila'yı kollamayacağım. Gitsin, senden daha iyisini bulsun ve başka bir adamla birlikte olsun..." Gözlerimin kardığını hissettim. "Âşık olsun... İlk kez seninle öpüşmüştü değil mi, şimdi tecrübeleriyle gitsin başka bir adamla öpüşsün. Ya da dur..." Haykırdı. "Sevişirken senden daha nazik olacak bir adamla seviş..."

Ne ara gerçekleşti bilmiyordum. İki veya üç saniye içinde? Belki... Onun üstüne çıkıp, parmaklarımı boğazına sarmam bilinçli yaptığım bir şey değildi. Yapmayı istediğim bir şeydi. Tırnaklarım boğazını parçalamak ister gibi vah-

şice etine girerken, parmaklarım ince boynunu var gücüyle sıkıyordu. Bahsettiği şeyin hiçbir dilde, hiçbir literatürde karşılığı yoktu. Esila, içinde sadece benim var olduğum cümlelerin öznesi olabilirdi. Cenk güler gibi olurken çırpındı. Beni ittirmeye çalıştı, öksürdü, inledi. Parmaklarım daha da sıkılaşırken, "Yumruklarımın tadına bakmak ister misin?" diye haykırdım yüzüne doğru. "Bu saatten sonra timarhaneye girsem dahi onu da yanımda götürürüm. Gerekirse bir daha delirtir, yine de o timarhaneye sokarım!"

Öksürüklerinin arasından zar zor seçebildiğim bir şeyler homurdandı. "Hasta," dedi, bu kendime koyduğum teşhisti. "Hastasınız oğlum siz."

Ben onu boğmaya devam ettim, o da beni ittirmeye... Sonunda zafer onun oldu. Dayanma sınırını geçtiğinde ayaklarının ve ellerinin yardımıyla beni üstünden kaldırarak diğer tarafa fırlattı. Sırtım yere sertçe çarparken, öksürük ve küfürlerinin sesini dinledim. Nefeslerimin sesi gürdü. Göğsüm asi bir kurt gibi hırçındı. Yumruk olan ellerimi yere vurdum, bacaklarımı kendime çekerek geceye doğru bakarken bir süre sessiz kaldık. Cenk sakinleştikten biraz sonra omzumu ayağıyla dürttü. "Ne oldu Asrın?"

İntihar etti...

Ölmeyi çok mu istemişti?

Şakağımdaki ağrıyı yere, taşa toprağa bastırıp, gözlerimi yumdum. Onun için hayal ettiğim intihar şeklini kendime uygulamak fazla aciz bir hareket miydi? Bence öyleydi. Onun dayanamadığı bensizlikti. Yoksa yapmazdı, biliyordum. Ona gitmeliydim, beni her şekilde bağışlayacak kadar *aptal bir sarışındı* ne de olsa. Göğsümdeki apse, zehrini kalbimin içine akıtırken, "İntihar etmiş..." dedim. Cenk'in nefesi kesilmişti galiba. "Aptal! Bileğini keserek yapmalıydı. Bir avuç dolusu hap onun için basit bir intihar şekli. Ölürken bile en iyisini hak ediyor."

Bana hastaymışım gibi bakan ilk gözler Cenk'e ait değildi.

Biz Esila ile her gün böyle bakıyorduk birbirimize.

"Bakma öyle," dedim, gözlerimi yumarak. "Delirmedim. Delirmeye iki kaladayım... Burası, senin olduğun yerden daha güzel..."

*

03:48

Şafağa az kalmıştı.

Esila uyuyordu.

Pozisyonumu değiştirmiş, yatağının ucuna oturmuştum. Ara ara uykudan sıçrayarak huzursuzca kıpırdanmış olsa da acı çektiğine dair bir ifade yoktu yüzünde. Sırtımı yatağın korkuluğuna yaslayıp yüzümü sertçe ovaladıktan sonra defalarca açtığı çarşafı çıplak ayaklarına örttüm yeniden. Bunun daha ne kadar devam edeceğini bilmemek sinir bozucuydu.

Açıkta kalan el parmaklarının üstündeki yaralara kaşlarımı çatarak baktım. Gece boyunca onu izlemek huzurlu kalabilmek için iyi bir seçimdi. Ellerinden omuzlarına, omuzlarından yüzüne tırmandı gözlerim. Kaşlarını birkaç defa aldığını görmüştüm ama gördüğümün bile farkında olmamıştı. Onun dışında dağınık, sinirlendiğinde dikilen kaşları vardı. Gözlerinin altlarında daima mor lekeler oldurdu, kimi zaman az, kimi zaman çok.

Cayır cayır yanan gözlerimle burnunun ucundaki siyah lekelere ve sonrasında yanağındaki birkaç çile baktım. Onun dışında yüzünde tek bir pürüz yoktu. Gözlerimi sakince yumarak ellerimi yumruk yaptım ve yatağın üstüne bıraktım. Hırsım beni yerken, bu kadar adaletsiz bir düzenin oyuncağı olmaktan ne kadar nefret ettiğimi bir kez daha fark ettim.

Farkındalığımın üzerinden çok geçmemişti yumruklarımın üstünde bir dokunuş hissettiğimde... Başparmağım ile işaret parmağım arasında titrek bir dokunuş.

Her daim soğuk olan parmaklarını elimin üstünde hissettiğimde, gerçekliğini sorgulamaya gerek bile duymadım. Yanılsama veya sanrı değildi. Somuttu. Ruhumun kasvetini yaran bu aydınlık ona aitti. Kaşlarımı daha keskin bir şekilde çatarak uyandığını hazmetmeye çalıştım. Neredeyse bir günün ardından uyanmıştı...

Ve ben onu özlemiştim.

Derin bir soluk aldığını hissettim. Karanlık, yüzümün bir kısmını kendine sakladığı için sol yanımı görüyor olmalıydı. Dokunuşu cılız, varla yok arasındaydı ve biraz da ürkekti. Siktir! Vereceğim tepkiden korkuyordu, bunu anlamam için dokunuşu yeterli olmuştu... Parmaklarının sayısı ikiye çıktığında, narin ve uyuşuk hareketlerle yumruğumu çözmeye alıştı.

Teni olduğundan daha soğuk ve nemliydi. Parmakları zarif hareketlerle ve kendinden büyük bir mücadeleyle sımsıkı yumruğumu açmaya çalışırken, yatağın sarsıldığını hissettim. Kıpırdandığını anladığımda, kendine zarar verme olasılığında dahi çıldıracağımı bilerek gözlerimi anında açtım... Ve karanlığı yutan çakır mavileriyle rastlaştım. Gözlerimiz arasında uzanan mesafe, nefeslerimizin usulca birbirine sokulmasına sebep oluyordu. Gözlerinin kenarlı yaşlı, bakışları aldığı darbeler yüzünden acı hissetmiyormuş gibi heyecanlıydı.

Onun parmağı yumruğumun içine girdiğinde, aralıklı dudaklarımın arasından bir küfür savurarak ona doğru eğildim. Yataktan kalkmak için hareketlendi, "Sakın," diyerek ikaz ettim. "Sakın... Yaraların taze."

Yumruklarım çoktan çözülmüş, yüzünü avuçlamıştım. Ağırlığımı vermeden üzerine doğru eğildim, beni dinlemedi ve yataktan kaldırdığı kollarıyla boynumu çerçeveledi.

Sadece saniyeler içinde sarıldığımızda, göğsünün karanlığı göğsümün karanlığına mıknatıs gibi çekilmişti. Parmakları, kendinden büyük gücüyle saçlarıma karışırken, "Yanımda olmayacaksın sandım," dedi, uzun saatlerden sonra sesini duymam gözlerine daha derin bakmamı sağlamıştı. "Uyandığımda, başka bir yerde olmandan korktum..." Hızlı ve telaşlı konuşuyordu. "Asrın, biraz daha sıkı sarılır mısın?"

Alnımı, tenindeki yaralara dokundurmaktan kaçınarak alnına yasladığımda, "Yanında değilse nerede olacaktım?" diyerek kızdım ona. "Elim kirli, üstünü kirletmek istemiyorum."

Kaburgaların çatlak, zarar vermek istemiyorum.

Kollarını boynuma daha sıkı doladı. Bir an ciddi anlamda nefes alamadığımda, "Hırsına yenik düşer, gidersin sandım," dedi, sesi hışırtılıydı. "Hastanedeyiz değil mi? Kaç saattir baygınım. Şey, nasılım peki?" Sesi daha kısıktı. "Yüzüm çir... Çirkin mi görünüyor?"

Korkuyla sorduğu soruyla eş zamanlı olarak kaşlarımı biraz daha çattım ve inlememek için dişlediği dudaklarına baktım. Ensemi sıkarak bana biraz daha sokulmaya çalıştı. "Sessiz kaldığına göre çirkinim. Olsun, kalbim güzel benim..." Saçmalamaya devam etti. "Makyaj yaparsam yaralarımı kapatabilir miyim?"

Az sonra bir çocuk gibi ağlamaya başlayacağını fark ettiğimde, aralıklı dudaklarımı apseli dudaklarının üstüne dokundurdum. Nemi dudağıma bulaştı. Söyleyemediği tüm heceler benim dudaklarımda kanlı bir savaşa hazırlanırken, gözlerimi gözlerinin en derinine diktim. Dilimi dudaklarımın arasından çıkarıp taze yaralarını ıslatırken, "Bahsetsene biraz," dedim, dudaklarının üstüne doğru. "Bir adamın sırtını gururla yasladığı bir kadın olmak nasıl hissettiriyor?"

Yatakta yükselmek istediği anda sırtına giren ani acıyla birlikte inlemesine engel olamadı. İniltisi dudaklarıma çarptığında, "Kes şunu," dedim, dişlerimi birbirine bastırarak. "Kaburgaların çatlak. Neden zorluyorsun ki?"

Gözlerine yayılan acıyı gizlemek için bakışlarını kaçırdı ve yüzünü boynuma sakladı. Avuçlarımın arasındaki yüzü, elime göre şekil almıştı. Hızlı soluklarını bastırarak, "On dokuz yıldır çatlak bir ruhla geziyorum," diye fısıldadı. Saçları omuzlarından aşağıya dökülmüştü. "Henüz öldürmedi."

"Bebeğim..."

"Çatlak kaburgalarım öldürmez beni."

Onu göğsüme çekmek için neyi bekliyordum? Kaçırdığı gözlerini tekrar gözlerime kaldırdığında, o kızla karşılaştım. Elini bana uzatmış, muhtaç gözlerle beni izleyen o kız... "Gitmeni istemiyorum Asrın, gidip intikam almanı istemiyorum."

Gözlerimin öfke ve kinle, aşk ve nefretle koyulaştığını hissettim. "Bora ve Cenk adamları yakalayamadılar zaten. Polis işin içine girmiş, okulun kamera kaydını almışlar..."

Sevindiğini hissettim, başımı belaya sokmayacağım için sevinmişti. Kendini kasmıştı, bir anda rahatlama gözyaşları dökülmeye başladı. "Hayır," dedim kızgınca. "Ağlama."

"Asrın..."

"Başımı belaya sokmayacağım, tamam."

Gözlerimiz birleştiğinde bile şüpheyle bana bakmaya devam etti. Bu kadar mı korkuyordu başımı belaya sokmamdan, canımın yanmasından. Ona sert sert baktığımda başını sallayarak yüzünü yastıkta döndürdü. Üst dudağını dişleyerek eliyle yaralı yüzüne dokundu ama aynı anda inleyerek yanağından uzaklaştırdı parmaklarını. Kaşlarımı çatsam da gözlerimdeki sertliği bir nebze kırarak mırıldandım. "Fena güzelsin..."

Kıkırdadı ama dudağındaki kesikler yüzünden kısa kesmek zorunda kaldı. "Yalancı," dedi heyecanlı sesiyle. "Şu an *fena güzel* olamam."

Uzanıp yastığını düzelttim. Bana karşı çıkmadı, zaten elini kaldıracak hali yoktu. Başını yumuşak yastığa güzelce yerleştirdikten sonra üzerindeki çarşafı düzelttim. Üstünü örterken, ona yardımcı olduğum için ne kadar mahcup olduğunu fark ederek gözlerimi devirdim. Onunla ilgili tek bir şey dahi bana yük olamazdı ama bu ona asla öğretemeyeceğim şeylerden biriydi. Saçlarını ensesinden alarak yastığının üstüne bıraktım ve bir ara taktıkları seruma bakarak homurdandım. Odanın tam aydınlanmamış olması uyuması için bir avantajdı. Yatak başındaki tekli koltuğa ilerleyip oturduktan sonra, şu an onun yanında yatmama mani olan her şeye ve herkese içimden lanet okudum.

Yan döndü. Yüzlerimiz birbirine bakıyordu, gözlerimiz gibi. Gözlerini sıkıntıyla etrafta gezdirdi. "Sen orada mı oturacaksın?"

Ayaklarımı yatağın ucuna uzatarak koltukta kaykıldım. Yanağımı koltuğun yüzeyine yaslarken, "Bugün için öyle olacak," dedim gergin bir sesle. "Hadi, biraz daha uyu."

"Kazağını veya ceketini versene," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Uyumak için ihtiyacım var."

Ceketimi bir çırpıda üzerimden sıyırıp yastığının ucuna attığımda, kollarıyla ceketi sarmaladı ve göğsüne yasladı. Tekrar rahat, yayvan bir oturuş şeklini aldığımda sarı saçlarını, dağınık duran kâküllerini izledim. Birbirimize dokunmadan da birbirimizi hissetmek haz aldığım bir şeydi. Fiziksel acısını inkâr edebilirmiş gibi gülümsediğinde, dudağının kenarındaki çatlak, dudaklarını zorladığı için bir parça kan aktı. Çenesine sızan kana bakarken, "Acımıyor," dedi zorlukla. "Sinirlenme lütfen."

Genzimdeki cehennemin ateşini az biraz dindirmek için sertçe yutkundum. "Uyu Sarışın."

Çenesindeki kanı parmaklarıyla temizlemeye çalıştı. "Yanımdan ayrılma olur mu Asrın?"

"Olur Esila."

Gözlerini kapatmadan önce ona gülümsedim. Daha huzurlu uyuyacağına emindim. Gözkapaklarını çakır mavi gözlerinin üstüne indirirken, "Uyumadan önce bir şey söylemek istiyorum," dedi. Bir ses, daha ne kadar heyecanlı olabilirdi? "Söyleyeyim mi?"

Gözlerimdeki hayranlığı görseydi delirirdi. "Söyle güzelim."

Burnunu ceketime yaslarken, "Uykudayken rüya gördüm," dedi, "Gördüğüm en güzel rüyaydı."

Yerimden kalkıp yanına gitmemek için sırtımı koltuğa gömdüm ve genzimi temizledim. Neler gördüğünü sayıklamalarından tahmin ediyordum ama bu rüyanın onun için en güzel rüya olacağını düşünmemiştim. Benim kokuma olan muhtaçlığını izlerken, "Anlatırsın," dedim, ona kayıtsız kalmam imkânsızdı. "Uyumalısın Sarışın'ım."

"Seni seviyorum Asrın."

Seni seviyorum Esila.

Uçsuz bucaksız... Gökyüzünün bir yıldızından, diğer bir yıldızına...

Bölüm 5

-Uçurum-

Onun teninde bir çil keşfettim.

Sadece üç saat önce...

Onun bedenindeki her şeyi bildiğimi sanmıştım, meğer yanılıyormuşum. Sanırım ruhunda olduğu gibi, bedeninde de hep keşfedemediğim şeyler olacaktı.

Şu an yapabileceği en güzel şeylerden birini yapıyordu.

Kâküllerimi kesiyordu.

Eve çıkmamın üstünden bir hafta geçmişti. Bir kere markete gitmiş, bir kere de çocuklarla buluşmuş, onun haricinde dışarıya çıkmamıştık. Bugün sekizinci gündü. Sabah vaktiydi. Gökyüzü, sevimsiz bir kasvetin esiriydi. Asrın, gece saat üç sıralarında bir kâbustan sıçrayarak uyanmış, o saatten sonra uyumamıştı. Yataktan kalkmış, pencere önüne geçmiş ve birkaç sigara içmişti. Birkaç sigara onu kaç dakika önce öldürürdü?

Şimdi kâküllerimi keserken, gözlerimin en içine bakıyordu. Uyuşmuş parmaklarım çıplak kollarını okşarken, makasın kestiği saçlarım usulca dökülüyordu balkonun zeminine. Ciddi bir şekilde alnımdaki saçları hizaya sokmaya çalışırken, "Omzunda belli belirsiz çiller olduğunu

gördüm," dedim, nefesim dudaklarını nişan almıştı. "Daha önce görmemiştim. Haberin var mı senin?"

Yeşil gözleri... Babam bile, beni onun gözleri kadar öldürmeye beceremezmişti. Makası bıraktı ve üstüne dökülen saçlarımı kenara itti. "Yoktu."

"Şimdi oldu."

Asrın doğulurken soğuk zeminde oturarak bir süre daha kesilen kâküllerime baktım. Pati'nin sesi içeriden geliyordu, Asrın onu azarlıyor ve o da daha çok Asrın'ın üstüne düşüyordu. Sanırım Pati Asrın'ın kendisine kızmasına dayanamıyordu. Derin bir nefes vererek bağdaş kurduğum zeminden kalktım. Üstümde bir tişörtten başka bir şey yoktu. Yaralarım açıktaydı ama hepsi hafiflemişti. İyiydim, yatarken hâlâ zorlanıyor veya acı çekiyordum ama hareketlerimi çok kısıtlamıyordu.

İçeriye girdiğimde, Asrın'ı belinde bir havluyla yatak odasında gördüm. Kapı aralık olduğu için net bir şekilde görebiliyordum. Pati kapının eşiğinde, miyavlayarak ona masum bakışlar atıyordu. "Bak Pati," dedi, karşısında onu anlayan biri varmış gibi, ciddiyetle. "Biraz daha huysuzluk edersen seni bir köpeğe veririm."

Alt dudağımı dişlerimin arasına kıstırarak ayaklarımı odaya sürdüğümde, Pati'nin küskün gözlerle ona baktığını fark ettim. Bu kalbimi burkmuştu. Asrın ona kötü kötü baktı. "Bana öyle bakma. Etkilenmiyorum."

Şakağımı kapının pervazına yaslayarak, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Pati bu sefer ayaklarımın önüne tüneyerek bana sırnaştı. Asrın bu sırada giyinmişti. "Hazırlanıyor musun?" dedim, "Çok çabuk duş aldın."

Beline geçirdiği kemerin tokasını kapatırken başını sol omzuna eğerek kirpiklerinin altından bana baktı. "Terimi attım," dedi, gözleri yorgundu. "Uzun bir süredir okula

gitmiyoruz. Bugün gideceğiz. Projelerin var, umurunda değil ama..."

Omuzlarım düşerken kendime kısa bir küfür savurdum. "Aklımdan çıkmış. Ben hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Yani, senden başka hiçbir şeyle... Unutmuşum."

Sağlıksız... Çok.

Sol dudağı şefkatli bir tebessümü ağırladı. "Gel."

Yanına gittiğimde, avuçlarıyla yanaklarımı kavradı ve yüzümü yüzünün hizasına kaldırdı. Alnı alnıma dokunmakla dokunmamak arasındaki çizgide bocalıyordu. Tenimden bir hastalık gibi silkmek istedikçe bağlanıyordum dokunuşlarına. Dişlediğim dudağımın doğrultusunda yukarıya tırmanarak, cehennemin çiçeklerinden bir buketi yerleştirdi göz bebeklerimdeki celladın ellerine. Buketi verirken celladımın ellerindeki bıçağı aldı. O, kandırmayı iyi bilen bir adamdı. Celladımı bile kandırmıştı. "Çok sorumsuzsun."

Sol yanağımdaki gamzeyi belirtecek kadar genişçe gülümsediğimde, yutkunamadığını gördüm. Bu eziyeti ona yapmayarak gülüşümü bastırdım. "Hadi Asrın, senden başka bir şey düşünmüyor olmam seni memnun ediyor?"

Sesi hâlâ sertti. "İyice hasta yaptın sen de beni..."

Kıkırdadım. "Saklama, saklama..."

Elleri, dokunuşunun izini yanağıma bırakarak uzaklaşırken, "Tenini zedeleyecek kıyafetler giyme," dedi, üstüne bastıra bastıra. "Pamuklu, yumuşak bir şeyler giy."

"Geçen gün bana aldığın kazağı giyeceğim."

Dolap rafındaki siyah kazağı ve İspanyol paça bir pantolonu seçtim. Kendimi çok solgun hissettiğim için yüzümü renklendirmeyi kendime hatırlattım. Pantolonu giyerken bacaklarımdaki yaralar sızlamıştı ama giydikten sonra rahat hissetmiştim. Belimin kavisine doğru süzülen saçlarımı tepemde sıkı bir topuz yaptım ama saç diplerimi acıtmamaya dikkat etmiştim. Kâküllerimi de düzelttikten sonra

Asrın'ın yanıma yaklaşarak şişme bir montu üzerime geçirmesine izin verdim.

Odadan çıktığımızda Pati'nin mamasını salona bırakarak sokak kapısına yürüdüm. Ani ve hızlı hareketler yapmıyordum. Doktor bununla ilgili uyarmıştı. Atkımı boynuma sarıp, giydiğim topuklu botların fermuarını çektim ve sokak kapısından çıktım. Pati, ona pas vermediğimiz için bizi uğurlamamıştı ve bize trip atarken oldukça sevimli görünüyordu. Bahçeden çıkmak için hareketlendikten üç ya da dört saniye sonra, ayaklarım yerden kesilmişti. Asrın, beni hiç beklemediğim bir anda havaya kaldırdığında, dudaklarımdan özgürce bir kahkaha döküldü. O an bana öyle bir baktı ki, sanki kalbini sökmüş, kalbimin içine saklamıştım.

Yolda Bora aramış, gelip gelmeyeceğimizi sormuştu. Asrın gelmeyeceğimizi söyleyip onu kandırmıştı, yani bizi görmek onlara sürpriz olacaktı. Kestirme yolları kullandığı için kampüse gitmemiz tahmin ettiğimden daha kısa sürdü. Genel olarak konuşmamıştık. Sabah yaptığımız kahvaltıdan sonra ilaçlarımı almış ve merhemleri sürmüştüm. Doğrusu bunu benim için Asrın yapmıştı. Fakat bir önce konuştuğumuz o konu hâlâ zihnimde, diri ve tazeydi. Ne istediğini açıkça belli ediyordu. Bir bebek demişti...

Aklım almıyordu.

Sırf annesi ben olacağım için bir bebek istemesi...

Araba sesli bir frenle durduğunda, düşüncelerimin açtığı çukurda debelenmeye son vererek kulpa uzandım. Asrın bu aceleci tavrımı gördüğünde, eli bileğime asıldı. Dokunuşu itirazlarımı susturmayı en baştan başarmıştı. "Karışık olduğunu biliyorum," dedi, bu suskunluğumun neyi işaret ettiğini anlayarak. "Düşünme, bundan vazgeçtiğimi zaten söylemiştim."

Gergince çatlak dudağımı ıslattım. "Korkuyorum."

"Korkularını sikerim!" Asla taviz vermeyen bir ifadeyle dizlerimi titretti. "Asla senin korkularına sebep olmam."

"Asrın..."

"Akışına bırak..."

Ona itiraz etmedim. Arabadan aynı anda indiğimizde on gün önce bu okul bahçesinde yaşadıklarımı hatırlayarak ürperdim. Asrın bunu anlayarak bana yaklaştı. Kolunu omzuma atarak başımı boynuna gömdü, deri ceketini avuçlayarak gözlerime soğuk bir ifade diktim ve ona eşlik ettim. Bahçeye girerken, Asrın'ın dudakları saçlarımda, mesafeli ve katı bakışları ilerideydi. Şu an için erişilmez durduğumuzu biliyordum ve bundan rahatsız değildim. Çevremde arkadaş ya da bela istemediğim için insanlara karşı buzdan duvarlarım vardı.

Kampüse girdiğimizde yüzümdeki yaraların görünmesini istemediğim için başımı biraz daha eğdim. "Senin değil, onların başlarını eğmesini sağlayabilirim. Biliyorsun değil mi?"

"Saçmalık olurdu," dedim.

Onun omzunun altından çıkıp ilerledim. Kantindeki kalabalığa bir göz atarak daha tenha bir yerdeki masaya yürüdüm, onun arkamdan geldiğinin bilincindeydim. Çantam Asrın'da olduğu için sırtımda bir ağırlık olmadan kolayca hareket ediyordum. Çektiğim sandalyeye oturduktan sonra dirseğimi masaya, yüzümü de avuç içime yasladım. İnsanlar o gün yaşadığım faciadan sonra nasıl olduğumu anlamak için merakla bana bakıyordu. Asrın bana bir bakış atarak bir grup çocukla konuşan Bora'nın yanına gitti. Önüme dönerek ne konuştuklarını düşünmeyi erteledim. Onlar kuzendi. Konuşacak bir şeyleri olması gerekmiyordu. Selamlaşmak istemiş olabilirlerdi. Üstümdeki montu çıkarıp sandalyenin arkasına asarken kantin kapısı bir kez daha aralanmış ve tanıdık biri girmişti.

Korhan...

Lütfen yanıma gelme!

Yüzümü eğerek onun beni görmesine engel olmak istedim, aslında onun tarafından fark edildiğimi biliyordum. Şakağımı ovarak kısık sesle söylenirken, hızlı adımlarla masama geldiğini görmüştüm. Hayır, yeni bir tartışmayı kaldıramayacak kadar yorgundum. Asrın buradaydı. Vukuat çıkarması kaçınılmaz olacaktı. Omuzlarım yenilgiyle düştüğünde, "Esila," dediğini duydum Korhan'ın, hayretle. "Sen... Korkunç görünüyorsun. Sana ne oldu böyle?"

Dehşetli bir ifadeyle bana doğru eğildiğini gördüğümde, irkilerek ondan uzaklaştım ve ellerimi havaya kaldırarak aramızdaki mesafeyi korudum. "Sakin olun," dedim, endişemi gizlemeye çalışarak. "Gayet iyiyim Hocam. Öğrencinizi bu kadar merak etmekte ısrarcı olmayın lütfen!"

Koyduğum mesafeye saygı duyarak geriledi. Gözbeneklerini lekeleyen endişeyi görmek beni geriyordu. Çehresi şaşkın ve tedirgindi. "Birkaç bir şey duydum ama bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum," dedi, dikkatle yüzüme bakması iğrenç hissettiriyordu. Bana neden bunu yapıyordu? "Kim seni bu kadar berbat bir hale getirdi? Yanlış anlama hâlâ çok güzelsin ama çok hasar almışsın."

Ona açıklama yapmak istemiyordum. Kaba olacaktı belki ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. "Evet, berbat görünüyor olabilirim ama atlatacağım. İyiyim, endişe etmeyin."

Gayet kaba bir şekilde sarf ettiğim cümlelerden sonra gitmesini bekledim ama o, "Oturabilir miyim? Seni rahatsız etmeyeceğim," dedi.

Mümkün değildi. "Hayır, gidin lütfen."

Bakışları ısrarcıydı. "Çok inatçısın. Buna alıştım. Rahatsız etmeyeceğimi söyledim işte!"

Asrın görüyor muydu? Görmediğini düşünmek bile aptallıktı.

"Korhan..."

"Lütfen."

Haddini aşmıştı. Şakağımı daha sert bir şekilde ovarak kızgın gözlerle ona bakarken, "Bakın," dedim net bir şekilde. "Şu an eminim ki Asrın bizi izliyor. Onu durduranın ne olduğunu bilmiyorum ama sizinle ilgili canice fikirleri olduğuna eminim. Size zarar verdiğinde bu ne onun ne de benim suçum olmaz. Bu tamamen sizin sınır bilmezliğinizin suçu!"

Güldü. Ona karşı hiçbir şey hissedemeyeceğimi neden anlamıyordu? "Esila, sana hayran olduğumu söylemiştim," dedi, bu konuşma içerisinde olmak çok germişti. "Asrın, senin neyin bilmiyorum ama..."

"Her şeyim!" Dişlerimi sıkarak ona baktım. "Öyle olmasa bile, hayatımda biri olmasa bile bir öğretmen olarak öğrencinize bu şekilde yaklaşmanız iğrenç!"

Gözleri kinlenmişti. "Duygularımda samimiyim!"

Bana bağırmıştı. Bana cidden, yüksek sesle bağırmıştı. Bu hakkı kendinde nasıl görebiliyordu? Ben şaşkınlığımı atamadan, yanımdaki sandalyenin büyük bir gürültüyle çekildiğini fark ederek gözlerimi yumdum. Asrın'ın zaten bu ana kadar gelmemiş olması şaşılacak şeydi. Neden, kim bilir kaçıncı kez bunu yaşamak zorundaydım! Asrın elini omzuma yerleştirerek parmaklarıyla köprücük kemiğime dokunurken, "Seni orospu çocuğu," dedi sinir bozucu bir şekilde gülerek. "Kafatasında milyon tane delik açmama bu kadar hevesli ikinci herifsin." Beni kendine çekti. "Neden anlamıyorsun Esila'nın benim sevgilim olduğunu."

Telaşla omzumdaki koluna dokundum. "Kalkalım mı?"

Korhan'ın bozulduğunu, renginin sarardığını gördüm. Ağzını açtı ama diyecek bir şey bulamayarak sinirle soludu. Asrın endişemin yersiz olduğunu hissettirmek ister gibi serseri bir şekilde güldü. "Sen anlatmak ister misin Esila?

Hadi bebeğim, ona ne kadar ateşli bir ilişkimiz olduğundan bahsetsene!"

Kahretsin! "Saçmalıyorsun, hadi kalkalım."

Korhan'ın bakışları yüzümü gölgeledi. Bu andan sıyrılmak istiyordum. "Esila, sence bu hoş bir davranış mı?"

Dişlerimi sıktım. "Masadan kalkar mısınız?"

Korhan gülümsedi, Asrın'ın boğazından yükselen hırıltıyı duydum. "Bak Asrın, Esila her şeye rağmen ne kadar da nazik..."

Asrın'ın çenesi kilitlenmişti. "Korhan, bir daha Esila'nın ismini anarsan yapacaklarımdan ben sorumlu değilim!"

Çok ciddiydi. Aslında, ilk andan üzerine fırlamasını bekliyordum. Korhan ürktü ama yüzüne giydirdiği gülümsemeyle bunu örtbas etti. Fakat ben ve Asrın bu maskelere kanmazdık. "Asrın, sizi ayırmak gibi bir niyet..."

Asrın aşağılayıcı bir şekilde güldü. "Sen ve bizi ayırmak mı? Bak, bu çok komikti. Dünya üzerinde bunu yapabilecek kimse yok."

Evet, açıkçası Asrın'a hak veriyordum. Bizim, birilerinin ayırabileceği bir ilişkimiz yoktu. Korhan, Asrın'ın özgüvenli ve onu aşağılayan tavrına bayağı öfkelenmişti. İnsanlar bize anlamayarak bakıyordu. Korhan bu aşağılanmaya daha fazla katlanamayarak bakışlarını saçlarım ve sonrasında omuzlarıma indi. Asrın kükredi. "Sikilmeye ne kadar da meraklı..."

Asrın, cümlesini bitirmeden Korhan dudaklarını araladı. "Esila, kâküllerin kısalmış. Sanırım böyle daha güzel ol..."

Her şey o anda oldu. Asrın vahşileşti. Sandalyesini geriye iterek yerinden doğrulduğunda, omuzlarım indi. Sandalye gürültüyle yere düştü, Bora'nın arkadaş grubundan sıyrılarak bize doğru geldiğini gördüm. Titreyen ellerimi dizlerimin üstüne bıraktım, Korhan yutkunarak kalkmaya çalıştığı esnada, "Şimdi," dedi Asrın, keskin bir ciddiyet ve

kararlılıkla. "Seninle son kez, bu masada onlarca insanın içinde konuşuyorum. Hatta onlar da, öğrencisini taciz eden bir herif öğrenmeliler. Gerekirse uzak durmalılar! Bu okuldan defolup gideceksin. Ben sana siktiri çekiyorum, arkana bile bakmadan git..." Korhan telaşla kıpırdadı. "Hadi pezevenk, şimdi bana gideceğini söyle!"

Kalabalık Korhan'ın bana sarktığını öğrenmiş, hayretle fısıldaşmaya başlamışlardı. Utanç vericiydi. Korhan dehşetle titriyordu. Böyle olacağı en başından belliydi. Kendi kuyusunu kazmıştı. "Sakin ol," dedi, daha uysal bir dille. "Ben öğretmenim. İstediğim an okuldan gide..."

Asrın kafasını sol omzuna doğru eğdi ve ses tellerinde bir cinayet gerçekleştirerek gürledi. "Sen istediğin an değil, ben istediğim an gideceksin. Ve ben şu an siktir olup gitmenin istiyorum!"

"Asrın, konuşalım. Anlaşabiliriz?"

Bora tedirgin bir şekilde Asrın'a yanaşmaya çalışırken, olduğum yerde yok olmayı diledim. "Seni bıraktığım an buradan toz olacaksın," dedi, aksini kabul etmeyerek. "Bu bizim seni son görüşümüz olacak... Git, Korhan. Seni öldürmemi istemiyorsan git."

Herkes bu anı idrak etmeye çalışıyordu. Konuşamıyorduk. Bu keskin sessizliğe kantin duvarları şahitti. Korhan bir süre kendine gelemedi. Fakat Asrın onu bıraktıktan az sonra, bana bir bakış attı. Ben dâhil etrafımızdaki herkes bunun son bakış olduğunu anlamış ve Korhan bunu kabullenmişti. Sandalyesini ittirerek kalktığında, omuzları yenilgiyle düşmüş ve yüzü allak bullak olmuştu. O sırada, tanıdık bir ses duyuldu. Dekan, kantin kapısı önünde bağırdı. "Korhan Bey, çabuk odama gelin."

Dekanın bu ana tanık olması, Korhan'ın bu okulda artık barınamayacağını net bir şekilde belli ediyordu. Bir öğrencisine kibar bir şekilde sarkmış olması okul yönetiminin

kabul edemeyeceği bir şeydi. Korhan gözlerini yumarak bu anı sindirdikten sonra kantin çıkışına yöneldi ve gözden kayboldu. Herkes birkaç dakika durumu atlatmaya çalıştı, bu sırada Asrın parmaklarını direklerime yerleştirerek beni sandalyeden kaldırmıştı. "Esila..."

"Sakinleşmeme izin ver Asrın."

Evet, Korhan hayatımızdan çıkmıştı.

Kantinden ayrılırken arkamızda bıraktığımız kalabalıkla ve söylentilerle ilgilenmiyorduk. Kantine inerken kullandığımız merdivenleri çıkarken, Bora hemen arkamızdan geliyordu. Onun güldüğünü işittim, eğlenmiş olmalıydı. "Yalnız Kuzen," dedi, Asrın'ın sırtına iri yumruğunu indirirken. "Herif altına sıçacaktı. Anlamıyorum, bu cüreti nereden buluyor."

"Aptalın tek işte," dedi Asrın, küfür eder gibi.

Bora bana sırıttı. "Bu sana fena yanık, ha."

Gerginlikten hiçbir şeye tepki veremez haldeydim. Merdivenleri onun yardımıyla çıktım. Bedensel ve ruhsal olarak çok yorgundum, bir de bunun ağırlığını kaldıramıyordum. Dersliğin olduğu kata çıktığımızda, Bora hâlâ bizi takip ediyordu. Koridorun ucuna yürüyerek pencere kenarına yaklaştığımızda Asrın, camı açarak cebinden paketini çıkardı. Omzumu duvara yaslarken, "İçmesen," dedim ama attığı bakışla beni söylediğime pişman etti. "Esila, sussan olmaz değil mi? Sinirden kuduruyorum, şu öfkeyi atmalıyım."

Berbat hissettiğim bir konu da buydu; bana sesini yükseltse bile kendimi iğrenç hissediyordum. Bu aptallığıma kızdım. "Bana sesini yükseltme!"

Bağırdı. "Yükseltmiyorum!"

"Bana sesini yükseltme!"

Bora gevşek gevşek gülerken, neden bu kadar mutlu olduğu ayrıntısını es geçtim. Asrın, dudaklarına hapsettiği

sigaranın dumanıyla boğulmak ister gibi uzun bir süre nefes almadı. "Sarışın, sesimi yükseltmiyorum." Daha anlayışlı görünüyordu. "Dersine gir istersen."

"Girmiyorum derse."

Gülecek gibi oldu ama onun gülecek gibi olduğunu benden başka kimse anlayamazdı. "Girme," dedi, boğazından yükselen sesinde eğlenen bir tınıya rastladım. "Bora'yı göndereyim de öpüşelim seninle."

Bora sinsi bir bakış attıktan sonra pis pis güldü.

Bakışlarımı koridorun diğer ucuna çevirdiğimde, Cenk'in koşturarak bize doğru geldiğini gördüm. Gelene kadar birkaç çocuğun ensesine şaplak atarak onlardan küfür işitmişti. Asrın sigarasını silkerken, burnunu kırıştırdı. "Etrafımda neden bu kadar manyak var acaba? *Terminatör* gibi herifim ama *Hulk* gibi çocuklarla uğraşıyorum."

Bu benzetmesine gülümserken, Cenk bize selam vererek Asrın'la aramızdaki boşluğa yerleşti. Üstünde kapüşonlu vardı ve onu gerçekten sevimli göstermişti. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirerek, gülen gözlerini hepimizin üstünde gezdirdi.

"Asrın?"

Asrın gözlerini devirdi. "Ne var?"

"Korhan'ı okuldan attırmışsın?"

Hayretle ona baktım. "Bunu ne ara duydun?"

Cenk ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi bana doğru eğildi. "Esila, kantindeki menopozlu, azgın teyzeciğimiz benim ajanım. Gittim yanına, tabii ilk an azgınlıktan üzerime falan atladı ama ona engel oldum. Namusuma dokunmasına asla izin vermedim! Konuş ajan, dedim. O da konuştu, Asrın'ın Korhan'ı attırdığını söyledi. Öyle işte kanka."

"Sahiden mi?"

Cenk ciddiyetle başıma bakmaya başladığında, "Ne?" dedim kızgınlıkla.

Düşünceli bir şekilde konuştu. "Beynin ağırlık yapmıyor mu? Hani, kullanmıyorsun da..."

Asrın sigarasını onun boynuna dokundurduğunda, "Siktir," dedi Cenk, elini ensesine yerleştirerek. "Dalga geçiyordum, acıttın piç."

Ona kızma girişimim canının acıdığını duyduğumda devre dışı kaldı. Üzgün bir ifadeyle kızarmış boynuna baktım. "Çok acıdı mı?"

Asrın'a fark ettirmeden sırıttı. "Onun vurduğu yerde gül biter."

Biz gülüşürken, Bora'da bize eşlik etmiş ve bu Asrın'ın ters ters bize bakmasına sebebiyet vermişti. Onlara baktığımda, hayattaki en değerli kazançlarımın bu çocuklar olduğunu fark ediyordum. Asrın gülüşüme bakarak, yeni bir sigara daha yaktığında Cenk'in dirseğine vurdum. "Kızlar nerede?"

Bora yanaklarını şişirerek sıkkın bir nefes verdi. "Aşağıda, masa tenisi oynayan herifleri gözetliyorlar."

Cenk ile beraber Bora'nın kıskançlığına güldük.

Bora ve Cenk yanımızdan ayrıldığında Asrın beni duvarla kendisi arasına sıkıştırmış ve parmaklarıma tutuşturduğu sigarasını içmişti. Bana bakarken sigara içmesi basit bir eylem gibi görünüyor olabilirdi ama böyle olmadığına her şeyimle kefildim. Bazı anlar gözleriyle, dudaklarından daha fazla şeyi anlatıyordu. Bu anın içinde belki elli, belki yüz elli saniye geçirebilme şansına erişmiştim. Biten sigarasının soğumuş izmaritini kulağımın arkasına, kâküllerimin başladığı yere bıraktı. Dudaklarının ıslaklığını sigaranın üstünde hissederken, sadece gülümsedim.

Bunun onu ne kadar darmadağın ettiğini bilerek.

Asrın beni sınıfa bıraktı, sigarasının izmaritini atmayı reddetmiş ve defterimin arasına koymuştum. Yerime yerleşirken bir hayli dikkat çekmiş, insanların sorularına maruz

kalmıştım. Birçoğunun iyi niyetli olduğunu düşünerek onlara iyi olduğumu söylemiştim. Lavin, dersin öğretmeninden hemen önce gelmiş, nasıl olduğum ve nasıl hissettiğimle ilgili birçok soru sormuştu ve ona herkese olduğumdan çok daha dürüst davranmıştım. Ders esnasında bedenimde ara ara sızılar hissetmiş olsam da büyütmeyerek sadece öğretmenin söylediklerine yoğunlaşmaya çalıştım.

Ders bittiğinde sınıfta oturmuş, Lavin ile sohbet etmiştim. Bugün bütün derslere girerek kayıp zamanı telafi etmek istiyordum. Bu yüzden Asrın tarafından kandırılmamam gerekiyordu. Sonraki ders aralarında da Lavin'le bol bol tekrar yapmış, vizelere kadar bir şeyleri toparlamayı hedeflemiştik. O benden daha sorunsuz olduğu için derslerine düşkündü. Bir ara Almila da elindeki kahvelerle yanımıza gelmiş, bize katılmış ve dedikodularıyla aklımızı bulandırmıştı.

Üst üste dört derse girdim. Saat dörde on vardı ve Asrın'ın mesajlarına yanıt verememiştim. Onun aklımı karıştırmaması için uğraşmıştım ama mesajlarına cevap vermemek için harcadığım süre bile epey uzundu. Lavin'le birlikte derslikten çıkıp Almila'yı yan binadan almış ve beraber aşağıya inmiştik. Okul kapısında durmuş heyecanla anlattığı meseleyi dinliyorduk.

O sırada, Cenk'in Almila'nın arkasından yaklaştığını gördüm. Kolunu onun omzuna yerleştirerek kafasını kolunun altına sıkıştırdı. Almila irkilerek ona baktı. "Kafamı koparacaksın," diye homurdandı, ona has bir şekilde. "Nefes alamıyorum."

Cenk, Lavin'e göz kırparak onun dudaklarında bir tebessüme sebep olduktan sonra Almila'nın kafasını biraz daha sıkıştırdı. "Barbie bebek misin sen yahu? Çektim diye kafa mı koparmış?"

Almila kabullenerek başını Cenk'in omzuna bıraktığında, hepsinin gayet mutlu olduğunu görerek kendimi daha iyi hissettim. Sonuçta onlar nasıl benimle mutsuz oluyorsa ben de onlar üzülduğünde kötü hissediyordum. "Bana da sarıl," dedi Lavin, Cenk'in diğer omzu altına sığınıp, onun sıcaklığıyla beslenirken. "Sen niye ceketini giymiyorsun? Hava ne kadar da soğuk..."

"Hayır!" Cenk inatla ona baktı. "Asrın hiç üşümüyor. Ben de üşümeyeceğim!"

Cenk için Asrın bir rol modeldi. Bu sebepten böyle anlarda ona şefkatle yaklaşmam son derece insancıldı. Dudağımın sol kenarındaki tebessüm genişlerken, "Asrın manyağın teki, çok aldırma ona," dedim.

Almila, onunla dalga geçmek için ağzını araladığı anda, sesli bir motor ve fren gürültüsü kulaklarımızı doldurarak hep birlikte arkamıza dönmemizi sağladı. Arsız saç tutamlarım yanaklarıma düşerken gözlerimi kısarak arabanın ön camına baktım. Asrın'ın okul dışında olduğunu bilmiyordum, nereden geliyordu? Bora, ön yolcu koltuğundan inerek yanımıza yürümeye başladığında kaşlarımı çattım. "Bebeğim," dedi Bora, Almila'yı Cenk'in omzunun altından alırken. "Çok bekledin mi?"

"Yoo." Almila ince kollarıyla onun belini çerçevelerken, yüz ifadesinde tamamlanmış ruhunun yansımasını gördüm. "Kızlarla vakit çabuk geçti."

Cenk ona ters bir bakış attı. "Ne tarafım kadına benziyor acaba?"

Bora ciddiyetle ona bakarak neresinin kadına benzediğini anlamaya çalışırken, ben hâlâ arabanın ön camına bakıyordum. Ta ki, korna sesi kulaklarımı doldurana dek... Bu, gel ve arabaya bin, demekti. Çocuklara ufak bir bakış attım. "Görüşürüz, ben gideyim."

Yanlarından ayrılarak kısa sürede şoför koltuğunun yanındaki boşluğa yerleştim. Bu sırada Asrın'la göz teması kurmamıştık. Çantamı omzumdan bırakarak kucağıma aldım. Okul bahçesinin etrafında iki koruma vardı ve bizimle eve gelmiyorlar, sadece olduğumuz mekânları kolluyorlardı. Kokusu yoğun bir şekilde soluk borumu gıdıkladığında, iki kuyu görevini üstlenen gözlerimi ona çevirdim.

Öylesine göz alıcıydı ki...

Kaburgalarıma itişip duran bu hisle birlikte usulca yutkunurken, kirli sakallarını yokladım. İfadesi kararlı bir düzlükteydi. Parmakları direksiyona yerleşirken, "Neredeydiniz?" diye sordum, yanağımı koltuğa yaslayarak. "Okulda olduğunu sanıyordum. Bana haber vermeliydin."

Araba yola atıldı. Gri zemini söker gibi, hızlı ve atikti. Göz ucuyla ön cama bakarken, burnundan verdiği sert soluğu gördüm. "Sana haber verdim," dedi, kaşlarımın çatılmasına sebep olarak. "Mesajlarına bakmayacak kadar sorumsuz olma. Biz normal insanlar değiliz, birbirimizin aramalarını ya da mesajlarını geri çevirme lüksümüz yok..." Sinirliydi. "Biz tehlike çekiyoruz. Her an birbirimizden haber almalıyız. Sana, dışarıda olacağımızı yazdım."

Suçlulukla dudağımı dişledim. "Haklısın," dedim cılız bir sesle. "Üzgünüm, sadece derslere fazla yoğunlaşmıştım."

Sakin bir nefes alıp elini dizlerime uzattı, parmaklarımı tuttu. Elim avucunun içinde seğirirken kalbimin güm güm attığını hissettim. "Yaraların, çok sızladı mı?"

Sakindi, önemli olan da buydu. "Canımı yakar gibi olduğumda Lavin lavaboda merhem sürdü," dedim, itiraf ederek. "Başa çıktım."

"Hep çıkarsın," diye onayladı beni. "Bir daha mesajlarımı yanıtsız bırakma. Bozuşuruz."

"Kıyamazsın ki..."

"Kıymışlığım var."

Vardı ama bu saatten sonra tekrar olmazdı. Esneyerek oturduğum yerde kaykıldım ve yatış pozisyonu aldım. Bunu yaparken son derece dikkatliydim. Başımı dizime yaslayıp beni evimize götürmesine izin verdim.

Kısa bir yolculuğun ardından eve geldiğimizde bizi karşılayan yine Pati olmuştu. Son günlerimiz sakin olduğu için Pati ve annelerimizle ilgilenebilmiştik. Kendimi direkt odaya atıp üstümdeki kıyafetlerden kurtularak Asrın'ın tişörtlerinden birini giydim. Asrın eve girer girmez yattığı için, yorgun olduğunu düşündüm. Dinlenmesi için odanın perdelerini kapattım ve dağınıklığımı toparlayarak sepete bıraktım. Pati kapıyı eşelerken, yatağa ilerledim ve yorgun bedenimi Asrın'ın yanına bıraktım.

Yüzüstü yatmıştı. Ceketi dahi sırtındaydı, eve ayakkabıyla girmeyi sevmediği için üstünde ceketinden başka fazlalık yoktu. Elimi ensesine yerleştirerek nemli tenini okşarken, kapadığı gözlerine baktım. Damarlı, lekeli gözkapakları vardı. Yüzü yastığa yaslı olduğu için dudakları büzüşerek belirginleşmişti. "Saat daha çok erken," dedim, dudaklarımdaki bu tebessüm şefkatimin somut haliydi. "Uyuyacak mısın? Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayayım?"

Rahat ve huzurlu görünüyordu. Ayıkken ölesiye sarhoş bir adam gibiydi. Teninin coğrafyasına kurduğum kent, her an diriliyordu. "Ih ıh," dedi, genişçe esneyerek. "Uyuyacağım."

Kıkırdayarak ona sokuldum. "Tatlısın sanki biraz."

Kalın, koyu renkli kaşlarını çattı. "Acıyım ben."

Tırnaklarımı sırtına geçirdim. "Kıyafetinle yatarsan çok terlersin," dedim, hastalığa kapılmasından endişe ederek. "Evi, üşüyorum diye çok sıcak tutuyorsun ama sen terliyorsun. Bana yardımcı ol, ceketini çıkarayım. Terleme."

Dudakları biraz daha büzüldü. "Terlemiyorum ki."

Neden aynı anda hem olağanüstü çekici hem de sevimli görünüyordu sanki? Burnumu çekerek, "Aptal," dedim, hissettiğim duygunun ağırlığıyla. "Kaç kişinin hakkını çaldın da bu kadar güzelsin."

Cevap vermedi. Ona karşı öyle çok ve aşırı duygular hissediyordum ki, bunun beni nereye götüreceğini merak ediyordum. Ensesini ve omuzlarını okşayarak onu gevşetirken, gözlerimi bile kırpmadan uykuya geçişini izledim. Eşsiz göründüğünü söylesem insanlığa haksızlık eder miydim? Tamamen uykuya daldığını hissettiğimde yanaklarını özgürce öptüm. Sonrasında terleyerek hastalanmasından korkarak yerimde doğruldum ve deri ceketini çıkartmaya çalıştım.

Kalıplı bir adam olduğu için onu kontrol etmesi zordu. Öncelikle ceketin kollarını sıyırdım ki bu oldukça zordu... Kıpırdanmış, küfür ederek beni güldürmüştü ama en nihayetinde başarmıştım. Ceketi bir elimle tutarken, yanından kalktım ve yatağın diğer tarafına geçerken söylendim. "Gerçekten terminatör gibi herifsin..."

Saçımdaki lastiği çıkarıp yatağa fırlattıktan sonra ceketini burnuma bastırarak odanın çıkışına yöneldim. Öyle güzel kokuyordu ki, deli oluyordum. Bir an bile durmadan kokusunu soluyarak koridora çıktığımda, "Pati," dedim, etrafta onu arayarak. "Neredesin oğlum. Annen seninle eğlenmek istiyor."

Banyo kapısı önünde, mahzun gözlerle etrafı izlediğini fark ettiğimde yanına gittim. Dizlerimin üstüne çökerek onu kucakladım, "Seni suyun altına sokayım mı?" dedim, bunu hiç sevmediğini bilerek. "Yaramaz oğlum benim. Biraz seveyim seni."

Kucağıma daha çok yerleşerek patileriyle kucağımdaki ceketi yakaladığında, ona kızma fırsatım bile olmamıştı. Kendisine yüz vermediği için Asrın'a kızgın olmalıydı,

belki de bu sebeple yakaladığı ceketi ileriye doğru savurmaya çalışıyordu. Gülerek ceketi kurtarmaya çalışarak, "Asrın kızar," dedim. "Yemin ederim çok fena kızar."

O esnada bir şey oldu. İkimiz arasında sarsılan ceketin ceplerinden birkaç şey döküldü; araba anahtarı, ev anahtarı, çakmağı... Fakat hayır, sorun bunlar değildi. Sorun, cebinden düşen ilaçtaydı.

Pati, kucağımdan inip ceketin üzerinde tepinirken, dizlerimin üzerinde uzanıp küçük şişeyi aldım ve kaldırıp yakından baktım. Küçük bir kutuydu, daha önce görmemiştim ama Asrın'ın ilaç içtiğine denk gelmiştim. İlacın ismine bakarken inanılmaz bir huzursuzluk, mutsuzluk ruhuma tesir etmeye başladı. Kafamı arkaya, duvara yaslayıp bir süre kutuyu izledim, sakinleştirici olduğunu düşünüyordum ama bu tür ilaçların bağımlılık yapmasından korkuyordum. Ben de şizofrenimi sabit tutmak için her gün ilaç kullanıyor ve bunun iyi hissettirmediğini biliyordum. Ve zamanla edinilen alışkanlık öyle bir şeydi ki, iyi hissetmemeyi sıradanlaştırıyordu. Onun hastalığının da iyi hissetmemek olmasını istemiyordum.

*

Ertesi gün, Asrın beni koridordan kaldırmış, orada uyuyakaldığım için beni azarlamıştı. Ona verecek tek cevabım bile olmadığı için bir tartışmaya sürüklenmemiştik. Kendimi halsiz hissettiğim için hazırladığımız birkaç şeyi yemiş, onun yaralarıma merhem sürmesinden sonra evden ayrılmıştık. Asrın beni annemin yanına bırakmış, kendisi de yarım saat içinde döneceğini söyleyerek gitmişti.

Mutfakta oturmuş annemle birlikte onun yaptığı çikolatalı tatlıyı yiyorduk. Eve geldiğimde annemin sarma yaptığını görmüş, ben de birkaç yaprağı Asrın için sararak

pişirmeye bırakmıştım. Ona iki kez sarma yapmış, ikisini de yedirememiştim.

Nereye gittiğini yine söylememişti, böyle sorumsuz olduğu anlarda ona sinirleniyordum. Çatalımı tabağımın kıyısına bırakarak, çayımdan minik bir yudum aldım. Annem saf, içten bir gülümsemeyle bana bakarken, "Eline sağlık," dedim, sesim hiç yok gibiydi. Öyle cılızdı. "Çok güzel yapmışsın..."

Saçları dağınıktı. Yüzünde makyaj yoktu, gerçekten güzel bir kadındı. Dinçti. "Kafe işletiyorum," dedi, hatırlatmak ister gibi. "Zamanla çok şey öğrendim. Biliyorsun, yıllardır yalnızdım. Bazen yalnızlıktan kafayı yememek için mutfağa girip saatlerce tatlıyla uğraşıyordum."

Küçücük bir tebessüm kondu dudaklarıma. "Mutfaktan hiç anlamıyorum."

"Çaktırma," dedi, tebessümüme karşılık vererek. "Yalnız kalana kadar ben de mutfaktan anlamıyordum."

"O zaman ben hiç mutfaktan anlamak istemiyorum anne."

Tabağımı önüme ittirdi ve çenesiyle yarım bıraktığım tatlıyı işaret etti. "Bitir lütfen."

Kafamı yana yatırıp anneme sevimli bakışlar attım. "Daha fazlasını yemesem? İnan, sabah Asrın sayesinde bir dünya şey yedim."

"Asrın'ın bu istikrarını takdir ediyorum." Eliyle alnımdaki kâküllerime dokundu. "Kısalmış kâküllerin."

Gülümsedim. "Asrın kesti."

"Ondan önce hayatında kimse yoktu değil mi?" dedi, sesinde zararsız bir merak vardı. "İlk erkek arkadaşındı?"

Ah, yanaklarım. Kızarmaktan bıkmış olmalılar... Yüzümü gizlerken, "Evet," dedim, bunun hayatımdaki en doğru şey olduğunu düşünerek. "Her bakımdan ilkim."

Şefkatle gülümsedi. Birinin ilişkimize verdiği desteğe ne kadar muhtaç olduğumu bilseydi daha çok gülümser miydi?

Yerinden doğrularak tezgâha ilerlerken, "Piştiler," dedi, sarmaları kastederek. "Gel, tabağa çıkaralım."

Kafamdakileri zifiri kuyulara atarak hevesle yerimden doğrulurken bu kadar kısa sürede piştiği için sevinmiştim. Asrın her an gelebilirdi. Mehpare Teyze'nin izlediği filmin gürültüsü kulağıma ilişirken, annemin verdiği tabağa kendi sardığım sarmaları çıkardım. Biraz iri ve şekilsiz olmuşlardı ama önemli olan lezzetiydi. İşittiğim zil sesiyle irkilerek anneme döndüm. "Sen açsana."

O, kapıyı açmaya giderken üstümdeki kazağın yakasını çekiştirerek doludizgin nefesler aldım. Tezgâhın yüzeyine tutunarak, eteğimin pililerine bakarken, bacaklarımdaki titremeyi hissettim. Çorabım vardı, üşümüyordum. Yalnızca heyecanlıydım. Az sonra mutfağın kapısı aralandı, kollarının beni hapsi altına almasının yalnızca birkaç saniye sürdü.

Birbirimizin boşluklarını doldurduk.

Bunu seviyordum.

Elleri karnımla kasıklarım arasındaki çizgiye sertçe yerleşerek, göğsündeki uslanmaz yakarışı kaburgalarıma dinletti. Üst dudağımı dişlerim arasına kıstırarak kemikli parmaklarına baktım. "Söz verdiğin gibi erken geldin," dedim, başımı omzuna yatırarak. "Sana bir şey yaptım."

Bir an kolları öyle sıkıştı ki, yemin ederim nefes olsaydım ona bunun hesabını sorardım. Çünkü nefesimi kesmişti. "O parmaklarınla mı sardın?" Sesi eğleniyordu ama keskin bir ciddiyet taşıdığı da aşikârdı. "Benim yüzümden yaralanan ellerinle?"

"Senin sayende iyileşen parmaklarımla..."

Kendini bana bastırarak boynumun hassas çukurunda soluklandı. Kollarının arasında küçüldüm, o öyle büyük ve görkemliydi ki, kanatları altında nefes almayı seviyordum.

Az sonra temasımızı koparırarak yanında yer aldığında, ikimiz de sessizce sarmalara bakmaya başladık. Sıcaklardı. Sonunda ona yaptığım sarmaları yedirebilecektim.

Aşırı ilgiyle, tarifi imkânsız bir ciddiyetle tabağa dizilmiş sarmalara bakarken, "Sanki biraz tombullar," dedi pürüzsüz bir sesle. "İki parmağım kadar..."

Omzumu silktim. "Sen gelmeden aceleyle yapmaya çalıştım, ayrıca önemli olan tadı."

"Tadı güzel şeyleri severim."

Dolu tabağa uzanarak en güzel görünen sarmayı aldım ve ağzına doğru uzattım. Kaşlarını çatarak bir elimdeki sarmaya bir de bana baktı, eğleniyordu serseri herif. "Açsana ağzını," dedim, hafifçe azarlayarak. "Elim yandı."

Aniden ağzını aralayarak dişlerini parmağımın büyük bir kısmına geçirdiğinde, sıçrayarak uzaklaşmak istedim. Bana müsaade etmedi. Beni tezgâhla kendi arasına sıkıştırarak, dolmayı yemeye başladı. Parmaklarımı çenesine yaslayarak, tepkisini izlerken, gözlerim heyecanla irileşmişti. Lokmayı yavaşça, tadına varmak istiyor gibi çiğniyordu ve bunu bilhassa yaptığını biliyordum. Sakallarını sıvazladım. "Lezzetli mi? İçini ben yapmadım ama ben sardım. Yani, ben yapmış oluyorum değil mi?"

"Yoo."

Gözlerimi devirerek huysuzca homurdandığımda, sırıtarak lokmasını yuttu. Anlık kızgınlığım bile bu çekiciliğe dayanamıyordu. Dudağındaki tadı silerek düşünceli bir şekilde ikinci sarmaya uzandığında, bir çocuk gibi el çırpmak istedim. "Beğendin değil mi? Bir şey söylesene!"

Sarmayı ağzına atarak yağlı parmağıyla dudağıma fiske attı. "Pis herif," dedim, gözlerimin içi gülerken. "İçecek bir şeyler vereyim mi?"

Lokmayı sindirerek yedi. "Ağzını ver."

Onu omzundan iterek beni sıkıştırdığı yerden ayrıldığımda, erkeksi bir şekilde gülerek boynuma uzandı ve sertçe öperek tenimi imzaladı. "Tabağın hepsini bitireceğim," dedi, sanki ona verilen bir emirdi ve yerine getirmek zorundaydı. "Az yemek yerim ama ağzımın tadını bilirim. Ve o sarmalar gerçekten çok lezzetli. Sen yaptın, nasıl yemem ki?"

Dudaklarımda memnuniyet dolu bir tebessüm baş gösterdi. "Teşekkür ederim."

"Ben sana teşekkür etmeliyim."

Alayla güldüm. "Et o zaman."

"Tarzım değil."

Kıkırdayarak ondan uzaklaştığımda tezgâha yürüdü ve tabaktaki sarmalara bakındı. Omzumu duvara yaslayıp onun sarmalarla olan ciddi ilişkisini izledim. Hemen sonrasında dirseğini tezgâha yaslayıp yemeğini yemeye başladı. Ciddi duruyordu. Lokmalar ağzında birikmiş, böylelikle yanakları şişmişti ve acayip derecede tatlı görünüyordu. Sürekli kavislenen âdemelmasından kopardım bakışlarımı ve doğrudan omuzlarına indirdim. Zarif, aynı zamanda kudretli omuzları vardı. Daima dikti.

Onun şişmiş yanaklarına içim giderek son bir bakış attıktan sonra salona geçmek üzere kapıya yönelmiştim ki dolu ağzıyla mırıldandı. "Portmantoya senin için bir şey bıraktım. Eğer bakmak istersen..."

O daha cümlesini bitirmeden koşmaya başlayarak portmantoya varmıştım. Arkamdan göz devirdiğine emindim. Bu sırada bana ne almış olabileceğiyle ilgili milyon tane fikir aklımı yoklamıştı. Portmantonun kapaklarını açarak irileşmiş gözlerle rafa baktığımda, kocaman bir çanta gördüm. Siyah, kaliteli bir giyim mağazasına ait olan çantayı kavrarken, "Neden aldı acaba?" dedim, anlam veremeyerek. "Ah, burada da var."

Hemen aşağıda duran daha küçük çantayı da kavra yarak kapakları omzumla örttüm ve yatak odasına giren Asrın'ı takip ettim. Sitede de bir odamızın olması güzeldi. Annem Mehpare Teyze ile salonda bir şeyler konuşuyordu, hepimizin aynı evde kalmamız tuhaftı aslında. Odaya girdiğimde Asrın'ın kıyafet dolabından aldığı siyah gömleği üzerine geçirdiğini gördüm. Esmer, yanık teni beni heyecanlandırırken yatağın yanına yürüdüm. "Şey, ne aldın? Niye aldın?"

Benimle dalga geçti. "Şey... Almak istedim."

Gözlerimi abartıyla devirip çantanın ağzını açarak elimi içeriye attım. Elime gelen kumaşı yakaladım. Nefesim genzimi dişleyerek canıma göz dikerken, çantayı yatağa bırakarak hevesli gözlerle kumaşın katlarını çözdüm ve detaylı bir şekilde inceledim.

Deri bir elbiseydi.

Boyu tahminimce diz kapaklarımın üzerine gelecekti. Parlamayan, mat bir deriydi. Kolları dirseklerime kadar uzanıyordu, hafif bir omuz dekoltesi vardı ama pek açık sayılmazdı. Sadece kayık yakası vardı ama fit, ince vücudumu sıkı sıkıya saracağına emindim. Elbisenin hem spor hem şık bir yanı vardı. Hayranlıkla elbiseye bakarken, diğer çantanın içini boşalttım. Bir çift topuklu ayakkabı vardı. Süet, topuklu ve oldukça harika bir bottu. Dudaklarım aralanmıştı. Asrın siyah kotunun kemerini geçirdi ve "Sana yakışacağına şüphem yok," dedi. "Giyin, dışarı çıkalım. İstersen bir de uzun çorap falan giy, hava soğuk bebeğim."

Tedirginlikle kıyafetlere bakmaya devam ederken, "Neden aldın?" dedim, gerçek bir merakla. "Bir kot ve bir kazak giyerek de dışarı çıkardım."

"İçimden geldi." Yanıma gelip alnıma bir öpücük kondurdu ve benden uzaklaşmadan iki saniye önce fısıldadı. "Giyin."

Elbiseyi, yanında, çekinmeden giyerken hemen bir adım arkamda olması işimi zorlaştırmıştı ama birkaç dakika içinde giyinmeyi başarmıştım. Tahmin ettiğim gibi üzerime tam oturmuş, bedenimi kaldırmıştı. Saçlarıma düz bir fön çekerek sırtıma bıraktım. Hava gerçekten soğuk olduğu için çorap giydim ve botlarımı da giyerek aynadan kendime ufak bir bakış attım.

Güzel olmuştum.

Asrın siyah, acayip hoş bir şişme mont giyinmiş, koyu saçlarını da bereyle gizlemişti. Kolları göğsünün üstündeydi. Baştan ayağa beni incelerken, "Havva, kızıyla gurur duyuyor olmalı," dedi koyu, esrarengiz bir sesle. "Çünkü bir Âdemoğlu, ancak bu kadar kolay baştan çıkabilir."

Dilime vurulan kilidin metalik tadı boğazımdan aşağıya inerken, kendimden geçer gibi baktım ona. Bir an ona, bana neler yaptığını gösterdim ve o andan sonra hiç konuşmadan çıktık yola. Çıkmadan önce annesiyle kısa sayılmayacak bir konuşma yapmış bu sırada saat yediyi geçmişti. Çocukların da geleceğini söyleyerek beni bir hayli şaşırttı. Gittiğimiz yollar yabancı olduğu için nereye gittiğimizi anlamamıştım.

Asrın'ın üzerime giydirdiği kaşe montun yakasını çekiştirip fazla sıcak alanın vermiş olduğu rahatsızlıkla homurdandım. "Arabanın içi çok sıcak oldu."

Arabayı yavaşlatarak sağa kırdı. "Ellerin hep soğuk... Üşüyorsun, haberin yok."

Tamamen durduğumuzda etrafa göz attım. Sahil kenarına gelmiştik. Bir restorandı burası. Mekânın kapısı sahile açılıyordu ve kumsalı, etraftaki aydınlatmalarla gölgelenmişti. "Şu merhemi avuçlarına bir daha sür. Evden çıkmadan önce sürdün ama bir daha sür sen, sürekli nemlendirmen lazım."

Torpidodaki merhemi avuçlarıma, yüzümdeki yaralara ve apseli dudaklarıma sürerek yaraları yumuşattım. Merhem kendini belli etmeyen ve yüzümde çabuk kaybolan bir dokudaydı. Asrın yeteri kadar sürdüğüme karar verdiğinde kulpa asılarak kapıyı araladı. "Çocuklar gelmiş. Bora'nın arabası burada..."

Merhemi torpidoya bırakarak arabadan indim. Asrın yanıma geldiğinde kemikli parmakları bileğime yerleşti. Mekânın merdivenlerine yürürken etrafı izliyordum. Güzel, nezih, şık bir mekândı. Asrın kapıyı araladı, içerisi ışıltılı, otantik ve genişti. Masalar yuvarlaktı ve üzerlerinde beyaz, saten örtüler vardı.

Etrafa bakmaya devam ederken, geniş masayı çerçeveleyen yüzleri gördüm. Almila Lavin'le, Bora'da Cenk ile karşılıklı oturmuşlardı. Çocukların üstünde abartıdan uzak gömlekler vardı ve hoş görünüyorlardı. Neden bir akşam yemeğinde buluştuğumuzu sorgulamadım, arkadaşlarımla vakit geçirmeyi seviyordum. Almila bizi fark ederek sandalyesinde doğrulduğunda, Asrın temasını kopardı ve Almila ile sarılmama izin verirken uyarmayı unutmadı. "Yavaş olun, yaraları hâlâ hassas."

Almila yumuşak, zarar vermekten uzak bir şekilde bana sarılıp geri çekildiğinde, "Yaralı bir kız için fazla güzelsin sanki?" dedi.

Üstünde siyah, uzun kollu ve belinden aşağısı bollaşarak inen bir elbise vardı. Kızıl saçlarını omuzlarından aşağıya bırakmış, yüzünü hafif bir makyajla renklendirmişti. "Hayır," dedim gözlerimi devirirken. "Baksana, yüzüm çok solgun."

Yanağımı, bir çocukmuşum gibi sevdi. "Ben ne diyorsam o!"

Yemeğini didikleyen Lavin'in saçlarını çekiştirdim ve yuvarlak masada, Asrın'ın tam karşısına oturdum. Lavin siyah saçlarını özenle düzeltirken, adeta çığırdı. "Acıdı..."

Cenk, Lavin'in saçlarını düzetmeye çalışıyordu ama daha da bozduğundan habersizdi. "Abartma Lavin."

Üstümdeki kabanı çıkardım. Girişteki Beyefendi kabanlarımızı almak istemişti ama vermeyi tercih etmemiştik. Sandalyeye yerleşerek ellerimi kucağımın üstüne bıraktım ve diğerlerine göz attım. Bora tedirgin bir şekilde Almila'nın Lavin'le olan diyaloğunu izliyor ve stresli görünüyordu. Asrın, beresini başından sıyırırken göz ucuyla bana baktı. İyi olduğuma, güvende olduğuma gözleriyle şahitlik etmek ister gibiydi.

"Yemekleri söylemişsiniz," dedi Asrın, çocukların afiyetle abandığı tabaklara ters ters bakarken. "Yemek adabı diye bir şey var."

Ben dâhil hepimiz inanamayarak, bariz bir alayla ona bakarken, sesli gülmemek için çabalıyorduk. Asrın, bu masada yemek kurallarından bahsedecek son insandı. "Ne?" diye çıkıştı sertçe. "Gülmeyin. Komik bir şey söylemedim tamam mı?"

Aramızda Asrın'ın bu haline özgürce gülebilen tek kişi elbette Cenk'ti. Çünkü ona takılmaya bayılıyordu. "Sen nezaket kurallarından asla anlamayacak bir adamsın," dedi dürüst ve korkusuz davranarak. "Komik olma Abi."

"Komok olmo obo." Asrın agresif bir şekilde onu taklit ettiğinde, Lavin ve Almila sesli bir şekilde güldü. "Uygulamasam da, nezaket kurallarını bilmediğim anlamına gelmez. Gıcık oldum lan, var mı? Yemiyorsun o yemeği, bırak çatalını!"

Bora boğazından yükselen kıkırtıyı bastıramazken, ben gözlerimi devirdim. Cenk dudaklarını araladı, apaçık bir korkuyla Asrın'a bakıyordu. "Ne demek yemiyorsun ya? Açım ben. Çok açım, vallahi bak!"

Asrın gıcık olmuş şekilde baktı ona. "Benimle dalga geçmeyi kes dostum."

Cenk dudaklarına hayali bir fermuar çekip susarak bana baktı. Bir süre yüzümdeki yaraları izledi. "Daha iyi görünüyorsun."

Kâküllerimi düzeltirken, "On gün oldu," dedim, nazik bir ses kullanarak. "Gerçekten iyiyim çocuklar. Evet, bazen cidden beni zorluyor ama acı eşiğim yüksek; hallede biliyorum."

Lavin yanaklarını çekiştiren bir tebessümü dudaklarına kondurdu. "Bu yemekte de senin iyileşmeni mi kutluyoruz?"

Gözlerimi kısarak çocuklara baktım. "Bilmem. Öyle mi?"

Bora çatalını, içinde biftek olan tabağının kıyısına bıraktı ve gözlerini Asrın'a çevirdi. Ben, Almila, Lavin ve Cenk birbirimize bakarak bu yemeğin amacını anlamaya çalışırken, Asrın garsona bir el hareketi yaparak konuştu. "Hepiniz ben istediğim için buradasınız, hesaplar da benden. Kutlama yemeği değil, yalnızca canım istedi."

"Ha." Cenk onaylayarak kafasını salladı. "Lavin menüyü istesene, en pahalı yemeği yiyeyim. Tabii bunun, hesabı Asrın'ın ödemesiyle bir alakası yok."

Sevimli bir şekilde gülerek yemeğine döndüğünde, Lavin az daha garsondan menü isteyecekti ama benim ona inanamayarak baktığımı gördüğünde vazgeçerek yerine sindi. Almila soslu, dolu bir tabak makarna söylemişti. Afiyetle onu yerken, "Annemden zor izin aldım," dedi, isyan ederek. "Bora ile olduğumu bilmiyor."

Araları daha iyiydi. Asrın, garsona ikimiz için de bir şeyler söyledi, karnım aç olduğu için sabırsızlıkla gelmesini beklerken Almila'ya, "Annen hâlâ Bora'yı onaylamıyor mu?" dedim.

"Annem, Bora'nın benimle sadece eğlendiğini düşünüyor. Bak, biz bir klişeyiz. Zengin çocuk, fakir kız falan... Bora annemi tatmin edemiyor. Bilmiyorum, belki ilişkimiz devam ettikçe onu hislerimiz konusunda inandırabiliriz."

"Ben bile Bora'ya güveniyorum. Emin ol, anneni inandıracaktır."

Yanağından makas aldıktan sonra dikkatli gözlerini üzerimde hissettiğim Asrın'a baktım. İçimi görür gibi oldu. Garson getirdiği yemekleri önümüze koydu. Birden fazla şeyin geldiğini gördüğümde, "Güzel görünüyorlar," dedim.

Adını çıkaramadığım ama tadını hatırladığım çorbaya baktım. Geniş, altın renkli kâsenin içindeydi ve sıcak dumanı burnuma yükseliyordu. Kaşığımı daldırıp içmeye başladığımda, "Kâküllerini kesmişsin," dedi Lavin, ilgiyle bana bakarken. "Yeni fark ettim. Saçlarını falan düzleştirmişsin ya, daha çok belli oluyor.

Çorbamı içerken Asrın'a sevgiyle baktım. "O kesti," dedim.

"Becerikli," dedi Cenk, çapkın bakışlarla Asrın'ı süzerek.

Birkaç dakika boyunca onların konuşmalarını dinleyerek çorbamı içtim. Sanırım doktor beslenmemin bu dönemde önemli olacağını söylediği için Asrın daha fazla titizleniyordu. Önümde birçok tabak vardı ama kendisi için bir tek makarna söylemişti ve onu da tamamen bitirmeyeceğine emindim. Çorbam bittikten sonra kâseyi ittirerek bol yeşillikli salatayı atıştırdım. Almila dâhil hepsinin elinde içki vardı ve ben de bir şeyler içmek istiyordum. Bunun için kedi yavrusu bakışlarımı Asrın'a kaldırarak gözlerimizi aynı satırda birbirine odakladım ve başımı yana yatırdım. Kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalktığında, çenesi ağzında döndürdüğü lokma sebebiyle oynuyordu. Başımla önündeki kadehi gösterdiğimde, "Unut bunu," dedi, taviz vermeyerek. "Alkol yok. Rahatsızsın."

Biraz daha masumiyet barındıran, saf bakışı gözlerime kondurup ısrarcı davranarak, "Bir yudum," dedim, tatlı bir sesle. Çocuklar şu an bizimle ilgilenmediği için memnundum. "Söz, bir buçuk bile değil, sadece bir yudum."

Bir an gülecek sandım. Dolgun alt dudağı titredi ama kendine gülümseme izni vermeden, üst dudağını alt dudağının içine yuvarladı. "Sadece bir yudum... Asla bir buçuk değil."

Kafamı salladım. Kemikli parmakları yavaşça kadehını önüme ittirdiğinde ona göz kırptım. Parmaklarımla kadehi kavrayıp iki dudağım arasına kıstırdığım ilk anda alkol kokusu genzime nüksetmişti. Yüzümü buruşturmamaya çabalayarak alabileceğim en büyük yudumu aldığımda, boğazımdan aşağıya akan sıvının aşinalığını fark ettim. Viski içiyordu. Genzimde bir ferahlık, aynı zamanda bir sızlama hissettiğimde, "Yavaş," dedi, uyarı dolu bir ses tonlamasıyla. "Kadehi bitirdin. Neden kandıysam sana."

Kadehi indirerek dudaklarımı yaladım. "Ağırmış. Iyy."

Ters ters baktı. "Sorunlu yaa."

Omuz silkerek tabağımı da ittirdim. "Fazlasını yemeyeceğim."

Tek kaşını kaldırdı.

Oflayıp kaldığım yerden yemeğimi yemeye devam ettiğimde, Cenk daha fazla sessiz kalmaya tahammül edemedi. Küçük, haylaz ve asla uslanmayacak bir çocuk gibiydi. "Korhan okuldan atıldı. Artık hiçbir şekilde karşılaşmayacağız. Şimdi ben şeyi düşünüyorum..." Hepimiz onu ciddiyetle dinlerken heyecanla devam etti. "Asrın sinir atmak için arada, ayda bir falan Korhan'ı dövüyordu. Şimdi Korhan yok. Eh, Asrın'ın da ihtiyaçları var, ayda bir birini dövmek zorunda. Korhan olmadığına göre bu ihtiyacını benimle mi karşılayacak?"

Bunu sorarken öylesine endişeli duruyordu ki, keyifli bir insan olsaydım mutlaka kahkahalarla gülerdim. Neyse ki Lavin öyle bir insandı, sesli bir şekilde güldü. "Korkma," dedi Bora, eğlendiği sırıtan dudaklarından belliydi, "Artık eskisi kadar gergin değil."

Bu doğru bir tespitti.

Asrın, Cenk'in söylediğini pek kaale almadan, üzerindeki siyah gömleğe daha dikkatli bakmaya başlayınca Bora bir kez daha güldü. "Bir saniye lan," dedi Asrın, "Esila, bu benim gömleğim değil mi?"

Herkesin bakışları aynı anda Cenk'e döndüğünde üzerindeki gömleğin gerçekten da Asrın'a ait olduğunu fark ettim. Cenk sırıtarak gömleğinin yakalarını fiyakalı şekilde düzeltti ve "Evet," dedi, "Çaldım."

Asrın gözlerini devirip yanaklarını şişirirken biz güldük. Neyse ki Asrın buna çok takmadı, önüne döndü. Yemeklerimize yoğunlaşarak mekânda kısık sesle çalan müziği dinledik. Kızlar kendi aralarında fısıldaşıyor, Cenk ve Bora'da kaş göz işaretleriyle anlaşıyordu. Gözüm benden bağımsız, karşı konulamaz bir isteğin doğrultusunda Asrın'ın yüzüne tırmandığında, kalbimdeki basınç kulaklarımda uğuldadı. Onun sağlam direncini nereden aldığını hiç anlamıyordum, çünkü günde iki öğün bile yemek yemeyen bir adamdı. Bu beni çok üzüyordu. Sanki lokmaları boğazından geçmiyordu, belki de bu yüzden cesaret edemiyordu. Zaten hep ağır ağır yutkunurdu, sanki bazen o lokmayı hak etmediğini düşünüyordu. İçtiği viski dudağının üzerini ıslatmıştı, yüzü avuç içine yaslıydı ve şey gibi bakıyordu; görmüyor gibi. Bir yere baktığında gördüğü öylesine bir yer değildi. Gördüğü, dudakları arasından kan sızdıran altı yaşıydı ve altı yaşına vurulan kuru topraktı. O kuru toprağı süsleyen, gülü bitmemiş kuru bir bir daldım. Altı yaşının sızdırdığı kan önce toprağını ve sonra beni ıslatana dek, lanetlenmiş altısını izlemeye devam edecekti sanki.

Ona olan ısrarlı bakışlarıma dayanamayarak yeşil gözlerini usulca gözlerime değdirdiğinde, endişelerimi görmesine rağmen bana boş boş bakmaya devam etti. İçim acır gibi oldu ama göğsümdeki ateşi elindeki maşayla kavradığında,

bir nebze rahatladım. Kızaran yanaklarıma bakarak ağır ağır yutkundu ve önüne döndü. Zaman bazı hüzünleri aşar ama bazılarını da kaşıyordu...

*

Asrın bugün yirmi ikinci yaşına, annesinin onu yaralayan kalbiyle giriyordu.

Üstümdeki elbiseye baktım. Bembeyazdı. Neden bu elbiseyi giydiğim hakkında bir fikrim yoktu ama çok isteyerek giymiştim. Sarı sarı saçlarım düz şeritler halinde sırtım boyunca iniyordu ve kâküllerim alnımın üzerinde sabit şekilde duruyordu. Asrın'la beraber annesinin annemle yaşadığı eve, siteye gelmiştik ve ben koridorda durmuş, onların konuşmalarını dinliyordum. Doğum günü olduğu için annesini görmek istemişti, belki de annesinin doğum gününü hatırlayacağını ummuştu.

Buldukları, umduklarının çeyreği kadar bile değildi

"Seni görmek bana iyi gelmiyor," diyordu annesi, acımasız, kendini kaybetmiş bir sesle. "Hiç iyi gelmiyor."

Asrın zeminden tavana kadar uzanan pencere camı önüne dikilmiş, kadehine doldurduğu kehribar renkli sıvıyı tüketiyor ve annesini dinliyordu. Mehpare Teyze ise koltukta oturmuş, üstüne örttüğü pikenin uçlarıyla oynuyordu. Şakağımı kapıya yasladığımda, "Üzgünüm," dediğini duydum Asrın'ın. Yemin ederim ondan çok daha fazla üzüldüm. "Sana bir ceza olmak istemezdim anne."

Mehpare Teyze'nin saçları yanaklarına çarpıyordu. Pijamaları üstünden dökülüyordu, çok zayıftı. Gözleri bulutluydu. "Babana bu kadar benzememeliydin," dedi histerik bir şekilde. Hangi zamandaydı? Bilinci yerinde miydi? Asrın'ı acıtmasına dayanamıyordum. "Sana baktıkça babanı görmenin ne kadar büyük bir imtihan olduğundan haberin var mı?"

Asrın güldü. Bu, deliliğinin belirtisiydi. Gülüşünün arasında acı bir müzik vardı ve notalara basan geçmişin ta kendisiydi. Gülüşü başladığı gibi aniden bitmişti. Elinin tersiyle dudaklarında biriken ıslaklığı temizlerken, "Buna da üzgünüm," dedi, yaralı bir sesle. "Kaderi değiştiremem."

"Kaderi şekillendirebilirdin!" Mehpare Teyze aniden bağırdı. Bedeni öne ve geriye doğru sarsılıyordu, dudaklarından dökülen hecelerin, birer mermiye dönüştüğünü hissettim. "Eğer ben *o an* avaz avaz bağırdığımda, sesime kulak verseydin kimse bana saldırmamış olurdun. Sen, bana yardım etseydin baban ölmez..."

"Bilemezdim!" Asrın'ın yüksek perdeden çıkan o tok, ürkütücü sesinin bir gök gürültüsünden farklı olduğunu savunmak yalan olurdu. Duvarlar, bu sese, bu veryansına şahitti. Öyle kuvvetli bir isyandı ki, koşup ona sarılmamak için ayaklarıma ruhani prangalar geçirmiştim. Asrın'ın içindeki oğlan çocuğunun kanamaktan yorulmuş parmaklarını hissettim. İçindeki duvarları devirirken aşınan parmaklarını...

"Böyle düşünmenden nefret ediyorum! Nefret!"

"Senin yüzünden." Mehpare Teyze onu duymuyordu. Zihni, kendi cümlelerine ve kalbine göre hareket etmekte ısrarcıydı. "Neden gelmedin oğlum? Neden duymadın çığlıklarımı? Boğazım delindi sesimi sana duyurmak için. O kadar çok ağladım ki..."

Mehpare Teyze konuştu. Ben ve Asrın onu duymayı birkaç saniye önce bırakmıştık. Onun ilk defa bu kadar yoğun titreyen parmaklarına baktım, parmakları kadehi daha fazla taşıyamayarak düşürdüğünde, ufak çaplı bir gürültü meydana getirdi. Parçalar zeminde kayarak Mehpare Teyze'nin ayaklarının ucuna dek geldi. Asrın, boşa çıkan parmaklarını avuç içine saklayarak iri bir yumruk haline getirdiğinde, bir benzerini göğsümün çeperinde hissettim.

Ne yapmalıydım? Ona şifa olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. "Yetişemediğim için özür dilerim anne," diye haykırdı, bütün zırhlarından feragat ederek. Çaresizlik onunla bambaşka bir boyut kazanmış gibiydi. "Çığlıklarını duymadığım için üzgünüm tamam mı? Yıllardır Allah benim belamı zaten veriyor! Öyle veriyor ki, atmak isteyip de atamadığım çığlıklardan geçilmiyor boğazım..." Ne yapacağını bilemeyerek çekiştirdi saçlarını. "Nefes alamıyorum anne!"

"Onun sana nefes aldırdığını sanıyordum."

Ah, "o" dediği ben miydim? Asrın duraksadı, omuzları çöker gibi oldu ama çökmedi. "Öyle."

Mehpare Teyze sustu. Asrın da sustu. Az sonra yerinden hareketlenerek annesinin yanına yürüdü, adımları ruhuna oranla sağlamdı. Annesinin yanına vardı, ona doğru eğildi. Beni ve annesini şakaklarından öpmeye bayılırdı, belki zihnimizdeki ağırlıkları bitireceğini düşündüğü içindi. Bu yüzden annesini öpmek istedi ama Mehpare Teyze kafasını öne eğerek buna engel oldu. Asrın durdu, güldü; alay eder gibiydi. "İlaçlarını iç anne."

Olduğu yerden hareketlenerek iri adımlarla salon kapısına doğru yürümeye başladığında ne yapacağımı bilemez halde kulağımı kapıdan çekip bir adım geriledim. Asrın kapıyı örterek dışarıya çıktı ve başını kaldırıp bana baktı. Gülümseyemedim, onu gördüğümde yaptığım şeyleri yapamadım. Yalnızca, bir an önce gitmek için elimi uzattım.

Ve sonra eli bileğimdeydi.

İçinde yaşadığı hiddete rağmen merdivenleri sakince, bileğimden tutarak indi. Başı direkt karşıya bakıyordu, gözleri boştu. Sitenin kapısından dışarıya çıktığımızda gecenin ayazı nefeslerimizi kesti. Arabaya yürürken ikimiz de konuşmadık. Omuzlarımız titriyordu, duygularını kontrol etmesine âşıktım ama içinde yaşamasından da nefret ediyordum.

Arabanın kapısını benim için açtığında bir teşekkür mırıldanıp koltuğa yerleştim, o da şoför koltuğundaki yerini aldı. Rahatsız biçimde oturarak ellerimi dizlerimin arasına koydum. Duydukları hakkında konuşmasını mı beklemeli yoksa ben mi bir şeyler söylemeliydim?

Annesinin onu sevmediğini düşünüyordu. Bunu ben nasıl telafi edebilirdim ki? O direksiyonu çevirirken dönüp yüzüne baktım. Hayatın içinde bir dizi yalan, tek gerçek o... "Seni seviyorum," dedim aniden. Nefesini tuttu, kalbinin sesini duydum. "Seni öyle seviyorum ki, bir başkasının sevmesine asla gerek yok."

Kaşlarını çattı, dudakları titremesin diye ısırmaya başladı. "Annemin beni sevmediğini mi düşünüyorsun?" Ben herhangi bir cevap vermedim ama o devam etti. "Seviyor! Yalnızca... Acı çektiği için böyle davranıyor... Ama seviyor!"

Bağırarak söylüyor, çünkü yüksek sesle söylerse gerçekleşir sanıyordu.

Hiçbir şey söylemedim, başımı cama çevirip gri yolları izledim. Bir, iki, üç, dört diye saydım. Kafamı oyaladıklarımın kalbimi de oyalamasını diledim ama öyle olmadı. Hiçbir şey olmuyormuş gibiyken bile kalbime olanlarla baş edemiyordum.

Bir süreyi arabanın içinde onunla geçirdim, doğum günüydü ama oldum olası partileri sevmediği için kutlama gereği görmemiştik. Birlikte olmak, bir şeyler yapmak yetiyordu. Araba bir süre sonra yavaşladığında camı hafifçe indirdim, tekerlekler artık zorla dönüyordu ve arabanın pürüzlü bir yolda olduğunu anlamıştım. Gözlerimi karanlıkta kırpıştırdım ve ilerideki açıklığı fark ettim.

Burası uçurumdu, daha önce geldiğimiz yer.

Asrın, yarasını koparır gibi, acelesiz bir şekilde fısıldadı. "Uçurumdayız sevgilim."

Tebessüm ettim ve rüzgâr saçlarımı uçuştururken başımı ondan tarafa çevirdim. Ellerini direksiyondan çekip hafifçe kaykıldı. Ansızın hareketlenerek kemikli parmaklarıyla çenemi kavradığında, organlarımı bir bir kaybeder gibi oldum. Bana şans tanımadan, alnını sertçe alnıma vurduğunda, göğsümün kemikleri bir keman yayı gibi gerildi. *Sancılı bir müzikti.*

Bileklerimi yakaladı, kanımızın birbirine karıştığı yerden. Gözlerimiz kısıldı, o kadar yakındı ki, kirpik uçlarım kirpik uçlarını tutuşturmuştu. Bileklerimi dudaklarına kaldırdı, kokusunu bir intihar gibi taşıyordum. Kokusunu duyumsadıktan sonra dudaklarını bileğimin içine bastırdı ve bir yemin gibi fısıldadı. "Nabzın, nabzım. Var olduğun sürece varım."

Dudağının kıyısını öptüm. "Saat on ikiyi geçti."

Bileklerimi, kendimi intihara vurduğum için mi bu kadar seviyordu. Yoksa nabzımı en iyi orada hissedebildiği için mi? "Gerçek anlamda büyüdüğümü hissettiğim bir doğum günü."

"Mutlu yıllar sevgilim."

Acılarını unutmuş, bana gelirken bir yerde bırakmış gibi gülümsedi. İnleyerek, kaybolmuş ve en nihayetinde yolumuzu bulmuşuz gibi, aynı zamanda birbirimizin dudaklarına saldırdığımızda vakitsizdik. Karanlığın ortasında, uçurumun ağzında, arabanın tavan lambası altında öpüştük. Dünya bazı aşkları asla kaldıramazdı.

Dünya bizi kaldıramazsa asla üzülme sevgilim. Bil ki dünya bizi kaldıramazsa; toprağın altı bomboş. İnsansız ama bol cesetli... Bil ki, daima bir yerlerde birbirimize ait olmak için varız.

Bildiğin tüm sevgileri üst üste koy Asrın. Ne çok değil mi? Değil. Hiçbir sevgi sana olan sevgimle boy ölçüşemez.

Telefonun melodik sesi, ateşli ve ıslak öpüşmemizin arasında uğuldadığında, "Açma," diye inledim, onu kendime çekerken. "Bu anı bozmak istemiyorum."

"Açmam bebeğim." Koltuğu yatırarak üstüme daha çok yüklendiğinde, vücutlarımız daha fazla temas etmişti. Ağzım, ağzının içinde kayboluyorken telefon ısrarla çalmaya devam etti. Küfrederek bir elini arka cebine attığında başımı geriye atarak kemerine uzandım. Kimin aradığına bile bakmadan telefonu kulağına yasladıktan sonra, "Hızlı ol," diye inledi kısıkça.

Kemerinin tokasını çözerek bir engeli ortadan kaldırdıktan sonra, diğer elimle tişörtünün yakasını çekiştirdim ve dudaklarımı yanık, esmer tenine bastırdım. Asrın duraksadı. Hattın diğer ucundaki sesi duyamıyordum ama ensemdeki eli beni okşamaya son vermişti. Hareketsizleşti. Bunu anladığımda, başımı yukarıya kaldırarak soluk soluğa ona baktım. Donmuştu. Aralıklı dudakları, büyüyen gözleri, gerilen yüz hatları ve bu tabloyu tamamlayan inanamaz bakışları oldukça ilginçti. "Ne oldu Asrın?"

Telefon elinden düştü. "Bora ve Almila..." derken gözlerimiz kesişti. "Evlenmişler."

Bölüm 6

-Ruhların Nikâhı-

... Var olduğun sürece varım.

Var olmaktan vazgeçtiğimde, Asrın'ın bilekleri üstüne vurduğu iletleri görüyordum.

İşte bu yüzden var olduğu sürece var olmaktan vazgeçmeyecektim.

Kafamın içinde eğreti bir şekilde duran düşünceleri düzene koymaya çalışıyordum. Şaşkınlığı atlatalı epey zaman olmuştu ama hâlâ konuşmayı beceremiyordum. Yolculuğa başlayalı on beş dakika kadar olmuştu, başım arabanın pusulanmış camında, Asrın ise hep olduğu gibi direksiyon başındaydı. Arabayı ustalıkla ve hızlı kullanıyordu, çünkü sınırlıydı.

Eh, bu gecekı hayalleri ertelenmişti...

Sarı saçlarımın arasından ona baktığımda, alnındakı ter tabakası altında gerilen damarları gördüm. Parmakları sıkıydı, Bora ve Almila'nın evliliğinden çok bizim ertelenen evlenmemizle ilgileniyordu. Fakat ben onların evlilikleriyle ilgileniyordum. Nasıl olurdu? Almila benden katbekat mantıklı bir kızdı, bir anda benim dahi cesaret edemediğim o imzayı nasıl atmıştı? Bu saatten sonra nasıl olacaktı?

O artık bir Karavaris'ti.

Alınla Karavarış.

Bu ayrıntıyı erteleyerek torpidoya uzandım ve bir kağıt mendil aldım. Koltukta kaykılarak alnına uzandığımda irkildi ve omzunun üstünden bana döndü. Gözbebekleri siyah lekelerle doluydu. Şefkatle terini alırken, "Gerginsin," dedim düşünceli bir şekilde. "Hadi, yatıştır sinirlerini biraz."

Trafiği umursamadan bana bakması hiç de akıllıca değildi ama kimin umurundaydı ki? Kontrolsüzce gözlerime bakmaya devam ederken, "Evlenmişler," diye tısladı hayretle. "İnanabiliyor musun, evlenmişler!"

"Ben de inanamıyorum," dedim ona yakın bir hayretle.

Direksiyonu sağa kırarak başını elimden kurtarmak istediğinde dizimi dizine yasladım ve onu uyardım. "Sileceğim, rahat dur."

Bana bir bakış atarak yola döndüğünde, "Yeterli. Terimi silmek zorunda değilsin Sarışın," dedi.

"Sersem, hoşuma gidiyor seninle ilgilenmek."

"Ağzını yerim."

Sessizce kıkırdayarak dudaklarımı alnının kıyısına sürttüm ve tenini tadarak ondan uzaklaştım. Nemli mendili torpidoya bırakarak ellerimi kucağımda birleştirdiğimde, yandan bir bakış attı. "Utanmamayı asla başaramayacaksın değil mi?"

"Edepsiz olmamayı başaramadığın gibi mi?"

Belli belirsiz sırıttı. "Sadece sana edepsizim."

Viteste olması gereken eliyle uzanıp ayak bileklerime kadar inen elbisemi yukarıya doğru toplarken güldüm. Elbisem dizlerime kadar toplandığında bembeyaz bacaklarım gözleri önünde seyirlik bir manzara oluşturmuştu. "Örtme," dedi, bol tehlike içeren bir sesle. "Senin tadını çıkarmak istiyorum."

Benim tadımı çıkarmasına izin verdim. Kendimi ondan sakınmadığım için elbette kabullendim ve parmaklarımla

oynamaya başladım. Cenk arayıp nerede olduklarını söylemişti ve Asrın arabayı o yöne doğru sürüyordu, açıkçası yollar yabancıydı ve nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sadece gittiğimiz yerde bizi karşılayacak olanların Almila ve Bora olacağını biliyordum. Peki, Bora bunu nasıl kabul etmişti? Çok değil, bir yıl önce Almila'dan hoşlanmıyordu, ideallen vardı... Ama şimdi Almila ile evlenmişti.

En fazla on dakika süren sessiz bir yolculuğun sonrasında, Range Rover yan yana dizili villaların bulunduğu bir sokağa girmişti. Ah, Bora'nın ailesinin evine gelmiştik.

Araba sokağın sağ cephesinde bulunan açık renkli bir villanın önünde duraksadığında, elimi Asrın'ın vites üzerindeki elinden usulca ayırdım. Camını indirip, sessiz sokağa kısa bir göz gezdirdikten sonra, "Saçma sikik işler," diye homurdandı çoğu zaman yaptığı gibi. "Şu an seninle kafayı bulmuş olabilirdik, burada nelerle ilgileniyoruz..." Tıp tıp bana baktı. "Bora'yı bu gece gerdeğe sokmam."

Hayretle dudaklarımı araladım. "Saçmalama lütfen."

Üstünden sıyırarak arka koltuğa attığı cekete uzandı, bunu yaparken sıyrılan gömleğinin altındaki gamzeleri görmem için bana olanak sağladı. İki derin çukur... Asrın kavradığı ceketi omuzlarımdan aşağıya bıraktı ve saçlarımı özenle düzeltti. "Bizi ne bekliyor bilmiyorum Esila." Ceketin fermuarını kapattı. "Nasıl böyle bir şeye kalkıştıklarını da anlamadım ama hiçbir şekilde senin canını sıkacak bir mesele söz konusu değil."

Gömlek yakasının izin verdiği ölçüde yanık tenine baktım. "Bu fikre alıştım ama hâlâ inanamıyorum..." Aklıma yüzük geldi. "Sen biliyor muydun?"

Netti. "Hayır."

Üstüme abanarak araba kapısını benim için araladı ve sakallarını cildime sürterek uzaklaştı. "Gidip Almila'yı alalım da Bora tek başına gerdeğe girsin."

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "İnanılmazsın."

Açtığı kapıdan indim serpiştiren yağmur damlalarını tenimde hissettim. Elbisemin eteklerini toplayarak kaputun etrafını dolandım ve onun yanına yürüdüm. Kapıyı kilitlemiş, korunaklı bahçe kapısının ardından etrafı gözetliyordu. Eli bana uzanırken, dudaklarının ucundan bir tıslama bıraktı. "Aslan Bey de burada."

Ah, iş ciddileşmişti. Ona baktım. "Ve üvey annen de?"

Kapıya doğru yürüdük. "Muhtemelen..."

Benden güç almak ister gibi, ya da büyük ihtimalle karşılaşacağım muamelede yanımda olduğunu belirtmek ister gibi elimi sıkıca tuttu. Az sonra kapılar otomatik bir şekilde aralandığında, iri adımlarla bahçe boyu yürüdük. Acı kahverengi sokak kapısının zilini çaldığımızda, Almila'nın bu evde nasıl bir durumda olduğunu merak ettim. Şu an ne hissediyordu? Ah, her şey fazla şaşırtıcıydı. Kapı, bir ev çalışanı tarafından açıldığında Asrın kadını incelememe fırsat vermeden içeriye yöneldi ve beni de beraberinde sürükledi.

Geniş bir hol sonrasında oldukça büyük ve gösterişli salona inen uzun birkaç merdiveni gürültüyle indiğimizde, ev ahalisinin gözleri aynı anda bize dönmüştü. Salonun eşiğinden büyük bir tedirginlikle kalabalığa bakarken, "Bir sen eksiktin," dediğini duydum Arslan Bey'in. Viski kadehini sertçe orta sehpaya bırakarak koltuğundan doğruldu. "Siz iki kendini bilmez kız bizim sülaleye adeta göz dikmişsiniz."

Bunlar beni yaralamazdı ama Almila'yı yaralayabilirdi. Asrın, başını ufak bir manevrayla sol omzuna doğru eğerek bomboş gözlerle üvey babasına baktı ve ciddiyetle uyardı. "Esila ile hakaret içerikli bir kelimeyi aynı cümle içinde kullandığını bir kez daha duymak istemiyorum."

Adamın öfkeli bakışları esnasında birisi daha bakış açıma girdi. Sait Bey'di bu, Bora'nın babası. Üstünde klasik bir takım elbise vardı, kravatını avuç içine hapsetmiş ve

bize odaklanmıştı. Bora'nın ablası Serra ise tek kişilik, deri koltukta oturuyor ve kızını susturmaya çalışıyordu. Asrın'ın üvey annesi ise bir diğer tekli koltukta oturmuş, pahalı yüzüklerle süslenmiş parmaklarını yüzüne doğru ağırca sallıyordu. Beni memnuniyetsiz şekilde baştan aşağıya süzerken, "Sakin ol Aslancığım," dedi imalara gebe bir sesle. "Kalbine inecek."

Aslan Bey ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirerek salonda sinirli bir şekilde yürümeye başladığında, gösterişli ve pahalı eşyalara sahip salonda göz gezdirdim. Çocuklardan bir iz yoktu. Asrın da durumu fark ettiğinde, sorusunu Sait Bey'e yöneltti. "Bora ve Almila nerede? Umarım onlara fazla yüklenmemişsinizdir."

Serra, babasına onaylamaz bir bakış attı. "Bora'ya tokat attı Asrın, inanabiliyor musun?" Atkuyruğu yaptığı saçını sinirle savurdu. "Tamam, Almila'dan ben de fazla haz etmiyordum ama son görüşmemizde ısınmıştım. Üstelik onlar reşit insanlar, biraz anlayışla..."

Aslan Bey bağırdı. "O çeneni kapat!"

Serra dudaklarından yuvarladığı sinir bozucu bir gülüşle birlikte susarak kucağındaki kızıyla ilgilenirken Asrın başını iki yana salladı. "Evlendilerse bu kendi kararları... Tokat atmak da neyin nesi?"

Endişeyle sordum. "Almila'yı üzmediniz değil mi?"

Sorum üzerine Serra haricindeki tüm aile üyeleri bana aşağılık olduğumu hissettiren, ters bakışlar attılar ama yalnızca Aslan Bey konuştu. Doğrusu, kaba bir dille emretti. "Asrın, git şu zibidiyle konuş ve bu işin biteceğini söyle. Gelin diye bir mahalle dilberini alamayız evimize. Üstelik onlar daha yirmi yaşında... Aptallar..." Sinirle mavi gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Derhal boşanacaklar!"

Karşı çıktım. "Buna siz karar veremezsiniz."

Aslan Bey dehşetle üstüme yürümeye kalkıştı. "Sen..."

"Sakın!" Asrın önüme geçerek beni kanatları altına aldığında, huzursuz bir nefes vererek kaşlarımı çattım. "Ona zarar verme girişiminde bulunacak kadar şuursuz olmadığını umuyorum *sevgili babacığım.*"

Aslan Bey eliyle bizi savuşturdu. "Haydutlar."

Asrın bir kez daha ileriye atıldı ama parmaklarına asılarak onu durdurmayı başardım. Çenemi omzuna doğru yaslayarak kulağına fısıldadım. "Lütfen sorun çıkarma. Almila'yı merak ediyorum, yanlarına gidelim?"

Sesime ektiğim endişenin boyutu onu bu fikirden caydırdığında geriye doğru adım attı ve bir yangınla gölgelendirdiği gözlerini Serra'ya çevirdi. "Neredeler?"

Serra onu ikiletmedi. "Bora'nın odasında."

Asrın'ın üvey annesi Kamelya Hanım'ın ağzını araladığını gördüm ama neyse ki Asrın hızlı davranarak ailesine sırt çevirdi. Aile? Hayır, bu yanlıştı. Asrın'ın aile bildiği kişi bendim. Merdivenleri hızla tırmandık, tırabzanların bile gösterişli olmasını artık yadırgamıyordum. Üst kata çıkarken eli elimdeydi ama benim kadar endişeli değildi. Başparmağımı sertçe okşarken, iki yöne ayrılan koridorlardan sağ taraftakine yürüdü ve beyaz renkli, sade kapıyı sertçe açtı.

Almila ağlıyordu!

Siyah çarşaflı tek kişilik yatağın üstünde oturmuş, gözyaşlarını avuçladığı elbisesine akıtıyordu. Üstünde bembeyaz, üstümdekine benzeyen ve oldukça sade bir elbise vardı. Omuzları, içindeki depremi adeta dışa vururcasına sarsılıyordu. Kendimi ona bulaştırmıştım sanki. İlk defa benim kadar çaresizce ağlıyordu. Bora onun karşısında, pufun üstündeydi ve başını ellerinin arasına almış, saçlarını karıştırıyordu. Lavin ve Cenk gürültülü kapı sesini işittiklerinde yaslandıkları duvardan doğruldular. Lavin sıkıntıyla mırıldandı. "Başkan geldi."

Almila benim geldiğimi anladığında bu sefer ellerini yüzüne kapatarak hıçkırıklarının dozajını yükseltti. Bu benim sınırımdı, içimin onun kalp kırıklarından bir can mezarlığı halini aldığını hissettiğimde hiç durmadan atıldım ve bir nefes sonrasında onu kollarımın arasına aldım. "Sakın. Sakın ağlama Almi!"

Asrın kapıyı kapatarak heybetli bedeniyle odayı doldurduğunda, Bora eğdiği başını kaldırarak bize baktı. Tokadın izi yanağındaydı, açık tenli olduğu için hemen belli olmuştu. Gözleri tedirgindi, ifadesi dağılmıştı ama aradığım his yoktu.

Pişman değildi.

Bunun beni rahatlattığını saklayamazdım. Asrın onaylamayan gözlerle Bora'ya bakarken yatakta hafifçe yan dönerek Almila'nın başını omzumdan kaldırdım. İlk an itiraz etse de bana karşı koyamadı ve ıslanmış, kızarmış yüzünü yüzüme çevirdi. Durdurulamaz bir şekilde titreyen dudağından bir hıçkırık döküldüğünde, en çok Bora'nın sormak istediği ama hepimizin cevabını merakla beklediğimiz o soruyu sormaya cesaret edebildim. "Pişman mısın?"

Bora edepsiz bir küfür savurduğunda, Almila'nın gözlerinin en içine baktım; gerçeği yalnızca oradan görebilirdim. Hepimiz büyük bir merak ve endişeyle cevabını beklerken, "Ha... Hayır," dedi kekeleyerek, Bora'nın rahatladığını hissettim. "Sadece çok korkuyorum."

Şu an yapmam gerekeni yaparak ona destek olmalıydım. Lavın yatağın diğer tarafına otururarak onun saçlarını omuzlarına doğru bırakırken, "Korkma," dedi zayıf bir sesle, rahatlatıcı bir şekilde ekledi. "Korkma Almila. Tamam, annen duyduğunda tepki verecektir ama en azından hislerinizin gerçek olduğuna da emin olacaktır..." Bir an duraksadı. "Zaten önümüzdeki on yıl içinde aramızda evlenecek olan sadece sizmişsiniz. Biz sizi yargılamıyoruz, ailen de zamanla kabullenecektir."

Onun yanaklarına asılı kalan gözyaşlarını parmak uçlarımla kurularken, herkes Lavin'i onaylayan mırıltılar doktu. Almila çekiniyordu, biraz utanıyordu ama bizim desteğimizi talep ediyordu. Buna ihtiyacı vardı. "Ailem beni kabullenene kadar ne yapacağım," dedi incecik bir damar gibi, kelimelerinden kopmaya meyilli bir sesle. "Nasıl geçineceğim, nerede kala..."

"Sen artık bir Karavaris'sin."

Bora'nın yüksek sesli isyanı Almila'yı yerinden sıçrattığında bilinçsiz bir şekilde Asrın'a doğrulttum gözlerimi. O da bana bakıyordu. Tuhaftı. Bu an en isimsiz anımız olabilirdi ama ikimiz de bu cümlenin birbirimizde yarattığı etkiyi hissettik. Aynı anda güçlükle yutkunurken, "Evlendik biz," diye devam etti Bora, sesi kulaklarımda uğuldadı. "Evli insanlar bir arada yaşar. Elbette benimle yaşayacaksın güzelim, neden bunu düşünüyorsun ki?"

Almila, gözlerini yavaşça ona çevirdiğinde, "Görmedin mi?" dedi, inanamıyormuş gibi. "Ailen benden adeta nefret ediyor. Sana tokat attılar, neredeyse benimle evlendiğin için seni reddedecekler..."

"Seni seviyorum," dedi Bora, bu tüm olanları açıklıyormuş gibi.

Tamam, ikisi de pişman değilse daha az endişelenebilirdim. Almila dudaklarını kıvıracak gibi oldu ama öyle berbat görünüyordu ki, bunu yapmayı başaramadı. Asrın yukarıdan Bora'ya dik dik bakarken, "Aferin lan zibidi," dedi, bu tavrını onaylayan bir ses tonuyla. "Kalkıştığın bu işin arkasında durmasaydın Almila'yı öyle bir gaza getirirdim ki..." Bana göz kırptı. "Bir daha senin yüzüne bakmazdı."

Hepimiz varla yok arası bir gülüşle gergin ortamı bir nebze olsun yumuşattığımızda, Almila'nın yanaklarını kurulamaya devam ettim. Rahatlamış görünse de endişeli olduğu çok aşikârdı. "Kes şunu," dedim omuzlarını sıkı

sıkıya kavrarken. "Tamam, evlendiniz ve pişman değilsiniz. Önemli olan bu Almi. Ailene bu durumu açıkladıktan sonra biraz zaman ver..." Omuzlarını usulca sıvazladım. "Kalacak yerden endişe ettiğine inanamıyorum. Ben ne güne duruyorum?"

Asrın, Bora'ya imalı bir bakış atarken, "Evet Almıla," dedi, dümdüz bir sesle. "Bora ile kalmak zorunda değilsin. Hatta hazırlan, seni evine bırakalım. Annene durumu müsait bir anda anlatırsın..." Gevşek gevşek güldü. "Bora tek başına gerdeğe girebilir."

Onu azarlayan bakışlarıma aldırmayarak ellerini ceplerine yerleştirdiğinde, Cenk kahkaha atarak Asrın'ın yanına yürüdü. O, Bora'dan öcünü alacak diye Almila'nın mahcup olmasına izin veremezdin. Almila kızaran yanaklarını avuçlarının arasına alarak bunu gizlerken, "Asrın," dedi kızgın bir sesle. "Bahsetme sakın o şeyden!"

Bora bariz hayal kırıklığıyla Almila'ya baktı. "Nasıl ya?"

Hepimiz kaşlarımızı çatarak ona baktığımızda, gülümsemeye çalışarak yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. Almila onu azarladı. "Gerçekten mi? Tüm mesele bu mu?"

"Belki de tüm mesele bu..." Asrın dilini şaklatarak tüm dikkatleri üzerine çektiğinde, Bora'nın başını yakacağını pekâlâ anlamıştım. "Sahi Bora? Almila ile niye evlendin? Sevişmek için mi?"

Ne yaptığını sanıyordu? Yarıda kalan sevişmemizin hıncını alırken onların bugününü mahvedecekti resmen. Bora bu yargıyı işittiğinde adeta zıplayarak yerinden doğruldu ve telaşla ellerini iki yana salladı. Bunu yaparken, Almila'nın yüzüne bakıyor ve onu inandırmaya çalışıyordu. Sarı saçları hiddetiyle savrulurken, "Yemin ederim götünden uyduruyor," diye konuştu, samimiydi. "Almila, seninle seni sevdiğim için evlendim. Tamam, ailelerimiz ilişkimize karşı bu kadar katı olmasaydı okulun bitmesini bekleyebilirdim

ama şu an evlenmiş olmaktan şikâyetim yok..." Omzunun üstünden hırsla Asrın'a dönerek işaret parmağını yüzüne doğru savurdu. "Sen ne saçmalıyorsun kuzen? O kadar uçkur düşkünü bir herif değilim tamam mı? Sırf sen o cesareti gösteremediğin, Esila ile bu kadar ileriye gidemediğin için bu denli hırçınsın. Kabul etsene Asrın!"

Tüm algılarımı anlık zaman diliminde kaybettiğimi hissederken, benimkiler dışında tüm bakışlar yavaşça Asrın'a döndü. Kendisi doğrudan Bora'nın gözlerine bakıyordu, ağarmış bir gökyüzü gibi sakin olduğunu düşündüm, ta ki dudağının ucundan bir tıslama bırakana dek. "Esila ile ruhlarımızı birleştireli çok oldu..." Kullandığı sesi hiçbir his barındırmıyordu. "Bizim, aramızdakileri bir şeylerle onaylamaya ihtiyacımız yok. Alttan alıyorum, çünkü yeterince gerginsin."

Ne duymayı beklediğimi bile bilmiyordum ama bizim ortak hissimizi tek ağızdan dile getirmişti. Bora burun kemerini sıkarak sakinleşmeye çalışırken, Cenk yandan bana bir bakış attı. "Her kızın evlenme hayali vardır Eşkıyam."

Lavin başını sol omzuna doğru düşürerek sinirli gözlerle Cenk'e baktı ve iğneleyici bir sesle konuştu. "Evet, bunu söyleyen de, biz henüz evlenmek için küçüğüz Lavin, diyen Cenk'in kendisi!"

Hepimiz Cenk'e kınayan bakışlar attık, fakat çok haklıydı. Henüz yirmi yaşında üniversite öğrencileriydik ve büyümeye, hayatımızı şekillendirmeye ihtiyacımız vardı. Cenk yardım dileyen gözlerle bize bakarak durumu toparlamaya çalıştı. "Lavin, inan seninle evlenmek istemediğim için değil ki..."

Lavin homurdandı.

Asrın kollarını geniş göğsünün üstünde kavuşturarak kirpiklerinin altından ona baktı. "Lavin, bence sen Cenk'e pek güvenme. Bunun ileride seninle evleneceğini sanmam."

Asrın belki dalga geçiyordu ama kimse Lavin'in bu konuya gerçekten içerlediğini görmüyor muydu? Yavaşça Cenk'ın kolu altından çıkarak tekrardan yatağın üstüne oturdu. İncinmiş hali beni üzmüştü. "Sanırım öyle olacak."

Asrın Lavin'in gerçekten incindiğini fark ettiğinde Cenk'e döndü ve hırsla tısladı. "Al işe, kız senin yüzünden üzüldü. Siktir git lan şuradan..." Onu yakasından kavradı ve kapıya doğru savurdu. "Zaten gerginim, tüm hakkımı üstünde kullanırım."

Cenk onun elinden kurtarmayı başardığında gömlek yakasını düzelterek omzunun üstünden bana baktı. "Bunun neyi var?"

"Işını halledemedi, sinirleri bozuk."

Asrın sıvazladığı sakallarının hışırtısına sesini ekledi. "Aptal, sen bir iş misin?"

Olmadık şeylere abartılı bir takıntısı olduğunu keşfetmiştim ama hâlâ beni şaşırtmaktan geri durmuyordu. Çocuklar imalı birer mırıltı dökerek Asrın'a daha fazla bulaşmamayı seçtiler. Herkesin tekrardan minik bir sessizliğe büründüğünü fark ettiğimde ellerimi Almila'nın omuzlarından ellerine doğru kaydırarak zarar verdiği parmaklarını okşadım. Büyük bir samimiyetle sordum. "Daha iyi misin güzelim?"

Burnunu gürültüyle çekerek Lavin'in ona uzattığı mendili aldı ve halsiz parmaklarla, ıslanmış yüzünü, boynunu sildi. Burnunun ucu kızarmış, birkaç çili el feneri gibi ortaya çıkmıştı. İç çekişlerle yükselen göğsüne bakarken, "Evet," diyerek olumlu bir yanıt verdi soruma. "Daha iyiyim ama iyi değilim. Bu odadan çıkmaya cesaretim yok sanki..." Parmak uçlarını tırnaklarıyla zedeledi. "Tüm dünyayı karşıma almışım gibi hissediyorum."

Onun böyle hissetmesini anlıyordum. Asrın uğruna kaç dünyayı karşıma aldığımı matematik işlemleriyle bulmaya

çalışsam, sayılar yetersiz gelirdi. Kendi içimdeki dünyalardan bahsediyordum. Almila'nın yanağını narince okşarken, "Tüm dünyayı karşına alsan ne yazar?" dedim samimiyetle. "Tüm dünyan burada değil mi Almila? Ben, biz ve en mühimi Bora? Buradayız bak. Gerisi bizim dünyamız değil, bizim dünyamız bu kadar."

Gözbebekleri üstüne attığı toprağı ben kaldırdım, o yardım etti. O toprak kalktığında ceset yok olmuştu, şimdi gözleri daha berrak ve umutluydu. Mendille burnunu kaba bir şekilde silerek Cenk'e malzeme verdikten sonra, "Bizim dünyamız," dedi, Bora'ya kaçamak bakışlar atarken. Onun desteklemesini arzu etti gözleriyle. "Değil mi Bora?"

Bora'nın dudaklarında yaramaz bir gülümseme şekillendi. "Evet."

Almila kızararak ıslak kirpiklerini sonsuz kere kırpıştırdı. Cenk bu anlarına terbiyesizlik yapmamak adına susmuştu sanırım, yoksa bununla eğlenebilecek bir tipti. Almila heyecanlı bir soluk aldı. "Aslında Asrın haklı, bugün evime gitmeliyim. Yarın, sağlıklı bir kafayla konuşurum annemle."

Bora bir an bu fikre karşı çıkacak gibi oldu ama doğru olanın bu olduğunu fark ettiğinde kafasını salladı. "Annenle tek konuşmanı istemiyorum, beraber konuşalım," dedi, doğru olan buydu zaten. "Eğer sana fazla tepki verirlerse beraber ayrı bir eve çıkarız. Yani, ben bir ev kiralayabilirim."

Almila gözlerini büyüttü, bu diyaloglarına yalnızca misafirlik yapıyor, karışmıyorduk. "Ev mi? Ama sen nasıl ödeyeceksin? Aman Allah'ım annem... Ben ne yaptım!"

Bence de, sen ne yaptın?

Hepsi onun korkusunu anlayışla karşılarken, derin bir çekti Bora. "Bizi bir süre idare edecek param var."

Asrın sessizce mırıldandı. "Benim de yeterince param var."

Cenk kıkırdadı. "Zengin olmak harika bir şey..."

Gerçekten zenginlerdi ama pek mutlu değillerdi. Parayı mutlulukla değişebilirlerdi. Almila, Asrın ve Cenk'e büyük bir minnetle baktı. "Teşekkür ederim."

Asrın duymazdan gelirken Cenk, Almila'ya doğru eğildi. "Tabii, olacak ilk çocuğunuza benim adımı koymak şartıyla size para veririm."

Hepimiz aynı anda uyardık. "Cenk!"

Gözlerini devirerek sustuğunda, Lavin ona dargın bakışlar atmaya devam etti. Önüme döndüm, Almila'nın sol yanağına darbeler atan saçlarına ve saçlarının ardından kıvrılmaya meyilli dudaklarına baktım. İyiydi, önemli olan buydu. Tamam, hâlâ şaşkındım ama beni yargıladığı gibi onu yargılamayacaktım. Biliyordum, zamanla beni anlayacaktı. Gülümseyerek eline uzandım ve parmaklarına tüm sevgimi akıttım, şimdi ona akıttığım sevgiden damarlarının içi çatlayabilirdi. "Hadi gidelim o zaman. Saat geç oldu, annen merak etmiştir."

Bora'nın sesi istekliydi. "Seni ben bırakayım mı?"

Islak kirpiklerini kurulayan Almila, "Çocuklarla gideyim," dedi, daha yatışmış bir sesle. "Sen de aileni sakinleştir."

"Bu Almila her durumda mantıklı kalabiliyor," dedi Lavin, bu konuda ona özeniyor gibiydi. "Sana, Bayan Mantık diyebilir miyim?"

Almila'nın saçlarını kulağının arkasına ittirirken, "Üstüne bir şey alalım," dedim düşünceli bir sesle. "Elbisen ince."

Bora doğruldu ve oldukça geniş olan kıyafet dolabına ilerledi. Asrın bu sırada bize arkasını dönmüş, kollarını göğsünün üstünde bağlamış, pencerenin ardındaki geceyi izliyordu. Gergindi, gevşemeye ihtiyacı vardı. Almila, Lavin'in elindeki paketten mendil alırken, "Ben hâlâ şoktayım," dedi Lavin.

Onayladım. "Ben de."

Almila'nın tereddütleri gelgitliydi. "Detayları, olayın nasıl geliştiğini size anlatırım."

Kafamızı sallayarak bunu istediğimizi belirttiğimizde Bora, dolabından aldığı bir şişme montla yanımıza geldi ve Almila'nın önünde diz çökerek montu omuzlarından aşağıya bıraktı. "Giy, üşüme karıcığım."

Almila sinirle burnunu kaldırdı. "Kes şunu."

Bora neşeli bir şekilde gülümseyerek montu özenle ona giydirdi ve fermuarını çekti. "Sizi aşağıya indireyim, babam laf sokmak için kapının önünde bekliyordur."

Asrın aşağılar bir şekilde güldü. "Soyadımı bunların üstüne asla yakıştıramayacağım."

Bora onu anladığını belirterek kafasını sallasa da ben garip bir şekilde bakmakla yetinmiştim. Soyadını sahiplenen aslında kendisi değil miydi? Üvey çocuk olan bizzat oydu sonuçta. Bora, Almila'nın kalkmasına yardımcı olurken ben de yerimden doğruldum. Bu sırada Cenk de Lavin'le birlikte odadan çıkıyordu. Almila, Bora ile onların arkasından yürürken endişeli bir şekilde yutkundum. Sorunlar vardı ve tek temennim hepsinin düzelmesiydi. Asrın bana doğru dönerek göğsüne bağladığı kollarını çözdü ve elini önüme doğru uzattı. Kemikli, güzel eline bakarken, bileklerimden inen bir karıncalanma parmaklarıma doğru orantılı şekilde yayıldı. "Hadi, evimize gidelim Sarışın."

Elimi yavaşça eline bıraktığımda, avucumun bir sandığa giren hazine olduğunu hissettim. "Aşağıya indiğimizde onlarla tartışma olur mu?"

Parmaklarımdan destek alarak beni soluksuz bırakacak bir şekilde göğsüne doğru çekti. Saçlarıma bıraktığı fısıltı alnımın çevresine doğru ılık bir su gibi aktı. "Yatağımıza girmeyi ve yüzümü saçlarının arasına gömmeyi şu an her şeyden fazla istiyorum." Anında onun sıcaklığına kapılmıştım.

"Bu yüzden kimse ile tartışmayacağım, tabii seni incitecek bir hareketle karşılaşmazsam."

Parmaklarımı, ondan uzak tutabilmek için avuç içime batırdım. "Merak etme. Ne senden başka birisi incitebilir ne de bu kadar mutlu edebilir."

Kafamı ısırdığında kıkırdadım.

Ondan uzaklaşmama izin verirken eliyle elimi biraz daha sıktı ve beraber aşağıya inmeye başladık. Çocuklar merdivenin son basamağını inerken biz daha ilk basamağa adım atmıştık. Aşağıda yaşanacak gerginliği hissediyordum ve bu gerginliği unutmaya çalışarak elini okşadım. Merdivenleri indiğimizde sesler yükseldi, çocuklar kapının önündeydi ve Aslan Bey ellerini savurarak onları azarlıyordu. Sait Bey'in parmağını sallayarak Bora'ya bağırdığını duydum. "Pişman olacağın şeyler yapıyorsun Bora? Tüm mal varlığın diyorum, beni duymuyor musun? Donuna kadar alırım..." Onun omzu altında titreyen Almila'ya küstah bir bakış attı. "Bu kız için değer mi?"

"Değer, baba. Size söylemiştim, onu sevdiğimi anlatmıştım ama beni hiç ciddiye almadınız. Ayrıl ayrıl diye tutturdunuz, artık ciddi olduğumu anlamışsınızdır diye umuyorum."

Sait Bey inanamıyormuş gibi gürledi. "Pişman olacaksın."

Bora onu daha fazla dinlemeyerek arkasını döndüğünde, Lavin ve Cenk'in sinirli bir şekilde bahçe kapısından çıktığını gördüm. Bora, Almila'nın elinden tutup babasını duymazdan gelerek Lavin ve Cenk'in arkasından bahçeyi terk ederken, biz de daha fazla durmadık ve onların arkasından sokak kapısına doğru yürüdük. Aslan Bey arkamızdan hiddetle kükredi. "Aynı hataya sakın düşme Asrın!"

Asrın cevap vermedi.

Bahçe kapısından çıktığımızda evin kapısı arkamızdan gürültüyle örtüldü ama bu hiçbirimizin takıldığı bir detay değildi.

"Yarın okulda görüşürüz," dedi Cenk, sesi gergin geliyordu. "Binsene Lavin!"

Lavin kapıyı gürültüyle kapattı. Cenk şofor koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdı.

Almila'nın Bora ile vedalaştığını görünce, onları rahatsız etmeden arabaya bindim. Asrın da direksiyona geçip doğrudan ısıtıcıya yöneldi ve bizim için arabayı ısıtmaya başladı. "Üşüdün mü?"

"Yoo."

Beni taklit etti. "Yoo."

"Sinirini biraz attın galiba," dedim mırıldanmayı andıran bir sesle. "Uykum geldi."

Kaşlarını çatarak minik bir hareketle koltuğumu arkaya doğru yatırdı. "Uyuyabilirsin bebeğim."

"Ih ıh." Yanağımı koltuğun deri yüzeyine yaslayarak pür dikkat ona baktım. "Daha az uyku, daha çok sen. Bunu istiyorum."

Kornaya basarak Bora ve Almila'yı uyardıktan sonra parmaklarını direksiyona yaslamış ve bana, ona baktığım gibi bakmaya başlamıştı. Birkaç tutam saçı alnına düşmüş, onu olduğundan daha tatlı göstermişti. Gözlerindekinin ne olduğunu biliyordum. Bir gün bilincimi yitirsem bile, kalbim onu gözlerinden tanırdı. Çünkü biliyordum, bu dünyanın kaldıramadığı bir bağlılıktan beslenen bir ilişkiydi bizimki. Şefkatle gülümsedi. Bana ilk güldüğünde ondan korkmuştum, çünkü fena halde tehlike barındırdığını fark etmiştim.

Almila arabaya binene dek birbirimize bakmaya devam ettik, o geldiğinde bile her şeyi ağırdan alarak gözlerimizi birbirimizden ayırdık ve önümüze döndük. Asrın arabayı çalıştırırken dikiz aynasından Bora'ya baktı, içeriye giriyordu ve onu zor bir sınav bekliyordu. Cenk ve Lavin çoktan gözden kaybolmuştu.

Yol boyunca sustuk, Almila'nın daha iyi olduğunu bilmek guzeldi. Asrın da daha sakindi. Yarının yorucu olacağı bu geceden belliydi. Ön cama düşen ince, zayıf yağmur tanelerini izledim. Yağmuru daima sevecektim, en sahici hatıralarımda hep yanımdaydı ne de olsa. Bizim mahalleye girdiğimizde Almila tedirgin olmuş ve bu yüzden benim desteğime ihtiyaç duymuştu. Evlerinin önünde durduğumuzda, omzumun üstünden arkama döndüm. Endişeyle sararan yüzüne baktım ve ılımlı bir sesle konuştum. "Git ve yat. Annen sorduğunda benimle olduğunu soylersin. Yarın daha sağlam bir kafayla konuşursunuz."

Gözlerini kırpıştırarak beni onayladı. Kapıyı açarken "Teşekkür ederim," demeyi ihmal etmedi ve minnetle gülümsedi. "Her ikinize de..."

Asrın omuz silkerek bu teşekkürü geçiştirirken ben sevimli bir şekilde onu azarladım. "Elbette yanımızda olacağız."

Koltuğundan bana doğru uzanarak yanaklarıma birer sulu öpücük bıraktı ve arabadan indi. O apartmana girerek gözden kaybolana kadar bekledik. Birkaç dakika sonrasında caddeye çıkarak kestirme yollara saptığımızda, engel olamadığım bir şekilde Asrın'ın omzuna uzandım. Bunun için koltukta kaymış, kokusunu alabileceğim kadar yakınına girmiştim. Sınırlarında paralanıyordum. Boyun damarları bir aslan gibi kabardı, direksiyondaki parmakları tokezledi. Homurdandı. "Rahat dur."

Gomleğinin kumaşı altından hissedilebilir olan yaka çevresini okşadım. "Çok yakışıklısın."

Aniden ağzımdan fırlamıştı ama söylemekten kaçındığım bir şey de değildi doğrusu. Yanakları gevşedi, elmacık kemiği üzerindeki kasın bile anbean oynadığını görmek eşsiz bir hisstı. Aniden yüzünü omzuna doğru yatırarak dişleriyle parmaklarımı kaptığında, "Pislik," dedim, belli belirsiz bir tebessümle. "Isırma."

Beni asla dinlemeyerek işaret parmağıma minik ısırıklar bıraktı, koltukta gerileyerek aramıza mesafe koydum. Dişlediği etimi öpücüklere boğarak elimi yeniden omzuna bıraktı ve usulca mırıldandı. "Parmaklarını tek tek opmeye bayılıyorum."

Yolculuğu en güzel şekilde, onu izleyerek geçirdim. Neyse ki kestirme yollardan gitmek bize vakit kazandırmış, daha kısa sürede eve varabilmiştik. Arabadan indiğimizde beni yine hiçbir sebebe gerek görmeden adeta sırtına atmış, kahkahalarımın arasında eve sürüklemişti. Başım savruluyordu ama bunun eğlenceli olduğunu kabul etmeliydim.

Orta sehpanın karşısında bulunan koyu mor ve son derece rahat koltuğun önüne geldiğimizde, ellerinden yardım alarak beni doğrulttu ve kabaca koltuğa fırlattı. "Çok naziksin Asrın, gözlerim doldu."

Onu bırakmadan kollarımı boynuna doladım ve yüzünün her yanına sert, hızlı öpücükler bıraktım. Şu an asla kaçıp gitmeyecekti ama hiçbir ânımızı riske atamazdım, onunla olan her anı ölecek gibi yaşamalıydım. Teninin keyfini sürdüm, bunu son zamanlarda çok yapıyordum. Onu seviyordum. Ona âşıktım. Ona saplantılıyım. Hastaydım. Ona batıyordum, ona boğuluyordum... İçim içimi onun içi için terk etmişti. Boynumla göğsüm arasındaki çukur... Evet, onun yeri burasıydı.

Onu öptüğüm süre boyunca asla bana karşı koymadan, daha fazlası için beni teşvik ederek geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından beni üstünden kaldırmış ve duşa gireceğini söyleyerek odayı terk etmişti. Koltukta boylu boyunca uzanmadan önce üstümdeki ceketi çıkarmış ve sehpanın üzerindeki abajuru yakarak evi bir parça aydınlatmıştım. Çok ışık ya da sıcak sevmiyorduk. Kasveti, karanlığı, kışı seviyorduk.

Tamamen dağılan saçlarım koltuğun kenarından sarkarak aşağıya doğru sallanırken, elbisem baldırlarıma kadar sıyrıldı. Tavana baktım, ellerimi karnımın üzerinde birleştirmiştim ve bunun haricinde hareketsizdim. Suyun sesini duyuyordum, duşu kısa tutan bir adamdı. Banyoya gitmek çok kolaydı ama bu geceyi ertelemiştik, bu yüzden uslu kalarak sadece onu bekledim. Garipti, onu beklemek bile harikaydı. Dudaklarımdan bir kıkırtı yuvarladım. "Aklımı resmen başımdan aldı. Daha ne kadar delirebilirim ki onun için?" Düşünceli bir şekilde iç çektim. "Bunun bir tık yukarısı neresi?"

Belirsiz.

Bunun bir tık yukarısı belirsiz.

Biraz da tavanı izledim. Hayallerimi orada gördüm. Kimisi gülümsüyordu, kimisi bacaklarını kendine çekmiş; hiç gerçekleşmeyeceklerini bildikleri için ağlıyordu. Dünyam bu kadardı aslında. Tavanla zemin arasına sıkışmış bu ev ve içindekiler benim dünyamdı. Fazlası, isteyen herkesin olabilirdi. Su sesinin dindiğini, Asrın'ın annesiyle telefonda görüştüğünü duyduğumda anladım. Odadaydı, birazdan gelecekti.

Az sonra salon kapısından içeriye, elinde bir şişe içki ve iki kadehle girdiğinde üstünde yalnızca bir eşofman vardı. Bedenini sergilemek konusunda cömertti. Yanıma oturacağını sansam da onun tercihi karşımdaki koltuk oldu. İki kişilik koltuğa devrilerek rahat bir pozisyon aldı ve bacaklarını iki yana ayırarak, gevşeyen boynunu iki yana doğru kütletti. Onu izlerken nefes almayı unuttuğumu fark ettim ve gözlerimi yumdum. Sessizce sordum. "Su, benim kadar rahatlatıcı mıydı?"

"Herhangi bir şeyin seninle kıyaslanabilir olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi ve hemen sonra şişenin mantarını keskin dişleriyle kaldırarak herhangi bir yere fırlattı. "Esila, kendini bu kadar küçük görmen beni kızdırıyor."

Uykum kaçmıştı, bu gece benimle konuşmaya meyilli görünüyordu. Bu yüzden heyecanımı belli etmemeye çalışarak oturduğum yerde doğruldum ve bağdaş kurarak ellerimi kucağımda birleştirdim. Başını hafifçe yana doğru bükmüş, içinde kehribar renginde sıvı bulunan şişenin ağzını dudaklarıyla kavramıştı. Gözleri muzip bir şekilde parlıyordu, heyecanımı seviyordu. Geceyi sırtıma alarak saçlarımın bir tutamıyla oynarken, "Hım," dedim içim içime sığmazken. "Öyle mi yapıyorum?"

"Cilvelenme hemen."

Kirpiklerimin altından onu süzerken, sarf ettiği alaylı cümleyi duymazdan geldim. Gülüşümü toparlarken, "Sana birkaç şey sormak istiyorum," dedim, karşı çıkmamasını umarak. "Geçmişten ve gelecekten..."

Abajurun loş ışığı yüzünün sağ tarafını gölgelemişti. Parlak bir elmas gibi görünüyordu ve bunda yanık teninin desteği büyüktü. Kaşları belli belirsiz çatıldığında onaylamamasından korktum ama beni yanılttı. Sehpaya doğru eğilirken, "Senin olmadığın bir geçmişi siklemiyorum," dedi terbiyesiz bir şekilde. "Geleceğimle de çok ilgilenmiyorum aslında. Yanımdasın, alık alık bana bakıyorsun..." İç çekti. "Siktir! Sanırım önümüzdeki bir elli yıl seni böyle izleyebilirim."

"Yine de gelecekle ilgili planların vardır," dedim üsteleyerek. "Bana bahsetsene."

Kehribar renkli sıvıdan çok az bir miktarı yanında getirdiği kadehe aktardı ve kemikli parmaklarıyla o kadehi önüme doğru ittirdi. "Tadına bak."

Usluca kafamı sallarken, "Hadi," dedim tatlı bir ısrarla. "Bana kafanın içindekilerden bahset Asrın. Ne yapmak istediğini söyle. Yapmayı isteyip de yapamadığın şeylerden bahset. Ya da geçmişten konuşalım." Dikkatle baktım gözlerine. "Benden önceki seni merak ediyorum."

"Senden önceki ben..." dedi düşünceli bir sesle, gözlerindeki perde geçmişle gölgelendi. "Ne çok eksikmişim. Tamamlanana kadar fark etmemiştim eksik olduğumu."

Göğsüm müydü tökezleyen, kalbim miydi göğsümü ittiren? Titrek nefesler aldım, hayranlıkla fısıldadım. "Senin için bu kadar fazla sıfata mı sahibim?"

Hayretle baktı. "Bunu nasıl sorarsın Esila? Ölüyorum ya sana..."

"Benim için yaşa," dedim incecik, sonumu gözlerinde görerek. "Ben öyle yapacağım."

"Aferin Sarışın'ıma."

"Sorayım o zaman," dedim heyecanlı bir şekilde. "Sormak istediklerimi?"

"Çok istiyorsan, elbette sor."

"Gelecekle ilgili ne düşünüyorsun? Ne planların var? Kafanın içini merak ediyorum."

Gözleri yavaşça bana doğru ittiği kadehe düştüğünde onu içmemi istediğini anlayarak kadehe uzandım. "Düşündüğüm her şeyi eyleme dökmüyorum," diye açıkladı mekanik bir sesle. "Ben fevri bir adamım. Sinirliyim, haydudum. Bir şeyi ilk önce duygusal olarak ele alıyorum ve bir mantığa oturtmak için kendime izin veriyorum. Yapacağım her şeyin bizi aydınlığa taşıması lazım..." Islanan dudaklarıma kaşlarını çatarak baktı. "Niko'yu hayatımızdan tamamen çıkarmak, sana güvenli bir hayat vaat etmek için zaman kolluyorum."

"Peki... O adamlara ne oldu? Yani bana eziyet eden o adamlara?"

Gözleri, işkence görmüş gibi korku ve öfkeyle parladı. "Polisler benden önce yakalamışlar, okulun güvenlik kaydı sayesinde."

Çok rahatlamıştım, o adamları bulup hayatını riske atmasından korkmuştum. Rahatça ellerimi ovuştururken,

sormak istediğim tüm soruları sormaya devam ettim. "Peki, hâlâ sakinleştirici almaya devam ediyor musun?"

Cevabı dürüsttü. "Daha az alıyorum. Çok aşırı gergin olmadığım sürece uzak duruyorum."

"Alma," dedim yalvarırcasına. "Gergin olduğunda ben sana yardımcı oluyorum. Bir ilaca bağlı olma ihtimalin bile canımı yakıyor Asrın."

"Sarışın'ım..." Oturduğu koltukta, dizleri sehpaya çarpana kadar yaklaştı ve elimi sıkıca kavradı. Yanıyordu, her an olduğu gibi. "Onlara bağlı değilim. Sana anlatmıştım, seni kırmaya meyilli bir adamım ve bunu yapmak istemiyorum. Bu yüzden alıyorum. Kendim için değil, senin için."

Omzumu silktim. "Onları almandansa beni incitmeni tercih ederim."

"Al işte!" Beni, gözleriyle azarladı. "Aptalsın."

Elimi bırakarak koltukta tekrar eski pozisyonunu aldığında, gözlerimi kaçırarak onu geçiştirdim. Ne yapayım, ilaç almasını istemiyordum. Kendimi, onun için bu kadar feda etmeme kızıyordu fakat elimde değildi ki... İçki şişesini ağzına yaslayarak uzun yudumlar aldı, birkaç damla dudaklarının arasından sıyrılmış ve çenesi doğrultusunda akarak boynunun çevresine dağılmıştı.

"Bir şey daha sormak istiyorum," dedim, tereddütlü bir sesle. Bu tereddüdümü fark etti ve kaşlarını çatarak konuşmam için beni teşvik etti.

"Sor..."

"Asıl soyadın ne?"

Sormuştum. Evet, aylardır merak ettiğim bu soruyu sorabilmiştim. Şişeyi kaldırmakta olan eli duraksadı, parmakları o şişeyi daha sıkı sardığında merakla dudaklarımı dişledim.

"Karavaris." Sesi sabit ve gergindi. "Gerçek soy ismim Karavaris."

Ne demişti öyle? Nasıl olurdu? Bu saçmaydı. Asrın üvey evlatları ve Aslan Bey'in soy ismini sonradan almıştı. Değil mi?

Şaşkınlıktan büyüyen gözlerim hızla onun gözlerine çıktığında, tahmin etmiştim manzara ile karşılaştım. Ruhunun içinden dökülen benzini gözlerine akıtmış ve kirpik uçlarında yanan kibrit çöpleriyle tutuşturmuştu. Şişeyi, sehpanın üzerine sertçe bıraktı. "O soyadı sonuna kadar benim," dedi sertçe ve sormama gerek bile kalmadan devam etti. "Asıl Karavaris benim. Onlar, dedemin kardeşinin üvey çocuklarıydı. O şekilde bizim soyadımıza kavuştular ve şimdi benim olanla beni tehdit ediyorlar!"

Kafam allak bullak olmuştu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Daha açıklayıcı olur musun?" dedim şaşkınlıkla. "İnan, anlayamıyorum Asrın."

İki eliyle ense kökünü ovalayarak sıkıntılı nefesler verdi. Yanak kasları seğiriyordu. "Dedemin kardeşinin," dedi buz gibi bir sesle. "Çocuğu olmuyormuş. Bu yüzden Aslan ve Sait'i yetimhaneden almışlar, doğal olarak soyadlarını vermişler. Sanırım kardeşi dedeme göre daha zenginmiş, bu mal varlığı falan hep bizimmiş bir yerde... Dedemin kardeşi öldükten sonra bunlar işleri de Karavaris adını da büyütmüşler. O yüzden o parayı yiyorum, çünkü biliyorum ki o paranın kökü benim köküme dayanıyor."

Evet, daha iyi anlamıştım ama hâlâ sindirmiş değildim. Birkaç dakika hem ona hem de kendime izin verdim. Her şey şimdi daha aydınlıktı. Asrın bu yüzden ismini gururla kullanıyor, parayı insafsızca yiyordu. Zihnimin hep gerisindeydi aslında bu sorular, öz soyadını neden kullanmadığını hep merak etmiştim. Gözlerimi ovuşturarak dalgınlığına bakarken, "Asrın," dedim usulca.

"Hım?"

Yanındaki boşluğa baktım. "Yanına geleyim mi?"

Gülümsedi. "Fırla."

Büyük bir hızla doğrularak yanına uçtuğumda eli bileğimi kavradı ve beni dizinin üstündeki boşluğa yerleştirdi. Yan bir şekilde kucağındaki yerimi aldığımda, eteği sıyrılan bacaklarım iki yana ayrılan bacakları arasına sıkıştı. Kollarımı boynuna sararak yanağımı saçları arasına gömdüm ve huzurlu bir nefes verdim. "Rahat mısın?" diye sordum, o geriye doğru yaklaşarak bizim için pozisyon alırken. "Sıcacıksın. Anında ısıttın."

Elleri belimi sardı, parmakları bel çukurumun üstündeydi. "Sen soğuksun diye sıcak yaratıldığımı düşünüyorum," dedi, onu sakinleştirmeyi başardığım için sevindim. "Bu bile birbirimiz için yaratıldığımızın kanıtı. Kimse beni aksine inandıramaz."

Burnumu yumuşak, dolgun saçlarında gezdirirken, "Sana söylemek istediğim bir şey daha var," dedim kararsız bir şekilde. "Aslında buna karşı çıkmayacağını biliyorum ama..."

Burnunu çeneme yaslayarak dudaklarımdan bıraktığım kelimeleri yutarken, "Dökül," dedi esrarengiz bir sesle. "Ne var aklında bebeğim?"

Kızaran yanaklarımı gizleyerek bir kedi gibi ona biraz daha sırnaştım, anlayışla beni benimsedi. "Hani, çocukluğumuz pek de iyi geçmedi ya," dedim açıklamak için kelimelerimi toparlarken. "Bu yüzden sanki tüm çocuklar mutsuz gibi hissediyorum ve çocukların en ufak şeyle mutlu olabileceğini biliyorum."

Dudaklarını çenemde gezdirdi. "Hım, devam et."

Huylanarak kafasını ittirmeye çalışırken, parmak boğumlarımda hissettiğim nabzının düştüğünü fark ettim. "Yani şöyle ki; senin çok paran var. Bir yetiştirme yurduna bir miktar bağış yapsak. Ya da oyuncak olup onlara götürsek biraz mutlu edebiliriz herhalde. İçimden geldi. Tabii senin paran, istemezsen yapamayız ama bence yapmalıyız."

Duraksadı. Tedirgindim, çünkü ilk kez aramızda böyle bir konuşma geçmişti. Ne tepki verirdi? Parmakları saçlarıma asıldı ve başımı arkaya doğru yatırarak gözlerini gözlerime kilitledi. Şimdi sıcak nefesi aralıklı dudaklarıma çarpıyor, benim hücrelerimi ayağa kaldırıyordu. Gözlerine bakmam için ısrarcıydı ve gözleri ekmeğini kabullenmiş bir fırın gibi sıcak, bir söğüt ağacının gölgesi kadar korunaklıydı. "Bu fikrin hoşuma gitmediğini söyleyemem," dedi, saç diplerimi okşamaya başlarken. "Hatta bunu düzenli bir şekilde yapalım?"

Hevesle sordum. "Nasıl?"

"Yani," dedi açıklayıcı bir şekilde. "Her ay düzenli bir şekilde para kazanıyorum, mekân iyi işliyor malum. Kazandığımız paranın bir kısmını yetiştirme yurduna verebiliriz..." Gözkapakları hafifçe gözlerinin üstüne düştü. "Sen de arada bir oyuncak alır, götürürsün. Benden korkacaklarına eminim, çünkü pek gülümseyemiyorum."

Kucağında erimeye devam ederken, "Beraber yapalım istedim," dedim, titreyen dudaklarımı ağzıma yuvarladım. "Onları mutlu etmek bize de iyi gelecek, biliyorum."

Gözlerimizi, hissetmiş gibi yeniden aynı anda araladığımızda, kirpiklerimiz yavaşça birbirine sürttü. İkimizin de dudaklarını ısrarla çekiştiren bir tebessüm vardı ama gözlerimizin içindeki kuvvetli his, o tebessümden daha kışkırtıcı ve sıcaktı. Bakışları dudaklarıma indi, aynı anda mideme saplanan bıçakların karnımı doğradığını hissettim. Yaklaştı, yarım solukluk mesafeyi de aştı ve dudağı üst dudağımı usulca ağzının içine aldı.

Ağzı, illegal bir suçtu.

Beni içine düşürüyordu.

Ağzının içinde erimeye başladığım ilk anda inleyerek saçlarına asıldım ve üzerinde hâkimiyet kazandım. Fakat öpüşmemizi derinleştirmek istemiyordu, bu yüzden dilini

kullanmadı ve yalnızca dudağımı öptü. Alkol kokusunu alıyordum, öptükçe kalbimden oluyordum ama katlanabilirdim onun uğruna.

Soluğu dudaklarımı alazlıyordu.

Koltukta geriye doğru kayarak sırtını geniş yüzeyle buluşturdu ve yatar pozisyon alarak beni üstüne çekti. İkimiz de şimdi bacaklarımızı ileriye doğru uzatmış, yatıyorduk. Başım çenesinin altındaki boşluktaydı ve ellerim ince belini çerçeveleyerek onu bırakmama yeminini kutsuyordu. Gırtlağından yükselen sert yutkunuşu kulağıma çarparken, "Aptal," dedi, adeta inleyerek. "Kaç kişinin hakkını çaldın da bu kadar güzelsin?"

Güler gibi oldum. Aynı şeyi onun için düşündüğümü söylesem bana inanır mıydı? İnanırdı ama ben söylememeyi seçtim. Başımı omzuna öyle sıkı gömdüm ki, derisinin altına erişerek içine doğru akışkan bir hâl alacağım sandım. Evet, dünya burasıydı ve bütün dünyanın toplanarak bana vaat edebileceği hiçbir şey zerre umurumda değildi. Gözlerimi yumarken, "Geceler iyi," dedim, yumuşak bir fısıltıyla. "Yüreğim Asrın."

Sakallarının arasında filizlenen soğuk ama içten gülüşünü hissettim. Parmaklarıma, mısra gibi dökmek istedim o gülüşü. "Geceler iyi," dedi, daha mahmur bir sesle. "Asrın'ın Esila'sı."

Asrın'ın Esila'sı...

Ya da Esila'nın Asrın'ı...

Fakat her şekilde bir yanma meselesi.

*

Asrın'ın telefonu, komodin üstünde ısrarla çalıyordu.

Onun uykuları hafif ve tetikteydi, bu yüzden ben birkaç saniye boyunca ne yapacağımı bilemeyerek telefona

bakınırken, Asrın irkilerek uyanmış ve üstümde yükselerek komodine uzanmıştı. Gece yarısı odamıza gelmiştik daha rahat uyumak için. İçten içe onu bu saatte arayarak uyku sunu bölen o kişiye gıcık olarak suratımı astım. Saçlarımı okşayarak telefonu kulağına yasladı. Uyku mahmurluğu ile tarazlanmış sesini duydum. "Cenk, umarım bu saatte araman için geçerli bir sebebin vardır. Aksi halde..." Bir anda kasıldı, cümlesini tamamlamadan sustu ve karşı tarafı dinledi. Saçlarımı özenle okşayan parmakları hareket etmeyi kesmişti. Alnımdaki dudakları tek bir çizgi halinde gerildi. "Onun üstüne bir çizik dahi atarsanız sizi harcarım!"

Ne? Bu cümle ne çağrıştırmalıydı? Kaskatı olmuş, bir anda yanımdan kalkıp ayağa dikilmişti. Sırtı bana dönüktü, bir eli yanına düşmüş, parmakları yumruk olmuştu. Bilinçsizce yatakta toplandım, midem kasılmaya başlamıştı. "Adres ver," diye emretti, sesi bir çeşit kükremeydi. "Sıktığımın adresini dökül ibne! O telefonu kapatma, Cenk'i telefona vermeden sana inanma..." durdu, telefon ekranına bakarak hırladı... "Kapatma demiştim."

Kalbim hissetti, kötü bir şey olmuştu. Ellerimi ağzıma götürerek korkulu gözlerle sırtını izledim. "Asrın, neler oluyor?"

"Sıçtığımın sorumsuz veledi," diye haykırdı iri ellerini kuzguni saçlarının arasından geçirerek telaşımın kıvamını arttırırken. "Onun peşine koruma takmıştım. O korumaları atlatmaması gerektiğini, hepimizin tehlikede olduğunu söylemiştim!" Ayağının önündeki kıyafet birikintisini tekmeleyerek inledi. "Sikerim böyle işi, tüm planlarımı alt üst etti."

Panikledim. "Başı belada mı?"

"Kaçırmışlar!"

Hissettiğim tüm kalp kasılmalarını açıklayan kelime işte buydu. Cenk'i kaçırmışlardı, Asrın'ı Cenk'in telefonundan

arayarak bir şeyler için tehdit etmişlerdi. Omuzlarım çaresizlikle indi. "Neden? Kim? Niko mu?"

Elleri ensesinde birleşmişti, pili bitmiş bir robot gibi kesmişti hareket etmeyi ve düşünüyordu. "Adamları," dedi kuru, boş bir sesle. "Niko'yu benden alabilmek için kaçırdılar."

Benden sakladığı gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarptığında öylece bakakaldım. Niko, elinde miydi? Ne zamandan beri? Nasıl? Gizlemişti, haberim dahi yoktu ve şimdi adamları Niko'yu alabilmek için Cenk'i almıştı. Ah, bunlar bir anda çok fazlaydı. Suçlarcasına konuştum. "Benden gizledin?"

"Bir şeyleri gizlemek konusunda senin eline su dökemem!"

Ben daha bu cümleyi hazmedemeden, Asrın hareketlendi ve seri bir şekilde dolaba yürüdü. Kapakları, kırarcasına açtı ve rafları kurcalayarak kendine bir tişört ile bordo renkli kapüşonlu seçti. Yerdeki kemerine uzandı, kemerin tokası çınladı evin içinde. Yatağın ortasında, boğazıma bıraktığı yumrularla otururken, pantolonunu giydi. "Hazırlan," dedi, bir deri cekete uzanırken. "Hareketini kısıtlamayacak şeyler giy."

Bir bez bebek misali yerimden kalkarak titreyen bacaklarla dolaba yürüdüm. Asrın, onu muhtemelen ben hastaneye kaldırıldıktan sonra bulup alıkoymuştu ve bu yüzden de daha rahattı. Nasıl yapmıştı, Niko gibi bir adamı... Telefonunu çıkarmış, Cenk'in izini kaybettikleri için korumaları azarlıyordu. Aslında azarlamaktan fazlasını yapıyordu. Cenk için çok fazla endişelenmiştim, bu endişe elimi ayağımı buza çevirmişti.

"Çabuk hareket et."

Deli gibi kafamı sallayarak titreyen ellerimle bir tişört ile siyah pantolona uzandım. Onları giyerken oldukça beceriksizdim, Asrın başka birilerini daha aramıştı ama

kulaklarım uğuldadığı için onu duyamıyordum. Pantolonumun düğmesini kapatarak askıdaki deri ceketimi üstüme geçirdim, Asrın'ın edepsiz küfürleri beni yerimden sıçratıyordu. Dolabın kapağını kapatacağım sırada, "Silahım," dedi, yeşil gözlerini omzunun üstünden bana dikerek. "Dolapta, kıyafetleri..."

"Biliyorum," dedim hafızamda bir anı canlanırken. Eğilip çamaşır dolabımdaki ruhsatlı silahı aldım.

Asrın komodin üstündeki cüzdanını cebine yerleştirirken, pufun önünde diz çökerek Pati'nin üstüne yumuşak bir polar örttüm. "Uyu oğlum, kısa sürede döneceğim. Kardeşimi aldıktan sonra geri geleceğim."

"Yanıma gel."

Onu öperek diz çöktüğüm yerden kalktım. Titriyordum. Cenk için çok endişeliydim, biliyordum ki Niko elimizde olduğu için ona zarar veremezlerdi ama hırpalayabilirlerdi. Onu yaralı bereli bir yüzle düşündüğümde avuçlarım birer yumruk halini aldı. Hayır, hayır...

Asrın elimi yakalayarak beni çekiştirmeye başladığında ona karşı çıkmadan peşinde sürüklendim. Fakat sinirliydim, benden gizlediği için... Silah belimdeydi, tenime uyguladığı o yabancı baskı rahatsız ediciydi. Koridoru adeta koşarak geçtikten sonra dışarıya çıktık, gergindi ve gözü dönmüştü. Cenk'i nasıl geri alacaktı? Niko'yu verecek olmak onu mahvediyordu. Yenildiğini hissediyordu şüphesiz. "Cenk'i aldığımda hatırlat, günde üç öğün döveceğim o sorumsuzu."

Evin önüne park ettiği arabaya yerleştiğimizde ikimiz de burnumuzdan soluyorduk. Sokak karanlık ve ıssızdı. Arabanın ışığını yaktı, ısıtıcıyı sırf benim için açtı, motorun gürültüsü kulağımda yankılanırken ellerimi kucağıma bırakarak endişeyle parmaklarımı ovaladım. Sabırsızdım, tahammülsüzdüm ve bir an önce Cenk'in iyi olduğunu

görmek istiyordum. Sağ salim. Dahası ben böyle hissediyorsam Asrın nasıl hissediyordu? İfadelerini saklamayı bildiği için ne hissettiğini çözemiyordum. Görebildiğim tek şey öfkesi ve sinir harbiydi.

Lavin, araba yolculuğumuz sırasında ikimizi de birkaç kez aramıştı, Cenk'e ulaşamadığı için bizi arıyor olmalıydı. O telefonu açmadım, Asrın da açmadı. Sanırım Lavin'e bir şeyler açıklayacak kadar iyi değildi, onu anlıyordum. Gergin, sessiz hatta telaşlı bir yolculuk geçirmiştik. Boğulur gibi olmuştum, ne zaman telaşlansam kelimeleri bir araya getiremiyordum. "Ona zarar vermeyeceklerini biliyorsun bebeğim," dedi dipsiz bir karanlığı vaat eden sokağa girdiğimizde. "Cenk şimdi onlarla dalga geçiyordur, biliyorsun insanı bıktırır. Kendini kasma."

Evet, haklıydı. Söylediklerine her zaman kanmıştım, yine kanarak rahatladım ve kafamı salladım. "Onu hırpalamışlar mıdır?"

"Bence Cenk, onları o saçma esprileriyle hırpalamıştır."

Şüphem yoktu, Cenk asla susmayan bir adamdı sonuçta. Şakağımı cama yaslayarak düşüncelerimi akıtırken, yine ürkütücü bir sessizliğe büründük.

Yabancı, tenha sokaklardan geçtik. Araba zamanla şehrin tekinsiz mahallelerine yol almıştı. Asrın'ın silahı hâlâ belimdeydi, indiğimizde ona vermeyi aklıma kazıyarak girdiğimiz sokağa baktım. Yavaşladık. Asrın, Range Rover'ı yıkık ve harabe binaların bulunduğu bir sokak kenarına park etti. Hiç beklemeden arabadan indi, ben de kendimi dışarıya attım. Yanıma geldikten sonra etrafı süzdü; kimseler yoktu. Eliyle soğuktan buz kesmiş elimi yakalayarak bedenlerimizi birbirine yaslarken, "Niko burada," dedi katı bir sesle. "İçeride ölü gibi yatıyor. Etrafa güvenmiyorum, benimle birlikte içeriye gireceksin ama onu görmek zorunda değilsin. Gözümün önünde ol yeter, zaten baygın. Alıp arabaya taşıyacağım."

Ürpererek ona sırnaştım. "Onu yalnız mı bıraktın?"

"Timuçin, burada."

Tısladım. "Timuçin dahi biliyor, Esila bilmiyor!"

Bana ters ters bakarak bir adım önüme geçti ve kendini bana siper etti. Yürüdüğümüz depoya baktım. Geniş, yuksek ve dökuntü bir yerdi. Tek depremde yerle bir olacağı belliydi, kapısı siyah ve demirdi. Asrın son bir kez daha sokağı gözetledikten sonra siyah spor ayakkabısının ucuyla kapıyı ittirdi.

İçerisi beklediğimin aksine aydınlıktı.

Niko yerde sürünüyordu.

Gözlerimin ilk onu görmüş olması, kasılan midemi tetiklemiş ve öğürme isteğimi güç bela bastırmıştım. Bir tecavüzcüyle aynı ortamda olmak... İğreniyordum. Bakışlarımı kaçırdığımda eski, yüzü yırtılmış bir koltuğun üstünde oturmuş, şaşkınca bize bakan Timuçin'i gördüm. Bir teneke kutunun içinde odunlar yanıyordu, eldiven geçirdiği ellerini o ateşin üstüne uzatmış, ısıtıyordu. "Hoş geldiniz."

Asrın onu başıyla selamladıktan sonra hiçbir şey demeden Niko'ya yaklaştı. Timuçin'de onu takip etti. Niko perişan haldeydi, günlerdir burada olduğu belliydi. Gözleri baygındı, kıyafetleri kirli. Yüzünde darp izleri vardı, Asrın ona zarar vermişti. Timuçin ile birlikte Niko'yu kaldırıp dışarıya çıkardılar ve arabaya taşıdılar. Koşar adımlarla onları takip ettim. Hislerim ve düşüncelerim bir avuç cam yığını gibi içime batarak beni keserken, sarsakça arabaya yanaştım. Asrın Niko'yu adeta döverek bagaja yerleştirmişti bile. Onu arka koltuğa oturtacak değildi.

Kendimi daima oturduğum yere atarak Niko'nun yüzünü gözümün önünden silmeye çalıştım. Asrın bagajı kapatıp Timuçin'e bir şeyler söyledikten sonra arabaya bindi. Kafasını arkaya yasladı, parmakları direksiyonu sıkıca kavradı ve gözlerini yumdu. Soluk soluğa kalmıştı, Niko'yu görmek

ona asla iyi gelmiyordu. Arabanın tavan lambasından süzülen ışık hüzünle gerilmiş olan yanaklarıma yayılırken, bir elimi dizine yerleştirdim ve koltuğumda kayarak kirpiklerimin atından ona baktım. "Kendini kasma," dedim, ona kızgındım ama bu ayrı bir meseleydi. "O pisliğin seni incitebilmesine dayanamıyorum."

Kaşlarını çatarak bunu reddetti, fakat sessiz kaldı. Biraz daha yanaştım, parmaklarım dizinden yüzeysel bir istikamette, yukarıya tırmandı. Gözkapakları mor lekelerle gölgelenmişti. "Cenk için çok endişeleniyorum."

"Kardeşimi sağ salim geri alacağız."

Birbirimizi yatıştırdıktan sonra kendi koltuğuma yaslandım ama bir elim hâlâ Asrın'ın dizindeydi. Motoru çalıştırdı. Susuyorduk. Niko'nun bagajda olması rahatsız edici bir detaydı ama bunu belli ederek sevgilimi biraz daha germedim. Şapkamın siperinin altından karanlık sokakları izledim, saat gecenin ikisine geliyordu. Asrın gideceği yeri biliyordu. Lavin, Bora ve Almila yol üzerinde bizi birkaç kez aramışlardı; onları endişelendirdiğimi bilsem de Cenk'i sağ salim almadan telefonlarına çıkmak istemiyordum.

Endişe boğazıma dayanmış bir bıçak gibi beni tehdit ediyordu, kötü bir haber alsam o bıçak boğazımı delecekti sanki. Cenk iyiydi, buna emindim ama bizi tam olarak neyin beklediğini bilmemek boğucuydu. Yarım saatlik bir yolculuğun sonunda araba yine dağınık ve terk edilmiş gibi duran yıkıntı bir binanın önünde durduğunda, yüzümü ovaladım. Mekân bir depoydu, dışarıda birkaç takım elbiseli koruma vardı ve geleceğimizi bildikleri için tedbirliydiler. Asrın da önce cama bakarak onları gördüğünde, "Korkaklar," dedi aşağılayarak. Durum değerlendirmesi yaparak etrafı süzdü. "Benimle geleceksin. Kelepçe olsaydı seni tam şu an bana kelepçelerdim, bunu yapardım çünkü herkes seni bana karşı kullanmaya bayılıyor! Yanımdan ayrılma, bu iti vererek Cenk'i alacağım."

Başımı sallayarak ona güven verdim. "Niko'yu geri vermek seni sinirlendiriyor," dedim üzüntüyle. "Onu... Öldürecek miydin?"

Cevabını bildiğim halde korktuğum o soruyu yanıtsız bırakarak ceketimin fermuarını çekti. "Şapkanı çıkarma, olabildiğince görünmez ol. Olay istemiyorum, Cenk'i alıp çıkacağız. Niko'yu vereceğim ama geri almak için... Yakın zamanda Niko davası tamamen kapanacak."

Bu beni korkutuyordu. Güçlükle yutkundum. "O dava kapanırken birileri zarar görecek mi?"

"Sen asla zarar görmeyeceksin."

Sen? Ya sen Asrın?

Kendimden çok onun için korktuğumu söylemek yerine dudaklarımı sertçe dişleyerek kelimelerimi yuttum. Onunla aynı anda hareket ederek dışarıya çıktım. Asrın seri bir şekilde yanıma yürüyerek beni kendiyle beraber mekâna doğru çekiştirdi, bu sırada bizi gören adamlar birbirlerine bakmaya başladılar. Biri demir, hacimli kapıyı açarak içeriye doğru, "Geldiler," diyerek seslendi kabaca. Bize döndü. "Patronu getirmediniz mi yoksa?"

Asrın önümde olduğu için sadece onun omzunun üstünden görebiliyordum kapı önündeki koşuşturmacayı. Asrın yürümeyi kesti, tavrından asla ödün vermeden doğrudan adamları süzdü. "Cenk'i bırakın, gelsin. Vereceğim Niko'yu, sorun istemiyorum."

Adamlar bakışarak kıs kıs güldü. "Tabii, yürüyebilse gel..."

"Sikerim ıstırabını!" Asrın ileriye atılacak oldu ama ceketinin uçlarından çekiştirerek onu uyardığımda durdu. "Üstünde tek çizik bulmayacağım demiştim, duyuyor musunuz? Hemen buraya geliyor."

Adamlardan, pala bıyıklı ve iriyarı olanı bize doğru bir adım attı, temkinli ve dikkatliydiler. "Patron nerede?"

Asrın ciddiyetle cevapladı. "Sikimde, görmek ister misin?"

Adam ağzını açacak oldu ama demir kapı gürültüyle aralandığında, ben dâhil hepimizin bakışları o tarafa döndü. İriyarı, cüsseli bir adam ağır adımlarla kapıdan çıktı. Cenk de adamın peşinden geldi, elleri arkasından bağlanmıştı. Gözbebeklerim büyüdü, kalbimdeki kasılma bir an gevşedi ve sonrasında çok daha fazla şiddetle kasıldı. Oradaydı, sağdı ama iyi değildi.

Asrın da nefesini tutmuş, Cenk'e odaklanmıştı. Burada olduğumuzu bilmesine rağmen bize bakmıyordu... Asrın ona doğru temkinli bir adım attı. "Koçum? İyi misin?"

Cenk cevap vermedi. Adam tıpkı Asrın'ın önüme siper olduğu gibi kendini Cenk'in önüne siper ederek onu görmemize engel oldu. Bu Asrın'ın bir korunma mekanizması geliştirerek sinirini adamlara yöneltmesine sebep oldu. Cenk'in sessizliği benim gibi onu da endişelendirmişti. "Uyuşturdunuz mu lan çocuğu?" dedi Asrın, bol tehdit barındıran sesiyle. "Çekil önümden de göreyim çocuğu."

Adam, karanlık ve tenha çevreyi izledi koyu gözlerinin üstünde biriken kirpiklerinin altından. "Patron nerede?"

Tam o sırada hiç beklemediğimiz bir yerden tok bir ses yükseldiğinde, Asrın sakallarını şakağıma sürterek dönmüştü omzunun üstünden arkaya. Ses arabadan gelmişti, Niko ayılmış ve bagajı yumruklamaya başlamıştı. Adamlar ilk önce buna anlam veremese de birkaç saniye sonrasından Niko'nun o bagajda olduğunu fark ettiler. Karşımızdaki adam bıyık altından sırıttı. "Kaçırdığın adamı sorumsuz arkadaşın yüzünden geriye getirmek seni incitmiş olmalı Karavaris?"

Asrın, adamların arabasına yönelmesini izlerken, "Paralı bir köpek olmak kadar incitmiyor," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Sahi, paralı köpek olmak sana ne kadar kazandırıyor? Kaybettiğin kişiliğinden fazlasını mı kazanıyorsun?"

Asrın, birini fiilen ve ruhsal olarak incitmekte usta bir adamdı. Karşımızdaki adamın sinirden mosmor kesildiğine emindim ama Asrın'ın o cümlelerinden daha iyi cümleler kuramayacağı için sustu. Asrın arabasından çıkarılan Niko'yu izlerken, dudaklarının kenarında kibirli ve aşağılayan bir tebessüm belirdi. Yanak kasları seğiriyordu. "Dövmemek için direniyorum," dedi yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. "Az daha durursak tüm enerjimi üstlerinde boşaltacağım."

Seğiren yanağını okşadım. "Sadece gidelim. Cenk'i alıp gidelim."

Takım elbiseli izbandutlar ayılan Niko'yu bagajdan çıkardıklarında, Asrın başımı boynuna yaslayarak beni gizledi. Görebildiğim tek şey boyun çevresiydi. Niko'yu göremiyordum ama küfürler ettiğini, bir taraftan da böbürlenerek zafer gösterisi yaptığını anladım. Adamların keyifli gülüşlerini duyuyordum, Asrın'ın mücadele ettiği bu adamlara karşı eksik hissettiğini bilmek onu göğsüme yatırma isteğimi tetikliyordu. Ah, sinirden çatlayacaktı.

"Bırakın o küçük piçi..." dediğini duydum Niko'nun, sesinden buram buram dökülüyordu zafer kahkahaları. "Gitsinler. Veletler, benimle başa çıkabileceklerini sanıyorlar, görüyor musun Necmi?"

Necmi denen adam pis pis güldü. "Hata etmişler patron."

Bize doğru yaklaşan ayak seslerini duydum, bir an Niko olduğunu sansam da Asrın'ın bir nebze gevşediğini gördüğümde Cenk olduğunu anladım. Bu yüzden başımı heyecanla yukarıya kaldırarak bize doğru yürüyen arkadaşıma baktım. Yüzü önüne eğilmişti, adımları dik ama kendisi bir tuhaftı; sanki mahcuptu. Adamların hepsi kapıya doğru yürüyordu, kirli zaferleri yüzlerindeydi ve midemi bulandırıyordu.

Asrın beni kendinden ayırmadı ama hafifçe uzaklaşarak Cenk'in koluna asıldı ve onu kendine çekerek eliyle

vücudunu kontrol etti. Ona sarılmak, iyi olduğunu hissetmek istiyordum. Asrın eliyle Cenk'in göğsünü yoklarken, "Hasar var mı?" dedi, bir elini ensesine yerleştirerek onu kendine biraz daha çekti. Cenk ısrarla ona bakmıyordu, Asrın üsteledi. "Fiske vurdularsa sana, söyle buradayken alayım öcünü."

Boğazımda düğümlenen korkuyla doğrudan Cenk'in önüne eğdiği yüzüne bakmaya çalışırken, Asrın hareketlendi ve ikimizin de kollarından çekiştirerek bizi arabaya sürükledi. Niko ve adamları siyah demir kapının önünde birikmiş alaylı zafer kahkahalarını taşırıyorlardı ağızlarından. Hepsinin yüzüne kusmak istiyordum. Asrın arka kapıyı açarak ikimizi de içeriye ittirdiğinde onun öfkesinin bilincinde olduğumuz için uslu davrandık ve açtığı kapıdan içeriye girerek yan yana deri koltuklara yerleştik. Kapı gürültüyle kapanmadan hemen önceyse adamların ellerinden destek alarak yürümekte olan Niko'nun dudaklarından, göğsümü hedef olan o kelimeler taştı. "Bunun hesabını soracağım sizi veletler... Beni yerlerde süründürmenin hesabını soracağım Asrın. Duy beni!" Kahkahalarının arasından döküldü son kelimeleri. "Sizi öyle bir arafta bırakacağım ki bana yaptıkların için pişman olacaksın."

Kapı örtüldüğünde sesler kesildi, fakat ben hiç iyi değildim. Bir un çuvalı gibi çökmüştüm koltuğa, endişemin toprakları altında lavdan bir geçit vardı sanki. Cenk'in başı hâlâ önündeydi, ben şapkamın siperinin altından tedirgin gözlerle onu izlerken, Asrın kapıyı gürültüyle örttü. Ürperdim, adamlar arabayı gözetlemeyi sürdürüyordu.

Asrın adamlarla hiçbir münasebete girmeden kendini şoför koltuğuna attığında, şaşırmıştım; çünkü bu ona göre bir hareket değildi. O, kavgadan, kaostan kaçmazdı. Hiç beklemeden arabayı çalıştırıp zemindeki tozu dumanı havaya kaldırdı. Adamlar bizi göremese de biz onları görüyorduk, Niko'nun dudaklarında genişleyen o sırıtma tüm

adamların dudaklarında vardı; hepsinin içindeki kötülük birbirinin aynısıydı. Leş.

Range Rover mekânın önünden uzaklaşarak Nıko ve adamlarını geride bıraktığında, şapkamı başımdan çıkarıp koltuğa bıraktım. Cenk'e döndüğümde, üstünün toz toprak olduğunu fark ettim. Arabanın tavan lambası onu görmem için bana yardımcı olmuştu. Asrın dikiz aynasından sabırsız gözlerle bizi izlerken, bir elimle Cenk'in omzunu sıvazladım. İrkildi, oturduğu yerde hafifçe sıçrayarak yüzünü yukarıya kaldırdığında göz göze geldik.

Gözleri dolu doluydu.

Ah, içim acımıştı.

"Cenk," dedim, onu böyle görmek benim de gözlerime yaşları toplarken. "Hayır, öyle bakma. Sorun ne? Yaran falan mı var? Canın mı yanıyor? Hastaneye gidebiliriz?"

Telaşımın doğurduğu cümleleri duymuyormuş gibi bana bakmayı sürdürürken, omuzlarının titrediğini gördüm. Korkmuş muydu? Sarsılmış mıydı? Neden ağzını açıp da bizimle paylaşmıyordu hissettiklerini? Beceriksiz bir tebessümle dudaklarımı kıvırmaya çalışırken, "Özür dilerim," dedi ansızın. Başını yeniden eğdi önüne. Dirençsiz, buruk sesinin arasında karıştırdı elini saçlarının arasına. "Çok sorumsuzca davrandım. Hatalıyım, özür dilerim. Korumaları atlatmamalıydım! O herifi geri vermene sebep olduğum için gerçekten bok gibi hissediyorum Asrın..." Kendini suçlamayı sürdürdü. "Ahmaklık ettim! Lütfen affet beni. Ne desen haklısın ama bir anlık hataydı yalnızca."

Asrın torpidoya uzandı, Cenk'in söylediklerinden çok kendi aklındakilerle ilgileniyordu sanki. Torpidodan bir şeyler alarak sertçe örttü ve elini arkaya uzatarak bana verdi. "Esila," dedi, "Kaşı kanıyor geri zekâlının, bak şuna."

"Tamam."

Pansuman pamuğunu ve tentürdiyodu hızlıca alıp Cenk'in kafasını kaldırdım. Asrın dikiz aynasından bizi izlerken homurdandı. "Beceriksizler."

Kaşlarımı çattım. "Ben ne yaptım ya?"

Tüm duygusallığımıza rağmen Cenk ile aynı anda göz devirdik. Onu sağ salim bulabildiğimiz için daha iyiydim ve omuzlarımdan sanki tonlarca yük kalkmıştı. Bir miktar tentürdiyot sürerek ıslattığım pamukla yarılan kaşından akan kanı temizledim. Başka yerinde hasar yoktu ama ben kaşını temizlerken yüzünü buruşturuyordu. "Tentürdiyot yakar," dedim düşünceli bir şekilde. "Sen de onlara vursaydın, şerefsizler resmen kaşını patlatmış! Nasıl oldu, anlatsana?"

Asrın'a bakamadığı için kaçamak gözlerle beni süzdü. "Lavin'le tartışmıştık, biliyorsun, zaman zaman beraber kaldığımız eve gitmedim bu yüzden. Biraz yalnız kalmak istedim ve korumaların sürekli peşimde gezmesinden bıkmıştım..." Sesi kısıktı, Asrın'dan çekindiği belliydi. "Onları bir şekilde atlatarak sahile indim, o sırada gelip aldılar zaten. Piçler, beş kişi gelmişlerdi ve birkaçına direnseм bile en nihayetinde arabaya attılar beni. Kendimdeydim, zarar vermeye götleri yemedi; çünkü Asrın'dan korkuyorlardı."

Kandan kıpkırmızı kesilen pamuğu indirip bir başka pamuğu tentürdiyotla ıslattım ve kaşına yasladım. Çocuk gibi söylendi. "Acıyor ya. Yavaş bastırsana kızım!"

Özür dileyen gözlerle ona bakarak pamuğun baskısını azalttım. "Affedersin, çok mu acıttım ya?"

Üzüldüğümü görerek sırıttı. "Yok ya, o kadar da değil."

Tebessüm ederek cevapsız kaldığımda sızlanmaya devam etti. Kaşı cidden fena yarılmıştı, kanı durdurmak ve yarayı kapamak için baya pamuk harcamıştım. Cenk eliyle yarasını kontrol ederken hissettiği acıyla inledi ve kafasını geriye atarak başını koltuğa yasladı. Kan bulaşan parmaklarımı

ovalayarak cama yanaştım ve kirpiklerimin altından sevdiğim çocuğa baktım. Dikiz aynasından bana bakıyordu, çattığı kaşlarını gördüğümde içimdeki huzursuzluğa rağmen dudaklarımı kıvırarak ona iyi olduğumu göstermek istedim. Bu tebessümü gördüğünde derin bir nefes alarak gözlerini dikiz aynasından ayırdı ve direksiyonu sağa kırarak başka bir caddeye girdi.

Kalan dakikalarda hepimiz kendi içimizdeki meleklerin ve şeytanların dilleriyle uğraşmıştık. Sessiz, sıkıntılı bir yolculuktu. Saat üçe geliyordu, Cenk birkaç kez Asrın'la konuşmak için ağzını aralamış olsa da buna cesaret edememişti, tepkisinden korkuyordu. Haklıydı, korkmalıydı, çünkü Asrın fazla sessizdi. Yarım saat kadar bir vaktin ardından Range Rover sert bir manevrayla birlikte Lavin'in Cenk'le yaşadığı evin sokağına girmişti. Gözlerim apartmandaydı ve dairelerinin ışığı yanıyordu. Lavin evdeydi, kesinlikle ağlıyor olmalıydı. Asrın'dan haber alamadığımı düşününce onu anlıyordum.

Araba durduğunda, Cenk oturduğu yerde dikleşerek benim gibi apartmana, ışığı yanan daireye bakarak gözlerini yumdu. "Onu çok endişelendirmiş olmalıyım. Neler gelmiştir aklına!"

Omzunu sıvazladım. "Çok korkmuştur, Lavin'i anla Cenk. Ve bu kavganıza son verin."

"Deneyeceğim."

Cenk şoför koltuğunda, hareketsizce oturan Asrın'a temkinli, kararsız bir bakış attı. Diyecek bir şeyleri vardı, fakat alacağı tepkiden korkuyordu. Bizi korkutuyordu, insan iletişime girmekten ürküyordu. En nihayetinde Cenk yüzünü düşürerek hüzün dolu gözleriyle bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi, bu teşekkür benden çok Asrın'a yönelikti sanki. "Yukarı çıkayım, Lavin'den birkaç tokat falan yiyeyim. Görüşürüz, kendinize dikkat edin..." Son

anda sırıtır gibi oldu, kısıkça devam etti. "Eşkıyamı benim yerime öpmeyi unutma, vallahi darılırım."

Sırıtarak arabadan inip kapıyı sessizce örttü. Onu izlemek için gözlerimi cama çevirdiğimdeyse, Asrın'ın şofor koltuğunda hareketlendiğini ve kısa bir an içinde kendini dışarıya attığını gördüm. Cenk'le konuşacak olmalıydı, bu beni gevşetmişti; aralarının kötü olması kalbimi ezerdi. İkisi de apartmanın kapısına yürüyerek karşılıklı bir şekilde durdu ve konuşmaya başladıklarında tüm dikkatimi onlara verdim.

Sigara yaktılar; çakmağın kızıl ateşi göz bebeklerimdeki ıslak yüzeyde parladı. Aynı anda içmeye başladılar, sırtlarını kapının pervazına yaslamışlardı ve konuşmadan duruyorlardı. Sözsüz, sessizce. Bir avuç kül yığını zemine dökülerek sigaralarının sonunu getirdiğinde, ikisinin de parmak boğumlarında izmaritten başka bir şey kalmadı.

Az sonra sarıldılar.

Sımsıkı.

Asrın, Cenk'in saçlarını, bir oğlan çocuğunun saçlarını karıştırır gibi karıştırdı.

Bu görüntü karşısında içimde ansızın kabaran şefkate yenik düşerek iç çektim. Ah, onların dostluklarını seviyordum. Az sonra ayrıldıklarında Cenk mahcup bir gülümsemeyle apartmana yöneldi ama Asrın'ın gazabına uğradı. Asrın ayağını uzatarak ona çelme taktığında, Cenk tökezleyerek yere düştü. Gözlerimi devirdim, bir an için endişelenmiş olsam da Cenk'in homurdanarak kalktığını gördüğümde kafamı iki yana salladım. Asrın hafifçe sırıttı, Cenk gözden kaybolana kadar onu izledi ve kısa süre sonra izmaritini fırlatarak arabaya yürüdü.

Çenemi, önümdeki koltuğun başına yaslayarak onun rahatça koltuğuna yerleşmesini izledim, arabaya bıraktığı karamel kokusundan demlenirken, ısıtıcıya uzandı. Doğrusu

üşümüştüm. Parmaklarını direksiyona yerleştirirken, "Uykun gelmiş, uyu," dedi.

Dikiz aynasından yosun yeşili gözlerine iki saniye bakıp koltukta kaydım ve omzumun üzerine uzanarak ellerimi dizlerimin arasına koydum. Ona hâlâ kızgındım, yaşadıkları için üzgün ama benden sakladıkları için kızgındım. Hayatı paylaşmaktan bahsederken aramıza sırlar sokamazdı, bu kabul edilemezdi. Gözlerimi kapattım ve duygularımı ustaca gizledim. Zaten alışkındım.

Sersemlemiştim. Uykuyla uyanıklık arasındaki çizgide bocalıyordum, ne kadar zaman geçtiği ve etrafımda neler olduğuyla ilgili bir fikrim yoktu. Israrcı uyku gözkapaklarıma yüklenmişti ve gözlerimi açsam da etrafın tanımını yapamıyordum. Sıcacık kolların arasındaydım; bu kollar tüm dünyayı unuttuğum kollardı. Hareketlilik vardı, bedenim inip kalkıyordu ve Asrın'ın dudakları saçlarımın arasında geziniyordu. Saç diplerimin arasına bir fısıltı döküldü. "Uyumaya devam et sevgilim."

Bir şeyler saçmalamış olmalıyım ki, kısık gülüşü damgalandı kalp kapakçıklarımın üstünde. Ne dediğimi bilmiyordum, uyku hâlâ devredeydi. Sesler işittim, bir yanıp bir sönen ışıklar, yumuşak bir yüzey... Bedenimin ağırlığı o yumuşak yüzeye bırakıldığında ürpererek bacaklarımı kendime çektim, üstümden çekilen sıcak kolların eksikliğiyle üşümüştüm. Yumuşak bir şeye sarılarak uyku ihtiyacıyla sızlanırken, üstüme örtülen ağırlığı fark ettim. "Döneceğim. Uyuyabilmen için tişörtümü bırakıyorum..." Yüzüme atılan bir kumaş hissettim; kokusu o kumaştan yayıldı burnuma. "Telefonumun şarjı az, merak edip muhakkak arayacaksın; ulaşamazsan endişelenme."

Sarf edilen sözcüklere verebildiğim tek yanıt diri bir açlıkla tişörtü koklamak ve kaldığım yerden uyumaya devam

etmek oldu. Saçımdaki dokunuşun uzaklaştığını fark etmek beni bir an eksik hissettirmiş olsa da alnıma kondurulan buse o eksikliği silmişti. O sıcak buseyi daima şakağımda taşıyacağımı bilerek zihnimin içine süzülen uykunun rehavetine bıraktım kendimi.

Asrın'ın kokusuna vurulan bileklerim yataktan aşağıya sarkarken, duyduğum son ses kapatılan kapının tok sesi oldu.

Karavaris gidiyordu.

Bölüm 7

-Karanlık-

Ertesi gün okulun kütüphanesinde, Asrın'la el eleydik.

Yanından geçtiğimiz bir kitabı açıp gözlerine bakarak okumak istiyordum.

Doğrusu, gözlerine bakarak okuduğum ilk satırlar bunlar olmazdı; gözlerine bakarken aşkımı okumuşluğum vardı. Güneş, bugün diğer günlere göre daha parlak olsa da hava serindi ve omzum, yürürken onun omzuna sürtünüyordu. Beni dersimin çıkışında elimden tutup kütüphaneye sürüklemiş, sanırım yalnız kalmamızı istemişti.

"Son sınavına girecekmişsin. Zaten dönem de bitiyor, son sınava seni ben çalıştıracağım."

Afallayarak ona döndüm. "Sen bana ders mi çalıştıracaksın?"

Dudaklarının iki yanından çekiştiren o tebessüm bilindik serseri tebessümüydü. "Esila, matematiğin berbat."

Homurdandım. "Ben sözelciyim."

"Zeki olan, sayısalcılardır."

"Çalışkan olmak zeki olmaktan daha önemlidir."

Tenha, rafların arasındaki uzun bir masaya yan yana yerleştiğimizde, masanın üstünde test kitapları olduğunu gördüm. Asrın ilk sınıflara ait bir test kitabı ile iki kalemi

aldıktan sonra kalemlerden birini kulağının arkasına yasladı ve diğer kalemi önüme ittirerek yukarıdan bana bakmaya başladı. Üstüme doğru abanmış, bir dizimi iki bacağının arasına kıstırmıştı. Üzerinde, boğazlı kazağıyla kot pantolonu vardı. Ben de kırmızı bir gömlekle, yüksek bel pantolon giyinmiştim. Yakınlığına bakarak yerimde kıpırdandım. Ah, bu pozisyonda nasıl ders çalışacaktık ki?

Test kitabında herhangi bir sayfa açarak sorulara goz atarken, "Girdiğin son sınavdan geçmişsin," dedi sessizce. Sesi takdir doluydu. Sağ ol sevgilim. "Aferin."

"Geçtim tabii. Aslında ders çalışmaya vakit ayırmıyorum ama öğretmenleri dinlemeye çalışıyorum. İşe yaramış olmalı."

"Hım," dedi kadifemsi, esrarengiz bir ses tonuyla. "Ben de geçtim."

Önüme ittirdiği kalemi alarak iki parmağım arasında dengelerken, "Kopya mı çektin?" diye sordum.

"Belki."

Kopya çektiğini sanmıyordum. Hem üniversitede kopya çekmek hiç de basit değildi, geçme notu çok yüksek değildi. Gözlerimi test kitabının açık sayfasında gezdirerek sorulara göz atarken, "Çok az kaldı," dedi ansızın, sesinde bir bekleyiş, bin bir muamma vardı. "Yıl bitsin, alıp gideceğim seni buradan. Kimsesiz bir yere gideceğiz, sadece sen ve ben. Daima gülümseyebileceğin bir yerler olmalı."

Yaz tatili için aklında bir fikir mi vardı? Daima beraber olduğumuz bir yer kulağa öyle güzel geliyordu ki... "Nereye?"

Beni geçiştirdi. "Çöz bakayım şu soruyu."

Ona karşı çıkmadım, fazlası için zorlamayacaktım. İşaret ettiği soruyu okumaya başladığımda, Asrın burnunu saçıma sürterek aşağıya indirdi ve kulağımın arkasını kokladı. Huylandım, tenime taze, canlı bir kefen giydiriyordu

sanki beni kendiyle öldürdükten hemen sonra. Aldırmamaya çalışarak okuduğum soruyu anlamaya ve çözmeye gayret ettim. Nasıl başaracaksam... Hım, acaba tıraş losyonunu neden değiştirmişti? Çok güzel kokuyordu. Güçlükle yutkunduğumda, "Baştan yanlış çözmeye başladın," diyerek ciddiyetle beni uyardı. "Öyle değil, karekökünü al."

Mırıldandım. "Bu benim dersim değil, neden çalışıyorum!"

O ses... Nadir duyduğum o erkeksi kıkırtıyla beni vurması, yaşama ihtimali taşımadığım bir cinayetti. Gülerek öldürüyordu beni. "Ah, Sarışın. Benim ödevlerimi yaparsın diye sana da öğretiyorum."

Gözlerimi abartıyla devirerek kendimi soruya vermeye çalıştım ama faydasızdı. Burnu, çenesi, dudakları her yerimdeydi. Her yerini her yerimde istiyordum. Yeniden soruyu çözmeye başladım ve dediği gibi sayının karekökünü aldım. *Evet, biraz da boynumu öp...*

"Yanlış yapıyorsun Esila." Parmak uçlarını enseme yayarak dövmeyi okşarken, kokusu içimdeki tüm boşlukları doldurdu. "Tembel kız, resmen yapamıyorsun."

Hayır, yapabiliyordum! Sadece beni kışkırttığı ve hile kattığı için kafamı toparlayamıyordum. Sinirle omzumun üstünden ona döndüğümde, ağırca hareket eden mahmur bakışlarındaki alevi, gözlerime doğru püskürttü. Serserilik yapıyordu, hem beni hem kendini kışkırtıyordu. "Öyle mi?" dedim aramızda bir solukluk mesafe bırakarak burnumu burnuna sürttüğümde. "Sen çözmek ister misin?"

Burnumu ısırdı. "Yarım dakikamı almaz."

Sen görürsün. "Çözsene o zaman."

Beni ittirerek kulağının arkasına yasladığı kalemi kavradı ve test kitabını önüne çekiştirerek yazmaya başladı. Hayır, ben de bu işe hile katacaktım. O yüzden ona çözme fırsatı tanımadan sandalyemde ileriye doğru kaykıldım ve

iki bacağı arasında duran dizimi hareketlendirerek kasıklarına sürttüm sertçe.

Elindeki kalem düştü.

Gözlerini yumarak hırladı. "Ne yapıyorsun?"

Asrın düşürdüğü kaleme uzanırken dişlerinin arasından küfür etti. "Sırası değil," dedi karanlık sesiyle. Sesine bir renk verseydim bu siyah olurdu. "Bak, bu öpmeye benzemez. Fazla derin sulardasın."

"Ve bana yüzmeyi sen öğrettin."

"İyi bok yedim!"

Genelde onuna inatlaşmazdım ama şimdi sinir olmuştum, hem Niko konusunda da ona hâlâ kızgındım. Inatla soruyu çözmeye devam ettiğini gördüğümde, bir elimin parmaklarını zarif bir şekilde ensesine yerleştirdim. Tıpkı onun yaptığı gibi burnumu yanağında gezdirerek dizimi bacaklarının arasında aheste bir şekilde gezdirdim, sahiden utanç vericiydi. "Esila," diye inledi bir eli dizinin üstünde yumruk halini aldığında. "Devam etme..."

Soruyu çözmeyi bırakmış, sinirle bana dönmüştü. Sakallı çenesine doyumsuz bir öpücüğü armağan ederek kokusunu alırken, dizimi olduğundan çok daha sert bir şekilde ona bastırdım ve gözlerinden ateş çıkmasına sebep oldum. Sahte şekilde güldü. "Beni zor durumda bırakıyorsun."

"Kabul et?" Dizimin varlığını arttırarak onu biraz daha tehdit ettim. "Soruyu çözemediğini ve yenildiğini kabul et."

"Esi..."

Yavaşça ama hissettirerek sürtündüm ona. "Yenildiğini söyle."

"Kahretsin!" Isırarak morarttığı dudaklarının arasından yenilginin sözcüklerini yuvarladı. Ses tonu boğuk, gergindi. "Tamam, çözemedim ve sen kazandın. Sen şimdi görürsün!"

Ah, bana tehlikeli şeyler yapacak gibiydi ve bu beni harekete geçirmişti. Onun baygın, kendinden geçmiş halinden yararlanarak dizimi iki bacağının arasından uzaklaştırdım ve hızlı bir hareketle oturduğum sandalyeden kalktım. Hemen tüymeli, buradan acilen uzaklaşmalıydım. Asrın'ın kalkmasına fırsat vermeden iki raf arasında koşmaya başladığımda, arkamdan iyi niyet barındırmayan bir şekilde benimle alay etti. "Hadi ama... Nereye kadar kaçabilirsin?"

Sanırım alt kata kadar falan... Olsun, kazanamayacak olsam da mücadele edecektim. Onunla mücadele etmeyi de seviyordum, onun içinde olduğu her şeyi sorgulamadan seviyordum. Seri, iri adımlarıyla peşime düştüğünü fark ettiğimde kısa bir çığlık atarak kütüphaneden dışarıya çıktım ve uzun bacaklarımın yardımıyla deli gibi koştum. "Boşa koşuyorsun kızım."

Dediğini yaptı. Kahkahalar atarak koştuğum andan sonra bir köşe başında yakalayarak kahkahalarımı susturdu.

Onunla yaşamadığım hiçbir şey kalmasın istiyordum. Olur da zamansız ölürsek her şeyi yaşamış olarak terk etmek istiyordum bu dünyayı. Onsuzluktan korkuyordum. Ölmek dahi gözüme bu kadar korkutucu gelmiyordu.

Bazen de onu kocaman bir adam olarak hayal ediyordum. Şimdi olduğundan daha büyük bir adam... Takım elbisesi, kravatı, jilet gibi ütülü gömleği ve daima dağınık ama daha kısa saçlarıyla görüyordum bazen onu. Olgunlaşmış yüzüyle daha karizmatik olurdu. Artık daha az küfür ederdi, daha az serseri takılırdı, belki daha az içerdi ve daha az paket taşırdı yanında. Yirmi yedi olurdu, yirmi sekiz olurdu. Onu, yirmi yedi olduğunda de kalbimi patlatacak kadar çok sevecektim. O kadar çok sevecektim ki yırmı beş yaşımda dahi yanında çocuklaşabilecektim.

Ve daima kâkül kesecektim.

Dağınık kâküllerimi parmaklarıyla düzeltmesi için.

*

Umutları gömmüyorduk, daha çok onlar bizi gömüyordu.

Annemin parmakları arasından saçlarıma bıraktığı dokunuşlar, her ne kadar iyi gelse de bana tek şey hatırlatıyordu; Onsuz günlerimi. Onu seviyordum, onu tamamıyla affetmiştim ama ona kendimi teslim edemiyordum. Çünkü onu yeterince anlayamıyordum.

"Hamile olmak nasıl bir his?" diye sordum ansızın, bu sorum annemin parmaklarının saçlarımda tökezlemesine sebep olmuştu. Genzimi temizleyerek devam ettim. "Hiçbir şey kendi canından daha kıymetli olamaz derler, sahiden öyle mi anne? Bir çocuğun olduğunda her şeyi unutuyor musun?"

Kısacık an sustu. O sırada Almila da oturduğu koltukta dikilmiş, bizi dinlemeye başlamıştı. Annem derin bir nefesi bıraktıktan sonra, "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Her şey zaten o oluyor. Bunu sana anlatamam. Anlatabilseydim adı annelik olmazdı. Kimseyi çocuğundan daha fazla sevemezsin."

Sustum. Kendince haklı olabilirdi. Sonuçta ne ben anneliği hissetmiştim ne de o benim Asrın'a hissettiğim sevginin benzerini bir başkasına hissetmişti. Annemin dizlerinde yatıyordum, Asrın okul sonrası beni buraya bırakmış ve annesiyle birlikte doktora gitmişti. Almila ve Lavin de karşımdaki koltuğa oturmuşlar, düğün hakkında konuşuyorlardı.

Evet, Bora ve Almila'nın haftaya düğünü vardı.

Kulağa imkânsız gibi geliyordu fakat bu fikre alışmıştım. Almila gün içinde Bora ile birlikte ailesinin yanına gitmiş, onlara evlendiklerini söylemişlerdi ve bahsettiğine

göre Esma Teyze bayılmış, babası da Bora'ya yumruk atmıştı. Bir kaos ortamı oluşmuş, Almila ailesini zar zor yumuşatmıştı. Annesi ve babası kendisine kırılmıştı, Almila da söylediğine göre onlarla uzun bir konuşma yapmıştı. Babası da bir düğün yapmaları gerektiğini söylediği için çok heyecanlı ve stresliydi.

Turuncu duran gökyüzü, evin salonuna orantılı bir şekilde yayılarak odadaki karanlığı delerken, cansız ama içten bir gülümsemeyle Almila'nın heyecanına baktım. Evlendiklerini ailesiyle paylaştığı için rahatlamıştı ama onları hayal kırıklığına uğrattığı için mutsuzdu. Lavin arkasından bağırdı. "Zümrüt Teyzeciğim daha kek var değil mi? Cenk'e götüreceğim, ben yaptım diyerek kakalarım."

Genişçe sırıtarak Cenk'in kandırılacak olmasıyla eğlenirken, Lavin bize dönerek tip tip baktı ve kaldığı yerden kekini yemeyi sürdürdü. Lavin bence aramızdaki en sevimli kişiydi, tabii Cenk'ten sonra. Hiç sorun çıkarmazdı, herkese yardımcı olmaya çalışır ve her şeyle eğlenirdi. Onun canlılığını seviyordum. Annemin bizim için yaptığı ev limonatasına uzanacağım sırada kapının gürültülü bir şekilde çaldığını duydum. Hadi ama, Asrın olamazdı değil mi?

Almila hiç umursamadı. "Biriniz açın, gelinlik fotoğraflarına bakıyorum."

Lavin de hiç umursamayarak kekini yemeye devam ettiği için onlara dik dik bakarak kalktım. Kapı bir kez daha, sertçe bir şekilde çalmış ve hızlanmamı sağlamıştı. Kapıyı aralayarak karşımdaki tanıdık gözlerin sahibine baktım; Aslan Bey'e. Asrın'ın üvey babasına.

Burada olmasının yarattığı rahatsızlık duygusu anında yüzümde şekillenerek, karşımdaki gözlerin beni açık bir kitap gibi okumasına sebep oldu. Aslan Bey taviz vermediği ciddi, haddinden fazla agresif gözlerle bana bakarken, "Asrın evde yok," dedim dik bir duruş sergilemeye çalışarak.

"Annesiyle. Rahatsız edilmek istediğini de sanmıyorum. Eğer bir şey söyleyecekseniz bana söyleyin, iletirim."

Bu adam bana olumlu hisler beslemiyordu ve benden de daha nazik olmamı bekleyemezdi. Yanaklarındaki kırışıklıkların gerileceği kadar şiddetli bir şekilde dişlerini sıkarak burnundan çok sert bir nefes verdi. "Beni içeriye davet etmeyecek misin?"

İfademi bozmadım. "Hayır, beni inciteceğinizi bilerek sizi içeriye davet etmeyeceğim."

Küstah bir şekilde burun kıvırarak dudaklarının bitişiğindeki tebessümle beni aşağıladı. "Evet, senin daha fazlasına layık olduğunu düşünmüyorum," dedi kaya kadar sert bir sesle. "Doğrusu geldiğin ve olduğun pozisyona da inanamıyorum. Başta sahiden geçici bir heves sanmıştım, seni bırakacağına çok emindim. Fakat bırakmıyor! Asrın seni bırakmıyor! Onu bizlerden uzaklaştırıyor..."

Cümlesinin bitmesine izin vermeden devreye girdim. "O size hiç yakın olmadı!"

"Olabilirdi," diye bağırdı, kaba ve hışırtılı sesiyle. Sesine dağınıklık hâkimdi. "Sen olmasaydın gelir şirketimde çalışır, bana evlatlık yapabilirdi."

İnanamayarak güldüm. "Asrın, ona dayatılan hiçbir şeye itaat etmez. Bunun benimle bir ilgisi yok. Ayrıca benim size bir zararım yok..." Kâküllerimi hırsla itekledim. "Ben size saygısızlık yapmadım, yanlış yapmadım. Beni kabul etseydiniz her şey daha kolay olurdu."

Bu dediğimle alay ederek güldüğünde, bizim hiçbir zaman iyi bir ilişkimiz olmayacağına emin oldum. "Seni kabul edemeyiz. Bak, biz varlıklı ve tanınan bir aileyiz. Asrın bir gün o şirketin, o varlığın varisi olacak. Ve yanında onu taşıyabile..."

Sinirle bağırarak onu şaşkına çevirdim. "Onun yanında benden başkası olmayacak! Asla!"

İddialı konuşmuştum ama söylediklerimin her biri doğruydu. Asrın benim uğruma onları hayatından çıkartırdı. Bunu istemezdim ama böyle bir şey olduğunda üzülmezdim de. Aslan Bey'in göz bebeklerindeki ölümcül öfke, gözünün beyazına dek, bir fırça darbesi gibi sıçrayarak tüm hücrelerine nefreti yaydığında bir adım geriledim. Bana zarar vermesini istemiyordum. Açtığım mesafeyi sert bir adımıyla yok ederken, "Demek duyduklarım doğruymuş," dedi gözü dönmüş bir şekilde. "İlişkiniz epey ciddileşmiş?"

Doğruydu. Çocuk hakkında bile konuşmuştuk. Sertçe yutkunarak elimi kapı kulpuna indirirken, "Evet," dedim üstüne basa basa. "Diyelim evlendik! Ne olacak? Diyelim çocuk yaptık! Ne olacak Aslan Bey?" İğneleyici bir şekilde devam ettim. Neden buraya gelmişti, bana hakaret etmek için mi? "Sizin bile olmayan bir soyadının prestiji için fazla endişelenmiyor musunuz?"

Nefretinde kök salan şuursuzluk benim bu işten yaralı çıkacağımı belli eden bir gelişmeydi. Gözü dönmüştü. Onu hassas noktasından vurmuş olmalıydım ve üstüme doğru abanan bedeni hiç iyi şeylerin olmayacağını söylüyordu. "Öyle mi?" dedi dişlerinin arasından, hemen sonrasında kahreden bir zorbalıkla koluma uzandı. "Demek evlenecek ve çocuk yapacaksınız?"

Sesimi, içeridekileri duyurmak için yükselttim. "İsterseniz elinizi öpmeye getiririz!"

"Demek çocuk yapacaksınız?" Katı, ölçüsüz nefretiyle yüzümü gözetliyordu. Bakışları yüzüm boyunca inerek karnıma düştüğünde nefreti bir bıçak gibi bilenmişti, hırsla itti tuttuğu kolumu. "O karnında mı büyüteceksin piçini?"

Piç?

Ona neydi yaşadığımız ilişkiden? Ona neydi aşkımızdan? Asrın'ı sevdiğini söylüyordu ama hiç inandırıcı gelmiyordu. Dairenin içine girerek kapıyı kapatmadan önce,

"Belki karnımda gerçek bir Karavaris taşıyorumdur Aslan Bey. Asıl siz dikkat edin," dedim ve kapıyı suratına çarptım.

Bu adam artık midemi bulandırıyor, bunun yanında beni korkutuyordu. Derdi neydi? Onlara bir zararım olmadığı halde beni niye kabul etmiyordu? Korkuyordum, kesinlikle Asrın'a bundan bahsetmeliydim. Şaşkın, cansız adımlarla koridoru yürüyerek salonun kapısından içeriye girdiğimde kızların tedirginlikle bana baktıklarını gördüm. Muhtemelen hafif bir tartışma olduğunu düşündükleri için rahatsız etmek istememişlerdi. Almila gözlerini belertti. "Kötü görünüyorsun? Ne dedi o yaşlı bunak? Abi bu çocukların babaları neden böyle? Bizi asla kabul edemiyorlar."

Kendimi yorgun bir şekilde koltuğa bıraktığımda ona cevap vermedim. Biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Benim eksikliğimi Lavin doldurdu. "Onlar soyadlarına ve şöhretlerine çok düşkün. Asrın ve Bora için hayallerindeki gelin zengin, şöhretli olmalı. Saçma işte. Yanlış anlamayın ama sizi biraz şey görüyorlar..."

Almila alayla güldü. "Varoş mu?"

Lavin omuz silkti. "Zengin fakir klişesi işte..."

Ağzımda kelimeler, cümleler birikmişti ama şu an dudaklarım onları dışarıya bırakmak konusunda beceriksizdi. Kollarımı bilinçsizce karnıma dolayarak bacaklarımı kalçamın altına doğru kıvırdım ve camdan dışarıya, gökyüzünün bileklerinden boşalttığı karanlığa baktım. İçim kararmıştı. Bana bunu hissettirdiği için o kendini bilmez herifi patlamak istiyordum. Sorunların biri bitmeden biri başlıyordu, Niko'yla beraber Aslan'la da uğraşmasını istemiyordum Asrın'ın.

Kızlar beni teselli edip annemle vedalaşarak evden ayrıldığında saat akşam yediyi geçmişti. İkisini de gülümseyerek uğurlamaya çalışmıştım. Koltuğun üstünde, kendi karanlığıma diktiğim aydınlığı izlerken annemin sorularına geçiştirici birkaç cevap vermiştim. Sorgulanmayı istemiyordum,

[illegible] Gökyüzü artık bir leke[illegible] [illegible] [illegible] [

boynuma saklayarak sesli bir nefes aldı. Hoşuna giden bir şeyler olmalıydı ki konuşurken sesi memnuniyet doluydu. "Buz kokuyorsun."

Merdivenleri, onun izin verdiği kadarıyla inerken omzumu sildim. "Karıştık."

Kolunu omzuma yerleştirerek başını başıma yasladı ve yorgunca eşlik etti. Atkuyruğu yaptığım saçlarım onun kolundan aşağıya dökülürken, onlarca merdiveni acele etmeden indik. Ona sormak istediklerim, annesinin tedavisiyle ilgili merak ettiklerim vardı ama çekiniyordum. Siteden ayrılarak arabadaki koltuklarımıza yerleştiğimizde bir an kendimi yabancı hissettim. Uzun zamandır bu arabaya binmiyordum ama Asrın'ın siyah Range Rover'ı bakımda olduğu için bu BMW'yi kullanıyordu. Manyak arabaydı, epey şıktı ama sanırım diğerine alışmıştım.

"Kemer," dedi tekdüze bir sesle. Kemere uzanarak birkaç saniye içinde kendimi güvene alıp bacaklarımı koltuğa çıkararak bağdaş kurdum. Göz ucuyla bana baktı. "Nasılsın?"

"Bıraktığın gibi." *Ya da biraz daha kötü...*

Sessiz kalarak elime uzandı, gözleri ön camda trafiği kontrol ederken dudakları parmaklarımı öpüyordu. Bana yine o eşsiz duyguyu hissettirdikten sonra doğruldu. "Eve geçeceğiz. Dolap doluydu, yiyecek bir şeylerimiz var değil mi?"

Etkisinden sıyrılmak için sık sık nefesler aldım. Bu sırada hatırlamaya çalıştım. "Buzluğu baya doldurmuştuk. Kofte falan vardı, yer miyiz?"

"Yemek istersen sana yapabilirim."

Kemikli parmaklarını zarifçe okşamaya devam ederken, "Yanına patates kızartması da isterim," dedim sessiz bir şekilde. "Sanırım acıktım."

Okşadığı bacağımı iki parmağı arasına kıstırarak çimdiklediğinde sızlandım. "Hiçbir şey yemiyorsun kızım,

acıkırsın tabii. Şu yemek yeme alışkanlığını sana kazandırmadım, düşüp bayılacaksın bir yerde."

Suçlu olduğumu bildiğim için buna itiraz etmedim ve soracağım soru öncesinde tereddütle dudaklarımı dişledim. Annesini merak ediyordum. Bomboş, sabit yüz ifadesinden hiçbir şey anlamıyordum. Yanağımı koltuğun deri kılıfına yaslayarak, "Annen geçen günkünden iyi görünüyordu," dedim çekinerek. Onunla bazı şeyleri konuşmak bazen hâlâ zordu. "Doktoru ne söyledi? Göründüğü gibi iyi mi?"

"Değil..."

Duymak istediğim bu değildi. Gırtlağıma ansızın yerleşen yumruya karşı mücadele edemeden o yumrunun nefesimi sıkmasına çaresizce izin verdim. Elini daha sıkı kavradım. "Şey, biraz daha açar mısın? Kötü mü?"

Direksiyonu çeviren parmaklarını sıktı. Yüzü cama çevrili olsa da huzursuzca çattığı kaşlarını, elmacık kemiği üzerinde seğiren o kası arabanın tavan ışığı sayesinde görebilmiştim. "Sabit. İyiye gitmiyor, kötüye de gitmiyor. Ama zaten sabit olduğu o evre yeterince kötü, bunun bir tık ötesi..."

Ölüm...

Ölümün o soğuk, kahredici yankısı kulaklarıma çarptığında tüm bedenim buz kesti. Kafamı iki yana salladım. Şu an ne o ne de ben bunu kaldıramazdık. Herkes ölecekti ama zamansız ölüm... Bu onu da beni de içten içe bitirirdi. "Onun için elinden gelen her şeyi yapıyorsun," dedim içtenlikle. Ah, şu ellerimdeki titreme olmasaydı onu söyleyeceklerime inandırabilirdim belki. "İyi olabilir."

BMW bir başka sokağa saparak trafikten kurtulduğunda kırmızı ışık yanmış ve Asrın direksiyondan çektiği eliyle yanağımı avuçlamıştı. Miskin bir kedi yavrusu gibi ona bakarken, "Yüksekten uçanlar sert düşer," dedi yalnızca dudaklarını kıpırdatarak. Gözlerini gözlerime kilitlediği bu

ânı bir sandığa hapsetmeyi, ara ara o sandıktan çıkararak bizi izlemeyi isterdim. "Seninle o kadar yüksekten uçuyoruz ki, yavaşlamazsak çok sert düşeceğiz."

Bunu neden söylediğini sormadım. Dudaklarımı, elinde kaydırarak bileğinin içine yasladım ve kalın damarın üstüne sürttüm. "Alçaktan uçmak istemiyorum," dedim kararlı, emin bir şekilde. "Sert düşelim ama yeter ki boyle uçalım."

Sinirle gözlerini yumdu. Korkusuz olmam onu hem sinirlendiriyor hem memnun ediyordu. Duran arabanın içinde alnını alnıma sert bir şekilde bastırarak beni tutsak kıldı. Soluklarımız birbirinin ağzına girerken, "Aptal," dedi dişlerinin arasından, küfür eder gibi. "Sana ölürüm."

Bunu ilk kez söylemiyordu, son kez de söylemeyecekti. Nerede ve hangi zamanın içinde olduğumuzu önemsemeden, parmaklarımla tenini işgal ettim. Ensesindeki o saçları kavrayarak avcumun içine alırken, "Ben de," dedim. Parmaklarımı yanık teninden içeriye sokmak ve ruhuna dokunmak istiyordum. Ruhundan istediğim her şeyi henüz alamamıştım. "Ben de senin için ölürüm."

Belki hiçbir şeyi umursamadan, trafiğin farkında olmadan bu anı sürdürmeye devam edecektik ama bir şey buna mâni oldu. Aniden arkamızdan gelip bize çarpan arabanın varlığını hissettiğimizde irkilerek omzumuzun üstünden arka cama doğru baktık. Ama bir şey göremedik. Asrın seri bir şekilde önüne dönerek camı indirdi ve başını camdan dışarıya çıkararak arkamızdaki arabaya baktı. Sorun vardı, hissetmiş ve çoktan telaşa kapılmıştım. "Asrın..."

"Bu ahmaklardan bıktım," diye bağırdı içeriye girerek indirdiği camı kapatırken. "Bu ahmaklardan gerçekten bıktım. Düşmüyorlar yakamdan. Yine takip ediliyoruz. Ağzına sıçtığımın Niko'su! Orospu çocuğu, bir an olsun rahat durmuyor!"

Avaz avaz bağırmak istiyordum artık. Ben de en az onun kadar bıkmıştım bu durumdan. Yine de şu anki önceliğim kendim değil, o olacaktı. Direksiyona uzandığını görürken, "Onları atlatmak senin için basit," dedim, endişeyle karanlık yola göz gezdirirken. "Kurtulabiliriz Asrın."

Arabayı çalıştırarak yandaki arabalara makas atarken, "Hayır," dedi keskin, tartışmaya kapalı bir sesle. "Onları atlatmayacağım. Dövüş mü istiyorlar? Tamam, onlarla kapışacağım."

Hep bundan korkmuştum. Bir gün ona doğrultulan bıçağa boynunu yaslamasından korkmuştum ve bu şu an gerçekleşiyordu. Neden bunu yapmak istiyordu? Telaşa kapılarak koltuğumda kıpırdandım. "O da ne demek? Saçmalama Asrın. Ne yani, onlarla mücadele mi edeceksin? Görmüyor musun, kalabalıklar? İki dakika mantıklı düşün, atlat ve evimize gidelim."

Onu fikirlerinden caydırmak mümkün değildi ve şimdi fikirleriyle mücadele ederken kazanmam bir hayli zordu. Çelik kadar sert çenesini yukarıya kaldırarak yan camdan arkayı gözetlerken, "Şimdi evimize gideceğiz ve iki gün sonra yine peşimize takılacaklar. Ben artık bu siktiri boktan şeyden sıkıldım anlıyor musun? Bu gece o Niko defteri kapanacak," dedi.

Saçlarımı çekiştirdim. "Sinirli olduğun için fevri davranıyorsun. Yapma, hani bir sürü planın vardı?" Onu vazgeçirmek için aklıma gelen her şeyi bir solukta haykırdım. "Hani hayatımız yoluna girdikten sonra onunla hesabını kapatacaktın. Daha erken değil mi? Aniden mi öldüreceksin onu!"

"Evet!" diye kükredi, bu kulaklarımı sağır edecek cinsten bir kükremeydi. Yankıları kalbime düşmüştü. "O da beni aniden öldürmüştü zaten! Planları sikeyim! Olsun, kurtulalım."

Bu kadar basit değildi. Göremiyor muydu? Titreyen ellerimi dizlerime kapadım. "Ya sonrası? Onu öldürdükten sonrasını göze alabiliyor musun?"

Allah'ım! Bu korkunçtu. Onun katil olabileceği gerçeğiyle ilk kez bu kadar yakından yüzleşiyordum ve bu ruhuma acı veriyordu. Hayır, ona bu kelimeyi yakıştıramıyordum. Katil... Onun için bile fazlaydı. Hak ettiği şey, bu iğrenç vasıf değildi. Soruma hiçbir yanıt vermeden gaza yüklendiğinde, "Katil olmanı istemiyorum," dedim çaresiz, kaybolmuş bir sesle. Midem bu kelimeyi kaldıramıyordu, her şey bulanıyordu. "Sen gerçekten katil olmayı mı istiyorsun?"

"İstemediğim olmayacağım anlamına gelmez. O adam anneme tecavüz etti, babamı öldürdü. Şimdi bir de seni istiyor. Onu yalnızca ölüm durdurur, görmüyor musun Esila!"

Tartıştığımız şeye bile inanamıyordum. Böyle aniden, ansızın katil mi olacaktı? Elim ayağım buz kesmişti. Daha fazla konuşacak güç bulamıyordum. Zihnimde çınlayan bu kelimeye karşı duvar öremiyordum, bu kelime aynı noktaya nişan alınan bir kurşun gibi sekip duruyordu kafamı içinde. Korkuyordum. Şaşkındım. Batmaya başlamıştım. Onu sarsmak, kendine getirmek istiyordum. "Asrın..."

"Benimle misin?" Bunu gözlerimin en içine, onun için ölen gözlerime bakarak sorarken başka bir şansım olduğunu mu düşünüyordu? "Sarışın, bu gece ne yaşarsak yaşayalım benimle misin?"

Kalbim atmayı bırakana kadar hep seninle, daima seninle...

Bu bir seçim değil, bir mecburiyetti. Beni ona mecbur eden kalbim... Kaşlarımı çatarken, "Seninleyim," dedim, omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm. "Aksi mümkün mü?"

İstediği cevabı aldığında yaptığı tek şey önüne dönmek oldu. Kabullenmiştim, bu gece bir milat olacaktı. Kabullendiğim tek şey bu değildi... Yarın sabaha bir katilin koynunda

uyanabilirdim. Hiçbir kabulleniş beni bu kadar yıkmamıştı. Yıkılıyordum. Sahi Asrın, yıkılırken çıkarttığım gürültünün sesini nasıl duymazdı?

Bu gece bir katili sevebilirdim.

Tamam, yapabilirdim. Yapabilir miydim? Daha fazla konuşmadan yanağımı cama yasladım ve bizi uçuruma taşımasını izledim. Katil olmaya gidiyordu ve ben yalnızca izliyordum. Kalabalık sokaklardan ayrılarak başka sokağa girdiğinde arkamızdaki siyah, lüks araba bizi takip etmeyi sürdürdü. Evet, Asrın onları uzak, kimsesiz bir yere götürüyordu. Bu geceden sonra ne olacaktı? Hapse giremezdi. Suç kime kalacaktı? Onu nasıl öldürecekti?

Ağlayamıyordum. Kendimi boşlukta hissediyordum. Çevremde gelişen her şeyi buğulu bir camın ardından izliyor gibiydim. O da mekanik bir robot gibi hiç konuşmadan, nefes almak dışında bir yaşam belirtisi göstermeden arabayı kullanıyordu. Oysa eve gidecek, yemek yiyecek, beraber uyuyacaktık. Mahvolmak için daha erkendi. Direksiyonu pis, izbe bir sokağa çevirdiğinde, "Arkaya uzan, yerde çelik yelekler var," dedi hızlıca. Ne dediğini anlamayarak ürkek gözlerle baktığımda sabırsızca tekrarladı. "Arkada, yerde ikimiz için çelik yelek var. Giyeceğiz, uzan ve onları al."

Sorgulamadım. Bilincim felç geçiriyor, kalbimi ameliyat masasına kaldırıyorlardı. Eğildim, uzun kolumun yardımıyla arabanın zemini yoklayarak elime gelen sert şeyleri kavradığımda, "Evet bebeğim," dedi daha ılık, anlayışlı bir sesle. "Hadi, giy çabuk onu."

Kendimde olmadığım onu düşünmeyeceğim anlamına gelmezdi. Halsizce sordum. "Sen?"

"Giyeceğim."

Ağır ve hacimli çelik yelekleri alarak doğrulduktan sonra birini onun dizine bırakıp diğerini giydim. Nereden bulduğunu sorgulamadım. Dizindeki yeleğe uzanırken keskin,

rengini kaybetmiş gözlerini bana dikti. "O kapüşonluyu üstüne giyerek yeleği sakla."

Dediğini yaptım. Kendisi de bu sırada çelik yeleği giyinmiş, ceketini de üzerine geçirerek yeleği gizlemişti. Tamam, artık kurşungeçirmezdik ve bu beni rahatlatmıştı. Fakat ruhumuzu nasıl koruyacaktık? Çelik bir yelekle mi? Buz kesen ellerimi dizlerimin arasına kıstırarak soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. İyi olmalı, dik durmalıydım. Issız, dar ve köhne sokaklara saptı; artık arkamızdaki araba da ne yapmaya çalıştığının farkında olmalıydı. Niko oradaydı. İnsanın yakasından düşmeyen bir hastalık gibiydi ve istediği belki de buydu; Asrın'ı hapse tıkmak.

Onları nereye götürdüğünü bilmiyordum, bilinmezlik beni mahvediyordu. Bambaşka, dar bir sokağa saptığımızda arabanın yavaşladığını hissederek gözlerimi ön cama diktim. Evet, gelmek istediği yer burasıydı. Bu kadar kirli olsam utanırdım, burası o kadar kirli ve leş bir sokaktı.

Katil olmak için iyi bir yer...

BMW'yi döküntü, geniş bir deponun önüne çekerek sert bir frenle durdurduğunda aceleyle omzumun üstünden arkama bakındım. Araba durmuş, tozu dumana katmıştı. Az bir mesafe vardı. Asrın torpidoyu yumruklayarak açtıktan sonra silahını aldı ve beline kıstırdı. Temkinli, esrarlı gözleri üstümdeydi. "Yanımdan asla ayrılmayacaksın ve sözümden dışarıya çıkmayacaksın. Söylediğim her şeyi ikiletmeden yapacağına söz ver."

"Söz," dedim hissizce. Şizofreni içimde dolanıyordu.

Önce kendisi indi. Titrediğimden midir bilinmez hemen arkasından inemedim. Asrın kaputu dolanarak kapımın yanına geldi ve eğilerek açtı. Gözlerim ona tırmandığında elini uzattı. "Korkma, sakın korkma."

Ona elimi uzattım. Ona elimi çoktan uzatmıştım ben zaten... Birlikte, el ele arabanın yanından uzaklaşarak karanlığa yöneldik. Onları görebileceği bir yer seçerek duraksadı.

Tabii ki beni arkasına çekmiş, göz önünde olmama manı olmuştu.

Omzunun üstünden arabadan inenlere baktım. Biri Necmi'ydi ve arabanın arka kapısını açıyordu. Başka bir adam da inmiş, kaputun önüne yönelmiş ve sırıtarak bize bakıyordu. Aptal herifi yumruklamak istedim. Necmi'nın açtığı kapıdan aşağıya inen Niko doğrudan bize baktı; dudaklarındaki küstah tebessümü bir ceset gibi ortadan kaldırmayı isterdim. Onu daha iki gün önce serbest bırakmıştık, bugünse ayaklarıyla gelmişti bize.

Niko ağır, sinsi adımlarla, arkasına Necmi'yi alarak bize doğru yanaştı ama özel alanımıza girmedi. Elleri arkasındaydı, takımının ütüsü kişiliğinin aksine oldukça düzgündü. Asrın yumruk halini alan avuçlarını iki yanına indirirken, "Cami duvarına işeyip durma artık," dedi buz gibi, dondurucu bir sesle. "Tamam, istediğin bu değil mi? Öyleyse bu gece bitsin. Ne olacaksa olsun."

Niko'nun o pis tebessümü genişleyerek yaşlı yanaklarına yayıldığında, ağzımda biriken tükürüğü yüzüne püskürtmek istedim. Zevk alıyordu, Asrın ona istediğini veriyordu. "Demek hapishaneye girmek istiyorsun?" dedi, sağlam bir tespitte bulunarak. "Tamam velet, nasıl istersen öyle olsun. Fakat unutma, birimiz bu geceden zararlı çıkacak illaki..."

Asrın bunu en başta kabullenmişti ama ben onun pervasızca kendini, bizi tehlikeye atmasını kabullenemiyordum. Bakışlarını ondan koparararak yanındaki adamlara çevirdiğinde, "Onları gönder," diye emretti Niko'ya. Sesi tiksinti doluydu. "Teke tek olacağız. Hadi ama, o kadar korkuyor olamazsın..."

Omzunun üstünden tereddütle adamlarına baktığında, "Patron, gelme bu herifin gazına," dedi Necmi. "Biz burada kalalım."

"Üzülme Necmi," dedi Asrın. "Paralı köpeği olacağın başka sahipler bulursun."

Necmi dişlerini bileyerek ona bakarken, Niko elinin tersiyle adamlarına basit bir hareket yaptı. "Siz gidin. Bu velet sanıyor ki beni tek başıma yenebilir. Görelim, bakalım."

Adam bir daha itiraz etmedi. Patronuydu sonuçta. Yanındaki diğer adamı da alarak karanlığın içinde kaybolmaya başladıklarında artık bir şeylerin daha da yaklaştığını hissettim. Adamlar gözden kaybolana kadar ikisi de yalnızca birbirine bakarak bu meydan okumayı kabul ettiler. Ta ki Niko'nun hazımsızlıkla parlayan gözleri bana değene dek. "Kızı da gönderseydin çocuklarla," dedi onu sinir edeceğinin bilincinde. "Bizim çocukları yolda eğlendirirdi."

Asrın ona doğru uzun bir adım attı. "Cehennem yoluna giderken ben de seni eğlendireceğim."

Niko pis pis güldü. "Beni öldürmekte kararlısın galiba?"

"Evet."

Yapmayacak olsa bağırarak söylerdi ama fısıldayarak söylemişti.

Niko, onu ciddiye almayarak hata yapıyordu. Genişçe sırıtmaya devam ettiği o anda Asrın zincirlerinden kurtulan bir aslan gibi aniden yerinden atıldı ve onun üstüne doğru koşturdu. Niko sersemleyerek geriye doğru bir adım atarken, "Ne yapıyorsun lan?" diye haykırdı, ayağının birisi aksadığı için kaçması kolay olmamıştı. "Dur bir, konuşa..."

Asrın ayaklarının üstünde yükselerek havaya kaldırdığı yumruğunu adamın yüzünün ortasına oturtarak keskin bir çığlık atmasına sebep oldu. Onu dövecekti. Niko, sarsılarak dizlerinin üstünde yere çöktü ve elini ağzına kapadı. "Seni orospu çocuğu! Burnumu kırdın!"

Asrın iki bacağını onun karnının iki yanına yerleştirerek üzerine doğru eğilirken, kuvvetli parmaklarıyla çoktan yakasını kavramıştı. "Öleceksin diyorum taşak kafalı, ne burun kırılmasından bahsediyorsun? Öldüreceğim seni!"

Niko artık durumun ciddiyetini fark ederek hareket geçti ve tıpkı kendisine yapıldığı gibi, Asrın'ın yakasını

kavrayarak onu sarstı. "Öldüreceksin, ha?" dedi kükreyerek, "Sonra ne olacak? Kodese girip geberene kadar orada kalacaksın? Hatta sen orada kalamaz, kendini gebertirsin!"

Duyduklarım korkunçtu. Bu Asrın için en hak etmediği sondu. Asrın havaya kaldırdığı iri yumruğunu bir kez daha onun suratına geçirerek adeta yüzünü yamulttuğunda, "Ben para sıçıyorum," dedi, onun söylediklerini yalanlayarak. "Benim yerime, hapiste yatacak adam mı yok?"

Niko acı içinde bir kahkaha attı. "Sen vicdanlı adamsın Asrın. Günahsız birinin senin yerine yatmasına izin vermezsin."

"Günahsız olması şart mı?" Asrın adamın kafasını kaldırarak sert bir şekilde zemindeki taşların üzerine çarptı. Onun kanını dökmekten haz alıyordu. Niko Asrın'ın boşluğundan bir an için yararlanarak boştaki elini yere uzattı ve benim çığlık atmama fırsat vermeden, kavradığı taşı Asrın'ın kafasına indirdi. Asrın dişlerinin arasından küfrederek Niko'nun üstündeki gücünü azalttığında, Niko bedenlerinin yerini değiştirerek Asrın'ın üstüne çıktı. Nefesim kesilmişti. Bir şeyler yapmalıydım! Asrın'ın canını yakacak olursa onu kendi ellerimle gebertirdim. İleriye doğru adım atacak olduğumda, "Hayır," diye kükredi Asrın, bu biraz yalvarıştı. "Yaklaşma..."

Beni arafta bırakıyordu. Gitmemeliydim ama... Niko anlık zaferinin tadını çıkararak onun suratına bir yumruk savurduğunda, çığlık atarak ellerimi yüzüme kapadım. Ah, canı çok yanmış mıydı? Ağzından fırlayarak zemindeki taşa sıçrayan kanı fark ederken, "Desene Asrın, ölürsen Esila da bana kalacak," dedi Niko, ağzını yaya yaya. "Anneni nasıl aldığımı hatırlıyor musun? Esila'yı da öyle alayım mı?"

Asrın'ın yarasını deşiyor ve o deşilen yarası altından bir canavar çıkarıyordu. Asrın bacağını kaldırarak kırdığı dizini onun kasıklarına geçirdi ve onu yan tarafa yatırıp üstüne

çıktı. Tamam, galip olan oydu ve daha az endişe edebilirdim. Asrın iri darbeleriyle onu yumruk manyağı yaparken, "Ölmeni istiyorum," diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Az daha bağırsa boğazı delinecekti. "Annemi almaktan mı bahsediyorsun? Annem hep babama âşıktı, sen ona canice saldırırken de babama âşıktı ve ölürken de babama âşık ölecek. Ama sen az sonra geberirken sadece pişman olacaksın..." Niko'nun kendi kafasına vurduğu taşla onun kafasını ezdi. "Ölümü hissediyor musun Niko?"

Niko'nun inlemeleri birbirini kovalıyordu. Bu savaşı erken kaybetmişti. Asrın durmaksızın onu yumruklarken, "İyi düşün," diye sızlandı, sesi ağlar gibiydi. "Katil olmak sana hiçbir şey kazandırmaz."

"Ben hayattan kazanabileceğim her şeyi tek bir seferde kazandım!" Asrın beline uzandı, kemerine dokunan silahın metalik sesi bu ıpıssız yerde çınladı. "Fazlasını istemiyorum. Ölmelisin. Sen ölmeden ben ne kendimi ne de onu mutlu edemem. Niko, vakit geldi."

Vakit, sahiden gelmiş miydi? Bu acıydı. Bu gerçek bana ıstırap veriyordu. Az sonra katil olacaktı. Bu kelimeye alışmıştım ama hâlâ bu etiketi ona yapıştıramıyordum. Atlatamayacaktım. Bu nasıl atlatılırdı ki? Ağlayamıyordum, engel olamıyordum, bakıyor ve katil olmasına şahitlik ediyordum. Asrın Niko'nun çığlıklarına aldırmayarak silahın namlusunu onun alnının ortasına bastırdığında, "Şimdi, af dile," dedi, omurgamdan aşağıya doğru saplanan bıçakların sayısı çoğalmıştı. "Annemden af dile!"

Niko ısrar etmeye çalıştı. "Dur, konuşa..."

"Af dile!"

"Tamam, tamam." Niko ağzından dökülen kan birikintisini çaresizce zemine püskürttü, gözleri baygındı. Asrın namlunun ucunu daha sert bastırdı, bu affı duymayı istiyordu. "Özür dilerim. Annene yaptığım o iğrenç şey için özür..."

"İğrenç şey mi?" Asrın başını gökyüzüne kaldırarak gözlerini yumdu. "Bu bir cinayet! Duy beni! Bu bir cinayet!"

Vakti gelmişti, bunu o kadar derinden hissediyordum ki... Hayatımın en çaresiz anlarından birindeydim. Rüzgârı hissetmiyordum. Ağlamıyordum. Dizlerim tutmuyordu, düşüyordum. Niko da ölüme yaklaştığını hissettiğinde riyakâr karakterini ortaya koyarak yalvarmaya başladı. Asrın onu dinlemiyordu, altına almış, namluyu alnına yaslamış ve sadece bakıyordu. Katil olmak için doğru anı bekliyordu belki de. İyi değildim, beni bitiren bu şey onu yaşatıyordu. Benim içimi boşaltan bu şey onun içindeki boşluğu dolduruyordu. Beni öldürecek olan bu cinayet onu yaşatacaktı.

Asrın iri avcunu Niko'nun ağzına örterek çığlıklarının önüne geçtiğinde, bomboş, puslu bir kristal halini alan gözlerimi eline indirdim. Parmakları titremiyordu. Parmakları, kendisi gibi kararlıydı ve bunu istiyordu. Doğrudan ona bakıyordu, öldürdüğü bu herifin yüzünü hep hatırlamak istiyordu sanki. Uzun uzun, bir ruh hastası gibi, varlığımı dahi unutmuş bir şekilde onu izledi sayısız dakikalar boyunca... "Arkanı dön," dedi sonra, sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Bunu görmeni istemiyorum!"

Esrar almış, vücudu uyuşturulmuş bir bedenden farksızdım. Güçlükle yutkundum. "İzlemek isti..."

"Arkanı dön!"

Hareket edemiyordum. Az sonra yere yığılacaktım ama ısrarcı olabildim. "İzleyebilirim."

"Kâbuslar görmeni istemiyorum." Sesi nasıldı? Katillerin sesi nasıl olurdu? Belki her katilin sesi farklıydı, olabilirdi. *Katil. Katil.* "Bana sırtını dön, Esila."

Ona sırtımı döndüm. Ona sırt dönmek bir eylemken bile canımı çok yakmıştı. Dik durmayı beceremeyen bedenimi onların ters istikametine çevirerek hissiz gözlerle

kohne karanlığa baktım. Yemin ederim hiçbir şey hissetmiyordum. Az sonra arkamda bir cinayet işlenecekti ama hissetmem gereken hiçbir şeyi hissedemiyordum. Derin soluklar duydum, bana ait değillerdi. Zavallı iniltiler işittim, Niko'ya aitlerdi. Eli hâlâ mı titremiyordu? Doğrusu merak etmiştim.

Pişman olacak mıydı?

Katil olmayı kaldırabilecek miydi?

Katilimin sesini duydum. "Cehennemde görüşürüz orospu çocuğu."

Ve o silahı sıktı.

Birkaç kurşun... Bir ölü ama iki yaralı...

Yer kayıyordu, gökyüzü ağlıyordu ve karanlık, gözlerimi de etkisi altına alıyordu. Bu andan sonra en aydınlık yerde bile karanlıktaydık.

Senin gördüğün son aydınlık o kurşunun öncesiydi, dedi iç sesim.

Dizlerimin üzerinde çamurlu zemine düştüğümde dudaklarımın arasından canhıraş bir çığlık döküldü. Hayatım boyunca attığım en kuvvetli çığlıktı, boğazım sanki yıllarca acıyacaktı. Tırnaklarımın arasına dolan çamur birikintisini fark ettim, rüzgâr şimdi hissedilebilenin daha fazlasıydı. Beni delip geçiyordu, delip geçerken içimi dolduran bu şeyin adı; saf karanlıktı.

Artık biz karanlığın içinde değildik, karanlığın ta kendisiydik.

Evet, Niko ölmüştü.

Bölüm 8

-Katilimin Koynu-

Kaburgalarımda dikine duran bir bıçak, ellerimde bir yığın katledilmiş umut vardı. Zihnimde susmayı beceremeyen aptal düşünceler, gerdanımda birkaç ölü papatya vardı. Papatyalar bile ölüydü, bende iyiye dair hiçbir şey yoktu. İşte sadece, koynumda sevgilimin başı vardı.

Karanlığın içinde olmamız birbirimizi hissetmeyeceğimiz anlamına gelmezdi, ben onu en derin karanlıklarda bile seçerdim. Neticede kör bir insan da görmeden sevebiliyordu. Ellerimi gözlerimin önüne kapattığımda da hissedebiliyordum. Karanlıkta olmak sorun değildi; sorun, karanlıkta yalnız olmaktaydı.

Hayır, korkmuyordum, çünkü hiçbir zaman yeterince aydınlıkta yaşamamıştım.

Loş ışıktan zifiri karanlığa geçmiştim sadece.

Asrın'ın başı koynumdaydı. Saat gece dört olmalıydı, belki beşti veya üç... Bilmiyordum. Sessizdik. Bir sokağın ortasında yatıyor ve gökyüzünü izliyorduk. Cinayet mahallinden çok uzakta değildik, işlediğimiz cinayetin üstünden de çok vakit geçmemişti. Arabaya atladığımız gibi oradan uzaklaşmış, fakat eve gitmeden sebepsiz bir şekilde bu sokakta durarak arabadan inmiştik. Sanırım nereye

gideceğimizi bilmiyorduk, çünkü her şey hiç beklemediğimiz bir anda ve beklemediğimiz şekilde gelişmişti. Evimize gitsek polis bizi alacaktı... Hoş, gitmesek de polis bizi bulacaktı. Galiba bunu bekliyorduk. Çünkü şahitler vardı, belki Necmi ve o adam, Niko'dan haber alamadığında günahsızlarmış gibi emniyete başvuracaklardı.

Emniyet, Asrın'ın peşine düşecekti.

Kafamı çevirdim. Ona baktım. Sevgilim, nasıl da yorgun görünüyordu. Başı koynumdaydı, saçları tenimi gıdıklıyordu ve huzursuz nefesleri köprücük kemiklerimdeki çukurları dolduruyordu. Kurumuş kan lekelerinin bulandığı parmaklarını sıkarken, "Yanında papatya var mı?" diye sordum onun sakinliğini rahatsız etmeyecek bir sesle. "Ölü papatyalar... Verir misin bir tane?"

Sorgulamadı. Kolları, beni, bir düşmandan kollarmış gibi müthiş bir sahiplenmeyle kucaklamayı sürdürürken, "Cüzdanımda," dedi yalnızca. Sesi tenimi ısırdı. "Fotoğrafının üstünde."

Cüzdanında fotoğrafımı gördüğümü hatırlıyordum, tıpkı telefonunda gördüğüm sayısız fotoğraf gibi. Şefkatle gülümseyerek bacağımı bacağının üstüne yerleştirdim. "Cüzdanın arka cebin..."

"Esila, seni seviyorum."

Ah! Kahretsin, her defasında bunu aniden yapmak zorunda mıydı? Onun bunu söylemesi için zaman ve mekân gerekmiyordu. Sadece içinden geliyor, söylüyor, beni mahvediyor ve susuyordu; hiç söylememiş gibi. Kalbimin kıvranarak ateşlenmiş bir hasta gibi onun ismini sayıkladığını fark ederken, "Dünyanın her yerinde," diyerek tamamladım onu. "Her dilinde."

Cevap vermedi. Onu konuşturmak, açmak, içine kapanmasına engel olmak istiyordum. Sustu. Öylece gökyüzüne bakmaya, ağarmaya başlayan günü izlemeye devam etti.

Beni endişelendiriyordu, başımıza gelecek olanlar bile onun ruh hali kadar korkutmuyordu beni. *Lütfen* diye yalvardım içten içe. *Lütfen, benim gibi olmasın. Onun aklını ve ruhunu koru, Allah'ım.*

"Yangınım," dedi ansızın. Kahretsin, sesi korktuğum gibiydi. Ruh hastası gibi, ürkütücü bir şeyler vardı. "Bir katil olarak farklı görünüyor muyum?"

Gözleri, uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar boş bakıyordu. Aslında o bana hiçbir zaman kayıtsız kalamazdı, bakarken yumuşardı ama şu an kayıtsızdı. Bomboş, ifadesiz, hiçbir şeye bakar gibi bakıyordu. Elmacık kemiğini sevdim. "Ben de katilim," dedim keskin bir sesle. "Bu cinayeti ben de istedim. Ondan kurtulmayı istedim. Beraber yaptık Asrın, bunu da..."

Başımı ve sonrasında sırtımı yerden kaldırarak zeminde bağdaş kurduğumda göz temasımızı asla koparmamıştım. Çattığı kaşlarının altından beni süzerken ellerine uzandım ve kıpkırmızı parlayan kana baktım. Avuçlarımı avuçlarının içine yaslayarak elinin içindeki kanı kendi avcumdaki kader çizgilerine doldurdum. "Bak," dedim, "İkimizin de elinde kan var. Bu cinayeti ikimiz işledik tamam mı, Asrın? Bu kan senin kanın olmadıkça hiçbir sorun yok." Ellerini havaya kaldırarak parmak boğumlarını öptüm. "Ellerini çok seviyorum. Ne bulaşırsa bulaşsın seveceğim."

Evet, bu bana kayıtsız kalamadığı bir andı. Gecenin içinde zehir gibi parlayan yeşil zümrütleri yüzümü izlerken, ağır ağır yutkundu. Avcuyla yanağımı kavradı. "Yaklaş," dedi fısıltıyla. "Yaklaş bebeğim."

Kanlı ellerimle cehennem gibi sıcacık olan yanaklarını avuçladım ve ona yaklaşarak alnımı alnına bastırdım. Gözlerini yumdu, ihtiyacı olan ne varsa duymuştu. Duymaya ihtiyacı olan şeyler bunlardı. Parmaklarımı alıp dudaklarına götürdü ve tıpkı ona yaptığım gibi o da beni, parmak

boğumlarımdan öptü. "İğrenme benden," dedi, gözlerini daha sıkı yumarak. "Tiksinme. Biliyorum, beni her şekilde kabul ediyorsun ama sen beni her halimle kabul ettikçe ben canavarlaşıyorum. Görmüyor musun?"

Görüyorum.

Kırışan göz kenarlarından öptüğüm sırada, kısık sesiyle, "Aptal," diyerek azarladı beni. "Benim aptal sarışınım."

Gözlerini açtı, beni sığınaklarına davet etti. Hiç teklemeden o sığınaklardan içeriye girerek ona şefkatle gülumsediğimde, yanağıma hiç olmadığı kadar masum bir öpücük kondurdu. Yavaşça ve beni darmadağın ederek fısıldadı. "Esila, soyadımı ister misin?"

Afalladım. Kaşlarım, benden bağımsız bir şekilde çatıldığında, Asrın kanlı parmaklarıyla ensemi okşadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlenmek, sahiden o kadar kötü bir şey mi acaba?"

Bahsettiği evlilik bizim evliliğimiz miydi? Yani, bunu düşünüyor muydu? Ama ruhlarımız zaten evli demişti, evliliğe ihtiyacımız olmadığını söylemişti. Onun dağınık ve esrarlı bir şekilde güzel duran yüzüne aptal aptal bakarken, sabırsızlıkla bir cevap beklediğini gördüm. "Ben sadece seninle olmak istiyorum. Ne şekilde olduğu umurumda değil."

"Biliyorum," diyerek onayladı, doğrudan gözlerime bakarken. "Fakat... Ben seni, alabileceğim her şekilde almak istiyorsam?"

Kafamın içindeki adamın, ruhuma hücum ederken kullandığı atların nal seslerini duyuyordum. Kafamın içinden sesleniyordu bana. Kalbim duracak raddedeydi. "Sen bizim ilişkimizin bir evliliğe ihtiyacı olmadığını düşünüyordun. Ruhlarımız yeterli diyordun? Şimdi kararını değiştiren ne oldu ki Asrın?"

En çok kâküllerimi izledi, belli belirsiz gülümsedi. "Sadece, karım olman kulağıma hoş geliyor."

Karım?

Ah!

Neler diyordu böyle? Kendinde miydi? Büyüyen gözlerime bakarak başını hafifçe yerden kaldırdı ve burnumun ucunu öptü. "Asrın, saat gecenin dördü, eğer şaka falan..."

"Gecenin dördünde de çok güzelsin."

Burnum sızladı. Neden olduğunu bilemiyordum ama sızlıyordu işte. Çenemi boynunun az altına yaslayarak sulu gözlerle ona baktığımda, kederli ama en içten gülümsemelerinden birini bana bağışladı. "Bu katil," dedi, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, kulak mememi öptü. "Seni beyaz gelinliğinle hak etmiyor ama sen beyaz bir gelinliği hak ediyorsun."

Gözlerimin kocaman olduğuna emindim, Asrın'ın geri çekilerek eliyle başımı göğsüne bastırmasını bir hayali izler gibi izledim. İnanamıyordum. "Ama Asrın..."

"Şampuanını mı değiştirdin sen?"

Afalladım. "Şey, yoo."

Beni kokladığını duydum, çünkü soluğu sertti. "Parfüm mu sıktın peki?"

Gülümsedim. "Bazen senin parfümlerini sıkıyorum, çünkü erkek parfümleri annemin bana aldığı o tatlı parfümlerden daha güzel kokuyor."

"Ben de diyorum ki sıkmadığım halde her defasında neden bu şişelerdeki parfümler azalıyor."

"Üzülüyorsundur," dedim, nemli boynuna daha çok sırnaşırken. "Sonuçta onlara gerçekten çok fazla para harcıyorsun."

"Bütün paramı senin üstüne geçireceğim."

Adeta dehşetle bağırdım. "Ne?"

Şaşkınlığıma herhangi bir tepki vermeyerek iri kollarıyla ince belimi ve ondan destek alan sırtımı kavradı ve hafifçe yan dönerek gözlerini kapattı. Alnını alnıma bastırarak

beni, dudaklarımdan öptü. "Uyumalısın Sarışın'ım, gözlerin mahvolmuş."

Direndim. "Paranı istemiyorum."

"Servisteki Range Rover'ı da senin üstüne yapacağım."

Delirmiş gibi davrandığının farkında mıydı? Hiç beklemediğim şeyler söylüyor ve yapıyordu. "Hayır," diyerek itiraz ettim. "Saçmalama. Neden böyle bir şey yapacaksın ki?"

Sesi mayışmış gibi huzur verici ve iç eriticiydi. "Seni ve hayatını garantiye almalıyım."

Aklından neler geçiyordu? "Hayatım, zaten senin yanında garantide değil mi?"

"Şüphen olmasın," dedi, aksini iddia edemezdi sanki kimse. "Takılma, ya da bir sebep arama. Yalnızca istiyorum ve yapacağım."

İtirazı sürdürmek istedim. "Ama bunu istemi..."

"Başını koynuma yasla ve uyu."

Sokağa baktım. Kimsesiz, karanlık ve sessizdi. Burada, bu şekilde uyumamız hiç mantıklı değildi. "Evimize gitsek ya..." dedim, ılımlı bir sesle. "Sokakta yatıyoruz ve araba geçebilir."

"Evin," dedi başımı koynuna bastırırken. "Burası."

Doğru ya, evim orasıydı. Onunla yaşadığımız ev ise bizim bir çeşit mabedimiz olabilirdi. Itiraz etmedim. Şu an susmaya, kafamızı susturmaya ihtiyacımız vardı. Yarın ve sonraki günler iyi olmayacaktı. "Evimi seviyorum." Boyun çukurundaki evimin kapısını kapatmış, herkesi dışarıya def etmiştim sanki. "Evim de beni seviyor mu?"

Homurdandı. "Senden bıkmış."

Mayıştığını hissediyordum. Yorgundu, halsizdi, kendini kötü hissediyor ama bana kötü hissettirmemek için uğraşıyordu. Onun kafasının içindeki her hücreye sızmış olduğum için mutluydum. Benden başka hiç kimseyi düşünmesini istemiyordum. Hayır, benim içinde olmadığım

bir saniyeyi bile düşünmesini istemiyordum. Beni düşünmekten delirebilirdi, çünkü ben onun içinde olmadığı tek bir ânı bile kabul etmiyordum.

Gökyüzü simsiyahtı. Korkutucu bir yerdeydik ama ilginçti ki hiçbir şeyi umursamıyordum. Geldiğimiz pozisyon inanılmazdı. Her şey karmakarışıktı, bizi bekleyen bir felaketin olduğunu hissediyor ama umursayamıyordum. Sadece onun da benim gibi bir ruh hastası olup çıkmasından korkuyordum.

Uyumayı diledim. Neyse ki koynunun derinliklerinde yatarken benim için başka bir ihtimal yoktu. Uyuyakalmadan önce çok kez dua ettim, sabah ezanını uzaklardan duyar gibi oldum ve şafak sökerken uyuyakaldım. Tam bir uyku değildi. Sadece içim geçiyor ama tam olarak uykuya dalamıyordum. Birkaç saat bu şekilde sürdü, Asrın benim aksime kısa süre içinde uyuyakalmış ve asla kıpırdamadan uykusunu sürdürmeye devam etmişti.

Birkaç saatlik uykudan sonra Asrın'ın uyandığını, beni arabaya taşıdığını fark etmiş ama yorgunluktan tepki verememiştim. Beni arka koltuğa yatırdığını fark ettim. Yol boyunca uyuklamaya devam ettim. Gözlerimi açtığımda kucağındaydım, beni eve taşıyordu, siteye gelmiştik.

Merdivenleri onun kucağında çıkarken, kan lekeleriyle renklenmiş ellerimi omuzlarına sardım. Basamakları seri çıkıyordu. "Asrın, yürüyebilirim."

"Hayır, seni kucağımda taşıyarak yorulmak benim hoşuma gidiyor."

Hızlı nefeslerini duydum. "Yoruldun."

"Ben zaten çok yorgundum Esila."

Hiç keyfi yoktu. Çekildiğimiz karanlığa karşı mücadele etmeyi bırakmış gibiydi, sanki ben olmasam belindeki silahı kendi kafasına da sıkacaktı ve bunu düşünmek bile korkunç geliyordu. Sessiz kalarak beni taşıdığı yere çıktım.

Beni daha önce çok kez çıkarmıştı yukarıya. Kimi zaman gökyüzüne, kimi zaman bulutlara, kimi zaman duyguların zirvesine...

Kapıyı çaldığımızda uyuyor numarası yaparak annemin sorgulamasından sıyrılmaya çalıştım. Annem bir şeyler dedi, Asrın'ın elindeki kanı görerek bağırdı ve Asrın, iyi olduğumu söyleyene kadar endişelenmekten vazgeçmedi. Koridoru yürüdü, buraya geldiğimizde hep kaldığımız odaya geçti ve beni yatağa bırakarak koltuğa oturdu. Oda bıraktığım gibiydi, yatak dağınık ama onun dışında odanın içerisi düzenli ve tertipliydi. Yayvan bir şekilde koltuğa çökerek silahını çıkardı, yüzüme dökülen saçlarımın arasından onu izliyordum. Başını koltuğun arkasına yaslamış, hafifçe yukarıya kaldırdığı silahı dikkatle izliyordu. Bacaklarımı kendime çekerek tüm dikkatimi ona verdiğimde dudaklarının belli belirsiz kıpırdadığını gördüm.

Az sonra gülümsedi.

Bu, temiz, iyi bir tebessüm değildi. Hastalıklı, rahatsız edici ve beni kötü düşüncelere iten bir gülümsemeydi. Gözlerinde haz vardı, başardığı için mutluydu ve başına gelecek şeyler onu korkutmuyordu. Gülümsemesi beni ürperterek genişledi, gırtlağından erkeksi bir kıkırtı döküldü ve kıkırtılar birbirini kovalayan kahkahalara döndü. Deli gibi kahkaha atmaya başladığında elindeki silah karnına düştü ve Asrın, göğsü sarsılarak kahkaha atmaya devam etti.

Ve sonra kahkahası aniden bitti.

Korkunçtu.

Bana döndü. Gülümsedi, çok tekinsizdi. "Artık, delirmeye bir kaladayım."

Anlamadım, bana anlatmadı. Kolunu gözlerinin üstüne örterek hareketsizleştiğinde, titreyen dudaklarımı sertçe dişleyerek ellerimle yorgana uzandım. Yorganı başımın üstüne çekerek, bir kaplumbağa gibi kabuğuma çekildim

ve yorganın altında akıttım gözyaşlarımı. Sesim soluğum çıkmadan, yanaklarımdaki kan lekelerini ıslatarak ağladım ve yine kanlı parmaklarımla o gözyaşlarını silmeye çalıştım. Yanak çizgilerimi dolduran kan, kader satırlarımdan fışkırmıştı.

Rahatsız ve kâbuslarla dolu birkaç saatlik uykumda yanaklarımdaki kan izleri yastığıma akmıştı. Uyandığımda gordüğüm ilk şey o kan damlaları olmuştu. Gözlerimi kırpıştırarak görüntümü tazeledim ve yatakta kıpırdayarak ters döndüm. Bir arayış içinde etrafa bakındım, Asrın yoktu. Bir an nefesim kesildi, polisler gelmiş olabilir miydi?

Korkuyla kalkıp yataktan fırladım. Çıplak ayaklarımla koşarak odadan çıktım. Koridorda hareketlilik yoktu, aynı şekilde banyo ve mutfakta da... Bu ev Asrın'la yaşadığımız ilk ev olduğundan benim için önemliydi, geçtiğim her koridorda başka bir anımızla karşılaşıyordum. Mesela şizofren bir Esila beni izliyordu. Ona acıyordum, sıkışıp kaldığı o duvarları biliyordum.

Saçlarımı karıştırarak salonun ahşap kapısını ittiğimde, gözlerim arayış içinde tüm salonu gezdi ve onu gördü. Yerdeydi, şınav çekiyordu ve sırtı çıplaktı. Salonun pencerelerinden yansıyan o enfes ışık sırtında ve saçlarında orantısız bir güzellikle süzülürken, alt dudağımı ısırarak yavaşça içeriye girdim. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor olmamız kulağa inanılmaz gelse de geceden beri öyle yapıyorduk.

Sinsice ona yaklaşırken, güzel fiziğini izliyordum. Kollarının üstünde, bacaklarının yardımıyla yükseliyor ve alçalıyordu. Terlemişti. Teni sanki kızarmıştı. Kaç dakikadır bunu yapıyordu acaba? İnanılmaz derecede baştan çıkarıcı ve güzel görünüyordu. Arsız içgüdülerimin isteğiyle üzerine eğilerek bir elimi omzuna yerleştirdim ve onun bana doğru dönmesine izin vermeden sırtına çıkarak bacaklarımı iki yandan sarkıttım. Bir an soluğunu geç verse de kısa sürede

toparlandı ve alçaldı. Sırtına yattım. "Ağırlığım rahatsız ediyor mu?"

Terini yanağımın altında hissettim. Tatlı kokusu bende uyuşturan bir etki bırakırken, "Hayır," dedi boş bir sesle. "Seninle ilgili bir şeylerin beni rahatsız edeceğine inanarak bu soruyu sorman tamamen aptallığından olsa gerek."

Tüm vücudumu geniş cüssesine yaslayarak omuzlarına sıkıca tutunurken, "Bu aptal sana bayılıyor," dedim en içimden gelen samimiyetimle. Beni heyecanlandırıyordu, yaptığı her şeyle. "Hadi devam et, eğlenceli oluyor sırtında yükselip alçalmak."

Güçlü kollarının üstünde yükselerek beni de beraber yükselttiğinde, bir kuş gibi kollarımı iki yana açarak şımarıkça güldüm. "Omuzların çok güzel," dedim hayranlıkla, var mıydı bilmiyordum ama hiçbir kusurunu görmüyordum. "Kolların da çok güzel... Belin, kaburgaların, ensen..." Kâküllerimi ittirdim, arsız tutamlar yine uzamıştı. "Hele saçların var ya, her telini seviyorum."

Hızlı ve düzensiz solukları yoğunlaşırken, bir elimi sırtından göğsüne doğru uzattım ve dövmenin üstünden, kalbini sardım. Kalbi avuçlarımda çırpındı. "Bugün daha bir şımarıksın sanki?"

Yükseldim ve alçaldım. Dudaklarımı, omuzlarındaki göçüklere temas ettirdim. "Beni seni şımarttın."

"Ha, şimdi de zaten ben uğraşıyorum," diye söylendi, huysuzca. "Yeter sana bu kadar şımarıklık, hadi bana masaj yap."

Huysuzca sırtında yatmayı sürdürdüm. "İnmeyeceğim, hadi şınav çek. Ben eğleniyorum."

Onunla bu şekilde eğlenmeyi çok özlemiştim ve tadını çıkarmak istiyordum. Beni tatlı tatlı azarlayıp kıyamaması oldukça içten geliyordu ve bu anı sonsuz kere yaşasam bile, bıkmam söz konusu olamazdı. Bacaklarını kendine

çekmeye çalıştığında kalkacağını anlayarak, kalçamın üstünde geriye doğru kaykıldım ve bacaklarının üstüne oturdum. Hemen sonra hiç ummadığı bir şey yaparak kalçasına vurdum. "Kalkmasana ya, eğleniyorum ben!"

Omzunun üstünden hayretle bana döndü. Ona şaplak attığıma inanamadığı çok belliydi ve gülmemek için yanaklarımın içini dişliyor olmam artık kâfi gelmiyordu. Gözlerini sinirle yumarak, bilediği dişlerinin arasından, "Sen bana şaplak mı attın?" diye sordu, inanamayarak. "Sirk maymunu muyum ben kızım?"

"Yani..." Dudağımı büktüm. "Yandan azıcık benziyorsun sanki?"

"Demek yandan benziyorum," dedi, kaşlarını yukarı kaldırarak. "Peki, sen yandan neye benzediğini biliyor musun?"

Duraksadım. Merak ederek sordum. "Neye benziyorum ki?"

"Bukalemuna."

Dişlerimi sıktım, hani ben çok güzeldim? Bu adam niye hep aynı şeyi yapıyordu yahu! Bozulduğumu gördüğünde serseri bir şekilde sırıtarak, beni sinirlendirmekten aldığı hazzı belli etti. Homurdanarak kalkmak istediğimde dönüp kolumdan tuttu. "İstemiyorum ben, bırak hadi!"

Kalçam, kasıklarında rahatsızca kıpırdanırken, nazik olamayacak kadar fevri bir şekilde yanaklarımı kavradı ve ağzını bana doğru yaklaştırdı. Nefesim, daha nefesini hissetmeden kesildi. Sanki yerden yükselmeye, kollarımı boşlukta açarak uçmaya başlamıştım. Uçurtma gibiydim, yere çakılma hızım, onun beni ne kadar uçuracağıyla doğru orantılıydı. Ağzını ağzıma bastırarak beni uçurdu.

Gözlerimi anında yumarak dudaklarımı araladım ve onun ağzımda, ağzıyla bir savaş başlatmasına izin verdim. Hiç beklemeden dilini içeriye kaydırarak ağzımın içini adeta yalamaya başladığında, inleyerek ensesine tutundum.

Beni sert, telaşlı ve tüketerek öpüyordu. Islak dudakları az önce cennetten bir meyveyi afiyetle yemiş gibi enfes ve baş döndürücüydü. Dudaklarımı bereledi. "Allah'ın cezası, çok tatlısın!"

Soluklanmak için, dudaklarımı ondan azıcık uzaklaştırdım. Nefesinin boğazımdan aşağıya aktığını bilmek tarifsizdi. "Sen de tatlı..."

"Acıyım ben, acı."

Beni bir kez daha öpmek üzere ağzını araladığında, salon kapısının tatsız bir gıcırtıyla açıldığını duyarak irkildim. Hay aksi, annesinin ve annemin olduğu bu evde ne halt yiyorduk? Ben daha toparlanamadan, "Rahatsız etmiyorum umarım," diyerek içeriye girdi Mehpare Teyze, ayak seslerini duydum. "Allah'tan annen markete çıkmıştı da görmedi. Sahi en son yanımda uyuyordun Asrın, ne ara kalktın?"

Asrın'ın kucağından aceleyle doğrularak titreyen bacaklarla ikili koltuğa geçtim ve bakışlarımı yerden kaldırmadan oturdum. Acaba kendimi nasıl boğabilirdim? Ayakkabı bağıyla güzel olurdu. Zira bu utançla çok yaşayamazdım. Basılmıştık, rahatsız ediciydi ve boynuma dek mosmordum. Asrın da rahatça yerden kalkarak tekli koltuğa oturdu ve terleyen ensesini havluyla silmeye başladı. Yandan yandan bana sırıttığını görünce, ona dil çıkardım.

Mehpare Teyze beni azarladı. "Sok kız o dilini içeri."

Yerimden sıçradım. "Af... Affedersin Mehpare Teyze."

"Bana anne diyebilirsin."

Hayır, kesinlikle yanlış duymuş olmalıydım. Bu, belki duymayı istediğim bir şey belki de bir sanrıydı. Ciddiye almadım. Ta ki, Asrın bana bakana kadar. O bakış, Mehpare Teyze'nin o cümleyi sarf ettiğini bağırıyordu. Şaşkınlıkla ona döndüm; bana, kendisine anne dememi isteyen kadına. Yumuşak, sıradan bir ifadeyle beni izliyordu. Fark ettiğim

ilk detay saçlarını kestiği oldu. Üstüne beyaz, eteği dizlerinin üstüne dek uzanan bir elbise giymişti ve onu ilk defa bu kadar iyi görüyordum. "Saçlarınız," dedim, çekingen bir sesle. "Çok hoş görünüyor an... Anne..."

Mehpare Teyze genişçe gülümsedi. "Sen de dünden razıymışsın."

Yüzüm anında düştü. Asrın güler gibi bir ses çıkararak, "Sadece seninle alay ediyor bebeğim," dedi, annesine göz kırptığını gördüm. "Bozulma."

Ağzımın içinde geveledim. "Annesinin alaycılığını almış. Babasının neyini aldı acaba?"

Mehpare Teyze'ye ufak bakışlar attığımda garip ve anlamsızca elime, yüzüme baktığını görerek aptallığıma sövdüm. Kurumuş kan lekelerini görmüştü ama anlam verememişti. Parmaklarım bilinçsizce yanağımda kurumuş olan kan lekesini kazımaya başladığında, "Sen kesin eline yüzüne salça bulaştırdın," dedi, beni gözlemlemeye devam ederek. "Malum, biraz beceriksizsin."

"Evet," diyerek onayladım. Yanağımda telaşla kıpırdayan parmaklarım, sanki dün gece sabıka kaydımıza düşen suçu kazıyordu. "Öyle oldu."

Asrın'ın fazla rahat bir şekilde koltuktan kalktığında Mehpare Teyze bir şeyler daha dedi ama duymadım. Asrın, gözlerindeki cinnet odalarından bana bakarak, ruhuma beyaz bir önlük giydirdiğinde, gözlerindeki odada cinnet geçirenin kendim olduğunu gördüm. Zaten onun gözlerinde benden başkasını bulamazdınız. Yavaş adımlarla odadan ayrıldığında, omuzlarımı düşürerek gözlerimi yumdum.

Çaresizdim. Bir an iyiydi ve bir an sonra kötüydü. Dengesizliği beni ürkütüyor ve endişelendiriyordu. Mehpare Teyze seslenene kadar yanağımdaki cinayet lekesini sertçe kazımaya devam ettim. "Oğlum seninleyken gülümsüyor."

Asrın gülümsemeyi bilmeyen bir çocuktu. Kahkahaları çok nadirdi ve sadece banaydı. Kafamı salladım. "Ben de onunlayken gülümsüyorum."

"Sana âşık..."

Bu, hayatla ölüm arasındaki çizgide, avuçlarıma bırakılan sonsuzluk gibiydi. "Ben de ona aşığım."

"O çok yaralı."

"Ben..." Dişlerimi sıktım. "Yarama denk getirdim onun yaralarını. Sarabildiğim hepsini sarıyorum."

İç çektiğini anladım. "Ben ona iyi bir anne değilim ama sen iyi bir sevgilisin."

Ona üzülüyordum. Hayatı mahvolmuştu ve her ne kadar Asrın'ı incittiğinde onun canını yakmak istesem de bunu istemeden yaptığını biliyordum. "Kendinizi suçlamayın Mehpare Hanım, siz bir kadının yaşayacağı en ağır şeyi yaşadınız."

Sanki ona bunu hiç söylememişim gibi, kendince devam etti. "Dualarım sizinle."

Galiba, babamın da beddualarıbenimleydi.

Minnetle doldum taştım. "Teşekkür ederim."

Bir süre oturduktan sonra koltuktan kalktım ve odadan sıvışarak koridora çıktım. Banyodan sesler geliyordu ama bu daha çok öğürme, öksürük ve iniltiyi andıran bir sesti. O an kustuğunu anlayarak kendimi adeta banyodan içeriye attım, dizlerinin üstünde, klozete eğilmiş ve öğürtülerle kusuyordu.

"Şştt, tamam sevgilim..."

Onun arkasında, onunla aynı pozisyonu aldığımda, titreyen ellerimle alnını tuttum ve başını yükselttiğim dizime yasladım. Kusmayı bırakmıştı, ağzı ıslaktı ve kustuğu şey sadece suydu. Seri bir şekilde, sanki günlerce nefes almamış gibi nefes aldığını gördüğümde, bedenini biraz daha kendime yasladım. Dişlerini sıkarak, "Kahretsin," diye sızlandı, deli gibi kükreyerek. "Hayatım sikildi!"

"Sakinleş." Ellerimle yüzünü serinletmeye çalıştım. "Senin için ne yapabilirim?"

"Ben," dedi gözlerini ısrarla yummaya devam ederken. Alnını ovaladı. "Seni korkutmak istemedim."

Sırtını kontrol ettim, acilen ılık bir duşa ihtiyacı vardı. Beni korkutmadığını ona söylemek yerine, "Duş al," dedim, terini silebildiğim kadarıyla silerken. "Ben de sana kıyafet ayarlayayım."

Çenemin altını öptü. "İyiyim."

Sifonu çekerek doğruldu ve ağzını çalkalamak için lavaboya yöneldi. Yüzü sararmıştı, hareketleri sarsak ve narkoz etkisi altında gibiydi. Ağzını çalkaladıktan sonra bana sırtını döndü, kabinin içine girdi ve sırtını soğuk fayanslara yasladı. Kapıyı kapattım, ona kıyafet seçmeden önce onunla duş almak istiyordum. Onun yanına, kabinin içine girdim ve karşısındaki fayansa yaslanarak ona baktım. Baygın, feri sönmüş gözlerle bana bakarken, bir elinin parmakları kotuna uzandı ve ön cebinden küçük bir kutu çıkardı.

Sakinleştirici alacaktı.

Bunu gördüğüm an kafamı iki yana sallayarak ona doğru uzandım. "Hayır," diyerek karşı çıktı, savunmasız bir çocuk gibi görünse de sertti. "Alacağım."

Onu tokatlayasım vardı. "Delirmek mi istiyorsun?

"Belki de deliyim."

Belkisi yoktu, deliydik. Saplantılıydık. Normal değildik... Ve olduğumuz durumu kabullenmiştik. Başını sertçe fayanslara gömerek minik, silindir şeklindeki kutunun içinden çıkardığı minik hapı dilinin üstüne bıraktı. O beyaz, nefret ettiğim hapı tek seferde yuttuğunda, içinde şimdiden gezinmeye başlayan o ilaca kan kusmak istedim. O ilaç onu ruhsuzluğa alıştırıyordu. Bunu kendine yapması bana da haksızlıktı. Bir süre gözleri yumulu kaldı, kaşları çatık, dudakları huzursuzca bükülüydü. İçim kan revandı. Göçük

altındaydım, karanlıktı ve buralardaki aydınlık; uzaydaki yer çekimi gibiydi. Asla yoktu.

Gözlerini dakikalar sonra açtı. Elini uzattı, beni duvarlarının içine çekti ve kapılara asma kilitler geçirdi. Bu duvarların içine olan sevdam, bir çocuğun lunaparka olan sevdası gibiydi. Bu duvarların dışında olmak, bir kız çocuğunun babasından tokat yemesi gibiydi. Ben lunaparklar istiyordum. Ben o duvarların içini istiyordum. Ellerini istiyordum, aşkla bakan gözlerini ve beni öperken titreyen dudaklarını...

Fakat sesler vardı.

İnsanlar vardı.

Duvarların etrafına tünemişlerdi. Ellerinde balyozlar vardı, balyozları indiriyorlardı duvarlara. Ses yapıyorlardı, bizi rahatsız ediyorlar ve duvarları, içeriye doğru kırmak istiyorlardı.

Bir gün o duvarları kırarak bizi yerle yeksan edebilirler miydi?

*

Kimsenin, bizi yerle yeksan etmesine izin vermeyecek kadar büyüdüğüme inanıyordum.

Şimdi, Almila'nın kızıl kahve gözlerine bakarken, büyüyenin yalnızca kendim olmadığını hissediyordum. O da büyümüştü. Bu zamana kadar birbirimizi büyütmüştük doğrusu. Taze Gelin derlerdi ya, komikti ama Almila şu an tam olarak öyleydi. Sık sık gülümsüyor, heyecanını belli etmekten kaçınamıyor ve günleri sayıyordu. Evet, günleri sayıyordu, çünkü hafta sonu düğünü gerçekleştirecektik.

Renkli, boğaz manzarasına bakan bir kafede kahvaltı yapıyorduk. Cenk hariç hepimiz buradaydık, Lavin üçüncü çayını höpürdeterek içiyor, Bora Almila'nın tabağına yemesi

için bir şeyler koyuyor ve tatlı tatlı atışıyorlardı. Asrın sert bir kahveyle geçiştirdiği kahvaltısından hemen sonra sigarasına davranmış, paketi yarılamıştı. Çocuklarla, işlediğimiz cinayeti paylaşmamıştık. Asrın bana bir şey söylemediği sürece susacak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edecektim.

Geniş masamıza ve ardından temiz camlardan dışarıya baktım. Kafe, rahatsız edici bir kabalığa sahip değildi. Masa aralıkları bir hayli genişti ve mekân aydınlıktı. Tatlı bir koku duyuyordum. Masamızdaki küçük saksıda minik mor, çiçekler vardı ama adını hatırlayamamıştım. Kırmızı sandalyemde hafifçe kaykılarak çikolata parçacıklı kurabiyeye uzanmak istediğimde, "Onlar benim," diye bağırıp elime vurdu Lavin. "Uzak dur. Her şeyimi paylaşabilirim ama yemeklerimi ve tatlılarımı asla."

Elimi çekerken gözlerimi abartıyla devirdim. Bütün tabağı zaten kendisi yemişti. "Umarım yüz kilo olursun," dedim ters ters.

Bana kötü kötü baktı. "Bu sabah tartıldım, elli beş kilo olmuşum."

Buna üzüldüğünü gördüm ama biraz daha eğlenmek için üstüne gitmeye karar verdim. Saçlarımı, havalı bir şekilde omuzumdan arkaya ittirdim. "Yanlış anlama Lavin ama ben hâlâ kırk dokuz kiloyum, yani senden altı kilo falan az..." Neredeyse ağlayacaktı, gülmemek için yanağıma eziyet ettim. "Zaten senin bu aralar basenler falan çıkmış."

Elindeki kurabiyeyi sinirli bir şekilde ağzına tıkarken, "Sana ne?" diye bağırdı, kurabiye kırıntılarını ağzından saçarak. "Ha, sana ne? Sana ne kızım?"

Sırıtarak yanağından makas aldım. "Şaka yapıyorum."

"Hem zayıf olmak zorunda değilim. Kendimi iyi hissettiğim kiloda olmam yeterli."

Yanağını daha çok sıktım. "Tabii ki. Bu arada Cenk nerede ya?"

Kurabiye tabağını önüne çekerken, "Kerem diye bir arkadaşı varmış," dedi, umursamaz görünüyordu. "Onunla buluşacakmış."

Kollarımı göğsümde bağladığımda üstümdeki kırmızı, kareli gömleğin düğmelerinden birinin dikişinin çözülduğünü fark ettim. Yukarıdan üçüncü düğmeydi, zaten ilk ikisi açıktı. Ben daha kollarımı çözmeden Asrın benden önce davrandı ve yüzünü bana doğru eğerek, sigarasını tutmamı istediğini belirtti. Sigarasını dudaklarından alarak kendi dudaklarımın arasına kıstırdığımda, iş bilir parmaklarıyla gömleğimin yakasını çekiştirdi ve açılan düğmemi oyalanarak iliklediği. Parmakları boynumun doğrultusunda ilerleyerek enseme çıktığında, "İyi misin?" diye sordu yalnızca benim duyacağım bir sesle. "Yapmayı istediğin, takılmak istediğin bir yerler var mı? Kafanın içindeki durumları merak ediyorum. Biliyorsun, ruh sağlığın benim için önemli."

Ruh sağlığıma bu kadar önem verirken benim yanımda birini öldürdüğünü ona söylemedim. İncinirdi ve onu incitmek istemiyordum. Sigarayı parmaklarımın arasına alarak onun kulağının arkasına yaslarken, "İyiyim," dedim, gülümsememle cümlemi desteklerken, "O gece, beni sandığın kadar etkilemedi."

Yalan mı doğru mu ben de bilmiyordum, yalnızca yeni bir şizofreni atağı gelmemesini umut ediyordum.

Almila bir anda yanımızda bitti. "Hangi gece?"

Asrın acele etmeden omzunun üstünden ona doğru döndü. Almila'nın, oturduğu sandalyeden bize doğru eğildiğini görmüştüm. "Biz Esila ile geceleri ne yaparız biliyor musun Almila?" diyerek yüzüne doğru hırladığında, Almila çığlık atarak geriye kaçtı. "Adam öldürürüz."

Bir an bu gerçekle beraber ürpermiş olsam da çocukların hiçbiri onu kaale almadı. Bora, Asrın'a tip tip bakarken, "Oğlum korkutma kızı," dedi ve gevşekçe sırıttı. "Yengen o senin."

Asrın ve Almila birbirlerine pis pis baksalar da içten içe birbirlerini önemsediklerini ama bir o kadar da gıcık olduklarını bilerek gülümsedim. Sahiden, Almila onun yengesi mi oluyordu? Kulağa çok komik geliyordu. Biz gülmemek için çabalarken, Almila bize de kötü kötü bakmaya başladı. "Komik mi?"

Lavin uzanarak onun yanağını öptü. "Vallahi çok komık..."

Almila onu kendinden uzaklaştırdı. "Yılışma."

Bir kısmını bitirmiş olduğum portakal suyuma uzandım ve pipeti dudaklarımın arasına alarak minik yudumlar çektim. Pek sevmezdim ama havalar ısındığı için soğuk bir şeyler içmek istiyordum. Geniş bardağı masaya bırakarak ellerimi beyaz pantolonumun üstüne yerleştirdim. Ayaklarımda siyah, spor ayakkabılar vardı ve saçlarıma bir bandana bağlamış, kâküllerimi alnıma dağıtmıştım. Bora Almila'yı sakinleştirmek için uğraşırken, Asrın'ın saçlarıma uzandığını gördüm. Saçlarımı okşayacağını düşünerek gülümsemiş olsam da o bandanamı çözdü ve avucuna aldı. Saçlarımın üstünü öptü. "Bileğime bağlasana şunu..."

Bu teklifi mutlulukla kabul ederek sandalyemde ona doğru döndüm ve mor bandanamı parmaklarımın arasına aldım. Saçlarım çıplak koluna dökülürken, bileğini öpüp bandanayı dolamaya başladım. Birkaç tur atarak dolamış, özenli bir ilmekle iki ucunu tutturmuştum. Asrın saçlarımı, yanağımla birlikte avuçlayarak kızarmış bir gökyüzü gibi alaca ve sıcak duran gözlerini gözlerime dikti.

"Neden bandanalarımı hep bileğine bağlıyorsun?"

Bandanayı bağladığım bileğini burnuna doğru kaldırdı ve burnunu bandanaya sürttü. Gözleri kısıktı. "Senin saçların tertemiz kokuyor," dedi, saf bir ciddiyetle. Titreyen kirpiklerimi izledi. "Kokunu taşımak hoşuma gidiyor."

Sandalyemde geriye doğru kaykıldığım sırada bir anda enseme yediğim sert şaplakla kafam ve bedenimin bir kısmı ileriye doğru savrularak Asrın'a çarptı. Asrın edepsiz bir küfür savururken, "Nabersiniz kankalarım," dedi Cenk, keyifli bir sesle. "Esila cidden koydun mu uçuyormuşsun ya..."

Hafifçe sızlayan ensemi ovalamak için elimi enseme taşırken, Asrın'ın gözlerinden dumanlar çıktığını gördüm. İnanamıyormuş gibi bir enseme bir de Cenk'in sırıtan yüzüne baktı. "Ne yaptın lan sen?"

Omzumun üstünden Cenk'e baktım. Haylaz ve keyifli hali Asrın'ın sesinden sonra dağılmaya başlamıştı ve sanki ne yaptığını yeni fark ediyordu. "Ne yaptım lan ben?"

Lavin korkulu bir şekilde Cenk'e bakarken Bora ve Almila gülümsüyorlardı. Asrın tıslayarak ona uzanmaya çalıştığında Cenk ellerini havaya kaldırarak kendine siper etti ve geriye doğru sıvışmaya çalıştı. "Asrın vallahi bir an boşluğuma geldi. Enseyi görünce böyle bir tane şey edeyim dedim..." Masumane bakışlarını üstümde dolandırdı. "Sen de niye enseme tokat atın der gibi duruyorsun yani!"

"Yuh, bir de beni mi suçluyorsun."

Bana kaş göz yaparak Lavin'in yanındaki sandalyeye oturdu Cenk. Asrın'a dönüp yüzünü okşadım ve siniri geçtiğinde bir kurabiye alıp yemesi için uzattım. Cenk geldiği için masada eğlenceli bir sohbet dönmeye başlamıştı, onları dinleyip eşlik etmeye çalıştım. Kalbim bazen gulmeme veya konuşmama izin vermiyordu, bu yüzden çoğu zaman sessiz kaldım.

Bir süre sonra Asrın masadan kalktığında çocuklar onun fazla keyifsizliğiyle alakalı bana sorar gibi baktı ama cevap

veremedim. Gülümsemeye çalışarak sandalyeden kalktım ve onu takip ettim. Mekândan ayrılarak sokağın karşısına bıraktığımız arabanın yanına geçtiğimizde, Asrın seri bir şekilde etrafı kontrol ederek şoför koltuğuna yerleşti. Yanındaki yerimi alırken tedirgindim. Dikiz aynasından arabanın arkasını kontrol ederek biçimli parmaklarını direksiyona yerleştirdi. Çoğu zaman yaptığım gibi koltukta dertop olarak ellerimi dizlerime koydum. Beynimdeki alarm seslerini duyuyordum. Onun ruhunu kaybediyordum, çünkü o ruhunu kaybediyordu. Ben bile, nabzı seyrelen bir şizofren hastası olduğum halde, katil olmaktan rahatsız oluyordum. O rahatsız olmadığını savunuyordu, garipti.

Konuşmak için pek vaktimiz olmamış, kısa sürede evimize gelmiştik. Bu evi hâlâ bizden başkası bilmiyordu. İçeriye girdiğimiz gibi üstündeki fazlalıklardan sıyrılarak kendini yatağa attı. Sadece çamaşırı kalmıştı. Yüz üstü uzanmasını izlerken, pantolonumu çıkararak saten bir şort ve askılı giyerek banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayarak serinledim, Pati peşimde dört dönüyordu. Mamasını hazırlayarak, onunla birlikte salona girdim ve etrafı toplayarak koltuğa tırmandım. Yanımda, halinden memnuniyet duyarak mamasını yerken, başımı mor koltuğun döşemesine gömdüm.

Asrın uyumuş muydu? Gidip onun kemiklerinden içeriye girmek, orada uyumak istiyordum. İçinde. "Biliyor musun?" dedim Pati'nin gri tüylerini sevmeye başlarken. "Asrın bana benimle evleneceğini ima etti. Biliyorum oğlum, sen de şaşırdın ama ben artık şaşırmıyorum." Onu göğsüme bastırdım. "Çünkü korkuyor. Çok kötü şeyler yapıyor ve yaptığı şeyler yüzünden beni kaybetmekten korkuyor. Korktukça saçmalıyor. Aslında içten içe onu asla terk etmeyeceğimi biliyor ama bir şeyler yapmalıymış gibi hissediyor..." Acı ile yutkundum. "O yüzden benimle çocuk yapmak istedi, çünkü o zaman asla ayrılamazdık. Benimle

evlenmek istedi, yine aynı sebepten. Onun derdi ne çocuk ne de evlilik değil. Ben... Yalnızca benim. O beni kaybetmekten korkuyor, üstelik onu terk etmeyeceğimi bildiği halde."

Pati, sanki anlamış gibi gözlerini kırpıştırarak göğsüme doğru mırıldadığında, hissettiğim sonsuz hüzne rağmen gülümsemeye çalıştım. "Böyle çırpınarak beni o kadar üzüyor ki oğlum. Biraz rahat olsun, kendine işkence etmesin, kafasının içi özgür olsun istiyorum. Onun kafasının için cinnet yeri, delilerini görebiliyorum."

Mamasını yemesine yardımcı olurken, patilerini boynumda hissederek anlık huzurun tadını çıkardım. Uysal kedim, hemen mayışıyordu. Onunla konuşmaya devam ettim. "Benimle konuşmuyor. Hissettiklerini yüzeysel olarak biliyorum. Birini öldürdü, iki gecedir uyumuyor, üç defa kustu, dört defa hap aldı ve ne kadar olmamış gibi davransa da yaşadıklarımızdan etkilendiğini biliyorum. Kurduğu planların hepsi çöp oldu, her an evimizi polisler basabilir ama biz bunların hiçbirini konuşmuyoruz." Yenik bir soluk sıyrıldı dudaklarım arasından. "Oğlum, biz şimdi ne yapacağız?"

Bu soruyu öyle içten sormuştum ki sanki Pati bize sahiden yardım edebilirdi, sanki o bizi kurtarabilirdi.

Çaresizlik... Hissettiğim en baskın duygu buydu. Benim kanatlarım çoktan kırılmıştı ama şimdi, sanki Asrın'ın kanatlarını da kırıyorlardı. Atlatabileceğimize inanmak istiyordum ama inançlarım zayıf bir nabız gibiydi. Pati'ye daha çok sarılarak aramızdaki sevgi geçişiyle birbirimizi besledikten sonra, oynaması için ona bir top verdim ve salondan ayrıldım. Gideceğim yer, ait hissettiğim yerdi.

Odadan içeriye sızdığımda koyu renkli mor perdelerin örtüldüğünü gördüm. Aydınlık, odaya girmeye izin alamamıştı, karanlığı istiyordu. Çıplak ayaklarımla yatağımıza

yürüdüm. Dizlerimin üstünde yatağa tırmanarak yanına dek ilerledim ve sırtının yanına bağdaş kurdum. "Uykun mu geldi?" diye sordum onu rahatsız etmeyen ince sesimle.

Kılını dahi kıpırdatmadan, gözleri kapalı bir şekilde yatmaya devam ederken, hafifçe eğilerek saçlarımı sırtına yaydım. Sahiden esmer bir tene sahipti. "Necmi veya diğer adamlar bizi ne zaman şikâyet edecek Asrın? Ne zaman almak isteyecekler seni? Bir şeyler yaptın mı? Öyle bir durumda ne yapacağız? İçeriye girmekten nasıl kurtulacaksın? Niko'nun cesedini bulmuş olmalılar."

Gözlerini daha sıkı yumdu, sanırım gözkapaklarının ardındaki karanlıktan çıkmak istemiyordu. Ona sormak istedim. Beni görmek için bile olsa o karanlıktan çıkamaz mısın, diye sormak istedim. "Esila," diye konuşarak sormak istediklerimin önüne geçti. "O cehenneme girmeyeceğim. Onu öldürdüm, henüz sen ve benden başkası bilmiyor. Necmi piçinin ve diğer adamların neden sustuğunu bilmiyorum..." Ses tonu kekremsi, yanıktı. "Her an polis baskınına hazırlıklı olmalıyız."

Araladığı kapıdan içeriye girmek isteyerek sorularımı arttırdım. "Peki ya çocuklara ne zaman söyleyeceğiz?"

İnatla gözlerini açmadı. "Bora ve Almila'nın düğününe iki gün var. Düğünden sonra söylerim, şimdi olmaz."

Haklıydı. Aslında içten içe fazla ayrıntılı düşünen bir adamdı. Onu onayladım. "Tamam. Peki şey... Ah, annene söylemeyi düşünüyor musun?"

Onun dışındaki sessizlik içindeki gürültüden daha mı korkunçtu yoksa içindeki gürültü dışındaki sessizlikten daha mı ürkütücüydü? Kısa bir sessizlik oldu. Kelebek olsam, kanat çırpmaya utanırdım. "Anneme, katilinin katili oldum desem bana ne der Esila?"

Bilmediğim yerlerden sormuştu. "Ne der ki?"

"Katilim kimdi, der."

Doğru ya annesi hiçbir şeyi doğru dürüst hatırlamıyordu. Niko'yu hatırladığında kâbuslarla uyandığını, günlerce kendine gelmediğini biliyordum ama Asrın bunun çok nadır olduğunu söylemişti. "Tedirginsin Asrın, bana niye anlatmıyorsun? Hadi lütfen, şu an içinden ne geçiyorsa bana anlat."

"İçimden sen geçiyorsun."

Gülümsemeler sevgilim, doğrudan seninle orantılı.

"Başka ne geçiyor?" diye sordum usulca.

"Hayatımda ilk kez tamamen masum bir şey istedim," dedi beni heyecanlandırarak. Az sonra beni biraz daha heyecanlandırarak elimi yakaladı ve saçlarının arasına koydu. "Beni seni isterken bile kötü ve bencildim Esila. Tutkuluydum, kirliydim, soğuk ve yanlıştım. Ama onu isterken, yani senden bir bebek isterken sadece istedim... Hiçbir çıkarım olmadan, sadece hayatımıza, bizi karanlıktan kurtaracak birini istedim. Bunu isterken masumdum."

Arzusuna itaat ederek saçlarını okşadım. "Ama yapmadım, bu hayalini gerçekleştirmediğim için üzgünüm."

Bana attığı o mesaj hâlâ duruyordu.

"Hayır bebeğim..." Beni azarladı. "Haklısın, doğru zaman değil."

"Asrın..."

"Bebek meselesi bizim için kapandı."

"Bazı meseleleri istediğin zaman açıp istediğin zaman kapatamazsın. Bu ciddi bir şey..."

Beni sinirlendiriyordu. Canımı sıktığını da kabul etmeliydim. Sertçe saçlarını çekiştirirken burnumu biraz kulağına yaklaştırdım. "Biliyor musun Asrın senin istediğin zaman açıp istediğin zaman kapattığın o meseleler yüzünden ben arkadaşımı, annemi, yeri geldiğinde kendimi bile karşıma alıyorum." Sesimi yükselttim. "Hatta bunun yüzünden babanın hakaretlerini bilmem kaçıncı kez dinliyor..."

Yerlerimizi ne zaman ve ne kadar kısa süre içinde değiştirdiğini asla anlayamadım. Sadece bir an sonra üstümdeydi ve beni altına kafeslemiş, üzerimde yer almıştı. Issız bir kafesin içindeyken, beni korkutabilen asıl şey, her zaman olduğu gibi yine gözleriydi. Yine cinneti gelmişti, sahi, cinneti hiç gidiyor muydu? Korkmamı bağırıyordu ama korkmuyordum. Ellerini iki yanımdan yatağa yaslarken, "Tekrarla?" dedi, kulağını ağzıma yaklaştırarak. "Babam sana ne yaptı? Tekrarla!"

"Baban," dedim dişlerimi bilerken. Sanki içim buz tutmuştu, bir evin çatısından sarkan buz saçağı gibiydim. Soğuk ve kesici... "Siteye geldi, bir sürü aptalca şey söyledi."

"Aslan Bey," diye tekrar etti, gözlerini döndürürken. "Sana hakaret mi etti?"

"Evet!"

Kükreyerek üstümden doğrulduktan sonra elinin tersiyle, komodinin üstündeki her şeyi etrafa saçtı ve yatağın ucuna otururak başını elleri arasına aldı. Sersemlemiş bir şekilde kırılan cam kül tablasına, dağılan sigaralara, kül tablasından saçılan sigara cesetlerine baktım. İşte benim sinirlenmem o kadardı. Onun kendine zarar verdiği ana kadardı. İnleyerek saçlarını çekiştirdiğini gördüğümde, dizlerimi kendime çekerek tavana baktım.

Bir damarım daha kopmuştu sanki.

Yerdeki sigaralardan birine uzandı, yere düşmüş olması o an umurunda değildi. Çakmağın sesini duydum. "Canını yakın mı?"

Hayır, Aslan Bey fiziki anlamda canımı yakmamıştı. "Yalnızca ittirdi, bir şey yapmadı."

"İttirirken seninle temasa girdi. Seni ittirdi. İttirdiğinde belki yere düştün, canın acıyacak diye korktun ve onun karşısında çaresiz kaldın!" Omuzları sarsıldı, gülmekle bağırmak arasında bir yerdeydi. "Bu hayatın gelmişini geçmişini sikeyim!"

Ağlayamayacak kadar hissiz olduğumu duşundum. "Ben de..."

Çok nadir küfür ederdim, doğru dürüst kufur bile bilmezdim ama bazı anlar avazım çıktığı kadar bağırmak, küfürler savurmak istiyordum. Çünkü taşıyordum, azgın bir okyanus gibi köpürüyordum. Tek kelime dahi etmeden ağzına aldığı sigarasını içerken, uykunun beni içine hapsetmesini diledim. Uyumalıydım, uyku beni iyileştirebilirdi.

Sigarasını bitirerek kendini yatağa sırt üstü devirdiğinde, yatağın biraz daha ucuna kayarak ondan uzaklaştım. Bunu hissettiğine emindim ama tepkisiz kaldı. Sigaranın kokusunu aldım, onun kokusundan baskın değildi. Tıpkı benim gibi tavanı izlemeye başladığında, ikimiz de aynı pozisyonda, birbirimizin gölgesi gibiydik. O, benim, benden daha büyük olan gölgemdi ve kanatlarının karanlık ağırlığını üstümde hissediyordum.

Zihnimin özgürlüğünü ele geçirmişti.

Ona baktıkça hem kalbimden hem zihninden olmuştum.

Ben özgür değildim.

Tutsaktım.

Bana uzak olmanın katlanılmaz sancısına dayanamayarak aramızdaki boşluğun sınırlarından içeriye sızdığında bir ceset gibi donuk kalmaya devam ettim. Ben olduktan sonra o donuk bir cesede bile sarılabilirdi, bu yüzden asla tereddüt etmeden bana sıkı sıkı sarılarak yüzünü boynumdaki kuytuya yasladı. Yeryüzündeki cennetin karşılığı bu adamdı ama aynı zamanda cehennemin karşılığı da bu adamdı. Beni altın kafesinin içine aldı. "Nasıl yaptığını bilmiyorum ama kapındaki it gibiyim. Fakat garıptir ki bunu seviyorum..." Boynumda soluklandı. "Uyumak için güzel bir saat. Uyu Yürek Yangını'm."

Zaten uyuyacaktım ama bana sarılması iyiydi, beni daha çabuk uyuturdu. Burun deliklerimden içeriye sızan

kokusunun aldatıcı rehavetine kapılarak yorgun gözlerimi orttum. Onunla gozlerimizi yummak onunla boş bir tavanı izlemekten kat be kat güzeldi.

Çunku bız tavanı izlerken genelde birbirimize kırgın veya kızgın olurduk ve ayrı yataklarda yatamayacağımız için sadece aynı tavanı izleyebilirdik.

Fakat bıliyordum; Onunla, karanlıkta barışık kalmak, aydınlıkta küs kalmaktan daha güzeldi.

*

Bugün mutluyum.

Bu cümleyi en son ne zaman kurmuştunuz?

Ben çok uzun zaman önce kurmuştum.

Bugün içerisinde olumsuzluğu ve kötüyü barındıran her şeyi unutacak, sadece Almila'ya odaklanacaktım. Almila bunu dibine kadar hak ediyordu. Çok sevinçli ve aynı zamanda hüzünlü hissediyordum. Onun gerçekten mutlu olduğunu görmek harika hissettiriyordu. O mutluydu, sevdiği insan ile evlenmişti ve şimdi bunu onlarca insanla kutlayacaktı.

Günlerden pazardı. Aradan geçen iki günde değişen hiçbır şey olmamış, sanırım Niko'nun cesedi henüz bulunmamıştı. Asrın'la aramız soğuktu ama bu birbirimize sarılarak uyumamıza engel olmamıştı, dün geceye kadar. Dün gece Lavin'le birlikte Almila'nın evinde kalmış bol bol sohbet etmiştik. Şimdi hepimiz yorgun ama buna rağmen gayet dinç hissedıyorduk. Almila'nın gelinliğini giymesi için yardım ederken, dolan gozlerimi onlardan kaçırdım. Onun için çok mutluydum.

Almila'nın evindeydik, Esma Teyze ve Almila'nın babası Hasan Amca, sabah erken saatlerde Bora'nın ailesi ile buluşmuşlardı. Sanırım aralarının düzelmesi gerekiyordu.

Evde yalnızdık, Bora'nın gelip Almila'yı almasını bekliyorduk ve ne yalan söyleyeyim benim bile heyecandan nefesim kesiliyordu. Düğünden çok kokteyl tarzı bir şey olacağını söylemişti Almila, kalabalık değil de daha çok yakın akrabaların katılacağı bir düğün yemeği gibi bir şeydi. Bu yüzden beni şaşırtarak son derece sade bir gelinlik seçmişti. Kırık beyaz gelinlik ince askılı, hafif göğüs dekolteli ve kuyrukluydu. Belini ve kalçasını kavrayarak inen saten, dizlerinin altından sonra hafifçe bollaşıyor, zarif kuyruğu yere değiyordu. Dupduru ve tertemiz görünüyordu. Kızıl tutamlarını ensesinde bir topuz yapmıştı ve dantelli duvağı o topuzun kenarına tutturulmuş, aşağıya doğru iniyordu. Uzun ve şık bir duvaktı. Her ne kadar kuaföre gitmeyi istesek de onu bunun için ikna edememiş, kuaförü eve getirmiştik. Makyöz de az önce işini bitirerek evi terk etmişti.

Almila çok güzel bir gelin olmuştu.

Kanatlanıp uçacak gibiydi... Heyecandan eli ayağına dolaşıyordu, kendi etrafında dönüp duruyordu. Kendi etrafında dönerken beni, daha doğrusu dolan gözlerimi görerek duraksadı ve yanıma geldi. Yatağının üstüne oturmuş, gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyordum. Yatağın köşesine ilişirken, "Senin yüzünden gelinliğim kırışacak," diye azarladı beni, huysuz gelinim. "Ne diye ağlıyorsun ki? Ağlaması gereken genelde gelinler olmaz mı? Yani ben öyle biliyorum..."

Engel olamadığım gözyaşlarım yanaklarıma taşarak, bir hıçkırığın boğazıma düğümlenmesini sağladı. Ne için ağladığımı bilmeden ağlıyordum. "Duygulandım galiba," diyerek kendimi açıklamaya çalıştım. "Gelinliğin içindesin Almila, bu bile sana bakarken ağlamama yetiyor. El kadarken biliyordum seni, şimdi böyle görünce tüylerim diken diken oldu."

Almila, porselen beyazlığındaki eliyle yanaklarımdan dökülen yaşları topladı. "Beni de mi ağlatmak istiyorsun?"

derken sesine kızgınlık katmaya çalıştı ama beceremedi. "Evet, ben bile hâlâ inanamıyorum ama mutluyum Esila. Belki erken bir karar, belki zamansız bir karar ama sonuçta o doğru insan. O insanı bulduğunda gerçekten bunu hissediyorsun ve ben onu bulacak kadar şanslı olduğum için mutluyum."

Hızlıca kafamı salladım. Dudaklarımın köşelerinden, onun ellen çekiştiriyor ve beni bir tebessüme zorluyordu. Ona bakmaya bile kıyamadığımı fark ettim. "Ben de senin için çok mutluyum," dedim tüm içtenliğimle. "Elbette Bora senin için doğru insan. Seni, ailesine boyun eğmeyecek kadar seviyor. Bak, inadıyla onları ikna etti. Mutlu olacaksınız."

"Olacağız değil mi?" Kıkırdayarak yanaklarımdaki mutluluk yaşlarını silmeye devam etti. "Ama sen de mutlu ol tamam mı? Çok ol. Benden milyon kat daha fazla mutlu ol."

Kızıl kahve gözlerindeki samimiyete bakarken, "Ben çevremdeki insanlar mutlu olduğunda mutlu oluyorum," dedim ve bir tutam saçını alarak kulağının arkasına ittirdim. "Almila, bir çocuğun olursa beraber isim seçelim mi?"

"Tamam, evlenerek çılgınlık yapıyor olabilirim ama önümüzdeki beş yıl boyunca çocuk istemiyorum."

Lavin arkasından uzanarak kollarını onun beline doladı. "O zaman siz bizim için yapın, beş yıl sonra da kendiniz için yaparsınız."

"Lavin, kuzum galiba Cenk'in yanında durmaya devam ederek beyin hücrelerini öldürüyorsun," diyerek ona sarıldı Almila.

Yanaklarımı kurulamaya gayret ederken içten bir kıkırdamayla ortamı şenlendirdim. Lavin bozularak homurdandı. "Cenk'i beyin hücrelerimden daha çok seviyorum."

Almila onun yanağından makas aldıktan sonra benim de yanağıma sulu bir öpücük kondurarak ayağa kalktı. Boy aynasından kendini izlemeye başladığında, Lavin'in de

hayranlıkla onu süzdüğünü gördüm. Kendisi esmer teniyle müthiş uyum yakalayan kırmızı bir elbise giyinmişti. Kalın askıları kare yaka göğüs dekoltesi ve goğusleriyle belını sararak diz kapağının altına dek uzanan bir elbiseydi. Hafif etli olmaya başlayan vücudunu sarmış, onun güzellığını görsel bir şölen haline getirmişti. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaparak tepesinde bağlamış, ölçülü bir makyaj yapmıştı. Kesinlikle birbirinden güzel arkadaşlara sahiptim.

Korna sesini duyduğumuzda kalbim, gürültülü bir isyanla göğsümü yumrukladı. Sanki göğsüm, kalbımın açmayı istediği bir kapıydı. Almila'nın dizlerinin titredığını fark ettim. Lavin koşturarak camdan aşağıya sarkıp ellerini çırptı. "Geldiler. Ya bunlar ne kadar görgüsüzler, üç ayrı arabayla gelmişler."

Almila ellerini midesine bastırdığında endişeyle ona atıldım. "Ne oldu?"

"Heyecandan..." Sesi titriyordu. "Mideme kramp girdi."

Lavin fırlayarak sokak kapısına yöneldiğinde, Almıla'ya yanaştım ve titreyen ellerini tutarak ellerimin içine aldım. Buz kesilmişti. Ellerini sıkarak, "Bugün senın," dedım ustüne bastırarak. "Tadını çıkar, eğlen, heyecanlan, gülumse... Yanındayım."

"Biliyorum." Gelinliğine, kendine baktı. Sanki o gelinlığin içinde olduğuna inanamıyordu. "Esila, ben galıba çok aşığım. Onu hep sevdim ama âşık olduğumu ilk kez bu kadar yoğun hissediyorum."

"O da sana âşık."

Odanın kapısı hafifçe tıklatıldığında, başlarımızı omzumuzun üstünden arkamıza çevirdik ve kapının eşiğine baktık. Bora oradaydı. Siyah bir takım elbise giymişti. Bembeyaz gömleği göz alıyor ve oldukça iyi görünüyordu. Onun arkasından uzanan Cenk'i gördüm ama ikisi de donmuş bir vazıyette Almila'ya bakıyordu. Almila şaşkın bir ordek

yavrusu gibi Bora'nın donmuş gözlerine bakarken, birkaç adım gerileyerek yerimi Bora'ya bıraktım ama onun kıpırdayacak hali yok gibiydi. Kaskatı kesilmişti, ağzı birkaç kez aralandı ama genzini temizlemekten ileriye gidemedi. Tıraş olmuştu, yüzü pürüzsüzdü ve gerçekten onu gördüğüm en yakışıklı halindeydi.

Cenk mırıldandı. "Oğlum bu kız resmen güzel olmuş!"

Bora bir anda ellerini yüzüne kapatarak başını önüne eğdiğinde, Almila'nın şaşkınlığını gördüm. Lavin ve ben garip bir hüzünle onları izlerken, Almila onun yürüyemeyecek olduğunu anlayarak titreyen bacaklarıyla kendini Bora'nın yanına taşıdı. Bora'dan bir hayli kısa olmasını asla umursamadan parmak uçlarında yükseldi ve onun ellerini yüzünden indirdi. Bora'nın yanakları ve burnu kızarmıştı. Almila onun yanaklarını kavradı. "Güzel olmuş muyum?"

Bora kafasını geriye yatırarak gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Güç bela yutkunduğunu gördük hepimiz.

"Almila, iyi ki seninle evlenmişim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, keşke daha önce evlenseydik diye de düşünüyorum."

Lavin arkasından uzanarak Bora'nın boynuna kollarını doladığında, "Ya sen romantik mi oldun?" diyerek ona takıldı. "Abim evleniyormuş gibi hissediyorum."

Bora onun kafasını kolunun altına sıkıştırdı. "Kardeşimsin sen benim."

Cenk onların ustune zıplayarak hepsinin kendisine küfür etmesine sebep olduktan sonra, "Almila," dedi, ses tonundaki o muzırlığı hepimiz yakalamıştık. "Ben de diyorum bu kız boy mu attı, meğerse topuklu ayakkabı giymişsin."

"O ayakkabının topuğunu kafanda kırarım."

"Almıla," dedi Cenk, lacivert takımının yakasını düzeltirken. "O topuğu kafamda kırmak için ayakkabıyı ayağından

çıkarman gerekiyor ve o ayakkabıyı ayağından çıkardığında benim kafama uzanman imkânsız."

Bora ve Almila ona ters ters bakarken Cenk, Lavin'i kucakladığı gibi uzaklaştı ve gözden kayboldular. Bora ve Almila sessizlik içerisinde geçen bakışmalarından hemen sonra birbirlerine sarıldıklarında dudaklarım titredi. Bora sordu. "Gidelim mi?"

"Gidelim."

Almila bana duygu yüklü bir bakış attıktan sonra Bora'nın elini tutarak uzaklaştı. Onlar gözden kaybolduğunda ellerimi yüzüme kapatarak hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Ne olur sanki daha az duygusal bir insan olsaydım? Belki o zaman her şey daha kolay olurdu. Makyajımın daha fazla akmaması için ellerimi yüzümden indirdim ve aynanın karşısına geçerek kendimi süzdüm.

Mor bir elbise ile tenimin beyazını karıştırmıştım. Uzun boyumun kaldırdığı, zarif bir elbiseydi. Sırtı, kuyruk sokumuma kadar açıktı ama transparan olduğu için tenim pek gözükmüyordu. Eteğinin boyu diz kapağımın bir parmak altındaydı ve bedenimi sararak iniyordu, belim sanki biraz daha incelmişti. Kâküllerimi özenle düzelttikten sonra ensemde yaptığım topuzu düzeltmek için bir daha aynaya baktım ama bu sefer kendimden önce onu gördüm.

Karavaris'i...

O, her şeyiyle, her an, sahip olduğum en iyi şey olduğunu bana kanıtlıyordu. Hele simsiyah smokinin içinde, gerçekten sahip olduğum en güzel şeydi. Jilet gibi elbisesinin içinde muazzam görünüyordu. Takımının içinde koyu mor, siyaha dönük bir gömlek vardı ve teniyle müthiş bir uyum içindeydi. İlk birkaç düğmesi açıktı ve pürüzsüz boynundaki köşede, etten ve kemikten bir yuva taşıdığını görüyordum. Bana sinsice yaklaşırken, sakallarının tümünü kestiğini gördüm. Onun yüzünü aylardır bu kadar pürüzsüz görmemiştim. Sakallarını ziyan etmesi hoşuma gitmemişti.

Arkamda dikilerek iri ellerini ceplerinden çıkardığında belim istemsizce ona doğru kıvrılmış ve o da talebime itaat ederek belimi kavramıştı. Beni kendine yasladığında köşeli çenesini sol omzuma bıraktı ve aynadaki yansımamı izledi. Tıraş losyonuyla desteklenmiş olan erkeksi kokusu genzimi vururken, kirpiklerinin omuzuma değerek yavaşça kıpırdanmasını izledim. Birbirimizi tamamlayan iki eksik parçaydık ve beraberken güzeldik. Bir eli belim boyunca yüzeysel olarak kaydı ve dizimin altına uzandıktan sonra, çıplak bacağımın içinden yukarıya doğru tırmandı. "Dün gece, bir an olsun uyumadım," dedi kalın, boğuk sesiyle. "Sen uyuyabildin mi?"

Onsuz uyumamın mümkün olmadığını benden iyi biliyordu. Nefesim körüklenirken, "Hayır," dedim çaresiz bir ses tonuyla. "Uyuyamadım."

"Sana uyuyamayacağını, benimle kalman gerektiğini söylemiştim."

Parmakları, eteğimi sıyırarak iç çamaşırıma kadar uzandığında, gözkapaklarım mayışarak kapandı. Parmak ucu iç çamaşırımın lastiğinden içeriye doğru kaydığında, dizlerim dışarıya doğru büküldü. Kendini bana bastırırken, "Enfes görünüyorsun," dedi, onun da benden farksız olduğunu gördüm. Kalın sesi çatlamıştı. Edepsizce fısıldadı, "Bacaklarının arası sıcacık."

Onu ittirmeye çalıştım. "Gitmeliyiz."

Eli kalçama kayarak çıplak tenimin üstünde birkaç tur atarken, "Bana kırgın mısın?" diye sordu, bunu önemsiyordu. Bel boşluğuma tatlı tatlı azap çektirdi. "Güzelim, seni hiçbir zaman isteyerek incitmiyorum."

İnce topuklu ayakkabılarımın üstünde ona doğru döndüğümde, ellerim gömleğinin yakasını kavradı. Gözleri, tüm itirazlarımı bastıracak kadar serti. "Kırgınlık mı, bilmiyorum," dedim zayıf sesimle. "Sadece bazı anlar

hissizleşiyorum, ağlayacak takatim bile kalmıyor. O anlarda seninle konuşmak istemiyorum ama hemen sonra geçiyor..." Alt dudağını öptüm. "Sonra seni öpesim, sürekli sana musallat olasım, peşinde koşasım, durmadan seninle konuşasım geliyor. Hatta hiçbir şey yapmadan sana bakasım geliyor. Benden asla kurtulamazsın."

Cümlelerimden duyduğu memnuniyeti saklamayarak kafasını bana doğru eğdiğinde, eli bacaklarımın içinden aşağıya kayarak tenimden uzaklaştı. Yanağımı kavradı, çenemi öptü. "Esila Karam, sen benim bu hayatın kumar masasında kazandığım en kıymetli varlıksın."

Beni, cümleleriyle uyuşturuyordu. Dudaklarını alnıma bastırarak en içten buselerinden birini kondurduktan sonra elini elime geçirerek beni yönlendirdi. Sokak kapısına dek, hatta arabadaki koltuklarımıza oturana dek el eleydik. Çocuklar arabalarına yerleşmiş, biz geldiğimizde harekete geçmişlerdi.

Bora'nın arabası en önde ilerlemeye başladığında, Cenk onu takibe başlamış ve Asrın da peşlerinden gitmişti. Bu sefer elbisemin kırışmaması için pervasızca değil, dik ve düzgün bir şekilde oturmuştum. Kestirme yoldan gidiyorduk, saat altıya yaklaşıyordu ve düğün için davetlilerin geleceği saat yediydi. Sait Bey'in bu düğünü neden yaptığını anlamıştım. Bora'nın gizlice evlendiği öğrenilmeden önce kendisi bir kutlamayla bunu duyurmak, rencide olmanın önüne geçmek istiyordu. Belki de Almila'yı hâlâ sevmiyordu... Ki, bu güçlü bir ihtimaldi.

Yarım saatin sonunda, Sait Beylerin evine yaklaştığımızı fark ederek heyecanla ellerimi ovuşturdum. Asrın da bugün iyi görünüyordu, verdiği değeri hissettirmekte cimri ve kötürüm bir adam olsa da Bora ile Almila için en iyisini istediğini biliyordum. Direksiyonu sağa kırarak gösterişli sokağa girdiğinde, gözlerimi sayısız kere yaptığım gibi yine ona çevirdim.

Eşsiz görünüyordu. Benim en güzel manzaramdı. Yanık tenine olan sevdamı en derinden hissederek dizimin üstünde duran avcunu yakaladım ve dudaklarıma kaldırarak elinin ustunden öptüm. Bakışları açıklama talep ettiğinde omuzumu silktim. "Ellerin çok güzel... Hep öpesim geliyor. Hep opeyim mi?"

Sanki bunu sormamın gereksiz olduğunu anlatıyordu, zümrüt gözleri. "Hep öp, bebeğim."

Kıkırdayarak bir kere daha öptüm. "Doğru ya, sen benimsin; hep öpebilirim."

"Şımardın yine."

Omuzlarımı silkerek elini avuçlarımın içine aldım ve okşamaya devam ettim. Elleri cidden güzeldi, kemikli parmaklarındaki çıkık kemikleri tek tek öpmek istesem de bu kadarının fazla olduğunu düşünerek kıkırdadım. "Ne gülüyorsun?"

"Mor gömlek giymişsin?"

"Mor muydu o ya?" İlgisizce dudak büktü. "Siyah sanarak giydim."

Elinin üstünü çimdikledim. "Kandırma."

"Ağzını yerim..."

Elini ısırdığımda homurdanarak gözlerini devirdi ama bundan eğlendiğini görebilmiştim. Bu yüzden dişlerimi var gücüyle eline geçirdiğimde edepsiz bir küfür savurarak beni sesli güldürmeyi başardı. Evet, katildi ama biz hâlâ iyiydik. Hatta artık kaçmamız, saklanmamız gereken kimse kalmamıştı.

Özgürdük.

Nihayet düğün veya davetin yapılacağı adrese ulaştığımızda, çocukların bizden birkaç dakika önce içeriye girdiğini anladım. Hiç beklemeden dışarıya çıktığımda birçok lüks araba görünce dudak büktüm. Zenginlik ilgimi çekmiyordu. Asrın Range Rover'ın anahtarını cebine atarak

kaputu dolandı ve kolunu, hiç olmadığı kadar nazik bir şekilde belime yerleştirdi. Kolunun varlığını transparan kıyafetin üstünde hissederek ürperdiğimde, "Bu elbiseni hiç görmemiştim," dedi, yürümem için beni teşvik ederken. "Yeni mi aldın?"

Bu elbise aylardır bendeydi. Bir an boğazıma, beni nefessiz bırakacak kadar büyük bir yutkunuş saplandı. "Annem, onun yanında kalırken almıştı. Çaresizce beni gülumsetmek istiyordu ama bir elbisenin bunu yapamayacağını henüz öğrenememişti. Bu elbise mor olsa da..."

Parmakları, bel çukurumu tatlı bir ışkenceyle okşadı. "Çektiğin acının boyutunu biliyorum Esila. Bunu tarif edecek başka hiçbir acının olmadığını da..."

"Evet."

"Seni, öldürdüğüm yerlerden diriltmeyi seviyorum."

Geniş bahçeye uzanan taş yolu yürürken, arkamızdan gelen birkaç konuk vardı. Bahçeye yaklaştıkça müziğin sesi yükseliyordu ama rahatsız edici değil, hafif bir müzikti. Geniş, köklü ağaçların yaprakları arasından sıyrılarak bahçeye açıldığımızda, sedir ağacı kokusunu duyumsadım. İlgiyle etrafı süzdüm. Aslında Almila'nın her şeyiyle ben ilgilenmek isterdim fakat her şey aceleye gelmişti. Bahçe oldukça büyüktü. Temiz ve yeşil görünüyordu. İhtişamlı, göz dolduran masalar konuklar tarafından çevrelenmiş, bir grup sanatçı sanatını icraat etmek için sahneye çıkmıştı.

Asrın, muhtemelen bizim için ayrılan bir masaya yöneldi, bedenim onun bedenine itaat etmekle meşguldü. Dört sandalyeli beyaz, oyma ayaklı masaya yan yana yerleştiğimizde, hâlâ etrafı süzüyordum. İnsanlar hallerinden memnun görünüyorlardı. Gözüm tanıdık simalara takıldı, Sait Bey karşısındaki Esma Teyze ve Almila'nın babası Hasan Amca ile konuşuyordu. Gergindiler, ama en azından nefretleri yoktu, bununla yetinebilirdim. Esma Teyze ile göz göze geldiğimizde birbirimize gülümsedik.

Ortam kalabalıklaşmaya, masalar dolmaya ve gün tamamen batmaya başladığında, Almila'nın yanına gitmek üzere yerimden doğruldum. Asrın elindeki kadehi bırakarak elimi tuttu. "Biraz baş başa bıraksana şunları..."

Elbisemin eteklerini aşağıya doğru çekiştirerek, "O şimdi çok heyecanlıdır," dedim. Ondan daha az heyecanlı değildim. "Yanına gitmeli, elini tutmalıyım."

Keskin, siyah ağırlığı ölçülemez gözlerini yüzümde gezdirdi. "Çabuk dön."

Çantamı onun yanına bırakarak gözlerimi devirdim ve koşar adımlarla masayı terk ettim. Bugün bir hanımefendi gibi durmalı, Almila'nın zarafetini tamamlamalıydım. Bahçenin kalabalığından yılmış bir şekilde kendimi villanın geniş holüne attım. Etraftaki çalışanlar telaşla tepsileri getirip götürüyor, birkaç davetli aynadan kendini süzüyordu. Merdivenleri tırmanarak üst kata çıktığımda bir görevliye gelin odasını sordum ve aldığım cevap üzerine koridordun ucundaki odaya daldım.

Doğru yerdeydim.

Kapıyı açtığım an Almila, oturduğu yerden fırlayarak bana doğru koştu. Bora yatağının üstüne oturmuş, saçlarını karıştırıyor ve ağzının içinde söyleniyordu. Almila bana sarılarak kollarını belime doladığında, "Hey!" dedim şaşkınlıkla. "Sorun ne?"

Bora bağırdı. "Çok heyecanlıymış, aşağıya inemezmiş!"

Elbette heyecanlı olacaktı, onu suçlayamazdık. Almila'nın boynunu büktüğünü gördüğümde ellerimle üzgün yüzünü avuçladım ve gözlerine baktım.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum!" Omuzları düştü. "Çok heyecanlıyım."

"Ama mutlusun?"

Dudağını ısırdı. "Çok."

Onun alnına dökülen saçlarını üfleyerek dağıttığımda beraber kıkırdadık. "Almila, heyecanlısın ama dışardaki insanlar bu heyecana ortak olmak için burada," dedim. "Ailen ve bizim için o masaya oturacaksın."

Gözleri parladı. Umudu gördüm. "Biraz önce de annem geldi. Çok duygulandı, ağlayarak çıktı."

"Gördüm, mutluydu."

Omzunun üstünden Bora'ya bakındım. "Çocuğu korkutmuşsun."

"Korkuttuğu günlere saysın."

Omuzlarından aşağıya dökülen duvağına bakarken, "Hadi, eşinin koluna gir ve aşağıya in," dedim onu teşvik ederek. "Nikâh şahidi olacağım, heyecanlandım."

"Tamam, tamam." Bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Yazık, kocam da aşağıya inmeyeceğim deyince baya korktu."

"Deli."

"Sen in, az sonra geliriz."

Onun yanaklarını sulu sulu öperek kendimi dışarıya attığımda, suratımda mutlu bir gülümseme vardı. Kendi kendime kıkırdayarak topuklu ayakkabılarımın üstünde koridoru koştum. Hava iyice kararmış, artık tüm davetliler gelmişti. Üzerimde gezinen birkaç çapkın bakışı hissettim ama görmezden gelerek bahçeye koşmaya devam ettim. Kavga çıkmasına tahammül edemezdim. Asrın gözünün ucuyla görse kabalaşırdı maalesef. Aşamıyordu bunu...

Bahçeye çıktığımda yavaşladım ve nazik adımlarla yürümeye çalıştım. İnsanlar bana bakıyordu, çünkü Asrın yüzünden hepsinin merak ettiği biriydim. Masamıza yürürken Cenk ve Lavin'in de masaya yerleştiğini gördüm, cilveleşiyorlardı. Asrın'ı, sırtından gördüm. Daha yavaş adımlarla yanına süzüldüm ve kollarımı boynuna doladım. Dokunuşuma hazırlıklıydı, bu yüzden irkilmeden içkisini

içmeye devam etti. Pürüzsüz çenesini öptüm. "Sakallarını kesmeseydin keşke."

Cevap vermeden gözlerini yanındaki boşluğa çevirdiğinde, kollarımı boynundan çekerek sandalyeme yerleştim. Cenk ve Lavin hallerinden memnun görünüyor, gülüp duruyorlardı. Annemi, Esma Teyze'nin olduğu masada gördüm. Doğrusu tüm Karavaris takımı da o masadaydı ve gerginlik çıkmaması tek temennimdi.

Müzik susmuyordu, ortam neşeliydi. Asrın da benim gibi sessizleşmiş, içine kapanmıştı. En nihayetinde, onunla paylaştığımız sessizliği sevsem bile bana daha fazla bakmamasına dayanamayarak elini tuttum. Omzunun üstünden bana döndü, ruhsuz ifadesinde hiçbir değişim olmasa da elimi kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Islak busesi parmak boğumlarımdaydı. Fazlasını istemiyordum, onunla paylaştığımız bu an dahi kâfiydi.

Gürültülü bir alkış sesi duyarak irkildiğimde, Lavin ve Cenk'in heyecanla yerinde kıpırdanarak o alkış kalabalığına eşlik ettiğini gördüm. Bakışlarım, altın başlıklı korkuluklara sahip olan gösterişli merdivenlere uzandığında, bugünün en güzel manzarasını gördüm. Almila, Bora'nın koluna girmiş, zarifçe merdivenleri iniyordu ve Bora'da tüm yakışıklılığıyla göz dolduruyordu.

Onlar masalarına yürüyene kadar, ellerimin içi kıpkırmızı olacak kadar alkışladım bu manzarayı. Sırıtmama son veremiyordum, zira Asrın dışında hepimiz durmaksızın güluyorduk. İnsanlar nezaket adına ayağa kalkmış, onları alkışlıyor ve birkaç basın mensubu bu anı görüntülüyordu. Nikâh memuru onlarla birlikte masaya yerleşerek mikrofonunu kontrol ettikten sonra davetlileri selamladı. Zaten evli oldukları halde sanki yeni nikâhlanıyorlarmış gibi göstermek Karavarislerin fikriydi.

"Nikâh şahitlerimizi masaya davet edebilir miyim acaba?"

İkisi de yaşadıkları anın heyecanıyla donup kaldığında, göz dolduran bahçe ışıklarının altında yanaklarım kızardı. Asrın sandalyesini ittirdi, eliyle elimi yakaladı ve beni sandalyemden kaldırdı. İnsanlar bu atağımızla birlikte bize bakmaya başladıklarında başımı öne eğerek adımlarının izini takip ettim. O, sandığımdan daha zarif ve tıpkı bir beyefendi gibi yürürken, etkisine kapılmamak mümkün değildi.

Bir yükselti üstüne kurulmuş olan beyaz, kare şeklindeki masaya yürüdüğümüzde, Asrın hayatında ilk defa benim sandalyemi çekti ve oturmamı bekledi. Ben, şaşkınlıktan aralanan ağzımı kapatarak titreyen bacaklarla sandalyeye yerleştikten sonra, yanımdaki sandalyeye oturdu. Nikâh memuru gülümseyerek Bora ile Almila'ya döndü. "Başlıyorum."

Heyecandan kirpiklerim titrerken, kirpik uçlarımdaki hayali gözyaşlarını düşüreceğim sandım. Onlarca insanın gözü önünde, bu masaya oturmak beni sandığımdan daha fazla heyecanlandırmıştı. Nikâh memuru isimlerini, anne ve baba isimlerini sorduktan sonra nikâhı kıydı. Sanırım titreyen seslerinden dökülen o evet cevabı bir süre kulaklarımdan silinmeyecekti. Onların bu anına şahitlik ettiğim için kendimi gururlu hissettim. Nikâh memuru bize döndü, sorusunu yönelttiğinde, garip bir içgüdüyle birbirimize baktık.

Asrın'ın baygın gözlerine bakarak evet cevabını verdiğimde, onun da dudaklarından eş zamanlı olarak dökulmüştü aynı söz. *Evet. Evet. Evet.*

Seninle her şeye evet sevgilim... Ölüme, yaşama, kötü ölüme, kötü yaşama. Deliliğe, çılgınlığa. Karanlığa, aydınlığa. Bakı mutsuzluğa, umutlu mutluluğa... Daima, ne olursa olsun evet.

Nikâh memuru nikâh cüzdanını ikinci kez onların eline verdiğinde, Bora Almila'yı nazikçe ayağa kaldırdı ve onun şaşkınlıktan iri iri bakan gözlerinin üstünden öptü. "Dans etmeliyiz bence?"

Karanlık bahçede, *Midlake*'in *Small Mountain*'ı çalmaya başladığında, Almila onun bu teklifini kabul ederek elini elinin içine bıraktı. Ortamdaki müzik sayesinde insanlar sessizleşmiş, sahneyi gelin ve damada bırakmıştı. Almila'nın, ayaklarının peşinden sürüklenen duvağına bakarken, Asrın'ın elimi kavradığını hissederek sandalyemden doğruldum. Ah, mutlu ve huzurluydum. Kardeşim gelinliği içinde salınırken, nasıl mutsuz olabilirdim ki zaten?

Asrın parmaklarını parmaklarımdan geçirerek beni masanın yerleştirdiği yükseltiden indirdi. Çalan şarkının dingin ve güzel melodisi kulağıma, rüzgârdan daha hızlı bir şekilde ulaşırken, Asrın'la beraber sahnenin ortasına doğru yürüdük. Masamıza geçeceğimizi sanıyordum ama güzel adamım beni yanıltarak sahnenin ortasında aniden durdu, ayaklarımı birbirine dolaştırdı. Bir an sonra ellerimi onun güçlü omuzlarında bulduğumda, beni olduğum kuyulardan çıkaran elleri belime yerleşti.

Kesilen nefesimle beraber başımı hafifçe arkaya yatırdım, gözbebeklerinde yel değirmenlerinin döndüğünü gördüm. İşte o an her şey ve herkes olduğumuz dünyayı terk etmeye başladı. Rüzgâr vardı, kâküllerimi uçuşturuyordu. Şarkı vardı, sözleri kulağımı dolduruyordu. Bana teklifsiz sunduğu dansı kabul ederek kollarının arasında kıvrılmaya başladığımda, bir eli belimin doğrultusunda yukarı doğru tırmanarak omzuma çıktı ve omzumdan koluma inerek elime dolandı.

Onun kollarında süzülmeyi seviyordum.

Bir bacağını iki bacağımın arasına yerleştirerek bedenimi geriye doğru ittirdiğinde, avcum ensesine yerleşerek

küçük saçlarını kavradı. "Gelin ve damadın ilk dansında dans edilmez," diyerek ona kızdım, kirpiklerimi suzerken. "Daha sonra dans etsek..."

"Seni kollarımın arasına az daha almasam çıldıracakmışım gibi hissettim."

Birleşen ellerimizi yukarıya doğru kaldırarak, beni kendi etrafımda döndürmek istediğinde ona uyum sağlayarak kendi etrafımda yavaşça döndüm ve yine onunla yuz yüze geldim. Beni hızla kendine çektiğinde, "Kollarının arasında kıvranmak hoşuma gidiyor," diye fısıldadım, yanaklarında süzülen karanlığı izlerken. "Ellerinin belime oturmasını, sırtımda gezinmesini, ara ara kalçamı yoklayarak beni mahvetmesini seviyorum."

Dizini kırarak iki bacağımın altına yerleştirdi ve üstüme doğru eğildi. Bedenim, sırtımdan bükülerek geriye doğru yattığında, elim ensesine sıkı sıkı tutunmuştu. Gerdanımdan yukarıya doğru uzanan bakışları dudaklarıma kilitlendiğinde, bakışlarını esir alan karanlığı hissettim. "Bir daha evimizi ve yatağımızı bırakma," dedi, her kelimenin üstünü sertçe vurgulayarak. "Gece boyunca üşüdüğümü hissettim, hiç ısınmadım Esila."

Benim sevgilim... Aslında kırılmaya müsait bir adamdı. Bir şeyler söylemiyor, anlaşılmayı bekliyor ve anlamadığınızda incinerek öfkeleniyordu. Öfkeyi incindiği insandan çıkarıyordu. Bedenimi kaldırdığında, karşı koymadan belimi doğrulttum. Ensesindeki saçları daha sıkı kavrarken, "O zaman bu gece seni ısıtmak gibi kutsal bir görevim var," dedim, tenimden kustuğum aşkı onun tenine dökerken. "Sevgilim."

Gülümsedi. Bu numarasız, tasasız ve en içten tebessümlerinden biriydi. Öyle ki sanki ölecekti ve bütün derdlerinden kurtulacaktı. Ben o dudaklarının kenarlarındaki çukurlara düşmeye hevesli bir aptal gibi gülümsemesine

karşılık verdiğimde, dudaklarındaki tebessüm bozguna uğradı. "Hayır, sevgilim," diye inkâr etti. *Sevgilim, inkâr ettiğin neydi?* "Bu gece, hiçbir gecenin olamayacağı kadar soğuk olacak ve seni ısıtmak için yanında olamayacağım için beni bağışla."

Korktum. Çok korktum. Dans etmeye son verdim, kollarında süzülmek yerine gözlerindeki uçurumlara savruldum. "Asrın..."

Derin, muazzam bir gizem barındıran göz bebekleri omzumun üstünden arkaya uzandığında, onun baktığı yere bakmak istedim ama yanağımı avuçlayarak buna engel oldu. Dansa son vermiştik. Muhtemelen konuklar anlamsızca bize bakacaklardı ama umurumda değildi. Korkuyla yakasını tuttum. "Lütfen beni sensiz bırakma. Lütfen! Sorun ne, söyle?"

Elinin kumaş pantolonuna uzandığını gördüm, parmakları istediğini alarak cebinden çıktı ve yüzüme doğru kalktı. İki parmağının ucunda ölü bir papatya vardı, yaprakları sararmıştı. Hayranlıkla papatyaya baktığımda, "Korkmanı istemiyorum," dedi, fısıltı tonlamasıyla. "Ağlamanı istemediğimden bahsetmeyeceğim. Biliyorsun değil mi, ağlamandan nefret ediyorum."

"Biliyorum! Biliyorum!" Ona sarılmaya çalıştım. "Ama şimdi neden bana bunlardan bahsediyorsun ki?"

Endişeli çene kasları kilitlenmiş, göz bebeklerinin etrafı kan toplamış durumdaydı. Kendini kasmaktan derisi çatlayacaktı. Parmakları ansızın kâküllerime uzandı, ölü papatyayı kulağımın ardına koyduğunda parmak uçlarının dokunuşu yaşam gibi güzelleşti saçlarımın arasında. Kâkülerimi, beni ağlatacak kadar sert bir duygu yoğunluğuyla izlerken, "Yanında ne kadar solgun durduğunu görselerdi kendilerinden utanırlardı," dedi, çenesiyle papatyayı işaretleyerek. "Çünkü ben çoğu zaman, senin yanına yakışamadığım için kendimden utanıyorum."

"Beni çok korkutuyorsun..."

"Bana bir tişörtünü getir, kokunun en çok sinmiş olduğu tişört olsun. Orada, bir yerleri yumruklamadan durabilmem için onlara ihti..."

Bir gürültü koptu.

Kopkoyu bir karanlığın yankısı üstüme yürüdü,

Beni devirdi,

Ve üstüme basarak geçti.

"Asrın Karavaris, Niko Ercüment'i öldürdüğün hakkındaki iddialar doğrultusunda, seni gözaltına alıyoruz."

Debeleniyordum. Enkazımın atında, günahımızın altında, şiddetli acılarım altında debeleniyordum. Kimse debelendiğimi görmüyordu, çünkü donmuş bir şekilde doğrudan yangın yerime bakıyordum. Yangın Yerim, Asrın. Bir şok dalgası içindeydim, içim karanlıktı ve ışığı yakmak için nereye gidebileceğimi bilmiyordum. Çünkü kahretsin, karanlıktı!

Gürültü vardı, şaşkınlık ve hayret vardı. Herkes korkmuş, masalarından sıçramışlardı. Bağırıyorlardı, Aslan Bey polislere hesap soruyor, Bora ve Almila korkuyla etraflarına bakıyordu ama ben sadece onu algılayabiliyordum. Kaçalım dese tek bir an sorgulamadan onunla kaçardım. Demedi... Kaçmadı... Polis memurlarının gelip onu kollarından tutmasına izin verdi, üzerindeki silahı almalarına izin verdi ama tek bir polis memuru bana dokunacak olduğunda avazı çıkana kadar bağırdı. "Dokunma!"

Hayır sevgilim, sakin ol; kimse dokunamaz bana.

Çünkü kimse Asrın olamaz.

Annem mi beni Asrın'dan uzaklaştırıyordu yoksa polisler mi Asrın'ı benden uzağa itiyordu, hiç anlayamıyordum. Gözlerine bakmaktan gözlerim yeşillenecekti ama onun çukurlarına vurgundum. Konuşamıyor, tepki veremiyor, onu benden götürmelerini izliyordum. Bileklerinde kelepçeler

vardı! Bileklerinde kelepçeler vardı, ama zihninde işlediği cinayetler için, zihni hâlâ özgürdü. Gözlerim kararıyordu, onun hapse gireceğini anladıkça bayılmaya yakın hissediyordum. Başımın döndüğünü, bedenimin iki büklüm olduğunu ve dizlerimin titrediğini hissettiğimde, seyrek kâkülleriminin arasındaki papatyanın yere düştüğünü gördüm.

Dizlerimin üstünde yere yıkıldım.

İsmini haykırdım.

Katilim, onlara zihnindeki cinayetlerden bahset.

Biliyorum, deli olduğuna inanacaklar.

Ve sen de bilirsin, özgürlük deliliktedir.

Bölüm 9

-Ölüme Düşüş-

Her katilin, katlettiği cesedin yanına geri döneceği söylenir. Bu yüzden bana geri döneceğinden şüphem yok... Ne zaman döneceğinle ilgili şüphelerim var.

Bu şüpheler o kadar çok ki, zihnimin içinde, düşüncelerimi öldürmek için yer bile kalmadı. Kafam patlamak üzere... Elim ayağım titriyor. Etrafımda gelişen hiçbir şeyi takip edemiyorum. Bok gibiyim.

Bu emniyet binasına kaçıncı kez girdiğimi hatırlamaya çalıştım, sanırım üç olmuştu. Her defasında korkmuştum ama bu seferki korkum hepsinden çok daha büyüktü.

Çünkü Asrın, işlediği cinayeti inkâr etmezdi.

Avuç içime sakladığım gömleğinin kol düğmelerine puslu gözlerle bakarken, çenemdeki ıslak birikintiyi silmek için uğraşmadım. Mor elbiseme damlayan acının yaşları... Bir saattir buradaydım, doğrusu buradaydık. Çocuklar elbette onu ve beni yalnız bırakmamıştı. Annem, Mehpare Anne tek kalmasın diye onun yanına gitmişti. Aslan ve Sait Beyler birkaç avukatla az ilerideki banklarda oturuyor, durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Almila, başını Bora'nın omzuna yaslamış, üzgün gözlerle, karşımdaki duvardan

beni izliyordu. Cenk yanımdaki sandalyede, Lavin diğer yanımdaki sandalyede oturuyordu.

Asrın, sorgu odasındaydı.

"Sana bir kahve getirmemi ister misin?" dedi Cenk, o bilindik muzip sesinin yerine oldukça olgun, ciddi ses tonunu kullanmıştı. "Titriyorsun güzelim."

Durum, onun espriler yapmasını kaldıramayacak kadar ciddiydi. Bunu hatırlamak, kabullenmek beni mahvediyordu. Gözlerimi sertçe kapatarak acınacak bakışlarımı herkesten gizlediğimde, "Sorgu odaları aydınlık oluyor mu?" diye sordum zor duyulan bir sesle. "Ama en azından hapishaneler kadar karanlık olmuyordur değil mi Cenk? Asrın'ın klostrofobisi var biliyorsun..."

Asrın'ın omuzlarımdan düşen ceketinin yakalarını kavradı ve yeniden omuzlarımdan aşağıya bırakarak sevdiğim adamın kokusunu bana bulaştırdı. Sırf bunu yaptığı için Cenk'e minnet duyabilirdim. Duydum da. Yanağımı ceketinin kumaşına sürterken, "Esila, sen bu adama ne yaptın?" dedi hiç beklemediğim şekilde. "Bu adam seni kaybetmekten o kadar çok korkuyor ki, başka bir şeylere ayıracak korkusu kalmadı. Üzülme, eminim şu an düşündüğü tek şey nasıl olduğundur."

Beni kaybetmekten korkmasına gerek olmadığını ne zaman öğrenecekti? Onu terk etmeyecektim. Kafamı hafifçe sallarken, "Teşekkür ederim," dedim çatlak sesimle. Gözlerimi açtım. Avuçlarımdaki kol düğmelerini sıktım. "Onu benden almalarına izin veremem, bu canımı vermek olur. Cenk..." Kulağına yaklaşarak daha kısık sesimle devam ettim. "Kaçalım derse kaçardım ama demedi. Şimdi ne yapacak, içeride ne söyleyecek, ya da ne söylüyor bilmiyorum."

"Yani..." Cenk duraksadı. "O gerçekten bunu yaptı mı?"

O gerçekten bir katil. Göz bebeklerimdeki donmuş denizleri kırarak yanaklarımı gözyaşlarımla ıslatmaya başladığımda, "Anlatacağım," dedim histerik bir hıçkırıkla birlikte. "Sakin bir yere gidelim olur mu?"

Temkinli gözlerle etrafı süzdükten sonra Bora ile kısa süreli bir bakışma yaşadılar. Bu bakışmada sessizce konuştuktan az sonra kafalarını sallayarak birbirlerini onayladılar. Bora, Almila'nın kulağına eğilerek bir şeyler söylediğinde, Cenk de Lavin'e kalkmamız gerektiğiyle alakalı bir şeyler gevelemişti. Islak gözlerimi tam çaprazımdaki kapıya çevirdiğimde, omuzlarım bir kez daha yenilgiyle düştü. Yaklaşık iki saattir içerideydi, iki polis memuru ifadesini alıyordu. Ne herhangi bir ses çıkıyor ne de birileri bilgilendirme yapıyorlardı. Ondan haber almaya, nasıl olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. Şimdi bu kapının önünden ayrılsam yokluğumu hissederek bana gücenir miydi? Kahretsin! Burada olup olmadığımı bile bilmiyordu ama onun peşinden gelmeme gibi bir ihtimalim olmadığını da biliyordu. Alnım acıyla kırışırken, "Hadi," dedi Cenk, omzumu sıvazlayarak. "Bize bir şeyler anlatmalısın ki, polisler bizim de ifademize başvurursa ağız birliği yapalım."

"Ama..." Çaresiz gözlerle içerisinde olduğu sorgu odasının kapısına baktım. "Sonra anlatsam? Şimdi onu bırakıp gitmeyeyim, çıkarsa ve ilk gördüğü ben olmazsam..."

Almila yanıma gelip oturduğum sandalyeye doğru eğildi ve gözlerimiz gibi birbirine odakladı. Eli, buz kesmiş olan yanağımı kavrarken, "Konuşmamız gerektiğini sen de biliyorsun," dedi kısık sesiyle. Etraftan birilerinin duymasını istemiyorduk. "Hemen geri döneriz. Bak, neler olduğunu çok merak ediyorum. Neler hissettiğini de çok merak ediyorum Esila. Sen üzgün üzgün baktıkça içim parçalanıyor. Hadi, sakin bir yere geçelim."

Gözlerimi ondan alarak odanın kapısına çevirdim. Aramızda iki veya üç adımlık mesafe olmasına rağmen ona erişemiyor olmak beni boğuyordu. Kafamı salladım, bu, başımdaki ağrıyı şiddetlendirmişti. Onun parmaklarının tenime olan bağışıklığı yüzünden şimdi tenim, bir yoksunluk krizinde gibiydi. "Peki," diyebildim yalnızca. "Anlatacağım ama lütfen onu yargılamayın. Sizi önemsiyor, onu suçlayacak olmanız asla belli etmeseniz de onu incitir."

"Esila," diye azarladı beni Bora. Kaşlarını çattı. "O bizim kardeşimiz."

Gözlerimi o kapıdan ayırmayı becerseydim gözlerimdeki minneti Bora'ya gösterirdim. Almila yanağımda bir hayli birikmiş olan yaşları silerken Cenk elini dirseğime yerleştirerek kalkmam için beni teşvik etti. "Şimdi sen düşersin falan... Asrın oradan çıktığında anamızı bellemesin değil mi?"

Bacaklarımın üstünde yükseldiğimde bir saati aşkın süredir kıpırtısız oturduğum için bedenimin ağrıdığını fark ettim. Cidden, Cenk o an beni tutmuyor olsaydı düşerdim. Bora Almila'nın başını kolunun altına sıkıştırmış, beraber yürüyorlardı. Lavin, Cenk'in arkasına takılmış, koşturarak bizi takip ediyordu. Aslan Bey'in nefret dolu bakışlarını görmezden gelerek birkaç adım attığımda, "Yürüyebilirim," dedim kesik nefesler alarak. Cenk'in şüpheyle bakan gözlerine karşılık verirken, "Sahiden," diyerek onu inandırmaya çalıştım. "Ruhum benden alınmış olabilir ama ayaklarım hâlâ benim."

Keyifsizce gülümseyerek elini dirseğimden çektiğinde, kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. Elbisemin dar eteği büyük adımlar atmama engel olsa da kalan tüm gücümle yürüyecektim. Koridordan çıktığımızda, "Kantine inelim," dedi Almila ve hepimiz onu onayladık. "Gelinliğimin ağırlığından yürüyemiyorum. Üstelik insanlar çok saçma bakıyor."

Bora buruk bir sesle onu yanıtladı. "Emniyette gelinlikle dolaştığın için bakıyor olabilirler mi?"

Almila buna cevap vermedi. Parmaklarımı biraz daha sıkarak onun kol düğmesini avcuma batırdım. Saçlarım dağılmıştı ve topuzumdan dökülen seyrek tutamlar yanaklarıma zayıf darbeler savuruyordu. Sarı saçlarım... Asrın'ın şu an onlara ihtiyacı vardı. Sızlayan burnumu kırıştırarak merdivenleri inerken benim gibi çocuklar da sessizdi. Bu an konuşulacak hiçbir şeyi kaldıramayacak kadar hassas bir andı. Alt kata ve sonra da bir alt kata inerek polis memurlarının çoğunlukta olduğu bir koridoru yürüdük. Koridorun sonunda, demirleri siyaha boyanmış bir kapıyı ittirerek kantine girdiğimde, çocuklar da beni takip etti. Kantin genişti, en tenha yerine yürüyene kadar durmadık. Beyaz bir masasının etrafını sarmaladığımızdaysa, yakınımızda kimselerin olmaması beni sevindirdi. Ellerimi dizlerimin üstünde birleştirerek kafamı öne eğdim, bir hıçkırık krizine daha girmemek için tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. İşe yaramadı, hıçkırdım.

"Ağlama."

Almila'nın içten yakarışını duyduğumda omuzlarımı silkerek dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Dudaklarımda biriken tuzlu tat damağıma yayılmıştı. Bir elimin tersiyle ıslanan kâküllerimi ittirirken, "Esila, Asrın'ın neden burada olduğunu artık söyler misin? Ona yardım etmek istiyoruz," dedi Bora, yumuşak bir sesle.

Asrın, bunları onlara söylememde bir sorun görmezdi. Onların kimseye gereğinden fazla bir şey söylemeyeceğini bilirdi, ben de biliyordum. Kafamın içine gelişigüzel bir şekilde dağılmış olan kelimeleri toparlamayı bir nebze olsun başardığımda, tırnaklarımla avcumdaki deriyi biraz daha zedeledim. "Birkaç gece önceydi," dedim dalgın bir şekilde. Her şey çok berraktı. "Annemden dönüyorduk. Her şey

normaldı aslında. Arabanın içindeydik, iyiydik, gülümsü yorduk ama sonradan takip edildiğimizi fark ettik..." Dişlerimi sıktım. "Niko bunu hep yapıyor, çünkü Asrın'ı huzursuz etmek çok hoşuna gidiyordu. Asrın her defasında, kafasındaki planlara sadık kalmak için onu hep görmezden geldi. Sabretti, gerçekten sabretti... Hatta bazen onun gibi bir adamın nasıl bu kadar dayandığını anlayamadım. Fakat o gece artık sınırdaydı ve daha fazla dayanamadı. Ormanlık bir alana sürdü arabayı, Niko da peşinden geldi tabii..."

Sustum. Asrın'ın ne yaptığını düşündüm. Sevgilim, kafasının içindeki cinnet onu ne kadar boğuyordu? Kafasını oradan oraya çarpmak istediğine emindim. Onun kafasının çarpmasını istediğim tek şey göğüs kafesimdi. Lavin heyecanla atıldı. "Evet? Sonra neler oldu?"

Üzüntüyle iç çektim. "Niko'nun yanında adamları da vardı. Asrın, bir şekilde onları uzaklaştırmasını sağladı. Yalnız kaldıklarında neler olacağını ben biliyordum, Asrın biliyordu ama Niko bilmiyordu." Zihnimdeki kaset az ileriye sardı. "Asrın artık çok kararlıydı. Fevriydi, sabırsızdı ve Niko annesine sürekli hakaret ederek onu mahvediyordu. İşte sonra... Dayanamadı... Boğuştular, birbirlerine vurdular. Sonra Asrın silahını çıkardı, kurşun sıktı. Kurşunun sesi, hâlâ kafamın içinde."

Sessizlik. En çok uğradığım sığınaklardan biriydi ama şimdi o sığınakların altına beraber girmiştik, sadece birimiz eksikti. Asrın, o eksikti. Onun eksik olduğu yerlerde ben fazlalıktım. Duramazdım, boğulurdum, konuştum. "Evet, o artık sahiden bir... Katil."

"Siktir!" Bora sertçe yüzünü ovaladı. Hepsinin gözlerinde sadece endişe vardı. Asrın'ı suçlamadıklarını görmek, onlara olan sevgimi ölçülemez bir seviyeye çıkardı. "Cesedi orada mı bıraktınız?"

Urperdim. "Evet."

"Adamın üstünde Asrın'ın izleri var." Bora ağzından bir kufur daha kaçıracak oldu ama bunun yerine uzuntuyle omuzlarını düşürdü. "Ama... Anlattıklarına bakılırsa bu bir nefsi müdafaa..."

Ufak bir aydınlanma yaşıyormuş gibi ona bakarken, "Evet," diyerek onayladım onu. "Yanı... Boğuştular, Asrın oldürmeseydi Niko onu öldürecekti."

"Ben de bir tecavüzcü sapığı öldursem yanlış yaptığımı düşünmezdim," diyerek Asrın'ın düşüncesini destekledi Almila.

Lavin gözlerini kırpıştırıp durdu. "Orası öyle ama bir tecavüzcüyü öldürmek de seni katil yapar ve her katile ceza verilir. Tabii iş nefsi müdafaaysa durum değişebilir."

Ceketine daha sıkı sarıldım, ona sarılmak gibi değildi ama birazcık iyi gelebilirdi. Nefsi müdafaa... Asrın'ın o silahı sıkmasıyla o kadar ilgilenmiştim ki, bu detayı görmemiştim. Burnumu gürültüyle çektim. "Kendini böyle savunabilir mi?"

Cenk düşünceli şekilde kafasını kaşıdı. "İçeride neler anlattığına bağlı..."

Elimi kalbime yaslayarak soluk soluğa konuştum. "Ya o delikten çıkmayı istemiyorsa?"

Ya artık kendinden bu kadar vazgeçtiyse?

Bir anda sandalyeden fırladım. Kahretsin! Son zamanlarda hiç sağlıklı düşünmüyordu, bunu yapabilir miydi? Çocukların arkamdan ismimi seslenmesini umursamadan kantinin kapısını çarparak çıktım ve koridoru koşmaya başladım. Eğer böyle aptal bir düşünce taşıyorsa... Hayır! O deliğe giremezdi, bunu düşünemezdi bile... Ona engel olmalıydım. "Aptal," dedim katın merdivenlerini tırmanırken. "Öyle bir şey yaparsan kafanı kırarım!"

Ceket üzerimden düşecek diye korktum, bu yuzden ikinci bir derimmiş gibi sarılarak bir diğer katın merdivenlerini

çıktım. Onun yanına girmeli, varsa eğer, kafasının içindeki ihtimalleri bir bir öldürmeliydim. Beni bu acımasız dünyada yalnız ve fazlalık olarak bırakamazdı. Asrın, beni bırakamazdı.

Onun olduğu katın merdivenlerini çıkarak son basamakta durduğumda, hırıltılı soluklarım ve adımlarımın gürültüsü yüzünden koridordaki herkesin dikkatini çekmiştim. Hayır, kimseye bakmadım. Yalnızca hâlâ kapısı kapalı olan odaya bakıyor, ne yapabileceğimi kestirmeye çalışıyordum. Ne yapacaktım? Bu kadar kısa sürede bunu hesap edemiyordum.

Kapıda iki polis memuru vardı, Aslan Bey doğrudan bana bakıyor, dehşetime tanıklık ediyordu. Üvey annesi de oradaydı ve tıpkı Aslan Bey gibi, anlamsızca beni gözetliyordu. Boğazım yanıyor gibi, suya ihtiyacım varmış gibi nefes alıyordum. Dişlerim birbirine çarparken ileriye doğru sağlıksız bir adım attım.

O odaya girmeliydim.

Bir anda yerimden atılarak karşı koridordaki odaya doğru atağa kalktığımda, tek hedefim o kapıyı açarak içeriye dalmaktı ama polis memurlarından biri yaptığım atağı görerek acilen silahına davranmış ve namlusunu bana çevirmişti. Ben bu arada çoktan kapının dibine kadar yaklaşmıştım ama bir diğer polis memuru da boş durmamış, ellerimi, bileklerimden yakalayarak odaya girme çabamı savuşturmuştu.

Şimdi yüzüm kapıya bakıyordu.

O anda, onu görmeme engel olduğu için tüm kapılardan nefret ettim.

Polis memuru arkamda durmuş, kelepçe görevi gören parmaklarını bileğime sertçe bastırırken, diğer polis memuru gözlerini ve elindeki silahı yüzümün hizasına kaldırmıştı. Aslan Bey'in bana hakaret ettiğini, Kamelya Hanım'ın

baygınlık geçirecek kadar kendini kaybettiğini duyuyordum. Koridordaki herkesin sıkı takibinde ve goz hapsindeydim. Bileklerimdeki baskı canımı yakmıştı ama sorun değildi. "Geri çekilin," dedi polis memuru, silahı ve uyarıcı gözleriyle beni tehdit ederken. "İçeriye girmeniz mümkün değil."

"Ben..." Sesim, kendini boğazımın derinliklerinden fırlatıyordu. Berbattım. Ona deli gibi ihtiyacım vardı. "Ben size zarar vermem ki! Bana neden silah doğrultuyorsunuz? Sadece onu görüp çıkacağım. Bana bir dakika verirseniz ölmezsiniz ki! Lütfen, yalnızca bir dakikanızı istiyorum."

Bileklerimdeki ellerin sahibi, "Bu kız daha önce de arıza çıkarmıştı," dedi, pek dostluk barındırmayan sesiyle. "Bu sefer izin vermeyeceğiz. Şu an sorguda, görüşmeniz uygun değil."

Karşımdaki polis bir şeyler demek için ağzını araladığı anda, onun bulunduğu odanın kapısı hafifçe aralanmaya başladı. O an kalbimin nasıl hızlı attığını hayatım boyunca unutamayacağımı düşündüm. Gözlerim kocaman açılarak kapının aralanan boşluğuna çevrildi, göğsümü zorlayan düzensiz kalp atışlarım, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesliydi.

Sonra...

Onu gördüm.

Şimdi öldüğümden çok daha fazla yaşıyordum. Orada, hâlâ ona ulaşabileceğim kadar yakınımda olması tarifsiz bir rahatlık vermişti. Fakat bu kısa sürdü, çünkü polis memuru kapıyı hızlı bir şekilde kapatmıştı. Biraz daha ölerek öfkeli bir şekilde polis memuruna döndüğümde, içeriye girmek için ısrar edecektim ama o benden önce davranarak, "Sadece birkaç dakika," dedi tedbirle beni süzerken. "Geçin, ama lütfen ben ikazda bulunmadan siz girdiğiniz gibi çıkın."

Çocukların varlığını arkamda hissederken, "Söz," dedim minnetle. Utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Şimdi hemen girebilirim değil mi?"

Ardımdaki polis memurunun homurdandığını duyarken, "Girin," dedi kır saçlı, mavi gözlü polis memuru. "Fakat dediğim gibi, sadece birkaç dakika..."

"Oğlumun yanına beni bile almıyorken bu sıfatsız kızı mı alıyorsunuz?" Aslan Bey üzerimize doğru yürürken avukatlar ve Sait Bey onu durdurmaya çalıştı. Bora ve Cenk çoktan önüme geçerek Aslan Bey'in benimle herhangi bir temasa girmesine mâni oldu. Aslan Bey onların bu hareketini gördüğünde duraksayarak bağırdı. "Piçler."

Cenk mırıldandı. "Şuna desenize, adını soran mı olmuş..."

Aslan Bey'in bana ve çocuklara ettiği hakaretleri umursamadan bana izin veren polisle bir an bakıştım ve bileklerimi arkamdaki polisin elinden kurtararak kapıyı açtım. İçeriye girdim. Bir sorgu odasının bile artık, sırf içerisinde o var diye güzelleştiğini düşündüm. Sahi, kalbim de sırf içinde o var diye değerli değil miydi?

Elim ayağım titriyordu.

Bana bakıyordu.

Yanık çocukluğunun isini taşıyan adamlığı, orada, gözlerindeydi.

Onu sevmek için bana böyle bakması yeterliydi.

Onu bana bakarken bulmayı zaten bekliyordum ama gözleriyle böyle aniden çarpışmak, yıkık şehrinin çatısından düşerek evime girmekti. Sandalyede oturuyordu, ellerini masanın üstünde birleştirmiş, başını sol omzuna doğru eğmişti. Kısa kesilmiş perçemleri hafifçe alnına dökülmüş, yüzünün güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Elimin tersiyle yanağımdaki birikintiyi silerken, hangimizin daha hızlı davrandığını anlayamadan birbirimize varmış, iki

kalp ritmi kadar minik an sonra avuçlarımızın içine birbirimizin yüzünü almıştık.

Elleri...

Tanrım, bu adamın güzelliğini sana borçluyum.

Gözlerimiz doğrudan birbirine odaklandığında, hırıltılı nefeslerimiz dudaklarımızı alazladı. Evet, yorgun, mahvolmuş ama iyiydi. Benim Asrın'ım idi. Pürüzsüz yanaklarının avuç içimdeki hissiyatına hemen alışmış bir şekilde, burnumu burnuna sürterken, "İmkânsız," dedim sayıklarcasına. "Sadece birkaç saat içinde seni bu kadar özlemem imkânsız... Ama eğer, eğer sen de beni bu kadar özlediysen tek delinin kendim olmadığını bilerek rahatlayabilirim."

Minicik gülümsedi. Sadece kalın dudağının sol köşesi kıvrılmıştı ama o köşeye birkaç satırlık şiirler dizebilirdim. Kimsenin okumayacağı kadar berbat şiirler olurdu ama sonuçta bir delinin yazdıkları hiçbir zaman normal olmazdı. Başparmağı ona has bir sertlikle elmacık kemiğimi okşarken, "Tek deli sen değilsin," dedi aptallığıma gülümsemeye devam ederek. "Buraya girmek için bu kadar cesur davranman çok hoş, sana bir daha âşık oldum."

Alnını alnıma sertçe çarparak benden azıcık uzaklaştığında, onu görmek için başımı arkaya yatırdım. Parmaklarım şimdi muhtaçlıkla gömleğinin yakalarına asılmıştı, bir eli saç diplerimi hafifçe çekiştiriyor, diğer eli ile belimden tutmuş beni kendisine bastırıyordu. Aklımdaki kahrolası fikirler şüpheyle kafamı didiklerken, "Onlara ne söyledin?" dedim. "Neden bu kadar uzun sürdü. Benim de ifademe başvuracaklar, onlara ne diyeceğim?"

"Gerçekleri."

Gözbebeklerim, yuvalarından fırlayacak kadar irileşmişken, gömleğinin yakasını avuçladım. "O zaman tek katilin sen olduğunu söylemem," dedim karşı konulamaz bir öfkeyle. "Ben de sen kadar katilim."

"O gece yanında olduğunu bilmelerine gerek yok."

Bunu nasıl derdi? Bizi birbirimizden ayıracak bir seçeneği nasıl tercih ederdi? Düşecek bir delik varsa zaten beraber düşecektik. Ona inanamaz gözlerle, bir parça hayal kırıklığıyla baktım. Nasıl bensiz yanmayı düşünürdü? Geri zekâlının tekiydi. Elimle omu ittirmeye çalıştığımda, "Hayır," diye inledi, ondan uzaklaşmama katiyen izin vermeden. "Bana öyle bakma!"

Tısladım. "O kafanın içinde neler döndüğünü artık bana anlat! Canım yanıyor anlıyor musun?" Az önce ondan kaçmamış gibi, sıkı sıkı sarıldım boynuna. "Bizi ayıracak bir tercih yapmayacaksın değil mi? Lütfen yapma! Ne diyeceksin onlara? Ha? Çıkacağız değil mi buradan? Çocuklar bunun bir nefsi müdafaa olduğunu söyledi."

Bana en içinden baktı. O kadar içindendi ki, kalbini gördüm. Alnımı öptü. "Bebeğim, ağlarken çok güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

Hıçkırdım. "Geçiştirme!"

"Yalvarırım ağlama! Kes şunu!"

Başımı tam âdemelmasının üstüne yaslayarak kollarımı çok sıkı bir şekilde boynuna sardığımda, o da tıpkı benim gibi sarıldı bana. Tam bu an, sanki uzun bir süre sarılamayacakmışız gibi hissettim ve bu his mermi ağırlığında delip geçti beni. Haykırır gibi hıçkırarak, "Bizi bırakma," dedim daha sonradan pişman olacağımı hissederek. "Bizi bırakma sevgilim!"

Ayaklarımı yerden kesip beni gökyüzüne kaldırarak öptü saçlarımı. "Bizi bırakmıyorum Esila, sakin ol."

Tekrarladım. "Bizi bırakma!"

"Esila..."

"Ben hamileyim!"

Bazen bazı cümleler için pişman olacağımızı bilirdik. Fakat bilmek yetmezdi, bilmek yetmedi. Pişman olacağını

bilerek dile getirmiş, ilk andan zaten pişman olmuştum. Yapmalıydım, çünkü o deliğe girmesine izin veremezdim. Kollarımın arasında donup kaldı. Kollarımın arasında taşıdığım bu yalan, beni şimdiden nefessiz bırakmıştı. Onun tarafından buna mecbur bırakılmıştım! Ben istememiştim ki!

Özür dilerim.

Asrın, ellerini önce belimden sonra saç diplerimin arasından uzaklaştırdığında, ürkek gözlerimi gözlerine çevirdim. Şaşkınlık; gördüğüm şeyin ismi buydu. Onu ilk kez bu kadar kendini kaybetmiş şekilde görüyordum. Nefes almıyordu, gözbebekleri kocaman olmuştu ve kirpikleri bile kıpırdamıyordu. Kaşlarını belli belirsiz çatarak geriye doğru yürümeye başladığında çaresizlikle benden uzaklaşmasını izledim. Adımları sağlam değildi, hatta tökezleyerek sırtını duvara yasladığında bile kahredici bir sessizliğin içindeydik.

"Asrın..."

Donmuştu. Hareketsizce ilerideki duvara bakıyordu ve varlığımı yok sayıyordu. Endişelenerek bir kez daha konuştum. "Ben geciktim ve uzun süre ilaç almadım, yani..."

"Çık git."

Ne olmuştu? İstediği zaten bu değil miydi? Şimdi neden çıkıp gitmemi istiyordu? Onun kafasının içindeki cinnetin seslerini duyuyordum, benim duyabileceğim kadar fazla olan bu sese nasıl tahammül ediyordu? Tahammül edemiyor olmalı ki, kafasını ellerinin içine alarak tekrarladı. "Git, ifademi verip çıkacağım."

"Tamam." Ceketime daha çok sarıldım. "Buradayım tamam mı? Ağlamaya da son verip seni bekleyeceğim."

Beni cevapsız bırakmasının beni öksüz bırakmasından farkı yoktu. Güzel yüzüne bir kez daha baktım ve kendimi sorgu odasından dışarıya attım. Sarılışının tadı hâlâ kollarımdaydı, sıcaklığı tenimdeydi ve erkeksi kokusu saçlarımın etrafında geziniyordu. Kapıyı sessizce örttüğümde,

çocukların ve polis memurlarının beni beklediğini görerek omuzlarımı dikleştirdim. Çocuklar meraklı, Aslan Bey öfkeli, memurlar aceleciydi. Bir memur çıktığım kapıdan içeriye girdiğinde diğer ikisi sorgu odasının kapısındaki görevlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

Kendimi bir sandalyenin üstüne attım.

Elimi karnıma yasladım.

Ben... Ben cidden gecikmiştim!

Hayretle açılan ağzımı hissettim. Çocuklar etrafıma toplanıp bir şeyler dediler ama duymadım. Bana somut bir şeyler lazımdı. Somut bir kanıt lazımdı. Ellerimi yüzüme örterek hızlı hızlı soluklar alırken, birisi omzumu sıvazladı. Konuşmadım, içimde konuşan umutların sesleri yeterliydi. Elim ayağım titriyordu. Kalbim küt küttü. Bedenimin ve ruhumun içinde çok fazla his vardı ve bir araya gelerek birbirleriyle çarpıştıklarında bedenim ve ruhum yoruluyordu. İnleyerek ellerimi karnıma sardım yeniden.

Almila yanımdaki sandalyeye oturdu, eli saçlarımın arasına karıştırmıştı. "İçeride ne oldu?" diye sordu merakla. "Asrın neler anlatmış? Biz neler söylemeliyiz?"

Bu soruya şu an cevap veremezdim. Bu yüzden konuyu geçiştirerek, "Sizden özür dilerim," dedim içtenlikle. "Almila, Bora bugününüzü mahvettiğimiz için özür dilerim. Söz, telafi etmeye çalışacağım. Ne yapılır bilmiyorum ama illaki..."

Bora huysuzca bana bakarken, Almila kulağıma yaklaşarak fısır fısır konuştu. "Sen beni bugün neyden kurtardığını farkında değil misin?"

"Şey..." Anlamsızca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Neyden kurtarmışım?"

"İlk gecemden."

Cidden, beynime bir format atsam şu saflığımdan kurtulabilir miydim? Bu detayı asla düşünmemiştim. Güler gibi

bir homurtu çıkararak Bora'nın huysuz yüzüne baktığımda, "O bundan pek memnun görünmüyor gibi," dedim.

Sırıttı, dağılmış makyajıyla da güzeldi. "Farkındayım ve galiba bu beni biraz eğlendiriyor."

Önüme döndüm. İleriyi izledim. Ne kadar sürenin geçtiğini hesap edemeyecek kadar yorgundum. Ne ifade vermiş olabileceğini düşünürken kafayı yiyecektim. Kendini riske atarsa onu nasıl affederdim? Ben aptaldım, affederdim ama kendini incitecek bir şey yaptığında, ona nasıl kıyabilirdim?

Bir müddet susarak bekledik. Sabırsızdım. Şu kapıdan çıktığında onu evimize götürmeliydim.

Buradan çıktığımızda kurtulduğumuza inanacaktım.

Çünkü kaçmamız gereken kimse kalmayacaktı.

Bir kapının rahatsız edici gıcırtısını duyduğumda, korkulu bakışlarım ürpererek yukarıya çıktı. Siyah, mat bir kumaş pantolonun doğrultusunda yükselen gözlerim, uçları kemerin üstüne dökülmüş gömleği gördü. Koyu mordu. Saatler önce jilet gibi olan gömlek şimdi kırışıktı. Bileklerine baktım. Çok şükür ki kelepçeler yoktu, bandanam vardı. Az daha yukarı yükselerek sıkıntıyla açtığı düğmelerinin çıplak bıraktığı yanık tenine baktım. Dünyamın en güzel dağınıklığı olsa gerekti.

Ayağa kalktım.

Bizim görüşmemize izin veren polis memuru onu kolundan tutuyor, kendi yönünde yürümesi için teşvik ediyordu. Asrın kafasını kaldırdı, burnunu kırıştırarak, hiç aramadan direkt beni buldu gözleri. Nerede olduğumu hissetmiş gibiydi. Aslan ve Sait Bey koridorun diğer ucundan koşarak bize doğru gelirken, çocuklar da kalkarak iyiliğini sorgulayan gözlerle Asrın'a bakmaya başladı. Kimsenin varlığını sorgulamadan, ona erişmek için yanına doğru atıldığımda, "Temas yok," dedi memur.

Adımım tökezlediğinde bu durumdan ne kadar nefret ettiğimi bir kez daha fark ederek kirpiklerimin ardından onu süzdüm ama Asrın bu sefer doğrudan karnıma bakıyordu. Karnıma! Bir an sanki orada gerçekten bizden bir şeyi taşıyormuş gibi hissederek avuç içimi karnıma yasladığımda, gözlerimiz tekrardan buluştu. Birbirimize bulaştırdığımız hastalığımızı gördük gözlerimizdeki yansımamızda. Beni rahatlatmasını talep ettiğimde bunu fark ederek usulca göz kırptı.

Gülümsedim.

"Asrın!"

Aslan Bey'in gür sesi, aramızdaki huzurlu sessizliği dağıttığında Asrın ve benimkiler dâhil tüm bakışlar ona döndü. Asrın'a, onun dağınıklığına, uzun uzun baktıktan sonra polis memuruna dönerek, "Oğlumu serbest bırakacaksınız değil mi?" dedi, sesindeki tehdidi hepimiz hissetmiştik. "Elinizde herhangi bir kanıt olmadan..."

"Bana oğlum mu dedin?" Asrın sesinden çok gözleriyle kükrüyordu. Her vaziyete tepki gösteren çenesi yine kilitlenmişti, kininin ölçüsünü, derisinin altından fırlayacak dibi duran damarlarında gördüm. İleriye atılarak Aslan Bey'in yüzüne doğru kükredi. "Benim bir tane babam var."

Aslan Bey ve Kamelya Hanım ondan beklemedikleri bu atak karşısında geriye doğru sendelediklerinde, polis memuru Asrın'ı çekiştirmek için atakta bulundu ama onun iri bedeni karşısında şansı yoktu. Diğer polis memuru da Asrın'ın diğer koluna asılırken, Asrın yüzünü Aslan Bey'in şaşkın yüzüne doğru çevirdi ve herkesin duraksamasından yararlanarak onun yüzüne tükürdü. Bunu yaptıktan hemen sonra kükredi. "Bu, sevgilimi incittiğin içindi!" Biz daha bunun şaşkınlığını atamadan ve Aslan Bey yüzündeki tükürüğü silmeden Asrın bir kez de kafasını ileriye uzatarak dişlerinin arasından tükürdü. "Bu da ona hakaret ettiğin içindi!"

O, elbette bunu yapacak bir adamdı ama şaşırmamıza engel değildi. Asrın'ın nefretinden yayılan o enerjinin sesi hepimizin kulaklarında bir süre uğuldadı. Aslan Bey aşağılanmasını göz ardı edip alay serpiştirdiği kahkahasını yayarak yüzündeki tükürüğü elinin tersiyle sildi. "Götürün şu ıtı, biraz yatsın da akıllansın."

O an, en az Asrın kadar nefret ettim bu adamdan. "Buna siz karar veremezsiniz!" diye bağırdım savunma içgüdüsüyle. "Ayrıca o it falan değil."

Aslan Bey tısladı. "Züppeler."

Polis memuru Asrın'ı çekiştirerek bizden uzaklaştırmaya başladığında onların peşinde birkaç adım attım. Asrın'ın yüzü hâlâ bana dönüktü, az önce bir orman yangını taşıyan gözlerinin bağrında, şimdi şefkatinin soluk parıltılarını görüyordum ama şefkatin üstüne yangının isi sinmişti. *Benim güzel sevgilim, onda daima yangınlar vardı.* Bana baktıkça sakinleşmeye, nefesi düzene girmeye başlamıştı. Ta ki, kolunu tutan polis memuruna doğru dönene dek.

Duraksadı, en dikkatli bakışlarıyla dirseğini tutan memura baktı. Sordu. "Sendin değil mi?"

Polis memuru anlamsızca ona baktı ama maalesef ki ben anlamıştım. "Ne diyorsun oğlum? Dön önüne de yürü, yeter bu ka..."

"Sevgilimi sakın bir daha incitme," dedi Asrın, nefret dolu gözleriyle.

Sonra olanlar, takip edemediğim kadar kısa zamanda gerçekleşti. Polislerin üçü birden onu zapt etmeye çalışarak alt kata indirirken peşlerinden gittim. Çocuklar da bizi takip etti. Onu nereye götüreceklerini sorduğumda yanıt dahi vermemişler, gerekli bilgilere ulaşmam için emniyet müdürünün odasına gitmem gerektiğini söylemişlerdi. Her ne kadar Asrın'ı bırakmayı istemesem de bilgilere ulaşmam için üst kata çıkmam gerektiğini idrak etmiştim. Onu benden

uzaklaştırmalarını izlerken, bunun en karanlık anlarımdan biri olduğunu hissettim.

Çünkü en aydınlık zaman dilimi en karanlık zaman diliminden sonra gerçekleşirdi.

Bu tamamen aydınlığa çıkmadan önce yaşadığımız son karanlıktı.

Bu karanlığı aydınlatan tek şey, bağlılığımızdı.

Emniyet müdürünün geniş odasındaki büyük deri koltukta otururken, gözkapaklarımın üstüne yüklenen yorgunluğu hissediyordum. Cenk karşımdaki koltuktaydı, Bora kollarını göğsünde bağlamış ayakta dikiliyordu ve kızları, artık çok yoruldukları için kantinde, masanın üstünde uyuklar halde bırakmıştık. Berbattım. Dik durmakta güçlük çekiyordum.

Oturduğum yerde öne doğru hafifçe eğilerek şişmiş olduğuna emin olduğum gözlerimin çevresini temizledim ve daha berrak bir görüşle Emniyet Müdürü'nün gözlerine baktım. Ellerini masanın üstünde birleştirmiş, ciddiyetle sorularımı beklerken, "İfadesini izlediniz mi?" diye sordum.

Hepimize uzunca bir süre baktı. Kalbim, vücudumun her uzvunda attı. Cevap istiyordum. Neyse ki çok bekletmeden önündeki bilgisayar ekranına göz attı. "Bak Küçük Hanım, burada işler senin istediğin gibi değil, adaletin istediği gibi yürür."

"Biliyorum," dedim ve hemen sonra ekledim. "Ama Asrın cezayı hak etmiyor."

Kafasını salladı, bunu onaylıyor olması beni hem şaşırttı hem sevindirdi. Anlamamızı ister gibi açıklayıcı bir şekilde devam etti. "Niko emniyetin arananlar listesindeydi."

Afalladım. "Bundan haberim yoktu..." Kafam karışmıştı. "O zaman neden yakalanmıyordu? Sonuçta her an elinizin altındaydı, onu yakalamak zor olmasa gerekti."

"Birkaç kez içeriye attık," dedi gergin şekilde, yuz ifadesi bir düşmandan bahseder gibi, memnuniyetsizdi. "Fakat devletteki savcıların hepsi adaletli değil, serbest bırakıldı. Son zamanlarda da on beş yaşındaki bir kızı kaçırdığı iddiasıyla aranıyordu ama bu sefer işin içine yabancı kimlikler girdiği için yakalamak daha zordu. Niko'nun ilk vukuatı Asrın'ın annesiyle alakalıydı ama varlıklı olduğu için üstü kapatıldı."

Aklım bir müddet durdu. Niko'nun bu kadar vahşi olduğunu zaten bilmem gerekirdi. Bora tıslar gibi konuştu. "Bu adam bunu sadece Asrın'ın annesine yapmadı yani, öyle mi diyorsunuz? Tam bir orospu ço..." Genzini temizledi. "Pardon müdürüm."

Emniyet Müdürü, Bora'nın kırdığı potun farkında değilmiş gibi bana doğru dönerek, "Evet," diye onayladı onun söylediklerini. "Sapkınlığıyla ilgili açılmış birçok dosya vardı ama son olaya kadar hiçbir iddia kanıt içermiyordu. Son birkaç gündür bu son vukuatı yüzünden aranıyordu, hapse tıkmakta kararlıydım ama ben bunu yapmadan o öldü." Keskin gözlerinden bakışlarımı kaçırdığımda, sesini duydum. "Asrın bunun bir nefsi müdafaa olduğunu söyledi, doğru mu Esila?"

Ah, ifadesinde bunu mu söylemişti? Gülümsediğimden habersizce, umutla karşımdaki adama bakmayı sürdürdüm. "Evet, öyleydi," dedim hızlı hızlı. "Nefsi müdafaaydı. Kapışıyorlardı, o sırada oldu. Doğru! Çok doğru!"

"Tek tanık sensin," dedi düşünceli bir şekilde. Gözleri kısılmıştı. "Ve sen de Asrın da bunun nefsi müdafaa olduğunu söylüyorsunuz."

Ah... Allah'ım! Nefsi müdafaanın yasadaki yeri nasıldı? Bu onu o deliğe girmekten kurtarır mıydı? Çocukların gülumseyen gözlerine bakarken, "Yani siz şimdi..."

"Güvenlik kamera kayıtlarına göre o gece Niko'nun Asrın'ı takıp ettiği, makas attığı, üzerine sürdüğü çok açık." Konuşurken ses tonu düşünceliydi. "Asrın'dan birkaç DNA örneği alacağız. Boynunda morluklar var, eğer o morlukları boğuşma sırasında Niko'nun yaptığını tespit edersek olay tamamen nefsi müdafaaya girer."

Kulaklarım ilk anda uğuldadı. Duyduklarım gerçekti. Yanlışlık yoktu. Bu cümleler şimdiye kadar duyduğum en doğru cümlelerdi. Omuzlarım sarsılmaya başladığında elimi yüzüme kapattım ve hıçkırıklarım arasına deli dolu kahkahalar serpiştirdim. Zirvedeydim, duygularımın en ucundaydım. Birkaç gün önce düştüğümüz kuyuya bir el feneri doğrultulmuş, yerimiz tespit edilmişti. Şimdi bu karanlıktan çıkabilecektik ve artık boğuşmamız gereken kimse kalmayacaktı.

Cenk ve Bora ruh halimin farkına varıp gelip bana sarıldıklarında başımı Cenk'in omzuna yasladım. Hep beraber kahkaha atmaya devam ettik. Müdür sessizdi, bizi izliyordu. Kimse beni, Asrın'ın o deliğe girmeyi hak ettiğine inandıramazdı. Gözlerimi yumdum, daha seri kahkahalar atarak adeta bedenimdeki tüm ağrıları üstümden silkelemeye başladım. Artık bizi çukurlara itecek kimse yoktu, düşebileceğimiz tek çukur birbirimizin gözleriydi.

*

Zaman, onsuzken bir günü bin yıla katlıyor.

Aradan iki gün geçmişti. Bu iki günde, maalesef nezarethanede kalmıştı Asrın. Bu süre içinde ben de Emniyet Müdürlüğünden ayrılmamış, sadece ara ara kantine inmiş ve tekrar yukarıya çıkmış, bu koridorda beklemiştim. Çocuklar o geceden sonra zamanlarının çoğunu yanımda geçirmişler, nihayet biraz dinlenmek için eve gitmişlerdi. Onu

bırakıp eve gidemediğim için Almila evden bana kıyafet getirmişti. Üstümde siyah, ince kumaş bir tayt ile fermuarlı bir kapüşonlu vardı. Bunların içinde, elbisenın içında olduğumdan daha rahattım ama Asrın'ın ceketını sürekli yanımda taşıyordum.

Asrın'ı bir ara test için hastaneye götürmüşlerdi, sonuçların çıkmasını bekliyordum. Az önce lavabodan çıkmış, üst katın merdivenlerini tırmanıyordum. Bacaklarım bıtık vaziyetteydi artık, korkuluklardan destek almıyor olsam düşebilirdim. Ara ara çam iğnesi gibi batarak beni acıtan migren, şimdi şakaklarımdan tırmanıyordu kafamın içine. Asrın'ın nasıl olduğunu bilmemek beni çok üzüyordu. Asansördeki iki dakikaya dayanamayan bir adam için ıkı gün çok çok fazlaydı. Ona kıyamazdım ki. Merdivenlerı çıkmayı bitirerek nezarethanelerin olduğu kata çıktığımda, kendimi en yakındaki sandalyeye bıraktım ve ağrıyan başımı ovaladım. O sırada bir kadın sesini duydum.

"Müjde, test sonuçları çıkmış. Asrın'ın Niko ile o gün boğuştuğu tespit edilmiş."

Kafamı kaldırarak gülümseyen gözlerle bana bakan polis memuruna baktım. Söylediklerini neşeyle karşılayıp ellerimi başımdan çektim. Boğuştukları tespit edilmişti, Niko'nun Asrın'ın annesine tecavüz ettiği belliydi, o gün arabayı Asrın'ın üzerine süren de oydu. Tüm bunlar onun nefsi müdafaa yaptığını gösterirdi. Gözlerimden yaşlar boşalırken, "Peki ne zaman çıkacak?" diye sordum.

Anlayışlı görünüyordu. Tatlı bir samimiyetle bana bakarken, "Mahkemeye çıkması gerekecek," dedi.

"Kafayı yiyordur orada," dedim üzgünce.

Hafifçe gülümsedi. Burada gördüğüm, polis ciddiyetinden ayrılmayı başarmış nadir memurlardan biriydi. Üstümdeki gözleri hafif tedirgin bir hâl almaya başladığında, "Sen ıyı değilsin," dedi doğru bir tespitte bulunarak. "Günlerdir

burada olduğun için dinlenmedin. Kantine inerken sana yardımcı olayım mı?"

Gözlerimin önündeki siyah benekler, yer değiştiren fotoğraflar, tarifsiz ağrı, sırtımdan aşağıya akan soğuk terler, bedenimin bir bilinç kaybı eşiğinde olduğunu hissettiriyordu. "Ben..."

"Sen cidden iyi değil..."

Gerisini duymadım. Kalkmaya çalıştığım ilk anda, titreyen bacaklarımın üstünde durmayı başaramayarak yere düşerken, yardıma koşan insanların ayak seslerini duydum, bağrışıyorlardı ama sesler boğuktu. Bilincimin kapısı cereyan yaparak kapanmıştı, herhangi bir şeyi algılamam mümkün değildi. Birilerinin kucağına alındığımı hissettim, vücudum sarsılıyordu.

Emniyetin yakınlarındaki hastanelerden bahsediyorlardı. Evet, o hastaneyi görmüştüm. Hayır, buradan ayrılamazdım. Ama bunu söyleyemeyecek kadar berbat bir vaziyetteydim. Bedenimden üzüntü ve ağrı kusuyordum adeta. Koşan adımları işittim, o kadın memur hâlâ bizimleydi. Kalabalık... Sonra biraz daha kalabalık... Boğucu sesler, hastanenin o sevmediğim kokusu ve beyaz duvarları... Sonrası karanlık...

Hastanenin acil servisindeki odalardan birinde açtım gözlerimi. Gördüğüm ilk şey tavanın beyaz rengi olmuştu. Kıyafetlerim üstümdeydi, beyaz tenimin üstünde, kanı kalbime taşıyan damarlarımdan birisine serum iğnesi girmişti. Bakışlarım içi dolu serum torbasına kaydı, yeni takılmış duruyordu ama uzun süredir ayık olmadığıma emindim. İkinci serum olmalıydı. Kolumu kıpırdattığımda damarların gerilişini hissediyordum. İnleyerek başımı yastığa bıraktım, kafamdaki damarların içinde genişleyen ağrının bir hayli azaldığını fark ettim.

Fakat bunlar umurumda değildi.

Sağlıklı olmayı değil, Asrın'ı istiyordum.

Kafamı tekrar kaldırarak hafifçe yana çevirdim ve serumun girdiği damara baktım. Çekip çıkarsam sorun olmazdı bence, olan sorunlar da onu görmekten önemli olamazdı. Kahretsin! Saat kaçtı? Hiçbir şeyi sorgulamadan, serumun ucunu çıkarmak için elimi kolumun içine doğru uzattığımda, odadan içeriye bir hemşirenin girdiğini gördüm. Elimi geriye çekip başımı tekrar yastığa bıraktım ve hemşire yanıma yürürken, "Güzel, kendinize gelmişsiniz," dedi.

"Evet," diyebildim yalnızca, dilimle kurumuş dudaklarımın üzerinden bir tur geçtim.

Hemşire yatağa kadar yürürken hafifçe tebessüm etti ve serumuma bakarak, "İyi görünüyorsunuz," dedi. Elindeki kâğıtlara göz attı. "Değerleriniz de son derece normal."

Bayılırken hissettiğim kadar kötü değildim zaten. Bakışlarımı hemşirenin elindeki kâğıtlara çevirirken bir elimin karnıma gittiğini hissettim. Kan değerlerime mi bakmışlardı? Acaba... Hamile olup olmadığım belli olur muydu? Bunu nasıl soracağımı bilemeyerek bir saniye durduktan sonra, "Hamile miyim?" diye sordum aniden.

Kadının yüzünde bir şaşkınlık belirdi ve akabinde bir daha elindeki kâğıtlara göz attı. "Böyle bir şey görünmüyor."

Gözkapaklarım kayarak kapandı ve içimde ne olduğunu bilemediğim duygular dolanmaya başladı. Garip bir rahatlamayla beraber biraz da hayal kırıklığı yaşıyordum. Gözlerimi açmadan başımı salladım ve hemşire dinlenip çıkabileceğimi söyleyerek odayı terk etti.

Hamile değildim, Asrın sorduğunda ne diyecektim?

İçeriye girmemen için söyledim, mi?

Kandırdın onu Esila, kandırdın.

Üç gün daha geçmişti, nihayet bugün, Asrın'ın davası görülecekti.

İlk kez geldiğim Adalet Sarayında, koridorda, yanımda çocuklarla beraber oturuyor, mahkemenin bitmesini bekliyorduk. Bu birkaç gün içinde Asrın'ı görememiş, ev ve emniyet arasında mekik dokumuştum. Utanıyordum, ona söylediğim yalan hâlâ suçlu hissettiriyordu. Nasıl olduğunu, o küçücük nezarethanede ne yaptığını çok merak ediyordum.

Artık yorgundum, güçsüz ve bitkindim. Günlerce doğru dürüst bir şey yemediğim için halsizdim ama onu görmeden bir lokma yiyecek halim yoktu. Bugün belki de son kez hayatımızda bir viraj alacaktık, hayatımız ya uçuruma ya da mutluluğa tepetaklak ilerleyecekti. Bugün dava görüldükten sonra Asrın ya az da olsa bir ceza alacak, ya da lehine sunulan deliller sayesinde serbest kalacaktı.

Özgür olacaktık.

Ne ruhumuzu ne de nefesimizi kesen hiçbir şey kalmayacaktı.

Dava başlayalı yirmi dakika olmuştu, biz biraz geciktiğimiz için Asrın'ın içeriye girişini görememiştik; zaten yalan söylediğim için yüzüne doğru dürüst bakamazdım sanırım. Yanımda çocuklarla oturuyor, eziyet gibi geçen dakikaları sayıyordum. Başım çatlayacak kadar ağrıyordu, çocuklar da son derece bitkindi. Son yaşananlardan sonra üvey annesi ve babası gelmemişti ama avukatları içeride Asrın'ı savunuyordu.

Üzerimdeki kazağın kollarını avuçlarıma doğru çekerek başımı, mahkeme salonunun kapısına çevirdim. İçeriden bileğinde bir kelepçeyle mi yoksa yalnız mı çıkacağını merak ediyordum. Derin bir nefes verdim, omuzlarım yukarıya kalkıp indi ve saçlarım önüme düştü.

"İyi misin?" dedi Almila, elimden tutup. Hemen yanımda oturuyordu, bana güç vermek için buradaydı.

"Stabil," dedim durgun bir sesle. Elini sıktım. "Bu kapı açıldığında ya tamamen iyi olacağım ya da kötü."

"Avukatı, Niko'nun kabarık suç dosyası ve o geceki boğuşmalardan dolayı bunun tamamen nefsi müdafaa olduğunu söylemedi mi? Bence serbest kalacak ve artık daha özgür olacaksınız."

"Ben de buna katılıyorum," dedi Cenk, yaslandığı yerden.

Onlara buruk şekilde tebessüm edip başımı bir daha önüme çevirdim ve parmaklarımı sıkarak kaldığım yerden dakikaları saymaya devam ettim. İçeriye girip onu almayı, tüm bunları yaşamasını engellemeyi çok isterdim. Asrın o adama karşı hayatını, canını savunmuştu; onunki bir cinayetten ziyade koruma ve korunma içgüdüsüydü.

"Bence Asrın da çıkacağına inanıyor," dedi Bora, ona bunu düşündürenin ne olduğunu sorduğumda bana göz kırptı.

Parmaklarımı kıpkırmızı kesilene kadar ovdum ve düşüncelerimi, duygularımın arkasında cenin pozisyonunda bırakıp onunla mutlu olmaya odaklandım. Onun kapıdan ceza almadan çıkacağı fikrini benimsedim, aksini ne görmeye ne de düşünmeye üç saniyeden fazla tahammül edemedim.

Epey bir zaman geçti, bir saati doldurdu. Kalkıp yürümeye, yerdeki parlak parkeleri saymaya başladım. Çocukların teselli verir gibi gülümsemelerine minnetle bakıp az sonra tekrar yerime oturdum. Telaşlı nefeslerim beni boğuyordu, midemin ters taklalar attığını hissettim. Heyecan ve beklenti, kusma dürtümü hareketlendiriyordu.

Hayatım, sanki o an kapının açılmasına bağlıydı.

Ve o kapı açıldı.

Duygularım ağır çekimdeymiş gibi içimde ağırlaşırken, başımın arkaya doğru döndüğünü hissettim. Saçlarımın ağırlığı suratıma düştü ve gözlerim büyüdü. Kalbimin boğazımı tıkadığını ve alnımdan dökülen soğuk terleri hissettim. Kapıdan önce üniformalı bir memur çıktı, ardından takım elbiseli avukatı gördüm. Avukatın yüzündeki gülümseme aklımı başımdan aldı ve avukatın hemen ardından onu gorduğümde, bacaklarım benden habersizce vücudumu ayağa kaldırdı.

Asrın'ın gözleri etrafta bir tur attı, beni gördü, hızlanıp kapıdan çıktı ve süratle bana doğru yürüdü.

Bileğinde kelepçe yoktu... Yoktu!

Arkadaşlarımın neşeli seslerini, farkındalıklarını uzaktan uzağa duyarken, Asrın'ın karşımda yer alışını bir hayali izler gibi izledim. Günler sonra gördüğüm âşık olduğum yüze, yeşil gözlerindeki derin duygularına bakarken ellerinin bana uzanışını geç fark ettim. Bana dokunuşunu, kendine çekişini, göğsüne bastırışını inanamayarak izledim. Yuzüm sertçe göğsüne kapandı ve ellerim uyuşuk şekilde yıpranmış tişörtünden tuttu. Günlerdir boğazımda düğüm olan hıçkırık, dudaklarımdan serbest kalırken, "Bitti," dedi bana yalnızca. Kalbim ve ruhum serbest kaldı. "Bitti sevgilim, artık özgürüz."

Hıçkırıklara boğulup mutlulukla ağlamadan önce duyduğum son sözcükler bunlar oldu. Çocukların bize sarıldığını hissettim. Hepsi gülüyordu, ben onlardan farklı olarak mutluluktan ağlıyordum. Gözyaşlarım tişörtüne düşerken, Asrın'ın saçlarıma bir dizi öpücük bıraktığını, elleriyle saçlarımı okşadığını anladım. Duygularım çağlayan bir nehir gibi coşkuyla hareket ediyordu. İçimde dolanan şizofren duygular yerini tamamen özgür duygulara bırakmıştı.

"Bitti," diye tekrarladım, yüzümü göğsüne kapatıp onu kucaklarken. "Bitti sevgilim."

Sen özgürsün, ben özgürüm ama biz tutsağız. Birbirimize.

Bunlar özgürlük gözyaşlarıydı, öpüp tadına varabilirdi. Ruhumu şimdi serbest bırakan şey az kalsın ölümüm olacaktı. Hıçkırıklarım göğsünde iç çekişlere dönerken, avukatın yaklaşıp bir şeyler dediğini ve Asrın'ın yürümeye başladığını hissettim. Çocuklar etrafımızdaydı, neşeli neşeli konuşuyorlardı ama ben henüz kendimde değildim.

Açık havaya çıktığımızı hissettiğimde başımı göğsünden nihayet kaldırdım ve Asrın'ın çenesine bakarken, omzunun altında ilerlemeye devam ettim. Çocuklar ona sarılıyor, her biri mutlu görünüyordu. Asrın iyi olduğu konusunda birkaç şey söylerken güzel yüzüne hasretle bakıyordum. "Evinize gidin, yorgunum, yarın görüşürüz," dedi.

Çocuklar ona bir daha sarıldılar ama kalmak için ısrar etmediler. Buraya gelirken kullandıkları arabalarına yürümeden önce bana da sarıldılar, ellerimden tutup gülümsediler. Uzaklaşıp arabalarına bindiklerindeyse Asrın bana dönüp bir kez baktı ve ikinci kez bakmadan elimden tutup ilerideki taksiye yöneldi.

Başımı omzuna yasladım ve iç geçirerek, titreyerek onunla taksinin arka koltuğuna yerleştim. Asrın, taksiye binmeden önce avukatla el sıkışıp vedalaştı. Az sonra hareket ettiğimizde, başımı göğsüne yaslayıp sakinleşmemi bekledi. Yokluğunda yaşadığım ıstırabın şimdi varlığıyla eksildiğini hissediyordum. Bitmişti, Asrın artık tüm bu dert ve tasalarla uğraşmayacaktı. O ve ben artık yalnızca iki insandık. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Esila..."

"Yalnızca insan olduğumu, derdimin olmadığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

Sanırım taksinin içinde olduğumuz ve ön koltukta bir adam oturduğu için beni daha fazlasını konuşmaya zorlamadı. Tişörtünü yumruklarımın içine alarak alnımı

göğsüne sürttüm, susup kalp atışlarını dinledim. Yorgun, bitkin, belki de sefil haldeydi. Günlerini nezarethanede geçirdikten sonra başka türlü olması zaten mümkün değildi. Oradayken kâbuslar görmüştür, uyuyamamıştır. Gözlerimi sımsıkı kapatıp *seni seviyorum*, dedim içimden. *Seni çok seviyorum.*

Yolu sessizce bitirdik, taksiciye yanımdaki parayı verdim, arabadan indik. Kendi evimize gelmiştik, annelerimizin kaldığı siteye değil. Yan yana yürüdük. Anahtar yanımda olduğu için kapıyı ben açtım. Asrın bana yaslanmış, saçlarımı okşuyordu. Elleri yavaş ama hissedilirdi.

Kapıdan girdim, Asrın da beni takip etti. İçeriye doğru bir adım attım ama ikinci adımı atmadan belimden yakalandım. Sırtım sert biçimde duvara yaslandı ve elleri yüzüme kavuşup kafamı kaldırdı. Dudakları sertçe dudaklarıma kapandı. Çaresizlikle, aşkla inleyip ellerimi kaldırırken kapıyı ayağıyla çarpıp kapattığını fark ettim.

Ellerim hasretle yüzüne yerleşti. Öpücüğü yoğunlaşıp sertleşirken, vücudu da bana yaslandı. Sıcak vücudunu hissedince büyük bir ateşle dolup titreyen parmaklarımla yanık tenini, elmacık kemiğini, alnının köşelerini okşadım. Beni öperken kaşlarını çatmış, gözlerini sımsıkı yummuştu. Eli yüzümden kayıp saçlarımın arasına karıştı ve saçlarımı eline dolayarak daha ıslak, daha aç bir şekilde alt dudağımı optü. Gözlerim nihayetinde dayanamayıp kapandı ve dudaklarından çaresizce döküldü ismim.

"Esila..."

"Asrın..."

"Asrın sana yanık."

Çaresizliğime karışan adını ikinci kez andım. Nefes nefese benden ayrılıp dinlenmek için alnını alnıma yasladı. Gözlerimi tekrar açtım ve dudaklarına bakarak, "Nasılsın?" diye sordum boğuk bir sesle. Parmaklarımı dudaklarına götürdüm. "İyi misin? Çok yorgun görünüyorsun bebeğim."

Sert bir nefes aldı ve dudakları, dokunuşumla beraber hafifçe aralandı. "Yorgunum," dedi inkâr etmeden. Ve devamı, çok daha iyi olan bir şey söyledi. "Ama mutluyum."

Duyunca anladın değil mi Esila, bu cümleyi duymak için yaşıyordun.

Gözlerimin parladığını hissettim ve kuru dudaklarının üzerinden geçerken, "Bir duş al," dedim. "Sonra uzun uzun konuşuruz."

Gözlerini açtı ve bakışları zihnime sızıp aklımla alay etti sanki. Ellerinin tersiyle yüzümü okşayıp sakince başını salladı ve benden uzaklaştı. Arkasını dönmeden önce alt dudağımdan sertçe öptü ve ensesini ovalayarak banyonun yolunu tuttu. Kirpiğimdeki yaşı sildim ve arkasından yürüyüp odamıza girdim. Pati, pufun üzerinde uyuyordu, Asrın'ı görünce benim gibi mutluluktan çıldıracağına emindim.

Asrın için havlu ve temiz kıyafetler seçip banyonun yolunu tuttum. İçeriye girdiğimde çoktan soyunup küvete girdiğini, başını ellerinin arasına alıp oturduğunu gördüm. Havluyu dolaba bırakıp yanına ilerledim ve küvetin kenarına oturup onu izledim. Çamaşırıyla oturuyordu, saçları çok dağınıktı, gözleri fersiz görünüyordu. Küvetin içi su dolmaya başlamıştı, köpükler yayılıyordu. Asrın bana döndü ve hafifçe yaklaşıp başını dizimin üzerine bıraktı. Ah, savunmasız görünüyordu. Elimi saçlarının arasına koyup, "Bitti," dedim yumuşak sesle. "Artık sen de sadece bir insansın."

Yanağını dizime sürttü ve derin bir iç çekip, "Hayatım boyunca bununla mücadele ettim," diye fısıldadı. Konuşmaya başlaması içimi rahatlattığı için susup onu dinledim. "Hissettiğim gibi yaşayamamakla mücadele ettim. Özgür hissetmeyişimle mücadele ettim. Sadece, öylesine bir insan olmamanın ağırlığıyla mücadele ettim. Ben, sonunda hiçbir şey kazanamadığım mücadelelere girdim. Hissizleştim,

duyarsızlaştım, boş verdim, iyi birisi nasıl olunur unuttum. Kendimle ilgili bir hayal bile kuramadım, yalnızca gelişine yaşadım. Sonra sen geldin... Hiçbir şeyin gelişi bu kadar güzel olmamıştı ama... Senin haricindeki her şey yine çok vasat, boştu. Şimdi ne oldu Esila, o geberdi ama ne oldu ki? Ne kazandım ben? Yıllar sonra gelen özgürlüğü mü?"

Anlattıkları, gözümün önüne tam da onu getiriyordu. Bunları bir kitaptan da okusam ne kadar da Asrın'ı anlattığını düşünür, altını çizerdim. Yaşadığı hüzün karşısında bir daha gözyaşlarına boğulurken, "Seni çok seviyorum," dedim. "Bu, belki de bu söylediklerinden sonra hiçbir şeyi telafi etmez ama seni çok seviyorum."

Alay eder gibi güldü. "Çok aptalım, beni neden seviyorsun?"

"Uzun uzun düşünmedim. Zaten dünyaya seni sevmek için gelmiş gibiydim."

Dizimin üstünden öptü. "Orada günlerin nasıl geçti?" diye sordum, saçlarını okşamaya devam ederken. "Nezarethanede çok zorlandın mı?"

Yüzünü dizime sürterek, "Evet," dedi hiç inkâr etmeden. "İçinde olmama rağmen karanlığa hiç gülümsemedim ben."

Geceleri gülümsediğin gölgelerin peki?

"Ama bu kez ben içerideyken Niko dışarıda değildi, ölmüştü. Bu gerçek beni keyiflendirdi, gülüp durdum içerdeyken."

"Karanlığa gülümsemediğini söylemiştin," dedim, küvetin içinden biraz su alıp saçlarını ıslattım.

"Nankormüşüm," dedi.

Şampuanı aldım ve saçlarını yıkadım. Suyun içinde daha huzurlu ve iyi hissettiğinin farkındaydım. Artık önümüzde yeni bir sayfa açılmıştı, kimse hayatımıza müdahale edemezdi. O ve benden ibaretti bu sayfa, son noktasına kadar.

Saçını iki kez şampuanladım ve duruladıktan sonra, yuzunu karnıma sürttüğünü hissettim. Elim saçlarındayken dondu.

Bebeğimiz olduğunu sanıyordu.

Elim aşağıya doğru düşerken, "Asrın," diyecek oldum.

"Beni kandırdın," dedi yalnızca.

Gözlerimi yumdum ve pes edip ellerimi kendime çektim. Asrın başını kaldırdı ve uzaklaştı. Gözlerimi açtığımda kuvete yaslanıp başını arkaya attığını gördum. Dudaklarım bir kez açıldı ama diyecek hiçbir şey bulamadan geriye kapandı. Tabii ki hamile olduğuma inanmamıştı, o kendini suçlu duruma düşürecek bir ifade vermesin diye yalan söylediğimi biliyordu. Pişmanlığın içimde dolaştığını fark edıp ellerimi kıracak kadar sert ovuşturdum.

"Senin için değil de bir bebek için mı dışarıda kalmak isteyecektim Esila? Aptallık bu."

Doğru, aptallıktı, bu yüzden alınmadım. Boş bir davranıştı. Söylediği gibi ben dururken bebek için mi dönecekti, ben daha mı değersizdim? Pişmanlığım ve onun öfkesi beni susmaya ittiğinde başımı eğip tırnaklarımı izledim.

"Çok mu kızdın?" diye sordum biraz sonra da.

"Birazdan geçer," dedi.

Dudağım kıvrıldı. O ve ben farklıydık, bazen inanılmaz gelse de küsemezdik.

Asrın doğrulduğunda bakışlarım onu takip etti. Kalkıp küvetin içindeki tıpayı çektiğinde su giderden aktı. Durulanmak için suyu açtığında onu izledim, bir müddet vücudunu keseledi ve sıcak suyun altında kalıp durulandı. Doğrulup getirdiğim havluyu aldım ve yanına dönüp ona verdim. Bana bakarken havluyu aldı ve vücuduna doladı. Küvetten çıkıp yanağımı okşadığında mahcup şekilde gülümsedim. "Barıştık mı?"

Elimden tuttu. "Gel."

Sular saçlarından ve yüzünden akarken ıslak elinden tutup onunla banyonun çıkışına ilerledim. Koridor banyodan daha soğuktu, üşümesinden endişe ettim ve elini bırakıp kombiyi açmak için mutfağa geçtim. Asrın odaya yönelirken kombiyi açtım ve odaya geri döndüğümde onu yatağın ucunda otururken buldum. Yanına kadar gidip oturdum ve yanağımı serin omzuna yasladım. "Uyuyor seninki," dedi Pati'ye bakarak.

Şefkatle gülümseyip, "Onu seviyorsun," dedim.

"Çok," dedi alay etmeden.

"Üşüyeceksin," dedim, sadece havluyla oturduğu için. Dudaklarımla güçlü omzunu öptüm. "Giyin."

Kafasını yan çevirdi ve ıslak kirpiklerinin altındaki manalı bakışları yüreğimin katlarına inip yangına ulaştı. Bulamaz sanmıştım, kimse beni göremez; hissettiğimi anlayamaz... Ama o vardı; hissettiklerimi hisseden Asrın. Melankoli, kasvet, mutsuzluk içinde... Tıpkı benim gibi.

Yaklaşıp dudaklarımın ortasından öptü ve doğruldu.

Dolabına yürüyüp kendine kıyafet seçti ve önce çamaşırını, sonra siyah eşofmanını giydi. Yanıma dönerken elinde bir kâğıt tutuyordu. Üzerine bir şey giyme gereği görmeden yanıma kadar geldi ve dizinin üzerinde önüme oturdu. Ona yalan söylemiştim ama yine benim önümde dizlerinin üzerindeydi.

Bu çocuğun bize, aşkımıza olan inancı beni öldürüyordu.

Ölürken yaşadığımı fark ettirecek olan da bu adamdı.

Ölürken; yaşadım da öldüm, diyeceğim, çünkü Asrın'ı tanıdım.

Ellerimden tuttu ve bu gece evimize geldiğimizden beri ilk kez gülümseyerek avuçlarıma bir kâğıt bıraktı. Elimin birisine kapanıp kurumuş dudaklarıyla parmaklarımdan operken, diğer elimdeki kâğıda bakmak için gözlerimi

kıstım. Yazılanları okumamla beraber dudaklarımın kıvrılması bir oldu, onsuzken uçmayı istediğim yere onunla uçmak da varmış kaderimde. Asrın'ın dudakları elimin üzerinde kıvrılırken, ismimize kesilmiş Viyana'ya uçuş biletlerimizi izledim.

Dünyanın üstünde veya altında, gezegenin hiçbir yerinde, varoluşun hiçbir kıyı köşesinde, ona duyduğum sevginin bir benzeri dahi olamazdı.

Sana öyle düştüm ki, ölsem çıkaramazlar.

Çünkü zaten sana düşerken ölüme düştüm.

Bölüm 10

-Viyana-

Biz seninle, gözlerindeki o şehrin enkazından el ele tutuşarak çıkmış iki çocuğuz.

Yıkık şehrin kırık çocuklarıyız.

Bu yüzden Asrın, üzülme... Zaten seni böyle sevmeye benden başka kimsenin yüreği yetmezdi.

Dudaklarıma asılı kalan tatlı tebessümümle beraber, dilime dolanan şarkının nakaratını söylerken, işime daha ciddiyetle odaklandım. Şarkının nakaratında, "O her şeyi mor severmiş," diyordu ve ben tekrar ederek aynı şeyi söylüyordum:

O her şeyi mor severmiş.

Uyanalı iki saat kadar olmuştu. İlaçlarımı vaktinde almıştım, hep kullanıyordum. O gecenin üstünden tam on gün geçmişti ve bu on günde tamamen okula odaklanmış ve finalleri vermiştik. Doğru dürüst ders çalışmadığım için elbette birçoğundan kalacağımı düşünüyordum ama belli de olmazdı. Çocuklarla ara ara görüşmüştük, her şey hiç olmadığı kadar sakin ilerliyordu.

Günlerden cumartesiydi ve öğleden sonra Viyana'ya uçuyorduk.

Bu düşüncenin vermiş olduğu derin mutlulukla kıkırdadım ve sonra elimi yakmaktan korkarak gözlerimi ütüye çevirdim. Asrın hâlâ uyuyordu. Kalkar kalkmaz ikimiz için kahvaltı hazırlamış, sonrasında onun giyeceği kıyafetleri ütülemeye başlamıştım. Onun için siyah bir tişört seçmiştim ve onu ütülemek basitti, zor olan pantolonu ütülemekti. Koyu kot pantolonu ütülemeye devam ederken, yanaklarımı şişirdim ve bir şarkı mırıldandım. Kendimi özgür ve mutlu hissettiğim için saçma sapan şeyler yapıyordum. Elimdeki ütüyle beraber, mutlulukla, kendi etrafımda dönmeye başladığımda kapının pervazına dikilerek beni izleyen adamı gördüm.

Asrın'ı.

Ağzım açık bir şekilde öylece ona baktığım birkaç saniyeden sonra utanarak önüme döndüm. Kalbimin, bu kısa süre içinde kaburgalarımı çatlatacak kadar sert ve sorunlu bir baskı uyguladığını hissettim. Telaşlı parmaklarımla pantolonu ütülemeye devam ederken, "Ne ara uyandın?" dedim. Sesimin mutlu çıkmasını engelleyemiyordum. "Ayrıca kaç dakikadır orada beni dikizliyorsun? Hayret, normalde ayak sesini duyardım ama..."

"Şarkı söylediğin için duymadın," diyerek tamamladı sözümü. Uykunun rehavetini taşıyan boğuk ve mahmur sesine kapılıp gidebilirdim. Ne ara yanıma geldiğini anlamadım ama nefesi az sonra saçlarımın arasından döküldü enseme doğru. Başını sırtıma yasladı, hâlâ uykulu görünüyordu. Sırtımı ısırdığında kıkırdadım. "Hım, nasıl benim kokuyorsun sen..."

Pantolonu ütülemeye son vererek hafifçe eğildim ve fişi prizden çektim. Bu sırada karnım ütü masasına, Asrın da bana yaslanmıştı. Kendi etrafımda dönerek onunla yüz yüze geldiğimde, esneyerek başını kaldırmış ve berrak yeşil

gözlerini gözlerimdeki okyanuslara çarpmıştı. Gözleri baygındı, kirpikleri yavaşça süzülüyordu ve dudağının ucunda çocukluğu kadar saf bir tebessüm vardı. "Benim için mi utuledin onları?"

"Genelde sen ütünü kendin yaparsın, bu yüzden beğenmeyebilirsin. Kendin bir daha ütülemek istersen alınmam."

Gözleri, omzumun üzerinden ütü masasına kaydı ve kıyafetlere uzun bir bakış attı. "O zaman ben bir daha ütüleyeyim bunları," dedi umursamaz bir sesle. "Ütüleyeyim derken daha çok buruşturmuşsun çünkü..."

"Ne?"

Hararetle ve bozulmuş bir şekilde bıraktığım şaşkınlık nidasından sonra bakışlarını bana çevirerek göz kırptığında, "Alçak," diye homurdandım huysuzca. "Ciddisin sandım."

Durdu. "Zaten ciddiyim."

Ona bakakaldığım o süreden az sonra dudaklarına alaylı, baştan çıkarıcı sırıtışı yerleşti ve beni bir kez daha alt etti. Burnunu yanağıma sürttü. "Sadece takılıyorum."

Ufacık dokunuşu bile dizlerimi titrettiğinde ellerimi güç almak için omuzlarına yerleştirdim ve onu itmeye çalıştım. Üstü çıplaktı, altında eşofmanı vardı ve onun tenine dokunurken onu itmek çok zordu. Rahat bir tavırla ağzını kulağıma yaklaştırdı ve kulak mememi öptü. Elleri çoktan askılımın uçlarından içeriye sızarak beni fethetmeye başlamıştı. "Benim için bir şeyler yapmana bayılıyorum," diye itiraf etti yüreklilikle. Ah, onun yüreği...

Başımı boynundaki göçüğe yasladığımda, varoluşumun sorgulanamaz bir şekilde ona bağlı oluşuyla bir kez daha yüzleştim. "Yaparım tabii ki," dedim alçalan sesimle. "Hoşuma gidiyor. Hadi, gel kahvaltı yapalım. Yine krep yaptım ama bu kez tuzlu olmadığına eminim, çünkü yiyip kontrol ettim."

Dudaklarıma hafif bir ısırık bırakıp bakışlarını benden çekmesini beklerken, "Hadi," dedim bir kez daha. "Krepler yeterince soğudu."

Sanki beni duymuyordu. Sadece yüzümü izliyordu. Yanaklarımı, küçük burnumu, kâküllerimi, gözlerimin altındaki birkaç minik çili, dudaklarımı... Onu dürttüm. "Asrın, açım."

Gözlerimin içine bakıp tökezlerken soluk soluğa konuştu. "Bir şey yap... Alamıyorum gözlerimi senden."

Afalladım. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedi sadece, belki sadece bunu diyebildi. Gözlerini bir an kırpmadı. "Ayıramıyorum ki gözlerimi."

"Asrın..."

"Esila, yapamıyorum..." Bir anda elini kalbine yaslayarak benden kaçar gibi uzaklaştığında ona tuhaf tuhaf baktım. Gözlerini sertçe yumarak burnundan sert nefesler verdi ve bir elini saçlarının arasına karıştırdı. Sersem bir şekilde odadan çıkarak gözden kaybolduğunda hâlâ boşluğa bakıyordum. Bu ne ilginç bir andı böyle? Ne olmuştu? Ellerimle, kollarımı ovuşturarak, çıplak ayaklarım üstünde odayı terk ettim ve koridoru yürüyerek mutfağa geçtim.

Sandalyeye, hazırladığım kahvaltı masasının başına oturmuştu. Dirseklerini masaya yaslamış, başını elleri arasına almıştı. Kendimi tuhaf bir şekilde onun bu halinden sorumlu hissettiğim için sessiz olmaya özen göstererek ocağa yürüdüm ve çay bardaklarımıza çay koyduktan sonra masaya oturdum. Bakışmadık, aramızda herhangi bir konuşma da geçmeden karnımızı doyurmaya başladığımızda, lokmaların boğazıma kurşun ağırlığında oturmaya başladığını hissettim. Yaptığım kreplerden hiç yememiş olmasının beni incitmesine izin vererek hazırladığım çikolatalı ekmeği ağzıma tıktım. O da yedi, ihtiyacı kadar yiyen, fazla yemeye gerek duymayan biriydi.

İç geçirerek ağzımdaki lokmayı yuttuğum sırada çıplak ayak parmaklarımın üstünde hissettiğim zayıf dokunuşla irkilerek kızgın gözlerimi yukarıya kaldırdım. Yeşilleri tamamıyla gözlerime odaklanmıştı ve ona olan kızgın bakışlarımı kıracak kadar içten bakıyordu. "Somurtma," diye homurdandıktan sonra, çenesiyle tabağın içindeki krepleri işaret etti. "Gelip bana yedirmeni bekliyorum."

"Elin var," dedim omzumu silkerken. "Aaa, hatta bak, iki tane var..." Duraksadım. "Ama sol elle yemek yenmez. Esma Teyzem öyle derdi."

Yanağını avuç içine yaslayarak dudaklarındaki bastırılamaz sırıtmasıyla bana gülümserken, "Gel de buraya ağzını yiyeyim," dedi ve sanki itiraz edeceğimi bilirmiş gibi daha katı bir ses kullandı. "Hadi, gel."

Homurdanarak kalktım ve yanına giderek dizinin üstüne oturdum. Bu halimden memnuniyet duyarak ağzının içinde bir şeyler mırıldandıktan sonra tabaktaki kreplerden birine uzandı. Dizi üstündeydim, bacaklarım aşağıya uzanıyordu ve itirazı bilmeyen gözlerim bir tablo gibi zarif ve sert olan yüzünü izliyordu. Bir krepi dişlerinin arasına kıstırarak parçaladıktan sonra yemeye başladı. Heyecanla yüzünü kavradım. "Güzel olmuş değil mi? Tamam, itiraf edeyim ki ilk birkaç tanesini yaktım ama sonrası yenilebilir oldu."

Âdemelmasının kavislenmesini izlerken, "Doğruyu söyle," dedi şüpheci bir tavırla. "Bunlar senin yapamayacağın kadar lezzetli olmuş."

Yüzümü asarak yüzündeki kısacık sakalları çekiştirdim. "Ben yaptım! Tamam mı?"

"Tamam."

Krepin bir kısmını aralıklı ağzımın içine yerleştirdiğinde bu davete hazırlıksız yakalandığım için ilk an bocalasam da yedim. Tadı hoştu, ağzıma yayılışını sevmiştim. Asrın masanın üstünde, içinde süt bulunan bardağı bana uzattı. "Süt iç, boyun uzasın, belki yetişirsin bana."

Dalga geçmesine aldırmadan süt bardağını kavradım ve minik yudumlar aldım. "Boyum yeterince uzun."

Alnını yanağıma yaslayarak kokumu sertçe burnuna çekerken, o çok sevdiğim saçlarını okşadım. Bu huzurlu bir andı. Bu, alıp göğüs kafesimin içine saklanmayı talep edecek kadar mutluluk verici bir andı. Istırap yoktu, bileklerimizde kelepçeler yoktu, özgürlüğün tadını çıkarıyorduk. Bir eli bacaklarımdan aşağıya kayarak doğrudan ayak bileklerime indi ve ayağımı avucunun içine aldı. "Aptal," diye sızlandı. "Üşümüşler."

Onun avuçları, Tanrı'nın işçiliğinin ne derece muazzam olduğunun bir kanıtı gibi ayaklarımı içine aldı ve sıcaklığıyla soğuk tenimi harlamaya başladı. Şakağından öpmeyi istedim.

O avuçlarıyla ayaklarımı yapabildiği en iyi şekilde ısıtarak saçlarıma sayısı belirsiz öpücüklerden kondurdu. Belirsiz, bizim için hoş bir kelimeydi. Bu sırada hem onu hem kendimi doyurmuştum. Bizim için yorucu bir gün olacaktı ve erken yorulmamamız için sağlıklı bir kahvaltı şarttı. Gayet sağlıklı olan kahvaltıdan sonra ikimiz birlikte mutfağı toplamış, sonrasında ayrı ayrı duş almıştık. O Asrın'dı, elbet beraber duş almak için beni ikna etmek istemişti ama şu an için tensel bir yakınlaşma bizi yatağa taşırdı. Bu yüzden bunu ertelemiştim.

Odalarımızda üstlerimizi giyerek valizlerimizi kontrol ettikten sonra Asrın kasasından bir başka cüzdan almıştı. Sanırım Viyana'da kullanacağı birkaç kart, gerekli birkaç belge falan vardı. Pasaportumuzu vizelerimizi önceden halletmişti, gitmemiz için hiç engel yoktu. Askılı çantamın içine makyaj masamın üstündeki birkaç şeyi attıktan sonra kot ceketimi yatağın üstünden alarak çantamın kenarına astım. Hazırdık.

Asrın, ona ütülediğim kıyafetlerin içinde her zamanki gibi hoş, rahat görünüyordu. Ben üstüme, göbeğimin bir

kısmını açıkta bırakan beyaz, uzun kollu bir badi giymiştim. Tamamıyla bedenimi saran bir parçaydı ve bacaklarıma yüksek bel, açık renkli bir kot geçirmiştim. Saçlarımı atkuyruğu yaparak toplamış, kâküllerimi taramıştım. Sade ve güzel görünüyordum. Dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruju metalik tadını hissederken, Asrın gözlüklerini takarak cüzdanını arka cebine yerleştirdi. "Hazır mısın güzelim?"

Ellerim heyecandan nemlenmişti. "Evet."

"Pati'yi al sen, ben valizleri alayım."

Sırt çantamla beraber odadan fırladım ve salondaki Pati'yi alarak çıkışa yöneldim. Onu Cenklere bırakacaktık ve Naciye'nin onu yememesini diliyordum. Naciye, Cenk'in köpeğiydi. Asrın valizleri taşımıştı. Başında siyah, Adidas markalı bir şapka vardı ve şapkanın siperliğinin altından baktığında onu görebiliyordum yalnızca. Valizleri, daha doğrusu iki siyah spor çantayı bagaja koyduktan sonra evimizin kapısını kilitledi. Yanağımdan makas alarak boğuk sesiyle kulağıma doğru fısıldadı. "Viyana'da sana, hayatının en güzel günlerini yaşatacağım."

Aptal olma Asrın. Senin yanımda olduğun anların güzelliğini zaten sorgulayamam ben. Sen yanımdaysan o an, dünyanın en güzel ânıdır.

Arabaya bindiğimizde alışkın olduğum şekilde bağdaş kurdum ve Pati'yi arka koltuğa bırakarak tepinmesine izin verdim. Asrın ağzına doladığı kısık sesli bir ıslık eşliğinde arabayı çalıştırdı. Camı hafifçe indirerek rüzgârın içeriye sızmasına izin verdim. "Rahat olmalısın," dedi Asrın, aniden. "Sonuçta senin araban..."

Dirseğimi cama yaslarken, "Evet, biliyorum," derken yanaklarıma yayılan minik tebessüme engel olamadım. "Senin olan her şey benim."

"Bahsettiğim bu değil," dedi ve hemen ardından tereddütsüzce ekledi. "Araba, her şeyiyle sana ait. Senin üstüne yaptım."

"İnanılmazsın," diye haykırarak omzumun üstünden başımı ona çevirdiğimde, gayet sıradan bir ifadeyle yola baktığını gördüm. Şaşkınlığım tek nefeslik bir an kadardı. Çünkü bana zaten bundan bahsetmişti ama bunu bu kadar çabuk yapmasını beklemiyordum. Mahcubiyetle inledim. "Bunu yapmanı istemedim."

Dizlerimin üstünde kaykılarak dudaklarımı elmacık kemiğinin üstüne bastırdım. Onu hiç, elmacık kemiğimin üstünden öpmememin cezası gibiydi dudaklarımı şimdi oradan ayırıyor olmak. "Teşekkür ederim, umarım bana bu bebeği sürmeyi öğretirsin."

"Buradaki tek bebek sensin."

Gerçekten ve gerçekten mutlulukla gülümsediğimde, hüzünlü gülümsemelerimin uzaktan beni izlediğini hissettim, dudaklarımdan onları söküp attığım için şaşırmış olmalıydılar. Asrın'ın gülüşümle eş zamanlı olarak nefessiz kaldığını gördüğümde şefkatle yanağını okşadım. Bir süre sessiz kaldım, öncesinde annemlere uğrayacak ve gitmeden önce onları görecektik.

Siteye, annemle Mehpare annenin beraber kaldığı evin önüne geldiğimizde hiç beklemeden arabadan indik ve tabii ki merdivenlerden çıkarak en üst kata ulaştık. Pati kucağımdaydı, Asrın'ın üstüne zıplama çabaları içerisindeydi ama Asrın onun yüzüne doğru hırladığında kucağıma sinerek ondan kaçıyordu. Zili çaldıktan az sonra daire kapısını Mehpare Anne açtı ve telaşsız, ufak gülümsemesiyle bizi karşıladı. "Oğlum hoş geldin." Asrın eşikten içeriye girdiğinde hiç beklemeden ona sarıldı ve onun omzunun üstünden bana baktı. "Aa oğlumun siyam ikizi de buradaymış. Malum her yere beraber gidiyorsunuz..."

Asrın annesinin yanağına kuru bir öpücük bırakırken, "Alınıyor anne," diye hafifçe uyardı annesini. "Elbette her yere benimle gelecek."

Ben içten içe erirken, Mehpare Teyze aniden Asrın'ın kafasına şaplak attı ve Asrın'ın bocalayan bakışlarıyla karşılaştı. "Seni sersem, senin annen benim. Haklısın anneciğim, demelisin."

Asrın bana hafifçe göz kırparken, annesiyle alay etti. "Haklısın anneciğim."

"Ah, sıpalar."

Beraber içeriye girdiğimizde annem televizyondaki bakışlarını bize çevirmişti ama beni şaşırtan şey Cenk ve Lavin'in burada olmasıydı. Bora ve Almila yoktu, doğrusu bu aralar çok görüşemiyorduk ve bunu her merak ettiğimde, onlar yeni evliler, diyordu Asrın. *"İşleri vardır."*

Cenk, annemin yaptığı patatesli börekleri hunharca yerken bizi görerek yerinden fırladı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Asrın'ın üstüne atladı. Lavin kendi kadar neşeli bir kahkahayı dudaklarından bırakırken, ben gerilemiştim. Cenk öyle bir sarılmıştı ki, bacakları Asrın'ın beline dolanmıştı ve bu bende, aralıksız bir şekilde gülme isteği yaratmıştı. Özgürce kahkahalar atmanın tam zamanıydı. Bu yüzden Asrın edepsiz küfürler savururken, doyasıya güldüm.

"Eşkıyam neden kızıyorsun ama..." diyerek Asrın'ın onu fırlattığı yerden kalkmaya çalışan Cenk'in dudaklarında, daima orada olacağına şüphe bırakmayan haylaz bir tebessüm vardı. "Güzel atlayıştı ama kabul edin."

"Füze gibiydin," diyerek takıldım. Ona kalkması için yardım edeceğim anda Asrın beni geriye çekti. "Bırak o iti, kendi kalksın. Hatta kalkmasın, yerin dibine falan girip bir süre orada takılsın. Biz yemini suyunu veririz."

Cenk şokla gözlerini büyüttü. "Oha, kardeşim espri yaptın."

Asrın ona ters ters baktı. "İbne..."

Cenk poposunu ovuşturarak yerden kalktığında ben kendimi Lavin'in yanına atmıştım. Pati çoktan evin içinde

turlamaya başlamıştı bile. "Oo eşkıyam bana kaç zamandır doğru dürüst hakaret etmiyordun, dilim boğazıma kaçsın ki özledim. Hadi biraz hakaret et de hasret giderelim küfürlerinle."

Asrın aksi sanki seçenek bile değilmiş gibi kendini benim yanımdaki boşluğa bıraktığında, sinirle homurdandığını duydum. "Viyana'dan sana kartpostal göndereceğim, içinde tabii ki mükemmel küfürlerim olacak. Böylesi daha havalı..."

Cenk üstündeki kırmızı tişörtün yakasını düzeltirken, "Başım gözüm üstüne eşkıyam," diyerek Asrın'la alay etti.

Annem, onların atışmasını sabırla dinledikten sonra saçlarının bir tutamını omzundan aşağıya bırakarak bana dönmüştü. Benimkilerin bir yansıması gibi duran mavi gözlerini baştan aşağıya üstümde gezdirirken, "Mutlu görünüyorsun," dedi ve sanki böyle göründüğüm için mutlu olarak gülümsedi. "Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"Sıkı bir kahvaltı yaptım," dedim dürüst davranarak. "Çok tokum, daha fazlasını yiyemem."

"Asrın'ın bu huyunu sevdiğimi söylemiş miydim? Sana kalsa yemek yemeyi unutacaksın."

Eh, haklıydı. Bu konuda kendimi savunamazdım. Annem içecek bir şeyler getirmek için odadan ayrıldığında Lavin'e dönerek siyah saçlarını çektim. "Ne haber kız?"

Kollarını göğsünün üstünde kavuştururken, "Harikayım," dedi, sesi imalı gibiydi. "En yakın kız arkadaşlarımdan birisi yeni evlendi ve şu an muhtemelen zevkten dört köşe! Diğer en yakın arkadaşım da Viyana'ya uçuyor, ben de eve gidip muhtemelen Naciye'nin boklarını temizleyeceğim."

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Lavin beni en çok gülümseten insanlardan biriydi. "Bir de," dedim tatlı tatlı. "Şu Viyana'ya gidecek en yakın arkadaşının artık bir arabası var, hem de bir Range Rover'ı. Senin yok ya hani..."

"Ne?" İri iri açtığı yuvarlak gözlerini hayretle yüzüme düşürdü. "Asrın sana araba mı aldı?"

Cenk bağırdı. "Ne! Asrın sana araba mı aldı?"

Durdum. "Asrın bana araba mı almış?"

Asrın bana tip tip baktı. "Ben sana araba mı almışım?"

Ah, beynim yanmıştı. Durumu kafamın içine toparladığımda, "Hayır ya," dedim Cenk ve Lavin'in şüpheci gözlerine karşılık verirken. "Olan arabayı benim üstüme yaptı.

"Ooo kardeşim..." Cenk ayakta dikilmeye son vererek kendini tekli, deri koltuğa bıraktı ve Asrın'a gücenmiş bakışlar fırlattı. "Bana değil araba, bir direksiyon bile almazsın."

Asrın gözlerini yumarak muhtemelen sabır diledikten az sonra, "Götüne don bile almam geri zekâlı," diye homurdandı. "Pati'yi sana bırakmak konusunda şüpheliyim, geldiğimizde kediyi nasıl bulacağız acaba? Esila'nın kafasına şaplak falan atan bir kediye çevirmezsin umarım."

Cenk sırıtarak bize göz kırptı. Lavin'le onun bu yaptığına gizliden gülümserken, annem elinde bakır renkli bir tepsiyle içeriye girdi. Bize soğuk, çikolatalı süt hazırlamıştı ama Asrın tatlı şeylerden hoşlanmadığı için kendisininkini de içmemi istemişti. Onu bu konuda ikna edemeyeceğim için iki bardak çikolatalı sütü içtim. Bu sırada Cenk, Lavin ve bana biraz takılmış, bizi güldürmüş ve Asrın'ın dik bakışlarına maruz kalmamıza sebep olmuştu. Bize cidden korkutucu bir şekilde bakıyordu.

Kısa süre sonra Pati kucağıma yerleştiğinde, Asrın iri ellerinden birini onun koyu gri tüyleri arasına yerleştirdi. Onların arasında bir bağ vardı, ikisi de birbirine düşkündü ve bu inkâr edilemeyecek kadar gözler önündeydi. "Ona iyi bakın," dedi Asrın, Lavin ve Cenk'e hitaben. "Tek tüyü düşmeyecek, duydunuz mu beni."

Lavin saf saf mırıldandı. "Ama kediler tüy döker."

Hepimiz ona boş boş baktığımızda, "İnanamıyorum," dedi kınarcasına. "Bunu bilmiyor muydunuz? Cahiller!"

Cenk ve ben gülerken, Asrın homurdanarak salondan ayrıldı. O gidince kendimi odada fazlalık gibi hissettim ve hemen yerimden kalkarak peşinden gittim. Odadan çıktığımda çoktan koridorun ucuna vardığını gördüm. Mehpare Teyze salona hiç gelmemişti, muhtemelen aklı annesinde kalmıştı. Onun, annesine duyduğu vicdani sorumluluğun farkındaydım, kalbindeki dikenli tarlanın ardında onlarca gülfidanı saklı gibiydi.

Varlığımı hissettiğinde omzunun üstünden bana döndü ve bekledi. Yanına ulaştığımda, eliyle ensemi kavrayarak kafamı kendine doğru çekti ve alınlarımız, kader satırlarımızın kesişmesine sebep olacak kadar sert bir şekilde birbirine vurdu. "Süt kokmuşsun."

Kıkırdadım. "Bugün üç bardak içtim."

Ensemdeki dövmeyi okşadığında, yüz hatlarının gevşediğini ve soluk borusundan geçen nefesin az önce ciğerimi terk eden nefes olduğu hissettim. Bu yüzden o nefesi yavaşça aldı, benim nefesimi...

"Mutlu musun?"

Bunun onun için ne kadar mühim olduğunu fark ettiğimde bir an beklemeden salladım kafamı. "Senin yanındaki mutluluğumu sorgulama. Ben senin yanında hep mutluyum."

Alnımın kıyısından öptükten sonra temasımızı sonlandırdı ve yönünü kapıya çevirerek parmaklarını kulpa yerleştirdi. Gitmeden önce annesiyle vedalaşacaktık. Kapıyı çalma nezaketi göstermeden kapıyı ittirdiğinde, onunla beraber odaya girmek için hareketlendim ama Asrın, "Anne, kahretsin!" diye haykırarak aceleyle kapıyı örttüğünde afallayarak geriye sıçradım. Asrın alnını kapıya yaslayarak iri elini başının üstüne koyduğunda, şaşkınlığım bir süre konuşmama izin vermedi.

Endişeyle sordum. "Ne? Sorun ne?"

"Soyunmuş!"

Bir an durdum. Basbayağı soyunmaktan, çıplak kalmaktan bahsediyordu ve ilk birkaç saniye bunu anlamamıştım. Fakat hemen sonra, Alzheimer hastalarının durduk yere ve aniden kıyafetlerini çıkarma isteği içinde olduğunu hatırladım. Bunu bir ara bir yerlerde okumuştum. Asrın'ın bununla bir kez daha yüzleşmiş olmasına tahammül edemeyerek çenesini yakaladım ve yüzünü kendime çevirdim. Yere bakıyordu, çenesi seğiriyor, elleri iki yanında salınıyordu. Sakallarını okşayarak yanaklarına tırmandım. "Ben girip giyinmesine yardımcı olayım, benden utanır mı bilmiyorum ama..."

"Benden daha çok utanıyor."

Ah, bunu daha önce de yaşamışlardı. Kaç acıyı daha önce kaç kez yaşamıştı? Siyaha çaldığına emin olduğum bakışlarını ısrarla yerde gezdirirken, "Hemen hallederim," dedim en sıcak ses tonumu kullanarak. "Sen sakin kal."

Sırtını duvara yasladı ve iri kollarını göğsünün üstünde kavuştururken yalnızca başını salladı. Ondan uzaklaşarak az önce gürültüyle kapattığı kapıyı sessizce açtım ve hemen ardından örttüm. Evet, Mehpare Teyze iç çamaşırları dışında çıplaktı ve sırtı bana dönük, yatağın üstünde oturuyordu. Varlığımın sanki farkında değildi veya farkındaydı ama umursayacağı biri değildim. Yere bıraktığı saten pijamalarını alarak yatağın kenarına, onu rahatsız etmeyecek kadar nazik bir şekilde iliştim. Ürperdi, kollarını kendine daha çok sardığını gördüğümde, "Anne," dedim, onun daha önce benden talep ettiği şekilde. "Bu pijamayı Asrın mı aldı? Biliyor musun, mor rengi de bende var."

Yanına biraz daha sokulup sessizliğine kulak verirken, "Moru çok severim de ben," dedim açıklama gereği duyarak. "Sizinki kırmızı, sanırım size de Asrın aldı?"

Ela gözlerini, sanki bir uykudan uyanır gibi defalarca kırpıştırdı. "O mu almıştı?"

"Muhtemelen."

Pijamayı düzelterek, onun kollarından geçirmek için havaya kaldırdığımda, tuhaf bir şekilde bana itaat etti ve kollarını kaldırdı. Giydirip, düğmelerini iliklemem biraz zaman aldı. "Kırmızı size yakışıyor."

Gülümsedi. "Asrın da bunu hep söyler."

"Sanki Asrın'ı benden kıskandığınızı düşünüyorum."

Alt pijamasını elimden aldı ve bacaklarını yataktan sarkıtarak pijamayı yavaşça giydi. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum."

Sesli bir şekilde güldüm. "Haklısınız."

Yeniden yatağa çıktığında bu sefer uzandı ve gözlerini yumdu. Hiç beklemeden ince pikeyi üzerine örttüm. Annesi, Asrın kadar esmer değildi. Yataktan kalkarken, "Bir süre görüşemeyeceğiz galiba," dedim kararsız bir şekilde. Bunu ona hatırlatmamın onu incitmemesini umdum. "Kendinize iyi bakın. Şey, Viyana'dan sizin için bir şey getirmemi ister misiniz?"

Yanağını yastığa daha çok gömdü. "Hayır."

"Asrın sizi görmek için gelir şimdi."

Kendimi odadan dışarıya attığımda Asrın'ı bıraktığım şekilde buldum. Bana, kendisini sakinleştirme şansı tanımadan annesinin yanına girdi. Bir süre onun boşluğunu izledikten sonra içeriye geçtim ve annemle, çocuklarla vedalaşmaya başladım. Annem bana birçok şey tembihlemiş, ne zaman döneceğimizi sormuştu ama bunu bilmediğimi söyledim. Dönüş tarihimizi hiç konuşmamıştık, elimizde sadece gidiş biletleri vardı.

Asrın kısa bir süre sonra salona döndüğünde daha iyi görünüyordu. Elbette kimseyle vedalaşmadı. Hatta ona sırnaşan Cenk'le Lavin'i tekmelemekle tehdit ederek geriye

püskürttü. Patiyi onlara emanet ederek ve en sonunda anneme sarılarak daireden ayrıldık. Arabaya bindik, Pati'yi güvenli ellere bıraktığım için rahattım, üstelik herkes gayet iyiydi ve tek bir pürüz yoktu.

Kafalarımızın içindeki hastalıklar dışında.

Havaalanına giderken aralık camdan içeriye giren rüzgâr saçlarımda salınmaya ve bir müzik gibi kulağıma dolanmaya başlamıştı. Başımı arkaya yaslamış, Asrın'ı izliyordum. Sakallarını üç gündür kesmiyordu, kaymak gibi tenine erişmek zordu ama sakallarının, kızgın iğneler gibi, avuçlarıma hissedilebilenin de ötesinde emareler bırakmasını seviyordum. Kaşlarından daha açık renk olan kirpikleri telaşsızca kalkıp iniyordu, parmaklarının estetik bir şekilde direksiyonda hareket etmesine alışkındım. Arada bir sanki düşünceleriyle birlikte çatılan kaşlarına... İçlerini ara ara ısırdığı dudaklarına... Bana bakmamak için verdiği mücadeleye...

Sessiz ama huzurlu yolcuğun sonuna gelerek havaalanı otoparkında durduğumuzda, heyecanla yerimde kıpırdanıp en nihayetinde gözlerimi ondan almayı başardım. Otopark bir hayli doluydu, sırt çantamın askılarını omuzlarıma geçirirken, Asrın'ın koyu bakışlarını üstümde hissettim. Koltuğundan bana doğru uzandı ve başının üstündeki şapkayı alarak benim saçlarımın üstüne, ters bir şekilde yerleştirdi. Kâküllerim, şapkanın baskısıyla birlikte alnıma yapışmıştı. "Yakıştı mı?"

Kaşlarını çatarak şapkaya ve saçlarıma baktı. "Yakıştı." Bir anda uzandı ve saniyeler önce başıma bıraktığı şapkayı aldı. "Bu yüzden takmıyorsun."

Gözlerimi devirerek açmak için kapıya uzandığımda, arkamdan sırıttığını hayal ettim. Kendimi arabadan attığımda, Asrın da indi ve bagaja koyduğumuz iki çantayı indirdi. Üstüne siyah kot ceketini geçirmişti. Arabayı kilitledi, biz

dönene kadar burada kalacaktı. Çantalardan birini sırtına attı ve diğerini elinde taşırken, "Hızlı ol," dedi ve ekledi. "Hiç uçağa binmedin değil mi?"

Onun iri adımlarına yetişmeye çalıştım, bunu yaparken ayaklarım birbirine dolandı. "Binmedim. Sen kaç kere bindin?"

"Yedinci olacak."

Asansöre binmek zorunda kaldığımızda, bunun onun için zor olmaması adına saçma salak konuşarak başını ağrıttım. Bu sırada ne kadar saçmaladığımı asla umursamadan aptallığıma ve bana o kadar dalmıştı ki, onu nefessiz bırakanın asansör değil de ben olduğumu hissettim.

"Uçağa binmek nasıl bir his? Uçmak gibi mi?"

"Sandığın kadar heyecan verici değil."

"Belki uçmak gibidir," dedim omzumu silkerken. "Sonuçta hiç uçmadın."

"Ama daha önce ayaklarım yerden kesildi."

Bana, ayaklarımı yerden kestin, dedi. Bunu en güzel böyle diyebilirdi. Asansörden inmiş kalabalığa karışmıştık, onun peşinden hevesle koşturdum. "Benim de. Yani kesilmişti."

Dudaklarının ucuna oturan o ufacık tebessüm, kalbimi göğüs kafesimden taşıracak gibi oldu. "Kimmiş o pezevenk?"

Tıpkı onun gibi gülümseyerek sırt çantama asıldım ve onunla beraber devasa uzunluktaki yolu yürüdük. Mutlu olduğumda nasıl olduğumu bilmiyordum ve öğrenmeye başlamıştım. Beni daha da mutlu eden bu mutluluğu onunla paylaşmaktı. Devamlı gülümsüyordum, ellerimi ondan uzağa itemiyordum, kendimi ondan itsem kalbimi çekemiyordum.

Pamuk gibi bulutların üstünde yürüyordum sanki.

Uzun koridordan sonra bir başka yola çıktık, burası da uzundu ve birçok valizin tekerlek sesini işitiyordum. Asrın'a yardım etmek istediğimde beni kabaca reddetmişti. En

nihayetinde en üst kata tırmandığımızda buranın çok daha kalabalık olduğunu gördüm. Asrın elime uzandı ve beni çekiştirerek kapıya yönlendirdi. Birikmiş, kapıların açılmasını bekleyen birçok insan vardı. Hayretle, geniş camlardan aşağıya, duran uçağa baktım. Çok büyüktü, kanatları ve gövdesi uzaktan görünenden daha görkemliydi.

Kapılar birkaç dakika sonra açıldığında artık kendimi bir hikâyenin içine atıyor gibi hissettim. Bu yüzden uçağa binip yerime oturana kadar geçen sürede hiçbir şeyin farkında olamadım. Koltuğa oturmuş sırtımı arkama yaslamış, hayret ve heyecan karışımı bir duyguyla etrafı izliyordum. Yanımda Asrın vardı, koridordan hostesler geçiyordu, insanlar yerlerine oturuyor, bir kısmı yerlerini arıyordu. Karmaşa vardı, pilot yardımcısı birkaç ciddi uyarıdan bahsediyordu ve gökyüzünün bir kısmını görebiliyordum. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak bana döndüğünde, gözlerindeki ibrenin dönebileceği tek noktanın benim gözlerim olduğunu hissettim. Sıcacık avucu ile yanağımı kaplayarak bana azıcık daha yaklaştığında, göğüs kafesim uyandı ve elleri arasındaki gülleri ona uzattı. "Korkmuyorsun değil mi?" derken şefkatle gülümsedi. "Sana cam kenarını verdim, gökyüzünü izle diye."

"Gökyüzünü çok sevmem, yüzünü izlemek daha cazip."

"Korkuyor musun?"

Ellerimi yanağımı kavrayan elinin bileğine sararak temasımızı arttırdım. "Çok değil."

"Az sonra kalkacağız," diyerek uyardı beni. Kâküllerimi şakağımın üstüne yıktı. "Önce azıcık sersemleyeceğiz, basınç yüksek olduğu için duymakta da zorlanabilirsin. Korkma."

Çok sürmedi ki pilot kalkışı yaptı, dediği gibi oldu. Bir süre sersemledik ve o basıncı hissettim. Fakat korkulacak hiçbir şey yoktu, onun bileğini sıkmayı bırakmış, nabzının üstünü okşamaya başlamıştım. Bu beni sakinleştirdi,

o zaten sakindi. Uçak birkaç dakika sonra normal seyrini alarak gökyüzünde süzülmeye başladığında, elimi ağzıma kapatarak bu hissin beni güldürmesine musaade ettim.

Beni, kıvrılan dudağımın kenarından öptü.

Koltuklarımıza yaslandığımızda, bir hostesin sert uyarısıyla beraber kemerimi takmadığımı fark ettim ve Asrın'dan yardım istedim. Kemerimi memnuniyetle taktıktan sonra bir elimi yakaladı ve iç içe geçerek birbirini tamamlayan ellerimizi dizinin üstüne yerleştirdi. Yanaklarımızı koltuğun yüzeyine yaslamış, gözlerimizin ve bakışlarımızın açısını birbirine hizalamıştık. Gökyüzüne bakabilirdim, eğer onun yüzünü izlemekten fırsat kalırsa bunu yapabilirdim.

Bir süre sessizce durduktan sonra ona Viyana ve oradaki eviyle ilgili birkaç soru sormuştum. Bana şarkı dinletmişti, tasasız ve sorunsuz bir şekilde şarkıya eşlik etmiştim. Fısıltıyla konuşuyordum ve o da bana fısıltıyla cevap veriyordu. Bir ara sigara içmek istediğini ama içemeyeceğini söylemişti, sigarayı hiç azaltmadan içen bir adamdı. Ona saçmalamıştım, saçmalıklarıma kimi zaman daha büyük saçmalıklarla karşılık vermiş, kimi zaman alay etmişti. Hostes gelip bize sandviç ve içecek bir şeyler vermişti ve bu hafifçe sallanan midemdeki bulantıları azıcık bastırmıştı. Bir ara başımı Asrın'ın omzuna bırakmış, saçlarımı göğsüne yayarak gözlerimi yummuştum. Omzu, başım için var olmuş gibiydi. Onun ruhu, sahibi tarafından ışıksız bırakılmış bir ruhtu ama yine o ruhun sahibi söz konusu ben olduğumda, aydınlatmak konusunda cömertti.

Tenimin üzerinde, çam iğneleri gibi sakalların...

Yaklaşık iki saat olan yolculuk bu şekilde geçmişti, uçak inişe geçtiğinde başımı omzuna daha çok bastırmıştım. Nihayet kapılar açıldığında kendimizi kalabalığın arkasından dışarı atmıştık. Geniş, kocaman bir pistti. Yanından geçtiğimiz insanlar anlamadığım dillerde konuşuyorlardı. Hava serindi ve gökyüzü kararmaya başlamıştı.

İşte sonunda Viyana'daydık.

Eline sıkıca sarıldım, hiç oyalanmadan kendimizi bir taksinin içine attık. Vay canına, uğruna beni terk ettiği şehirdeydim ama mutluydum. Şoför yabancı dilde bir soruyu yöneltiğinde, Asrın aksanlı İngilizcesiyle yanıtladı. Araba hareketlendiğindeyse uçak yorgunluğunda olduğumu fark ederek başımı göğsüne dayadı ve başım, yaslandığı o yerden yolculuk bitene kadar kalkmadı.

Şehir içine karıştığımızda etrafın ışıl ışıl olduğunu gördüm. Karanlık olduğu için sokakları çok seçemiyordum ama sessiz, sakin olduğunu görüyordum. Trafik azdı, bisiklet çoktu, yollar boştu ve bu yüzden yolculuk kısa sürmüştü. Şehrin ışığından uzak, daha karanlık caddeler boyunca süren yolculuktan sonra taksi ahşap kapıları olan bir evin önünde durdu. Baygın hareketlerle taksiden indiğimde, Asrın ücreti ödemiş ve bagajdaki çantalarımızı almıştı. Benim sırt çantamı da almış, sırtına asmıştı. Yan yana durup önümüzde dikilen evi izledik. Asrın dudaklarını omzumun kıyısında gezdirdi. "Viyana'yı güzelleştirdin."

İçtenlikle kıkırdadım. "Viyana'nın bundan haberi var mı?"

"Kimsenin senin ne derece parlak bir yıldız olduğundan haberi olmayacak."

Onun arkasından koşuşturdum. Bugün bunu ne çok yapmıştım. "Ben parlak bir yıldız mıyım?"

"Sen aptal bir sarışınsın."

Onun sırtına atladığımda sersemlemişti, çünkü tam üç tane çanta taşıyordu. Onun bu haline gülümserken yine de beni sırtından indirmemesine duygulandım. Ahşap bahçe kapısının kilidini açtıktan sonra kısa bahçeyi yürümüş ve birkaç basamaklık veranda merdivenlerini tırmanmıştı. Ev tek katlıydı, fakat Amerikan filmlerinde gördüğüm, o bahçelerinde mangallar falan yapılan evlere benziyordu. Eski

bir dokusu, havası vardı. Aynı model evler sokak boyu, rahatsız etmeyecek şekilde ama yan yana dizilmişti. Asrın kapının önünde soluk soluğa durduğunda ona daha fazla kıyamayarak sırtından indim. Cebindeki anahtarla kapı kilidini açmıştı, bahçeyi aydınlatan bir sokak ışığı vardı. Sokak çok sessizdi. Evlerden bazılarının ışıkları yanıyordu.

Kapıyı arkamızdan kapattığımızda Asrın çantalarımızı girişe bıraktı ve yanımdan geçerek bir yere uzandı. Karanlık olduğu için görmüyordum. Sigortaları kaldırdı, ışığı açarak koridoru aydınlattı. Karanlığa alışan gözlerimi kırpıştırarak aydınlığa alışmayı bekledim ve etrafı süzdüm. Kısa bir koridor vardı, koridorun tam karşısında bir oda ve iki taraflı dizilmiş birden fazla kapı vardı. Duvarlar şampanya rengiydi, tatlı bir evdi.

Elimden tuttu.

Bu sefer onu çekiştiren bendim. Heyecanla, varlığını koruyan gülümsememle koridoru adımladım ve önüme çıkan kapıları ittirerek odaların hepsine baktım. Kapısını açtığım ilk oda Mehpare Teyze'ye aitti. Odanın ortasında demir ayaklı, eski bir yatak vardı ve odada komodinden başka bir şeyde yoktu. Daha doğrusu kendine zarar verebileceği bir şey yoktu. İki kapaklı, beyaz ve ahşap kıyafet dolabı yatağın karşısındaydı. Oda tozluydu. Ondan sonra açtığım ilk kapının ardında banyo görmüştüm, geniş bir küveti vardı ve siyah dolapları dışında oldukça sadeydi. Büyük sayılmazdı ama küçük de değildi. Tuvaleti, oturma odasını, bir başka banyoyu daha gördükten sonra nihayetinde kendimi koridorun sonundaki o odanın önünde bulmuştum.

Sevgilimin odasıydı.

Kapıyı nazikçe ittirerek içeriye girdiğimde Asrın benim için odayı aydınlattı. Gördüğüm ilk şey duvar oldu, daha doğrusu duvardaki fotoğrafım... İlk anda kavrayamamış olsam da sonrasında bunu o beş aylık dönemde yaptığını

anladım. İçim ezildi. Oldukça büyük bir çerçeve içindeydi ve uyuduğum ana ait bir fotoğraftı. Titrek bir nefes vererek odanın içine ilerlediğimde geniş bir kıyafet dolabı gördüm. Siyah ve dümdüzdü. Çift kişilik, demir karyolalı, eski yatak camın tam karşısındaydı. Yatağın iki başında komodinler vardı ve birinin üstünde abajur, diğerinin üstünde sigara cesetleri duruyordu. Ahşap zeminde siyah, yünlü bir halı seriliydi. Yatağın ucuna oturdum. Asrın pencere camını açmış ve odayı havalandırmıştı, camın çaprazında bir şömine vardı, içi boştu ve önünde yine yünlü halı vardı. Yatağın üstünde siyah çarşaf seriliydi. Elimle saten kumaşı okşayarak onun yastığına uzandım ve yastığını kucaklayarak burnuma kaldırdım. Kokusu yoktu ama sonuçta onun yastığıydı.

Asrın yatağa tırmanarak bana arkamdan sarıldı.

Çenesini omzuma dayadığında bir süre öylece durduk. Bu odada bensiz beş kocaman ay geçirmişti; beni özlemişti, kâbuslar görmüştü, üzülmüştü, incinmişti, resmime bakmıştı... Şimdi beraber baktığımız resme...

"Duş almak ister misin?" diye sordu, o şefkatli ve merhametli sesiyle. Saçıma sayısız öpücük bıraktı. "Yoruldun sevgilim."

"Sevgilin..." Gözlerimi yumduğumda gözbebeklerimin üstündeki yaşlar yanaklarım boyunca aktı. Aşırı duygulanmıştım. "Öyleyim, değil mi Asrın?"

"Gözyaşların mı avucuma düşen?"

Bir eli aceleyle yanağıma uzandı ve avuç içiyle yanağımdaki yaşları sildi. Bu sırada beni kendine doğru çevirdi. Yüzlerimiz birbirine yakın, gözlerimizin birbirine uzandığı köprü sallanmayacak kadar güçlüydü. Bir elimi yanağımın altına, diğer elimi onun yanağına yerleştirmiştim ve o da tıpkı benim gibi yapmıştı.

Kâküllerimin bir kısmını alnıma yayarken, "Sarışınım," dedi, bana yatakta biraz daha yaklaşarak. "Uyumalısın."

Sokak ışığı yanaklarımızda süzülüyordu. Dudaklarımız neredeyse temas edecek kadar yakındı ve verdiğimiz nefesler birbirimizin ciğerine ulaşıyordu. "Canın çok mu yanmıştı?" dedim, o günleri, o acımasız beş ayı kastederek. "Sen de... Sen de özlemden kuduracak gibi mi hissettin?"

Gözlerini kapatıp, başını önüne eğerek yüzündeki acıyı benden gizledi. Aptal! Benden utanıyor muydu? Yatakta az daha küçülerek sakladığı o güzel yüzünü yine benim göğsüme yasladı ve onu sarmamı talep etti. Hiç beklemedim, onu sararak göğüs kafesimdeki ateşin içine attım. Kıvranarak yutkundu. "Bunu tarif edemem," diyebildi yalnızca. Göğüs kafesimdeki ateşe, elindeki benzinle gelmişti. "Kafamı ellerimle sıkıp, senin adını bağıran zihnimi susturmaya o kadar çok uğraştım ki..." sesi uykuluydu. "Susmadı sevgilim, adını seslenen hiçbir çığlık susmadı."

"Asrın..."

Elindeki benzini göğsümdeki ateşe fırlattı. "Senin verdiğin nefesi bile harcamam, ciğerime çekerim ben," dedi kafasını kalbime vururken. İliklenmiş ruhlarımızın bağları, göğsümde meydana gelen o yangının aleviyle tutuştu ama hiçbiri çözülmedi. Gözlerimi onun gibi yumdum. "Biz, aramıza ölüm girse bile ayrılamayacak iki kişiyiz."

Gülümsedim. "Ölümü anma, artık özgürce yaşayacağız."

İkimiz de gözkapaklarımızın arkasındaki karanlıktaydık, birbirimizi aramış ve bulmuştuk. Karanlıkta çok fazla insan vardı ama biz birbirimizi her yerde bulurduk. Gözlerim uykuya yenik düşmeden önce beni gerdanımdaki kırık kemiklerden öptü. "Bileklerimiz özgür Esila, zihinlerimiz değil."

*

Eğer... Eğer mutluluktan ölmek için elimde bir an varsa, bu an ölebilirdim.

Uyanalı birkaç saat olmuştu. Asrın'ın kollarında dünyanın en huzurlu uykusunu çektikten sonra sabah soğuk bir evde uyanmıştım. O da benden az sonra uyanmış hem odasındaki hem de salondaki şömineleri yakmıştı. Tabii bunun öncesinde odun kırması gerekmişti. O, baltayla odun kırarken ben bahçedeki çiçeklerin bir kısmıyla ilgilenmiştim. Papatya da görmüştüm, üstelik ölü papatyalardı. Bahçede koşuşturmuş, onun kırdığı odunları içeriye taşımış, kimi zaman ona bulaşmıştım.

Şömineleri yaktığımızda ev ısınmış, tenimin rengi canlanmıştı. Geniş küveti olan banyoda duşlarımızı almış, hazırlanmış ve onun bize yaptığı kahveleri içerek bir süre şömine başında oturmuştuk. Hava aydınlıktı ama gökyüzü karamsar, Viyana soğuktu. Bu yüzden üstüme boğazlı, kiremit renginde bir kazakla simsiyah, dar bir pantolon giymiştim. Asrın kahvesini şöminenin önüne bırakmış, biçimli parmaklarıyla nemli saçlarımı örüyordu. Koltuklar ahşap ayaklı, yeşil renkliydi. Koyu bir yeşildi. Pencerelerdeki tül krem renkliydi, yerde yine yünlü krem bir halı vardı ve ortada bir sehpa duruyordu.

Parmakları, saçlarımla daha fazla oyalanmayı istediği için yavaşça hareket ediyordu. Avuçlarımın arasındaki siyah kupadan bir yudum kahve aldım. "Kahvaltı yapmayacak mıyız?"

Dizinin üstündeydim, sıcaklığına erişmek benim için mutluluktu. Her fırsatta yaptığı gibi yine ensemi öptü. "Dolap bomboş. Kahvaltıyı dışarıda yapalım, dönerken de markete uğrarız."

Heyecanlandım. "Bana Viyana'yı gezdirecek misin?"

"Elbette gezdireceğim," dedi siyah bir saç lastiğiyle ördüğü saçlarımın uçlarını bağlarken. "Sen ne istersen onu yapacağız."

Kahvemin tadı ağzıma yayılmış, beni hoşnut etmişti. "Bu şehir soğuk..."

Saçlarımla işi bittiğinde omzumun üstünden ona döndüm ve alttan bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Gözlerinin üstünde birikmiş kirpikleriyle, ışıkları sönmüş şehirleriyle ve baygın bakışlarıyla benim Asrın'ımdı. Sakallarını sıvazladı. "Hadi, dışarı çıkıp üşüyelim."

Aniden ayağa kalkarak beni sırtına attığında kahkahalarla sırtına yayıldım ve odaya girmesine eşlik ettim. Beni kucağından indirdiğinde çantalarımızı karıştırdık. Kendime bir kot ceket ile bere almış ve giyinmiştim. Asrın da bir tişört giymiş, üstüne siyah kot ceket geçirmişti ve şapka takmıştı. Dün gelirken taktığı şapkaydı. Saatini bileğine geçirmesini izledim, az sonra telefonuna uzandığında, "Sahi?" dedim merakla. "Telefonunu neden değiştirdin?"

Omuz silkti. "Çünkü daha iyisi vardı."

Hafta içi telefonu değiştirmiş, benimkini de değiştirmek istemişti ama ona şiddetle karşı çıkmıştım. Telefonum iş görüyordu sonuçta. Ona gözlerimi devirirken, "Çok paran var diye kendini ne sanıyorsun?" diye homurdandım.

Sırıttı. "Zengin sanıyorum?"

"Gereksiz para harcıyorsun."

Berenin altında kalan saçlarını umursamazca dağıtırken, "Korkma kız," diyerek takıldı bana. "Evimizin rızkını orada burada harcamıyorum."

Sırıtarak yanına yanaştım ve ceketini düzelttim. "Neyse, zaten artık bir Range Rover'ım var, ben de zenginim."

Gözlerimiz aynada kesişti. Bakışlarımız baygındı. "Doğru."

Kızaran yanaklarımla eş zamanlı olarak tebessüm ettiğimde, aynanın önündeki işini bitirdi ve üstümü kontrol etti. Üşümeyeceğime inanmış olmalı ki, memnuniyetle kafasını salladı ve çıkışa yöneldi. Kalçalarıma kadar uzanan

kot ceketin uçlarını savurarak onu takip ettim ve koridoru koştum. Zemin, ahşap olduğu için epey ses yapıyordu. Kapının önüne bıraktığım ayakkabılarımı dinozor desenli çoraplarımın üstüne giyerken, onun çoraplarıma bakarak sırıttığını gördüm. Homurdandım. "Çok tatlılar bence."

Kendisi ayakkabılarını giymiş, kapıyı kilitlemek için eşikten çekilmemi bekliyordu. Doğrulup ona izin verdim. Aydınlık olduğu için etrafı daha net seçebiliyordum. Ormanın içinde bir sokak gibiydi, her evin bahçesinde ağaçlar vardı. Evler birbirinin aynısıydı, sessizdi ve cadde İstanbul'da hiç görmediğim kadar genişti. Neredeyse her evin bahçesinde bir bisiklet duruyordu.

Asrın veranda merdivenlerini indiğinde omzumun üzerinden ona baktım ve evin arkasına yöneldiğini gördüm. Onu takip ettim. "Burası şehrin sakin bölgelerinden mi?"

"Evet," diye onayladı beni. Ayağımızın altındaki toprak eziliyordu. "Annem ve benim için en iyisi buydu."

Evin arkasına dolandığımızda burada da ağaçların yoğunlukta olduğu bir bahçe olduğunu gördüm. Bir kulübe vardı, biraz bakımsızdı ama rahatsız edici değildi. Asrın gözüne kestirdiği yere süratle ilerlemeye devam ederken, "Ne yapıyoruz burada?" diye sordum anlamayarak.

Aradığını bulmuş olmalı ki durdu. "Bisikletimi arıyordum."

Onun omzunun üstünden baktığımda, çitlere asılmış halde duran kocaman bir bisiklet gördüm. Ona aitti ve biz az sonra bisiklete binecektik. Bu düşüncenin güzelliğiyle beraber iç çektim. "Benim hiç bisikletim olmadı."

"Artık var."

Uzanıp bisikleti aşağıya indirdi. Tozlanmış ama güzel bir bisikletti. Asrın hafifçe eğilerek bisikletin selesini düzeltti ve tozlarını silkeledi. Bedenimden taşan bir mutlulukla onun arkasından koşturdum. Ahşap kapıyı açtığımda bisikleti

dışarıya, evin önündeki kaldırıma koydu ve ellerini belinde sabitleyerek bana baktı. Mutluluğum yüzümü aydınlatmış olmalı ki o da rahatladı ve gülümsedi. Bu beni bisikletten daha çok mutlu etmişti. Yanağımdan makas aldıktan hemen bisiklete bindi. Rüzgârın uçuşturduğu perçemleri alnına çarparken, sesiyle zihnimin içine kırık bir çocuk bıraktı. "Atla güzelim."

Onun önündeki boşluğa oturmadan önce kalçamın acımaması için üstündeki ceketi çıkararak oturacağım yere koymuştu. Yan bir şekilde gidon ile onun arasındaki demire oturduğumda ayaklarım yere sürtündü ama sorun etmedim. Kolları iki yanımdan uzanıyor, parmakları gidonu tutuyordu. Yanağımı geniş göğsüne bastırdım, onunla olmak kalenin içinde olmak gibiydi. Kimse bu kalenin yanından bile geçemezdi. "Ceketini çıkardın, üşüyeceksin," diye sızlandım.

Ayağını pedala yerleştirdi. "Bisiklet sürerken ısınırım, üstelik üşümediğimi biliyorsun."

Dizlerimi hafifçe kırarak ayaklarımı yerden kaldırdım ve bedenimi bedenine yasladım. Düşme riskim olmadığına emin olduğunda önce pedalı hafifçe çevirdi ve bisikletin bizi taşıdığını gördüğünde hızlanmaya başladı. Bu sırada heyecanla göğsüne sinmiş, anın tadına varıyordum. Pedalları daha hızlı çevirmeye, bisikletin üstünde daha fazla sarsılmaya ve benim de başımı sarsmaya başladığında kahırlı acılarımın hissettiğim mutluluktan şikâyetçi olduğunu hissettim. Bu kadar mutlu olmamı kim beklerdi ki? Evin olduğu sokaktan köşeyi dönerek ayrıldı ve başka caddeye girdi, bu cadde de aynı görünüme sahipti. Kaldırımın kenarından hızla ilerliyordu. Ayaklarımı sallandırırken, "Rüzgârın yüzüme çarpmasını seviyorum," dedim zayıf bir fısıltıyla. "Sadece birkaç kere Almila'nın bisikletine binmiş ama sürememiştim bile. Düşüp dizlerimi yaralamıştım."

Başka bir caddeye girdiğimizde, iyice hızlanmıştı. Bunu sırf, rüzgâr yüzüme daha çok çarpsın diye yapmıştı. Ah, Asrın... Saçlarımın arasına fısıldadı. "Dizinde çok ufak bir dikiş izi var. Bisikletten düştüğünde mi olmuştu?"

"Hayır," dedim huysuzca. "Sekiz yaşındayken mahallede bir çocuk vardı, beni sevmezdi. Gördüğünde bulaşır, iter, düşürürdü. O yapmıştı, gıcığın tekiydi."

Bir eliyle başımı aldı ve göğsüne bastırdı. Başım zaten göğsündeydi ama yetmiyordu. Bize asla yetmezdi. "Döverim onu."

"Sadece çocuktuk Asrın."

"Sümüklü veledin tekiymiş."

Gözlerimi devirdim. "On yıl önceydi."

Homurdandı. "İsmini ver, uzun süredir kimseyi dövmüyordum zaten."

Dudaklarımın ucundan kaçan kıkırtıyı yutamadım. Bu kıkırtıyı duyarak çok sert bir şekilde iç çekti. Beremi başımdan çıkardım. Savrulan saçlarım Asrın'ın yüzüne çarpıyordu. Etraf hâlâ sakindi, bisiklet üstünde geçirdiğimiz dakikalar boyunca sokakları izlemiştim. Birkaç küçük market görmüştüm, insanların sayısı azdı, sessizlerdi, arabadan çok bisiklet vardı ve caddeleri çok genişti. Sokak hayvanları yoktu, kasaba gibiydi.

Girdiğimiz sokakta birkaç kafe vardı, şık yerler değildi ama sevimli görünüyorlardı. Asrın pedallara yüklenmeye son vererek yavaşladı ve birkaç dakika sonra bir kafenin önünde durdu. Bisikleti sabitleyerek ellerini gidondan ayırdığında, çıkardığım beremi aldı ve saçlarıma yerleştirerek üşüyen kulaklarımı örtmüş oldu. Kâküllerimi düzeltirken, "İn," dedi. Omuzlarını gerdiğini göz ucuyla gördüğümde endişeyle sordum. "Omuzların mı ağrıdı?"

Bisikleti kafenin duvarına dayayarak yanıma geldi. Soğuktan ikimizin de yanakları kızarmıştı, saçlarımız darmadağınıktı. Kendisi kadar yakıcı olan parmak uçlarıyla

çenemi hafifçe yukarıya itti ve açtığı boynuma burnunu sürttü. Birbirimize karşı arındığımız maskeler sayesinde yan yanayken özgürce gülümseyebiliyorduk.

"Ne yemek istersin?"

Başımı omzuna yaslayarak kolunun altına girdim. "Fark etmez," dedim genişçe esneyerek. "Açım."

Bir eli belimden aşağıya kalçama sürtündü. "Ben de."

"Önce benim açlığımı giderelim," dedim şuh bir sesle. En azından öyle olduğunu düşündüğüm bir sesle. "Sonra seninkine bakarız."

"Cilvelenme."

Kafenin dört, beş basamaklı ahşap merdivenlerini çıktığımızda, arkamızdan iki adamın geldiğini gördüm. Kafede iki elin parmağını geçmeyecek kadar insan vardı ve biz cam detaylı, üstünde minicik ampullerin olduğu kapıdan içeriye girdiğimizde bir zil çalmıştı. Böylelikle kafe sahibi içeriye gelen müşterileri anında görüyor olmalıydı.

Tezgâhın ardındaki kadın bizi tebessümle karşıladı. Asrın beni kare şeklindeki masalardan birine doğru çekiştirdi. Karşılıklı bir şekilde masaya yerleştik, beyaz duvarlarda rengârenk balık resimleri vardı. Ben bu görüntüye gülümserken, genç bir garson gelerek siparişlerimizi aldı.

Az sonra tuzlu, ağızda dağılan kocaman kurabiyeler ve kahvelerimiz geldi. Tabii bunun yanında çörek de istemişti ve birkaçı zeytinliydi. Kahvelerimiz tatlı fincanlarda gelmişti. Kafedeki insanların anlamadığım bir dilde konuştuklarını işitiyordum. Çörekleri yemeye başladım. Tadı yoğundu ama lezzetliydi, sevmiştim. Ben kahvemi içerken Asrın da mekânın sahibiyle uzaktan uzağa bir şeyler konuşmuştu. Anladığım kadarıyla Türk olup olmadığımızı sormuştu.

Kafede çok durmadık. Tatlı tatlı gülümseyen o zarif ve kızıl kadına hesabımızı ödedikten sonra veda etmiş ve bisikletimize atlayarak mekânı terk etmiştik. Yaptığımız en

sakin ve tasasız kahvaltılarımızdan biriydi. O caddeden ayrılarak bambaşka caddelere girdik. Bu sefer önüne değil, arkasına oturmuştum ve çelimsiz kollarım, gökyüzünün bulutunu sardığı gibi sarılmıştı beline. Başımı her arkaya yatırdığımda çığlık atarak onun aniden irkilmesine sebep oluyordum. Bu haylazlığıma kızıyor, sonra gülümsüyor, uyarıyordu ve ben sadece birkaç dakika sonra aynı şeyi yaparak çığlık attığımda döngü tekrarlanıyordu.

İçinden geçtiğimiz sokakları, Viyana'yı izliyordum. Bir zaman sonra daha kalabalık yerlere geldik. Asrın'ın söylediğine göre burası ilçenin merkeziydi. Butik tarzı dükkânlar çoktu, görkemli binalardan çok yazlıklara benzeyen evler vardı. Herkesin kendi halinde olduğu bir şehirdi. Bizim gibi bisiklete binmiş gençler görüyordum. Ellerimi Asrın'ın omzuna yaslayarak ayağa dikildim. Şimdi ben Asrın'dan daha yukarıdaydım. Bir elim boynundan dolanarak göğsüne yerleşmiş, diğer elim boşlukta özgürce sallanıyordu. Çığlık atarak kafamı arkaya yatırdığımda, "Sıkı tutun," diye uyardı beni, sesi korumacıydı. "Sakın düşme."

"Her çocuk bisikletten düşüp dizlerini yaralamıştır. Belki bunu da yaşamalıyım, o zaman gerçekten bisiklete bindiğimi hiç unutmam." Bedenim hafifçe arkaya kırılmış, dudaklarımdan bir başka kısık sesli çığlık yükselmişti.

"Zaten Viyana'yı unutulmaz yapacağım, asla unutmayacaksın."

Gizemli tavrına karşı dudaklarımı büktüm ve gözlerimi bir anlığına yumdum. Sanki tüm şehrin rüzgârı yüzüme seriliyordu. Saçlarım yanaklarıma hafif darbeler vuruyor, hazdan attığım çığlıklar havaya çarpıyordu. Rüzgâr nereye esse itiraz etmeden oraya bükülen zayıf bir dal gibiydim. Neşeli kahkahalarım yılların acısını çıkarmak ister gibi birbirini ittirerek kendilerini dudaklarımdan bırakırken, bisikletin yavaşladığını hissettim. Rengârenk dükkânların

olduğu bir sokak başındaydık. Nefes nefese sordum. "Duruyor muyuz?"

Bisikleti tamamen durdurarak ayaklarını pedaldan ayırdı. "Biraz yürüyelim."

"Bana ne alacaksın?"

Ellerini belime yerleştirdi ve beni hiç zorlanmadan bisikletten indirerek ona gülümseme sebep oldu. "Beleşçi seni," diyerek gülümsediği sırada, saçlarım sakallarına takılmıştı. "Düzeltelim saçlarını."

Bisikleti doğrultmuş, önünde durduğumuz eski bir apartmanın duvarına yaslamıştı. "Bisikleti bırakıp gidersek almazlar mı?"

"Alırlarsa alsınlar..."

"Ama ben onu sevmiştim."

"Sana yenisini alırım."

Beremi başıma geçirip elini sorgusuzca elimin içine yerleştirdiğinde merakla etrafıma bakıyordum. Sıcak parmakları kaderinin kaderime dolandığı gibi dolandığında parmaklarıma, eksik parçamın ait olduğu yere yerleştiğini hissettim. Beni çekiştirdi, çünkü etrafıma bakarken salak salak yürüyordum ve her an bir şeye çarpabilirdim. Geniş kaldırımda, kalabalığın arasına karışıp yürümeye başladığımızda, "Buraya ilk kaç yaşında geldin?" diye sordum merakla.

"On üç..."

"Peki annen?"

Dudakları seğirdi. "Olaydan birkaç ay sonra geldi. Aslan onu bu eve yerleştirdi ve birkaç bakıcıyla yaşamaya başladı. Onu yedi yıl hiç görmedim."

"Bunu bilmiyordum. Yedi yıl boyunca ne yaptın ki?"

Sokakta iki sarhoş gibi yürümeyi sürdürdük. "Islahhaneden çıkıp Aslanlarda kaldığım ilk üç yıl boyunca annemin teca... Yani, o şeyi yaşamış olduğunu anlamamıştım.

Aklım ermeye başladığında ve parçalar birleştiğinde Niko'nun yapmış olduğu şeyin farkına vardım. Ondan sonra tek hedefim olmuştu; onu öldürmek. On yaşından sonra da içimde öyle öfke birikmişti ki, herkese zarar vermek istiyordum. Resmen eziyet çekiyordum ve eziyet çekmek istemiyordum. Seni görene kadar bununla başa çıkamıyordum..." Kâküllerimi düzeltti. "Şımarma ama sürekli sana bakmak istiyordum. Güzeldin, cidden çok güzeldin."

Son cümlesine sırıttım. "Sen de yakışıklıydın."

"Ben doğduğumda bile yakışıklıydım."

Buna emindim.

El ele, kaldırımın kenarında yürürken dükkânlara bakıyordum. Sokakta çok tatlı görünen takı tezgâhları vardı. Bir tezgâhın önüne yöneldiğimde, "Ne?" dedi Asrın, onu çekiştirmeme izin vererek. "Sen takı takmazsın ki..."

"Takasım geldi," diyerek azarladım onu. "Seçmeme yardım et."

Homurdanmasına aldırmadan tezgâha eğildim. Satıcı kadın benim gibi birkaç kişiye daha ürünlerini gösteriyordu. Beyaz bir bandana görünce almak için uzandım. "Kırmızısı daha güzel," dediğini duydum umursamazca. "Bu ne ya incik boncuk... Sen süslü değilsin ki."

Sabırsız bir nefes verirken beyazın yanına bir de kırmızı bandanayı aldım ve tezgâha son kez göz attım. Evet, hepsi gereğinden fazla abartılı şeylerdi. Sadece bu ikisini almaya karar vererek tereddütle dudaklarımı dişledim. "Şey," dedim omzumun üstünden onun baygın gözlerine bakarken. "Sorsana ne kadarmış?"

Benimle alay etti. "Onu soracak kadar İngilizcen vardır sanıyordum?"

"Var tabii," diyerek çemkirdim sinirle. "Fakat onlar İngilizce konuşmuyorlar, başka bir dil baksana."

Gözlerini devirdi. "Ama İngilizce biliyorlardır Sarışın."

"Omo ongolozco boloyor..."

Ağzımın üstüne yavaşça vurarak beni susturduktan az sonra kadına fiyatını sordu ve cüzdanına uzandı. Ona bunu ödeyebileceğimi söylemek istesem de Türk parasının burada geçmediğini hatırlattı. Yandaki kızlar gülüşerek Asrın'a baktığında, "İngilizcede küfür nasıl ediliyor?" diye sordum.

Kıskandığımı fark ederek yüzümü göğsüne bastırdı. "Bozma o güzel ağzını."

Ben kızlara kötü kötü bakarken oradan uzaklaştık. Bir süre aynı şekilde, dükkânların önü boyunca yürüdük. Birkaç kişiye çarpmış ve aptal gibi Türkçe özür dileyerek hepsinin bana mal mal bakmasına sebep olmuştum. Başka sokağa girdiğimizde, köşe başındaki sokak satıcısını görerek duraksadım. Elma şekeri satıyordu ve ağzımı sulandırmayı başarmıştı. Asrın'ı oraya çekiştirdim. Birkaç kişi elma şekerini yiyerek konuşurken, "Şeker mi?" dedi, iğrenmiş görünüyordu. "Sen tatlı sevmezsin ki..."

Ağzımda geveledim. "Ayıları da sevmiyordum ama işte..."

Duraksadı. "Sen bana ayı mı demek istiyorsun?"

"Yoo, istemiyorum, bizzat diyorum."

Gözlerini devirişini, yanaklarıma yaydığım tebessümle izleyerek tatlı süslenmiş arabanın arkasındaki adamdan elma şekeri istemesini bekledim. Beni çok bekletmeden elma şekerini uzattı. "Teşekkür ederim," dedim ve o bana daha fazla dayanamayarak hafifçe yaklaştı ve kalabalığı umursamadan burnumu ısırdı. "Yemek istediğinde söylersen elma şekerimi seninle paylaşırım."

"Ah, çok cömertsin."

Dudaklarıma, dudaklarımın çevresine bakarken, yanakları gevşedi... Kırık çocukluğundan yadigâr saf bir tebessüm yayıldı yüzüne. "Ağzının şu haline bak," dedi beni yalandan azarlayarak. "Hep şeker olmuş, çenen bile..."

Bir elini kaldırarak ağzıma taşıdı ve dudaklarımdaki, çenemdeki şeker kırıntısını temizledi. Elleri de, ağzım gibi yapış yapış olmuştu. Aniden ben parmağını ısırana kadar bu işleme devam etti ve az sonra önünde durduğumuz büfeden ikimiz için sandviç aldı. Büfenin önünde gençler vardı, gülüşüyorlardı. Asrın kesekâğıdı içindeki sandviçi uzattığında elinden aldım ve yemeye başladım. Sandviç ekmeği hafifçe tatlıydı, içinde hindi salamı ve birkaç tuhaf peynir vardı ama lezzetliydi. Asrın da kendine aldığı sandviçi yerken ücreti ödemiş yürümeye devam etmişti. Ağzıma yüzüme bulaştırarak sandviçimi yerken, "Su alsana," dedim halimden memnun bir şekilde. "Şeker yedim ya, susadım."

Gözlerini devirdiğini hissettiğimde, "Devirme o gözlerini," diye homurdandım.

Sokaklar boyunca bazen yürüdük, bazen koştuk. Onu çekiştirdim, çektiğim her yere geldi. Dükkân önlerinden kendime takılar aldım, ona saat aldım ve hep saklamasını istedim. Bana, hep saklayacağım, demedi ama bunu yapacağından bir an bile şüphe duymadım. Markete girdik, birden fazla çikolata aldırdım ve kendisine sigara almasını bekledim. İçki de aldı. Marketlerde bir sürü farklı şeyler vardı ve hepsini tatmak istemiştim. Bir tekerlekli arabaya bindim ve dakikalar boyunca beni o arabanın içinde markette gezdirmesini bekledim. Bunu saçma bulduğu için on beş dakika boyunca itiraz etti ama ağlayacak gibi olduğumda karizmasının çizilmesini göze alarak beni marketin içinde arabayla gezdirdi. Bu hep yapmak istediğim bir şeydi nihayet yapabildiğim için mutlu olmuştum.

Marketten çıktığımızda yağmur yağmaya başladı, ceketlerimizi yanımıza aldığımız için sevinmiştim. Gün batımıydı, turuncuya çalan bir sarı, görünmeyenin arkasından yükselerek şehrin tavanını renklendiriyordu. İnsanların kimi koşuşturuyor, kimi yağmurun keyfini çıkarıyordu. Bir

ara birkaç sokak sanatçısını görmüştük. Başımı Asrın'ın sırtına yaslamış, onu ittirerek komik ve garip bir şekilde yürüyordum. Her yeri avucunun içi gibi biliyordu.

Yağmurun iri damlaları tarafından ıslanan beremi düzeltirken, Asrın kimsenin olmadığı bir çocuk parkının girişine yöneldi ve kendini bakımsız çimenlerin üstüne attı. Sessizdi, yüksek binalar olmadığı için olduğumuz yerden gökyüzü net bir şekilde görülüyordu ve yağmur seri şekilde yağmaya devam ediyordu.

Saatlerdir yürüdüğümüz için onun yanına yorgun bir şekilde yıkıldım ve bacaklarımı uzatarak yanaklarımızın neredeyse temas edeceği mesafeye kadar ona yaklaştım. Aynı pozisyondaydık, hızlı soluyorduk ve göğüslerimiz birbirine itaat eder gibi aynı anda inip yükseliyordu. Eli, aramızdaki boşluğa uzandı. Avucunu açtığında elimi onun istediği gibi avucunun içine bıraktım ve parmaklarının elimi neredeyse kıracak kadar sertçe kavramasına izin verdim. Günbatımı çok güzeldi, hayatımda ilk kez bu manzarayı doya doya izliyordum ve bunun onunla gerçekleşmiş olması anı ölümsüz yapıyordu. Zavallı varlığımın ne işe yaradığını bana hatırlatıyordu sanki elimi tutarak. Onu mutlu etmek, onunla olmak, onunla çocuklaşmak ve onunla yüzlerce ölümsüz ana sahip olmak tek gayemdi.

Elimi daha sıkı tuttu.

Sonra daha sıkı...

Ve sonra, ölene dek...

Aydınlığın, günbatımını bırakarak gökyüzünü terk etmesini izlerken aklıma gelen fikirle heyecanlandım ve hiç düşünmeden cebimdeki telefona uzandım. Bizim birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız yoktu ve şu an sanki bunun için en doğru zamandı. Onun yoğun ve ilgili bakışları eşliğinde telefonumun kamerasını açtım. Ah, bundan hoşlanır mıydı? Başımı hafifçe eğerek çekingen gözlerimi gözlerinin

şehrine düşürdüğümde, o şehrin gökyüzünde ilk kez kara bulutlardan çok silik bir gökkuşağı gördüm. "Düşündüm de harika fotoğraflar çekebilen telefonlarımız var ve bizim hiç fotoğrafımız yok." Gülümsedim. "Çekelim mi? Çok istiyorum."

Bu kadar çok istiyor olmamı anlamsız bulmadan burnunu burnuma sürterken, "Elbette olur bebeğim," diyerek beni sevindirdi. "İstemen yeterli."

O kadar çok mutlu olmuştum ki, bunu dolan gözlerimde gördü ve beni gözkapaklarımın üstünden öptü.

Gözkapaklarımı okşamak istedim, öpücüğüne dokunayım diye.

Gülümseyerek telefonu havaya kaldırdım ve kamerayı odakladım. Gün batımının kızıllığı yanaklarımızdaydı, aydınlık görünüyorduk. Başımı hafifçe yan çevirerek boynuna sığındım ve ona, "Kameraya bak," dedim hevesle. "İlk fotoğrafımız, güzel olmalı."

Güneş sayesinde daha da yanık duran yüzü kamerada harika görünüyordu ve bir an nefesim kesilerek bakmıştım ekrandaki görüntüsüne. Yağmur perçemlerini alnına indirmişti, dudakları iştahımı kabartacak şekilde önümdeydi ve kesinlikle akla, aklıma, zarar görünüyordu. Fısıldadı. "Çeksene."

"Ha, evet."

Tekrar kameraya dönerek görüntüyü yüzlerimizde odakladım ve onun kadar çekici olamayacağımı bilsem de tıpkı onun gibi kamera merceğine bakarak dudaklarımı yukarıya kıvırdım. Gamzelerim derinleşti, hafifçe ön dişlerim göründü ve yanağımı ona bastırarak ilk fotoğrafımızı çektim. O tanıdık klik sesi kulağımıza ilişiğinde, "Harika oldu," dedim titrek bir iç çekerek. "Bir daha çekeceğim."

İtiraz etmeden kameraya baktı. Bu sefer poz değişikliği olması için ona kalkmasını söyledim ve ikiletmeden

doğruldu. Omzunun altına girdim, gün batımının kızıllığında onun omzuna kıstırdığım başım ve her yere dağılan saçlarımın olduğu kareyi fotoğrafladım. Fakat durmadım, onun boynuna şımarık bir çocuk gibi sırnaştığım fotoğrafı, onu yanağından öptüğüm başka fotoğrafı, öpüştüğümüz bambaşka bir fotoğrafı ve nihayet onu gülümsetmeyi başardığım fotoğrafları çektim. Sonunda telefonumu kalbimin üstüne bastırdım. Ona, kollarımın kendisine sarılmadıktan sonra hiçbir işe yaramayacaklarını göstermek istercesine deli bir ihtiyaçla sarıldığımda, "Çok içlisin," dedi o şefkatli sesiyle. Beni karşılıksız bırakmadı ve kollarını ıslanan kıyafetlerimin üstünden sardı bana. "Yangınım benim, Yürek Yangınım."

Sevgilim... Hiçbir yürek bizimkisi kadar yanamaz.

Kızıllık şehirden çekilirken, yağmur seri ve uslanmaz bir şekilde yağmaya başladı. Dudaklarımı yüzünde dolaştırdım. Bu şehrin bu parkında bir kızın mutluluktan ağladığını belki kimse bilmeyecekti ama Asrın, onu öldürecek kadar sıkı sarıldığımda nasıl mutlu hissetmişti, ben bilecektim.

*

Sevgilim, sen şehrime öyle sert bir rüzgâr gibi çarptın ki, dalım kırıldı gövdemden. Savunmasız bir kızı, daha da savunmasız bıraktın. Kollarımı söktün benden. Çünkü ben sarmazsam kollarımı bana, sen saracaktın. Ve sardın. Kollarının arasındayım.

Sabah, tatlı bir mavinin altındaki gökyüzüne açmıştık gözümüzü. Viyana bu sabah da soğuktu ama evimiz sıcacıktı.

Asrın'ın pastaneden aldığı kruvasanları ve yaptığım sade kahveleri ahşap tepsiye dizmiş, salondaki sehpanın üzerine koymuştum. Ben hazırladıklarımı yerken Asrın şöminenin önündeki posta oturmuş elindeki gitarla uğraşıyordu. Sanırım akordu bozuktu. Şöminenin içindeki ıslak odunları

yakması zor olmuştu ama başarmıştı. Kruvasanın döküntülerini çenemden temizlerken, "Söz verdin," dedim şımarık bir tavırla. "O akordu yap ve bana gitar çal."

Ensesini kaşıdı. "Harbi şımardın ya."

Üstü çıplaktı, altında eşofmanı vardı, duş aldığı için saçları nemliydi. Yaklaşık yirmi dakikadır uğraşıyordu ve hatayı düzeltemiyor olmak onu rahatsız ediyordu. "Kahven soğudu," diye sızlandım bir kez daha. "İçsene hadi."

Kirpiklerinin altından bana ufak bir bakış fırlattı. "Çok iştahlısın."

"Çok lezzetliler," dedim samimiyetle. "Teşekkür ederim."

Bir kruvasan alıp ona uzattım. Çocuk gibi homurdanarak ağzını çekmeye çalıştı, "Al şunu," diyerek azarladım onu. "Tatlı sevmiyor olabilirsin ama bu çok güzel, benim için ye bari."

"Senin için," dedi. Isırığından arta kalan yarımı kendi ağzıma atarak afiyetle yedim. "Bahsettiğim kadar güzel değil mi?"

Omuz silkti. "Yoo."

"Ağzının tadını bilmiyorsun!"

Dudağının tek kenarı hafifçe kalktı. "Kendine haksızlık etme."

Ona gülümsediğimde bir an elindeki gitarın teli düşecek gibi oldu ama neyse ki bunu yapmadan hemen önce bakışlarını benden kaçırdı. Israrlarım sayesinde iki lokma daha yedirmiş, kahvesini içirmiştim. Az sonra akordu tamamlayıp derin bir nefes verdi.

"Yaptın!" diyerek ellerimi çırptım.

"Yaptım bebeğim."

Siyah, telleri hafifçe paslanmış olan gitarını kucağına özenle aldı. Dirseklerimi çıplak dizlerimin üstüne yerleştirdim. Avuçlarım yanaklarımı kavramış, dağınık saçlarım

yüzüme dökülmüştü. Hayranlıkla onu izliyordum. Başını küçük bir açıyla öne yatırarak ihtişamlı parmaklarını gitarının telleri üzerine yasladı. Dudaklarını dişleyerek parmak uçlarını tellerin üzerinde çevirdi ve alçak bir tıngırtının salonun içinde yayılmasına sebep oldu. Karşılıklı gülüştük. Bu, bizi besleyen bir andı. Omuzlarını silkti. "Bana bana bir şarkı söyle, ona çalayım."

Heyecanlanmıştım. Anında bu fikre ısınarak, "Olur," dedim ve ekledim. "İstediğim şarkıyı söyleyebilir miyim?"

"Evet."

Müzik dinlemeyi seviyordum, üstelik sesim de güzel olduğu için sayısız şarkı ezberlemiştim. O, parmaklarını gitarına alıştırırken birkaç dakika boyunca düşünmüş ve karar vermiştim. Evet, bu şarkıyı söylemeyi istiyordum. Bakışlarımız kesiştiğinde, genzimi temizledim ve sesimin temiz çıkacağına emin olduğum ilk anda onun ayartıcı bakışları altında usulca mırıldanarak şarkıya girdim.

"*Onu bir görseniz, sanırsınız bir deniz, yanılırsınız... O benim güneş sistemim.*"

Bu şarkıyı biliyordu. Bu yüzden beklemeden parmaklarını tellerin üzerinde hareketlendirdi ve telleri birbirine çarparak şarkının müziğini çalmaya başladı. Nefeslenerek gülümsedim.

"*Alacalı bikinisinde saklı; denizyıldızları, uzay taşları, arkadaşları... Ölü denizciler, kayıp galaksiler buldum. Gözlerindeler... Senden tek istediğim geçmişin, geleceğin benim olsun.*"

Nefes almak için durduğumda, parmaklarının teller üzerinde yarattığı hoş tını kulaklarıma doldu ve gülümsemem, gamzelerimin çukurlarını belli edecek kadar genişledi. Bu işte başarılıydı, zevk alıyordu, gitar çalmak belki de onun tek hobisiydi. Gözlerini yumdu...

"Yaz gelirken karışır böyle şeyler. Neşeyle endişeler, ayak bastığım her yerdeler. Üzerimden gemiler geçer, kaldırma kuvvetimdekiler... Burası benim krallığım."

Gözlerini açtığında nefesimi kesti, susup ona baktım. Bakışlarındaki hayranlığı gizlemediği için ona minnettar kalırken bana usulca göz kırparak kalbimi ağzıma getirdi ve beni şaşırtarak şarkının devamını söyledi.

"Sıkılırsan güneşten, gece oluruz erkenden. Sen istersen... Karşılığında istediğim, geçmişin geleceğin benim olsun. Denizler cinayet işlemezler, aslında kimseyi istemezler."

Esrarlı bir şekilde birbirine vuran o tellerin tıngırtısını huzurla dinlerken, saçlarımın bir kısmını parmağımın ucunda kıvırdım ve devam ettim.

"Değiştirdi beni, bu garip astronomi... Suçluyum belki ben, sen sularımda ölürken, güldüm keyfimden..."

Aynı anda seslerimizi kestik ve hemen sonra aynı anda aynı şarkının son satırlarında buluştuk.

"Her zaman istediğimle, geçmişin, geleceğinle... Benimsin artık. Derinlerde, derinlerde..."

Şarkı bittiğinde, tuttuğum nefesimi dudaklarımı alazlayarak bıraktım ve kızaran yanaklarımı elimle kapadım. Gitarının tellerine birkaç kez vurarak elinden halının üzerine bıraktı, sonra elini dizinin üstüne vurdu. "Güzel söyledin..."

Yerimden kalkarak sehpanın etrafını yürüdüm ve onun kucağına oturup bacaklarımı iki yanından uzattım. Üzerimde bir kırmızı tişörtle şortum vardı ve bacaklarımın arasındaki varlığını hissediyordum. Güç bela yutkunarak alnımı alnına vurduğumda, sehpanın üzerine uzandı. "Kruvasan yiyeceksin değil mi?" dedim arsızca sırıtarak. "Al işte! Sevdiğini biliyordum."

Şakağını, yontmak ister gibi sertçe şakağıma sürterek zihnimin içini sarstığında, içmeden sarhoş oldum. Başım döndü, ellerim uyuştu, gözlerim kapandı... Teması uzaklaştığında

gözlerimi açtım ve onun yeni aldığı telefonunun kamerasına bakarak fotoğrafımızı çekeceğini anladım. Heyecanlandım. Kolumu ensesine dolayarak yanağımı başının üstüne yasladım ve kameraya odaklandım. Bu anımızı ölümsüzleştirdiğinde, gülümseyerek saçlarının üstünden öptüm. "Hadi, bir tane daha çekelim."

İtiraz etmeden, bu defa başımın göğsünde olduğu bir fotoğraf çekti ve bana gösterdi. Harika göründüğümüzü düşündüm. Ayrı ayrı çirkindik. Beraber güzeldik.

Asrın beni kendisiyle beraber geniş koltuğa çıkardığında başımı göğsüne yasladım ve şöminedeki ateşi izlemeye başladım. Rüzgârın cama çarpmasını, odunların çatırdamasını, kalbinin kalbime indirdiği çelikten darbeleri dinlerken, "Hiç şiir biliyor musun?" diye sordum ve heyecanla ekledim. "Onuncu sınıfta Turgut Uyar şiirlerine takmıştım. Sürekli okuyordum, Özdemir Asaf da okudum ama en çok Turgut Uyar okudum. Baksana, sen hangisini okurdun?"

Dakikalar boyunca cevap vermedi. Bana çocukluğunun cesedini kaldırdığı kollarıyla sarılıyordu. Ona, *cesedin mi daha ağır ben mi daha ağırım,* diye sormak istedim ama sadece sustum.

Uzun sessizliğimizi o bozdu. "Kafam... Kafam cam kırıklarıyla dolu doktor... Bu nedenle beynimin her hareketinde düşüncelerim acıyor."

Ah, fısıltısı... Tabii ya, o Oğuz Atay seviyordu. Gülümsedim. "Aramızda kalacağına söz verirsem bir şiir daha okur musun bana?"

"Bu şiir değildi," dedi ama beni reddetmeyerek genzini temizledi. "Sevgili Bayan Milena, yazmış olduğum, yazacağım ve şu anda yazıyor olduğum her şeyden daha mükemmel olan sizsiniz."

İç geçirdim. "Kafka'nın Milena'sı."

"Milena hiçbir zaman Kafka'nın olamadı."

Yutkundum. "Son bir tane daha?"

"*Sen benim sarhoşluğumsun.*

Ne ayıldım,

Ne ayılabilirim,

Ne ayılmak isterim."

En içimden gülümsedim. Sanırım kitaplığındaki kitapları gösteriş değildi, o bir şeyler okumayı seviyordu. Ben de severdim imkânım oldukça. Sustum ve bir süre daha göğsünde yatmanın, o tarifsiz huzurunu tattım.

Az sonra bir yere gideceğimizi söyleyerek beni kaldırmıştı. Odaya geçtiğimizde kıyafetlerimizi yerleştirdiğim dolabın önünde dikildi. Kıyafetlerimi almak için onu beklediğim süreden sonra bana doğru döndü.

Elinde bir elbise vardı.

Bembeyazdı.

Bu elbiseyi dolaba ve valize koymadığıma emindim. Kaşlarımı çattım. "O elbise nereden çıktı?"

"Bunu giy."

Bu istediğine şaşırdım ve bunu ona belli ettim. "İyi de hava pek buna müsait değil. Hem o şey gibi biraz... Sen bunu nereden buldun?"

Elbiseyi beni şaşırtarak zarif bir şekilde yatağın üzerine bıraktı ve avuçlarıyla yanaklarımı kavrayarak gözlerimi gözlerine hizaladı. Beni, kendine bulaştırdığı dudaklarımdan sertçe öperken, "Sadece giy," dedi inlercesine. "Onu giymeni istiyorum."

Onu asla reddedemezdim. Sarhoşlukla başımı salladım. "Tamam, giyeceğim."

Kendine dolaptan göremediğim birkaç kıyafet alarak odadan çıkarken kapıyı da örtmüştü. Perdeleri kapatarak şöminenin önünde dikildim ve üstümdeki kıyafetlerden

kurtularak beyaz elbiseyi üstüme geçirdim. Altımda beyaz iç çamaşırlarım vardı yalnızca. Şöminede çıtırdayan odunları dinlerken beyaz çerçeveli boy aynasına baktım. Bugün neden her şey beyazdı? Aynada kendimi gördüğümde nefesim kesilmişti.

Durdum. İnanamayarak kendimi süzdüm. Elbise bembeyazdı ve bedenime tam oturmuştu. Kolları transparandı, hatta sırtı da tümüyle transparandı ve omuzlarımdan başlayarak belimi, kalçalarımı kavrayarak doğrudan aşağıya iniyordu. Etekleri yeri süpürüyordu, kolları bileklerime kadar uzanmıştı ve çok sade bir elbiseydi. Ensemdeki inci düğmesini kapatmak için parmaklarımı enseme taşırken, elbisenin etekleri zemine sürtündü. İnci düğmeyi kapattıktan sonra komodin üstündeki fırçaya uzandım ve nemli saçlarımı özenle taradım. Tarama işi kısa sürmüştü. Uzayan saçlarımı ensemde bir topuz yaparak kâküllerimi her zaman olduğu gibi alnıma dağıttım ve dudaklarıma kırmızı ruj sürdüm. Onun almış olduğunu tahmin ettiğim bu elbiseyi okşarken, şömine sıcağını sırtımda hissettim. Elbise dupduruydu, üstümden akıyordu, tertemiz görünüyordu.

Tıpkı, tıpkı bir...

Kafamı iki yana sallayarak bu düşünceyi savuşturduktan sonra kendimi odadan dışarıya attım. Evin her yanı ahşap olduğu için yer gıcırdıyordu. Koridorda yoktu, bu yüzden salonun kapısının önüne kadar, elbisemin eteklerini sürüyerek ilerledim. Ellerini cebine sokmuş, şöminenin önünde duruyordu, sırtı bana dönüktü. Üstüne bir siyah pantolon ve beyaz gömlek geçirmişti. Gömleği sadece özel günlerde giyerdi oysaki. Adımlarımın sesini duyarak omzunun üstünden bana döndüğünde, bir an bacaklarımın beni taşıyamayacağını hissettim. Bembeyaz gömlek esmer tenine o kadar yakışmıştı ki, parmaklarım yoksunlukla sızladı. Gömleğin uçlarını pantolonun içine yerleştirmiş, ilk birkaç

düğmesi haricindeki tüm düğmeleri iliklemişti. Esmer teninin bir kısmını görüyordum. Alnı garip bir şekilde terlemişti, saçlarının tümü dağınıktı ve sık sık yutkunarak bana bakıyordu. "Bir yere mi gidiyoruz?" diye merakla sordum.

"Evet," diye onayladıktan sonra seri adımlarla yanıma geldi. Açıklanamamış, esrarengiz bir cinayeti izler gibi izliyordu beni. Titreyen ellimden tutup beni kendi etrafımda döndürdü. Kıkırdayarak, elbisemin uçuşan eteklerine bakıyordum. Beni kendine çekti ve alev alev yanan gözleriyle her yerimi izledi. Nefesinin kesildiğini görmeme gerek yoktu, titrekti soluğu. Çenemi ondan beklenilemeyecek kadar zarif bir şekilde kavrarken, "Bu elbisenin içindeyken seni soymaktan daha fazla bir şey istemiyorum," dedi elimi kavrarken. "Ama önce yapmamız gereken bir şey var."

Beni çekiştirerek salondan çıkarmasına izin verdim. "O şeyin bir adı yok mu?"

"Ağzını yediğim az sus."

Üstümdeki elbiseye hayranlıkla bakarak evin ahşap kapısından dışarıya çıktık, bahçeye koyduğu bisikleti çıkararak kaldırımın üstüne bıraktı. Yağmur çiseliyordu. Üstümüze herhangi bir şey almamıştık, ayaklarıma bilekten bağlamalı, alçak topuklu bir beyaz ayakkabı giymiştim. Saçlarını gerginlikle dağıtıp bisiklete binerken, "Cebimde bir bandana var," dedi, sesi karmaşa doluydu. "Onu alıp gözüne bağla ve önüme otur."

"Asrın..."

"Lütfen, sadece yap."

Kendime şaşırmak için izin verdiğim birkaç saniyeden sonra titreyen parmaklarımla onun siyah pantolonunun cebine uzandım ve elime değen yumuşak şeyi kavradım. Beyaz bandanaydı. Onun ovalayıp durduğu yüzünü izlemeye son verip saçlarımın bozulmamasına özen göstererek bandanayı gözlerimin üstünden bağladım ve uçlarını

sıkıca düğümledim. Asrın beni yönlendirdi ve o sıcacık ellerinin yardımıyla bisikletteki yerime, önüne oturttu. Ellerim gömleğinin yakasına tutunurken, çenesini saçlarımın üstünde hissettim. Pedalları döndürdüğünü fark ederken ruhlarımızdaki düğümlerin birbirine daha sıkı dolandığını hissettim. Saçlarımı koklayarak öptü. "Umarım beni geri çevirmezsin."

Ona neyi geri çevirmeyeceğimi sormak yerine varlığına daha sıkı tutundum ve bisikleti sürmesini bekledim. Az sonra bizi kaldırımdan indirdiğinde elbisemin etekleri bacaklarımın etrafında süzüldü. Yanağımı mermer gibi sert olan göğsüne vurdum, ona ilk kez vurulmuyordum. Hızlıydı, yağmur çiselemeye devam ediyordu ve Asrın garip bir şekilde telaşlıydı. Paniğini hissetmemem mümkün değildi. Ağzından çok sert nefesler veriyordu, üzerine gittiği şeyden kaçmak ister gibiydi. Ne olmuştu? Onu tedirgin eden neydi? Yanağımla göğsünü okşarken, "Sorun ne?" dedim. "Sakin ol lütfen... Bana sürpriz hazırladın da Cenk'e söylememden falan mı korkuyorsun?"

Homurdandı. "Sana mumlar çiçekler falan hazırlamadım."

"İstediğim bunlar değil ki."

İstediğim oydu. Yanında hiçbir şey olmadan sadece o... Gülümsediğini hissettim ve dünden beri onu sayısız kere gülümsetmemin bu dünya üzerinde yaptığım en güzel şey olduğunu hissettim. Ayaklarımı sallandırarak, eteklerimi uçuşturarak, gülümsemelerimi dudaklarıma yayarak ve bol bol çığlık atarak onun aklını çıkardığım bir yolculuktan sonra bisikletin yavaşladığını hissettim. Tekerlekler yavaşladıkça Asrın'ın kalbi hızlanıyordu. O kadar hızlı atıyordu ki kulağımın içinde gümbürdüyordu. Tamamen durduğumuzda, Asrın yavaşça bisikletten indi. Önümde dikildiğini hissederek, "Ee hadi," dedim ısrarcı şekilde. "Aç da gözlerimi

sürprizini göreyim. Bana mumlar çiçekler yapmayacağına göre ne yapmış olabilirsin ki acaba?" Parmakları bandanamın iki ucunu açarken hararetle konuşmaya devam ettim. "Piknik mi yoksa? Ya da papatyalarla ilgili mi bir şey yapın? Yok, o olsa gelip direk saçlarıma iliştirir..."

Bandana gözlerimden düştüğünde gözlerimi kırpıştırdım ve onun korkunç derecede büyüttüğü ürkek gözleriyle karşılaştım. Ürkek gözler ve Asrın? İnanamayarak dudaklarımı araladığımda, titreyen elleriyle yüzümü avuçladı ve yüzümü yana doğru çevirdi.

Elleri ikinci kez titriyordu!

Şimdi gözlerimin önünde onun soyadı duruyordu.

Nikâh Dairesi.

Bir süre yalnızca öylece baktım. O cümleyi binlerce kez içimde zikrettim. O kadar çok tekrarladım ki, ezberimde o cümleden başka bir şey kalmadı. Şaşkınlığım bir kurşun ağırlığında düşmüştü zihnimin içine. Orada, bana vereceği soyadı vardı. Orada, bir seçim vardı. Bana hayır deme şansı tanımayan ama evet demekten korkutan bir seçimdi. Sallanmaya başladığımda, bütün bu bedenimi sallayanın kalbimin acımasız çırpınışları olduğunu fark ettim.

Titreyen eliyle dokundu yanağıma. Bana ilk kez dokunmaktan korktuğu bir anın olduğu gerçeğiyle yüzleştiğimde, yüzümü yeniden kendine çevirerek gözlerimi gözlerinin içindeki uçuruma düşürdü. "Evet de," diyebildi yalnızca. Dudağımın ucundan bir yudumluk mutluluk çaldı. "Evet de ve girip bunu yapalım. Sana söz veriyorum değişen hiçbir şey olmayacak..." Dudağımdan ikinci bir öpücük çaldı, sanki sarhoş olmak istediği içindi. "Biz hâlâ aynı kalacağız. Sadece Esila Karavaris olacaksın. Yemin ederim ki seni hep şiddetle seveceğim. Bu, aramızdaki şeyi değiştirmeyecek."

Perçemleri çarptı kâküllerime. "Ama sen... Yani bir anda..."

"Bir anda falan değil!" Aniden bağırdı, yüzü ter içinde kalmıştı. Omuzları benim gibi sarsılıyordu. "Uzun zamandır aklımdaydı ama sen bunu belli ettiğim ilk anda korktun, kaçtın. O duvara, isminin yanına soyadımı yazdım. Ama sen... O an gözlerinde gördüğüm tek şey korkuydu Esila."

Ah! Kahretsin. O cidden o zaman bunu mu kastetmişti? Dudaklarımdan üçüncü bir dokunuş çaldı, artık sarhoştu. O yüzden kontrolünü kaybederek sanki sesini gökyüzundeki bir yıldıza ulaştırmak ister gibi haykırdı. "Evlen benimle!"

Evlen benimle!

Ne diyebilirdim ki? O şu an o kadar güzeldi ki, bana seçim şansı bırakmıyordu. Yutkundum. "Ya hayır dersem?"

Yüzündeki her kas seğirdi. "Evimize gideriz. Yine seni bir an azalmadan isterim. Hiçbir şey değişmez, bunu unuturuz ve..." Gözbebeklerinde hiç ışık yoktu. "Bunu bir daha teklif etmem. Ölene kadar Esila Karavaris olmanı isterim ama ölene kadar Esila Karam olarak kalırsın."

Kafamı salladım. "Soyadını seviyorum."

Sesi titreyerek sordu. "Peki, onu istiyor musun?"

"Evet!"

Evet kelimesi hiçbir zaman bu denli kıymetli olmamıştı.

Rahatlayarak alnını alnıma yasladığında, parmakları saçlarımın kenarlarında gezindi. Aptal saçlarım, çok şanslıydılar! Parmakları şakağıma sürttü, bir tane ölü papatyayı kulağımın arkasına bırakarak beni dördüncü kez dudağımdan öptü. Artık hiç ayılamazdı. Elimi tuttu. "Siktir! Sahiden evleniyoruz."

Parmaklarını okşadım. "Evet."

O andan sonrası aklımdan hiç çıkmayacak ama bir rüya gibi asla net olmayacak şekilde yaşandı.

Merdivenleri koşarak tırmandığımızı hiç unutmayacaktım mesela... Elbisemin eteklerine basarak koşmuş

ve defalarca onun üstüne tökezlemiştim. Nikâh dairesinin içine girdiğimizde başımız dönene kadar nikâhımızın kıyılacağı odayı aramıştık. O her şeyi ayarlamıştı. Günü, saati... Sonra nasıl oldu bilmiyorum ama aptal akıllarımızla o nikâh salonunu bulmayı başarmış ve yan yana iki kadife koltuğa oturmuştuk. Evet, sanırım Türklerin nikâh kıydığı bir yerdi. Kırmızı cüppesiyle bir memur vardı, Türkçe konuşuyordu ve ne konuştuğunu asla anlayamadan salak saçma bir şekilde yüzüne bakıyordum.

Ta ki o soruyu duyana kadar...

Siz Esila Karam hiçbir baskı ve etki altında kalmadan, kendi öz iradeniz ile Asrın Karavaris'i kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?

Bu anın her şeyden daha ölümsüz bir an olduğunu ilk fark ettiğimde dolu gözlerimi çaresizce ona doğrulttum ve benden farksız olduğunu gördüm. Sersemlemiş, şaşkın, kendini kaybetmiş, sadece *evet* dememi bekleyen gözler... Hızlı nefesler alıyordum, o kadar hızlıydı ki cevabımın nefesimin arasında ufalanacağını düşündüm. Elim elinin içindeydi. Yere basmıyordum da yerle gökyüzünün arasındaki bir yerde yalpalıyordum sanki. Dudaklarımı araladım, aptal gibi kıkırdayarak kafamı salladım. "Evet!"

Sadece evet. Eksiği fazlası olmadan kocaman bir evet... Evet. Evet. Evet. Seninle başıma gelecek olan her şeye evet. Birine bile hayır demeyeceğim, birinden bile pişman olmayacağım, senin eşin ve karın olduğum için bir an bile pişmanlık duyacak olursam, hayatımın geri kalanında kendimi affetmeyeceğim. Evet sevgilim. Senin karın olurum.

Aynı soruyu ona sordu. O da bana baktı. Sesinin titrediği an olmamıştı. Acı çekerken, hırçınken, nefes nefeseyken, kırgınken, sinirliyken... Sesi titremezdi. Ama şimdi dudaklarını *evet* cevabı için araladığı o andan bu yana sesi titriyordu. Kirpikleri gibi, elleri gibi, gözlerindeki bakış gibi... Sesi benim için *evet* derken tir tir titredi.

Bu an dünya üzerinde yaşanılabilecek en güzel kaçıncı anım olabilirdi?

Kendime kızdım.

Onun içinde olduğu anları kıyaslayamazdım ki...

O masadan nasıl kalktığımızı, nikâh memurunun evlilik cüzdanını elime tutuşturmasını üçüncü bir şahıs gibi izledim. Evlendirme dairesinden bisikletimizle ayrılıp yağan yağmurun altında dakikalar boyunca yaptığımız yolculuk sonrasında kendimizi evin kapısı önünde bulduk ve bisikletten indik. Bahçenin kapısına kadar yan yana yürüdük ama Asrın evin kapısından geçmeme izin vermeden, "Adettendir," dedi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan eğilerek beni kucakladı. Ayaklarımın yerden kesilme hızı, kalbimizin hızını geçememişti. Elbisemin etekleri süzülerek onun kucağına yerleştiğimde, elim gömleğinin üstünden omzunu sarmıştı. Beni, hak ettiğimden daha yavaş bir şekilde taşıdı o kollarının arasında. Bahçe kapısından... Evin kapısından... Odanın kapısından içeriye...

Salonun koltuklarına oturmamız sanki saniyeler içinde gelişmişti. Şokta mıydım? Evet. Fakat bu bir şeylerin farkında olmadığım anlamına gelmiyordu. Evlendiğimizi, birbirimiz için evet dediğimizi, evlilik cüzdanına sahip olduğumuzu biliyordum.

Esila Karam Karavaris idim.

Asrın'ın karısıydım.

Benim kocamdı.

Sanki karşılıklı koltuklarda oturduğumuz tam şu anda ikimiz de aynı şeyleri düşünmüşüz gibi ansızın gözlerimizi birbirimize çevirdik. Beklemek için hiç gerek olmadığını düşündüm. O da öyle düşündü. Aynı anlarda yerimizden kalkıp salonun ortasında buluştuğumuzda yaptığımız ilk şey birbirimize sımsıkıya sarılmak olmuştu. Belimi kuvvetle sıkarak ayaklarımı yerden kesmiş ve beni kendi etrafımızda çevirerek kahkahalarımın odanın içine dağılmasını

sağlamıştı. O kadar çok kahkaha attım ki, onun da sesli şekilde güldüğünü kendi kahkahalarım dindiğinde fark ettim. Gülümsüyorduk. Özgürce gülümseyerek bu garip, hızlı ve ani evliliğimizin ilk dakikalarını yaşıyorduk.

Başım dönene kadar beni döndürdükten sonra bile durmadık. Bizi durduran şey onun halının ucuna takılarak yere düşmesi olmuştu. Bu bizi zedelemedi. Kahkahalarım arasında şöminenin önüne düştüğümüzde yüzlerimiz birbirine dönük, gözlerimiz birbirinin yörüngesindeydi. Onun yörüngesinden çıkarsam ölmüş bir gezegen olacaktım. Bacaklarımız, kollarımız, saçlarımız birbirine karışmış vaziyette dakikalar boyunca susarak birbirimizi izledik.

Hep gülümsedik.

Bir an, dudaklarımızın daima öyle kalacağını bile hissettim.

Şömine yanmaya devam ederken, hızlanan yağmuru hissettim. Evin çatısını açmak ister gibi seri ve iri damlalar halinde yağıyordu. Sesi huzur vericiydi. İçerisi kararmaya başlamıştı, çünkü şehre akşam çökmeye başlamıştı. Ev, artık sadece gözlerimizin içini görmemize imkân verecek kadar karardığında saatledir sustuğumuzu ve gülümseyerek birbirimize baktığımızı fark ettim. Parmakları yanağıma dokunduğunda, gökyüzü sızlanarak gürledi. "Korkuyor musun?" diye sordu sessiz bir fısıltıyla.

Söyleyeceğim şey için utandım. "Kocam yanımdayken mı? Hayır, korkmuyorum."

Gözleri büyülendi. Onu büyüleyen bendim, yalnızca ben. Kaşlarını çatarak, sanki acılar içinde yutkundu. "Doğru," dedi, artık avucu tümüyle yanağımdaydı. "Kocanım."

Hıçkırdım. "Komik."

Sırıttı. "Komik."

Yüzümü göğsüne bastırdığımda bile gözlerimi ondan ayıramamıştım. "Ev çok karanlık..."

Beni sayısız kere öptü alnımdan. "Senin için mum yakabilirim."

"Olur."

Sırtını halıdan kaldırdığında sadece siluetini görür olmuştum. Bana baktığını hissederek karanlığın içinde parlayan muazzam gözlerine bakarak onun odadan dışarıya çıkmasını izledim. Bu sırada yerimde doğrulmuş ve dizlerimi kendime çekerek şömineyi izlemiştim. Beni çok bekletmedi. Bir şeylerle uğraştığını duyduğum birkaç dakikadan sonra salondan içeriye girdiğinde elinde mum taşımadığını görerek sordum. "Mumlar?"

"Odamızda."

Bana geldi, elimi tuttu, kaldırdı, odamıza götürdü. Bu sırada yapabileceğim en iyi şeyi yaparak onu izledim. Odamızdan içeriye süzüldüğümüzde buranın da sıcak olduğunu ve şöminenin harlı bir şekilde yandığını gördüm. Ucuna kadar yürüyüp yatağın kenarına oturdu ve belimin iki yanına koydu ellerini. Yukarıdan ona bakıyordum, ayaktaydım ve ellerim geniş omuzlarını zarifçe okşuyordu. Viyana'nın karanlığını azaltan şey komodinin ve şöminenin üstüne koyduğu mumlardı. Sırtım pencereye, şömineye dönüktü. Doğrudan gözlerimiz temas halindeydi. Aşağıdan bana bakıyor, elbisemin üstünden belimin kenarlarına dokunarak ruhumun içine ışık tutuyordu. *Asrın, ışıklar içinde olması gereken sensin.*

Parmak uçlarım yakasını birbirine ilikleyen gömleğinin düğmelerine uzanırken, "Bora ile dalga geçiyordun," dedim gülümseyerek. "Artık evli bir adamsın."

Eli kalçama indi. "Başımıza öyle bir bela aldık."

"Yaa," diye sızlandım omzuna yumruk atarken. "Evliliğimizin daha ilk dakikalarında benden şikâyet mi ediyorsun?"

Kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra rahatlığın yüzüne yayılmasına izin verdi. "Aptallaşma. Hayatımın hiçbir anında senden şikâyetçi olmayacağım."

Gömleğinin birkaç düğmesini açtım. "Sadece takılıyordum."

"Şuna da bakınız siz..."

Tüm düğmelerini çözdükten sonra gömleğinin uçlarını pantolonunun içinden çıkardım ve ellerimi omuzlarına kaldırarak gömleğini bedeninden sıyırdım. Çıplak kaldığında avuçlarım tatlı tatlı sızladı. Yanık teni geniş, cömert, sıcaktı ve benim dokunuşumun ihtiyacıyla inip yükseliyordu. Parmaklarımı göğsündeki dövmeye indirdim, avucumu oraya o kadar sert bastırdım ki, az sonra avucum göğsündeki kemikleri kırarak içeriye girebilirdi. İnleyerek dişlerini sıktığında tırnakları belime geçmişti. Ellerimi her yerine yayarken, "Aslında normal bir şeymiş," dedim çekingen şekilde. "Yani evlilik. Tabii, sadece birkaç saat oldu ama aynı hissediyorum. Aynı biziz değil mi?"

"Korkma. Biz aynı Asrın ve Esila'yız."

Parmak uçları enseme uzanarak elbisemin inci düğmesini çözdüğünde, bir elim ensesine uzandı. Elbisemin yakalarını omuzlarımdan sıyırarak indirdiğinde göğüslerim açığa çıkmıştı. Belimde biriken kumaş aşağıya kaymaya başladığında, ona itaat ederek elbisenin içinden çıktım. Beyaz iç çamaşırlarımlaydım. Karısı olarak önünde ilk kez bu kadar çıplaktım. Eli, ensemden aşağıya akarak kaburgalarımı ve kalçamda durarak hassas tenimi okşadı. İnleyerek bacaklarımı birbirine bastırdığımda, sersem bir şekilde sırıtarak beni kendine doğru çekti ve yan bir şekilde dizinin üstüne oturmamı sağladı. Bacaklarım dizinin arasından aşağıya sarkarken, "Bu iki gün," dedim içtenlikle. "Hiç gülümsemediğim kadar gülümsedim."

"Ben de," dedi sanki bunu dememi bekliyormuş gibi, hızlıca. Sesinin bu kadar kayıtsız ve ifadesiz olmasına çok öncelerden alışmıştım. "Ben de güzelim."

Saçlarımdaki siyah lastiğe uzanarak çözdü ve saçlarımın dağılarak omuzlarımdan aşağıya dökülmesini sağladı. Bu

halini seviyordu ama saçlarımı daha çok seviyordu. Hemen sonra durmadı ve cebine uzandı. Çenemi başının üstünde yaslayarak güldüm. "Yoksa bir ölü papatya daha mı?"

Beni yanıtsız bıraktı, ona bakmaktan vazgeçemediğim için ne ile uğraştığını göremiyordum. Gözlerini yeniden gözlerime kaldırdığında, kirpik uçlarındaki kibrit çöplerini benim gözlerime sürterek yaktı ve o yanmış kibriti etrafımızdaki benzine fırlattı. Artık alevden bir çemberin içindeydik. Elimi yakaladığında avucumda bir fazlalık hissederek elime bıraktığı şeye baktım.

Bir yüzüktü.

Gümüş, sade, hiçbir parıltı barındırmayan bir yüzüktü ve ilk birkaç dakika boyunca o yüzüğün ne olduğunu anlayamamıştım. Sabırla bekliyordu. Nihayet anladığımda, dudağımı dişleyerek saçlarını çekiştirdim. "Evlilik yüzüğü böyle olmaz Asrın!"

Gözlerini devirdi. "Bence güzel."

Güzeldi tabii. Söylemesine gerek kalmadan o yüzüğü takmamı istediğini anladım ve alıp nazikçe parmağıma yerleştirdim. Yanlış parmağıma takmış olmalıydım ki kıkırdadı.

Sonra birbirimize baktık. Alev çemberinin içinde, yüreğimizdeki yangınla ve ihtiyaçla birbirimizi izledik. Eli bileğimden inerek elimin içine kaydı ve avuç içi sadakatinin bir göstergesi gibi avuç içime yerleşti. Yüzüğümü hissetmek gülümsemesine davetiye çıkardı. O hayatının hiçbir döneminde bu kadar gülümsememişti.

İlk defa göz kenarlarının kırıştığını gördüm.

Yüzünü avuçladım. Sakallarının çam iğneleri gibi tenimi incitmesine izin verirken, gözlerimiz arasındaki köprüleri asla kırmadan dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım.

Onu ilk kez karısı olarak öptüm.

Esila Karam Karavaris olarak.

Bölüm 11

-Araf-

Seni sol yanıma bıraktılar ama sen sol yanımı bana bırakmadın.

Orada o kadar varsın ki, bu aptal kalbim benim mi yoksa senin mi ayırt edemiyorum.

Bana ilk baktığında, senden değil, sana düşmekten korkmuştum. Çünkü oradaydın ve bana bakarken içinde çukurlar açıyordun. O çukurları, ellerinle açmıştın ruhuna; bana içeride yuva yapmak için. Senin bir elinde bıçak vardı, bir elinde papatyalar. Ellerimi acıtmasın diye o papatyaları bana verirken dallarını papatyalardan kesiyordun. İşte sen tam olarak buydun. Bana bakarken, bana gelirken beni acıtacak olan tüm kötü huylarını kendinden ayıklıyordun. Aptaldın işte, seni kötü huylarınla bile seviyordum.

Seni çok seviyorum ve artık bununla başa çıkamıyorum. Ölürsem sırf bu yüzden öleceğim.

Ama ölümü anmayı hiç istemiyorum.

Şimdi gözlerinin bana, altı yaşındaki masumiyetinden bakması karşısında nefesim kesilirken, parmaklarımı ensesindeki küçük saçlara kaydırdım ve onları avuçlarken tatlı homurtusuyla ödüllendirildim. Onu uzun vakittir bu kadar gülümserken görmüyordum. Dudağının kenarının,

bastıramadığı gülümsemesiyle kıvrılarak tüm kötülüklerini gölgede bırakmasına iç çektim.

Birkaç dakika önce odamızdan ayrılarak kendimizi bu güzel evin banyosuna atmış ve küvetin içine girmiştik. Asrın yaktığı mumların bir kısmını buraya getirmiş, ortamı, birbirimizi göreceğimiz kadar aydınlatmıştı. Isıttığı sıcak su, küvetin hemen dışındaydı ve ara ara o sıcak suyu çıplak bedenime dökerek üşümeme engel oluyordu. Gülümsüyor, konuşmuyor ve birkaç dakikada bir birbirimizi öpüyorduk.

Mumlardan yükselen incecik duman burnumun içine doğru kıvrılırken, titreyen dudaklarımla onu gözkapaklarından öptüm. Kısık bir şekilde sırıtarak kafasını geriye çekti ve başının fayansa çarpacağını anladığımda, aceleyle elimin tersini fayansa yasladım ve başının avucuma çarpmasını sağladım. Ben yanaklarım kızararak gülümserken, Asrın'ın gözlerinin parladığını gördüm. Fakat bu saf bir parlama değildi. Ateşli, tutkulu, hayranlık dolu bir ifadeydi ve gözbebeklerini işgal etmişti. Bir anda doğrulduğunda, çığlık atarak ellerimi ensesinde birleştirdim. Ensesine vurdum. "Ne yapıyorsun?"

Suları etrafa sıçratarak, kucağında benimle birlikte küvetten dışarıya çıktı. "Seni yatağımıza taşıyorum."

Ayaklarımı kalçasının üstünde birleştirerek kucağına yerleştim. "Seni çok özledim."

"Şimdi söylemezsem küsersin sen şimdi falan... Ben de seni özledim Sarışın."

Bu adamın beni benden iyi tanıdığına bu yüzden kefildim. Ne düşüneceğimi ve hissedeceğimi henüz ben düşünmeden ve hissetmeden bilebiliyordu. Alnımı hep yaptığım gibi alnına yasladığımda elleri belimi sıkıca destekledi ve banyonun çıkışına yöneldi. Nefeslerimiz telaşlı ve sabırsızdı. Ayaklarımdan damlayan sular geçtiğimiz yerlere düşüyordu. Koridoru yürüyene, yeniden odamıza girene ve

onun kucağında yatağın ortasına oturana dek konuşmadan sadece birbirimizi izledik.

Evet Asrın, bana hep böyle bak.

Aşığım, diyenleri ne kadar utandıracağın umurumda değil.

Sırtını yatak başlığına dayayarak beni iyice kucağına yerleştirdiğinde, mumun muazzam bir biçimde gölgelendirdiği köşeli çenesine baktım. Sakallarını çekiştirdim. "Bunları kesmeyecek misin?"

"Başımda bir aptal sarışın var," dedi baygın ses tonuyla. "Sakallarıma bayılıyor. Kesemiyorum, yoksa hemen bozulur."

Düşüncelerime ve isteklerime değer vermesi karşısında salak salak gülümseyerek, "Kesmek istiyorsan kesebilirsin," dedim. "Ayrıca bana sürekli aptal olduğumu söylüyorsun."

Gözlerini kapayarak dudağının ucunu büktü. "Beni öpersen bir daha söylemem."

Atıyordu, bundan vazgeçmeyecekti. Onu, beni kandırırken de sevdim. Dudaklarını parmaklarımın arasına kıstırarak dolgun dudaklarının öne doğru bükülmesine neden olurken, "Kandırma," dedim genişleyen tebessümümle. "Bunu hep yapacaksın."

"Evet, ama sen yine de beni öp..." Belimi sertçe avuçladı. "Kocana karşı mı geliyorsun?"

"Kafanı kırarım senin, benimle dalga geçme."

"Kıracaksan sen kır."

Nefesimi dudaklarının üstüne bırakarak, ismini bir dua gibi zikrettim. "Asrın..."

"Asrın, sana yanık."

Bana nasıl yanık olduğunu göstermek ve hissettirmek için elleri sırtımdan yukarıya kaydı ve avuç içleri tamamlayıcı bir parça gibi yanaklarıma yerleşti. O, yangının ta

kendisiydi ve ben onun yangın olduğu yerde bir çeşit benzin gibiydim. Bizi, beni sertçe öperek tutuşturdu. İkimiz de yüksek sesle, açlıkla inleyerek adeta birbirimize saldırdığımızda, onu öperken hissettiğim yoğunlukla az kalsın ağlayacaktım. Yanağımdaki bir eli kulağımın üstünden uzanarak saçlarımın arasına karıştı ve sarı tutamları avuçlayarak dudaklarını daha arzulu bir şekilde dayadı dudaklarımın üstüne. Ağzımın içine inledi. "Kızım, sen nesin böyle." Denize açılır gibi açıldı ağzımın içinde. "Kasıklarımı sızlatıyorsun."

"Çünkü bana dayanamıyorsun," dedim, çatlayan, boğuk sesimle. Kasıkları üstünde kaykıldım. "Sen ateş olup benzine yürüdün. Yanmamız kaçınılmazdı."

Yanağımdaki eli tenimi okşayarak boynumdan aşağıya, doğrudan sırtıma uzandı ve sutyenimin klipsine dokundu. "Bu ne cesaret," dedi hafif bir alayla, şimdiden ter içinde kalmıştı. "Esila Karavaris."

"Soyadın benim, ben de zengin sayılıyor muyum?"

Dudakları çeneme çarpa çarpa boynuma indi ve dişlerini sutyen askıma geçirerek askıyı aşağıya indirdi. Göğüslerim böylelikle tamamen çıplak kaldığında, kafamı arkaya yatırarak bedenimin tümünü ona bırakarak beni kuşatmasına izin verdim. Onu fazlalıklarıyla, eksikleriyle, kusurlarıyla, hırçınlığıyla ve bana vereceği her şeyle istiyordum. Dudakları nefes boşluğumdan aşağıya, bir kâğıt üstünde kayan kalem gibi kayarak tenime kendi yolunu çizdiğinde, soluk soluğa omzuna tutundum. "Uzun bir gece istiyorum," dedi açıkça. Birlikteliklerimizde asla çekingen bir adam olmamıştı. "Son kezmiş gibi."

Ona neden bunu söylediğini sormaktansa gözlerimi kapatarak kusurlu sesimle yanıt verdim. "Beni yık geç."

"Seni yıktım geçtim, sevgilim."

Bilmediğim bir dilde konuşuyor gibiydi ve bunu ben sarhoşken yapıyordu. Ben, beni öptüğünden beri sarhoştum ve

o bundan yararlanarak söylemek istediklerini, anlayamayacağım şekilde söylüyordu. Beni kucağında ters çevirerek sırtımı sıcak yatakla buluşturduğunda, dizlerinin üstünde bacaklarımın arasına girdi ve ellerini başımın iki yanına yasladı. Kırmızı satenin üstünde kan ter içinde kıvranırken de omzumu ısırdı. "Senin de için titriyor mu?"

Kendini bana sürterek sorduğu soru karşısında kafamı hızlıca salladığımda dudakları omzumdan aşağıya kaydı ve göğüslerimin çevresinde açıldı. İnleyerek başımı arkaya yatırdım ve tırnaklarımı sırtına dayadım. Öpücükleri, birkaç mısralık şiirleri tenime bırakarak noktası virgülü olmayan bir tutkuyla beni bitirirken, bedenimi kaldırarak ona karşılık verdim. Sırtında ihtişamlı bir şekilde dizili duran kaburgalarına kısık, etkilenmiş gözlerle bakarak bedenimi ona yasladım. Dudakları göğüslerimin etrafında dolaştı. Bacağımı boydan boya okşayarak, "Göğsünde dizili kemikleri hissedebiliyorum," dedi. "En son ne zaman sevişmiştik?"

Duraksadım, bunu unutacağını hiç düşünmezdim.

Boğazıma öyle güçlü bir yumru oturmuştu ki, sırtını deşen tırnaklarım durmuştu. Sesim titredi. "Hatırlamıyor musun?" diye sordum sertçe.

"Hayır," dedi nemli alnını gerdanıma yasladı. "Bir an... Hatırlayamadım."

Ona, bunu nasıl unuttuğunu sormak için dudaklarımı aralıyordum ki, "Şşt," dedi konuşacağımı fark ederek, "Konuşma. Öp beni."

Bedenini bedenimin üstünde yukarıya kaydırarak göğüslerimi göğüsleriyle ezdiğinde ağzımı aralayarak kollarımı davetkâr şekilde boynuna doladım. Kendini çamaşırımın üstünden bana bastırarak ikimizin de inlemesini sağladığında, "Korkutma beni," dedim öpmek için dudaklarına uzandığımda. "Bak, şu an mutluyum ve böyle kalmak için elimden geleni yapacağım. Bana mutlu olabileceğimizi söyle."

Bana, gözlerindeki yıkık şehirlerden baktı.

Fakat hayır... Söylemedi.

Eğildi ve öpücüğümü karşılayarak beni sertçe öptü. Hırsla kafasını yana yatırdığında ağzının hızına yetişmek için hızlandım ve bir elimi kalçasına doğru kaydırdım. İnleyerek, tutkulu ve ateşli şekilde bu gece üçüncü kez opuştuk. Elleri hızlanmış ve tenimdeki her bölgeyi işgal etmişti. Beni yoğuruyor, kıvrandırıyordu. Güç bela dudaklarımdan ayrıldığında hiç vakit kaybetmeden tekrar göğüslerime indi. Sırtım yay gibi gerilmiş, karnımda virüs gibi dolanan arzu kasıklarıma yüklenmişti. Göğsümü öptü. "Güzel olan her şey adınla başlıyor, bu geceki gibi."

Beni şiddetle ve durdurulamaz arzusuyla öperken, elini yakaladım ve elimin içine aldım. "Su gibisin," diye devam etti hayranlık dolu, erkeksi sesiyle. "İncecik, zarif, kıvrımlı ve benim için kıvranan bedenini seviyorum..." Sersem bir şekilde güldü. "Hım, burada ne varmış?"

Dilini karnımın üstünde gezdirdi, bu kasıklarımdaki ateşe odun atmasından farksızdı. Dudaklarımı sertçe dişleyerek çığlığımı bastırırken, "Zibidi," diye soludum yetersiz nefeslerim arasından. "Dilini çek! Nefes alamıyorum."

"Alma!" Hırladı. Terli saç tutamları parmaklarım arasına esrarlı şekilde dolanarak beni büyülerken, can çekişir gibi soluk aldı. "Ben alabiliyor muyum sanki..."

Ona çektirdiğim cezayı yüzüme çarptı ve cezama karşılık kasıklarımın üstüne bir öpücük bıraktı. Kızaran yanaklarımı gizlemek için yüzümü omzuma doğru eğdim ama onun dikkatinden kaçamadım. Bacaklarımın arasında, ağzı kasıklarımın bitişiğindeyken ve kan ter içinde bana bakarken fena halde seksi görünüyordu. Dudakları aralık, nefesleri sık, teni sıcaktı. Önce yanağındaki kaslar gevşedi, sonra burnunu kırıştırdı ve sol dudağı yukarı kıvrıldı. Bununla beraber sol tarafımdaki kroşeyi hissettiğimde, saçlarını karıştırarak suların karnıma sıçramasına sebep oldu. Kıkırdadım. "Yapma be, salak."

Dilini ağzının içinde şaklattı. "Seni gülümsettiyse bir daha yapacağım."

Güzel parmaklarıyla bir kez daha aynı hareketi tekrarladığında, yastığı ısırarak kıkırtımı yutmaya çalıştım ve ıslak saçlarından sıçrayan suların karnım üzerinde dağıldığını hissettim. Tenim irkiliyordu ama onun benimle bir çocuk gibi eğlendiği zamanları da çok seviyordum. Bu cennetten şato vermesi gibiydi. Daha fazla gülümsememi istiyormuş gibi aynı hareketi çok kez tekrarladı. Ben kahkahalar atarak onun da nefesini kestiğimi sonradan fark ettim.

O bazı şeyler aniden yapardı, bilirdiniz. Beni yine aniden vurdu. Ensemi yakalayarak başımı yastıktan kaldırdıktan sonra gözlerimin içine alev alev yanan gözbebekleriyle baktı ve beni şehrin çatısına çekti. Nefes nefese hırladı. "Seni çok seviyorum."

Bazı cümleler tek sıkımlık kurşundu,

Ve sevgilim, sen iyi bir katilsin.

Onun dudaklarına dudaklarımla sahip çıkmadan önce, "Ben de seni," dedim içtenlikle. "Varlığının tümünü varlığımın tümüyle."

Bana gülümsedi.

İşte o an dünyanın en doğru cümlesini kurmuş gibi hissettim.

Bu sefer daha yoğun ve şefkatli şekilde birbirimizi öperken kısa süre içinde çırılçıplak kaldık ve dudaklarımızı vücutlarımızda dolaştırdık. Onu tanıyana kadar kâbuslardan oluşan hayatım onu tanıdıktan sonra rüyalardan, hayallerden oluşmaya başlamıştı. Odamıza çekilip birbirimize dokunmaya başladığımız anlarsa en özeliydi, en kutsalıydı. Kendimi keşfe çıkmış, başka bir dünyaya gitmiş gibi hissediyordum.

Yine öyle oldu, elleri bütün vücudumu kuşatırken kendimi kaybettim. Bildiğim şeylerdi bunlar, daha önce tattığım

hislerdi. Gece uyurken sabaha uyanma sebebimdi. Parmakları, kuru dudakları tenimde öyle bir geziyordu ki, sabaha uyanma sebebimin beni öldüren sebep olacağını bile düşündüm.

Saatler boyunca gözlerimizin içine bakarak aynı ritimde seviştik, bir ara kalbimiz o kadar hızlı attı ki, yavaşlamak zorunda kaldık. Dudaklarımı çekemedim, ellerimi zaten çekemezdim. Onu öptüm, sevdim, okşadım. Zamanın bana hiç iyi şeyler getirmediği bir hayatta, bana gelen tek iyi şeyi göğüs kafesimin üzerinde sakladım. Önce gece yarısı oldu, sonra gün doğdu, adına aşk koyduğum bu hisler son nefesimde bile yanımda oldu.

Bir süre sonra rahatlayarak nefes nefese yan yana uzanmaya başladık ve tavanı izleyerek kendimize gelmeyi bekledik. Asrın üşümemden endişe ederek kırmızı sateni yakaladı ve omuzlarımdan aşağısını örterek çıplaklığımı bir nebze kapattı. Yeşil, baygın gözlerinin içindeki şehrin, kasırgadan kurtulmuş gibi huzura kavuştuğunu gördüğüm esnada, "Çok güzeldi," dedi iç çekerek. Parmağının ucuyla bir tutam kâkülümü ittirdi. "Tekrarlamak istiyorum."

Evet, öyleydi. Ona karşı, bana karşı olduğu gibi doyumsuzdum ve asla geri çeviremezdim. Elini aldım, bileğini çevirdim ve dudaklarımı bileğinin içine bastırdım. Nabzı üst dudağımda kımıldadı. "Çok güzeldi," diyerek onayladım onu. "Yoruldum."

Alnına dökülmüş birkaç nemli perçemi, kızarmış yanakları, öpüşmemiz dolayısıyla nemlenen dudaklarıyla enfes görünüyordu. Mum alevi elmacık kemikleri üzerinde dalgalanırken, "Hiç şikâyetçi görünmüyordun," diyerek benimle alay etti. "Üşüyor musun?"

Yastığa koyduğu dirseği üzerinde yükselerek üstüme doğru eğildiğinde, vücutlarımız tekrar hazır hissetmişti. Nefesim körüklendiğinde, "Bu pozisyondayken mi?" dedim utanmazca sırıtarak. "Daha çok, yanıyorum."

Burnunu burnuma sürttü. "Aptal Sarışın'ım."

Saten çarşafı üstümden kaldırarak çelimsiz bedenimi kendisiyle örttü ve saten çarşafı bu sefer kendi üstüne çekti. Ellerim çarşafın altında, onun geniş ve mermer kadar sert sırtında kalmış ve parmaklarım orayı gezmeye başlamıştı. Ellerini yine iki yanıma yaslayarak kendisi için en rahat pozisyonu aldığında, yanağımı kolunun içine sürttüm. Orada, şefkatiyle ve tutkusuyla bana bakarken, toprak altına saklanmış hazineyi bulan tek kişi gibi hissediyordum kendimi. Bu semte vurmuş yıldırımın kendisiydi o. Yıldızların arasından, gece karanlığının içinden kayıp düşmüştü içime. Sırf o karanlığın içinde diye karanlığı bile sevmiştim ben. İçimde hareketlenmeye başlamadan hemen önce, parmaklarıyla yanağımı okşadı. Ondan talep ettiğim şefkati hiç gecikmeden bana verirken, dudakları, dünyanın en güzel gülümsemesiyle kıvrıldı. "Gittikçe olgunlaşıyor, güzelleşiyorsun," dedi düşünceli şekilde. Dudaklarını bir duayı tamamlamak ister gibi şakaklarıma yasladı. İçten bir öpücüktü. "Nasıl başa çıkacağım ben senin bu güzelliğinle?"

Ona, dünyaları kucaklıyormuş gibi sarıldım. "Abartma. Sen ben seviyorsun ya, bence ondan gözüne güzel geliyorum."

Sırıttığını hayal ettim. "Bence de."

"Ya!" Boynunu ısırdığımda alnıma sayısız öpücük bıraktı. "Hayır! Ben çok güzelim. Bir kere sarışınım, gözlerim mavi ve bak, alt dudağım büyük."

Alt dudağımı sarkıtarak kendi dudağıma bakmaya çalıştığımda, dudakları alnımdan aşağıya, burnum boyunca aktı ve alt dudağıma sürtündü. "Ah, Esila." Esnedi, tatlı tatlı. "Her defasında bu numarama düşüp sevimli sevimli kızıyorsun. Güzelsin, ben sadece bazen takılıyorum."

Onun esnemesi bana da bulaştı, gevşeyerek esnedim. "Ama ciddi görünüyorsun beni kandırırken."

"Bana ağzını ver."

Bir kez daha öpüştük. Her dokunuşunda biraz başlangıç, biraz veda vardı; hissetmiştim. Fakat aklımı kendisiyle o kadar bulandırmıştı ki, ağzımı açıp da hiçbir şey soramadım. Beni öpmesini, sevmesini, bana gülümsemesini, benimle şakalaşmasını, benimle sevişmesini bekledim ve o beklediğim her şeyi yaptı. Göz göze geldiğimiz anlarda şehirlerine sis çöktü, saçlarımı okşadı.

Gözlerindeki şehrin çatısına çıkardığı o kızı, itmekle tehdit ediyordu bazen.

Fakat bilmediği bir şey vardı.

O kızı düşürmek için o kızla beraber düşmeliydi.

*

Ertesi sabah, çılgınca rüzgârlıydı Viyana. Uyanalı bir saatten fazla olmuştu ama o kadar fazla üşümüştüm ki, bir süre yataktan kalkamamış ve Asrın'ın şömineyi yakmasını beklemiştim. Şömineyi yakarak evin ısınmasını sağladığında, onu bin bir güçle şömine önüne oturtmuş ve ısınması için uğraşmıştım. Bir süre üşümediğini iddia etse de dudaklarının morardığını, her daim sıcak olan ellerinin bile sıcaklıklarını kaybettiklerini fark etmiştim.

O şöminedeki ateşi maşayla karıştırırken ben Asrın'ın annesine ait olduğunu öğrendiğim patikleri ayağıma geçiriyordum. Üstümde kırmızı, boğazlı kazağım ile bacaklarıma geçirdiğim yünlü taytım vardı. Bunları yanıma aldığım için kendimi tebrik etmiştim. Asrın da çantasına koyduğum siyah, boğazlı kazağı ile eskitilmiş kot pantolonunu giyinmişti. Koltukta, patiklerle mücadele ederken, "Mehpare annemin ayakları çok küçükmüş," dedim kısık bir sesle. "Bunlar bana olmuyor."

Yanan odunların kıvılcımları şömine taşına sıçradı. Asrın benimle alay etti. "Senin ayakların büyük olabilir mi?"

Gözlerimi devirdim. "Gayet ideal ayaklarım var."

Kızgın maşayı taş şöminenin yanındaki boşluğa bırakarak bana doğru döndüğünde, yerde oturduğu için ona yüksekten bakan ben olmuştum. Yüzünü eğerek dişleriyle ayak bileğimin hemen üstünü ısırdıktan sonra patiği elimden alarak beni azarladı. "Beceriksiz. Bir patiği giyemedin, senin gibi beceriksiz bir kadınla evlenmekle hata mı yap..."

Dizimi kaldırarak burnuna vurdum. "Boşarsın, olur biter."

"Öldürseler boşanmam senden."

Örgü, kırmızı patikleri ayaklarıma geçirmeye başladığında, kalbimin onunla dolup taştığını hissettim. Birkaç saniye içinde patiği ayaklarıma giydirerek çoraplarımı taytımın üstüne çekti. Ellerini ittirdim. "Ne yapıyorsun ya! Kıro gibi oldum."

Taytımın üstüne uzanan hayvan figürlü çoraplarıma bakarak sırıttı. "Komik oldun."

"Gülme."

Yüzünü koltuğun yüzeyine yaslayarak boğuk şekilde, bana inat gülmeye devam ettiğinde onu yumruklamakla, güzelliğine ağlamak arasına bocaladım. İkisini de yapmadım, bunun yerine onun saçlarını okşadım. Hım, uzamışlardı. Dokunuşuma verdiği tepki sertçe yutkunmak oldu. "Sana ne yapmamı istersin?" diye sordu huzurlu bir gevşeme eşliğinde. "Acıktın."

Evet, acıkmıştım. Bu yüzden teklifini reddetmeden birkaç dakika boyunca düşündüm. Sanırım canım makarna çekmişti, üstelik öğle vaktini geçtiği için kahvaltı yapmamız şart değildi. "Makarna," dedim hevesle. Bacaklarımı yere indirdim. "Makarna yapalım, sosu bol olsun."

Yüzünü koltuğun üstünden kaldırdığında, önüne düşen saçlarını özensizce arkaya doğru itti. "Mutluyken iştahın baya açılıyormuş Sarışın."

"Düşünsene obur oluyormuşum."

"O zaman seni kesin boşarım."

Bana doğru eğildiğinde huysuzca homurdandım. Beni sırtına atarak başımı döndürdü. Yanağımı kalçasının üzerine yasladım. Kuvvetli bacakları üstünde seri şekilde oturma odasından ayrılarak koridora girdi ve daha yavaş bir şekilde yürüdü. Saçlarım uçuşurken, "Başım döndü," dedim, sesim gülümsüyordu. "Sen yapsaydın, ben biraz daha uyuyabilirdim."

"Sevgiline yardım edeceksin."

Zaten mutfaktan içeriye girdiğimizde beni sırtından atmış ve yere, kalçamın üstüne düştüğümde pis pis sırıtmıştı.

Dolaptan çelik bir tencere aldığı sırada, ters ters söylenerek kalçamın üstünde doğruldum. Tencereye su doldurup ocağın üstüne koydu. Evin çatısına çarpan rüzgârdan ürkerek ona yanaştım. Gerçi dışarıda olana pek rüzgâr denemezdi, kasırga gibi bir şeydi ve deli gibi yağmur yağıyordu. Çatı kiremit olmadığı için de ses şiddetli şekilde bize ulaşıyordu. Ocağın altını yaktıktan sonra cebinden bir paket çıkardı ve aldığı sigarayı dudaklarının arasına kıstırarak tutuşturdu. Kalçamı tezgâha dayamış, ilgi ve ihtiyaçla onu izlerken, arkasını dönerek mutfak penceresine doğru birkaç adım attı. "Bu yağmur bizi dışarı çıkarmaz," dedi dümdüz bir sesle. "Evde sıkılıyor musun?"

"Yoo," dedim. "Bu evin havası hoşuma gitti. Üstelik seninleyim ve vaktin nasıl geçtiğini anlamıyorum."

Bir omzunu duvara dayayarak sigarasını parmaklarının arasına aldı ve külünü lavaboya silkerken kirpiklerinin ardından bana bakarak göz kırptı. "İyi," dedi aynı ses tonuyla. "Seni gezdirmek isterdim ama yapabileceğim bir şey yok."

"Olsun, belki yarın hava düze..."

"Bu gece, dönüyoruz."

Durdum. Bunu hiç mi hiç beklemiyordum. Hayal kırıklığımı ve ani gelen üzüntüyü saklamak için bakışlarımı ayakuçlarıma düşürdüğümde, onun ilgisizce sigarasını içmeye devam ettiğini gördüm. Dönmek için neden acele ediyorduk? Burası huzurluydu, burada mutluyduk, iyiydik. Bir süre daha kalmak isterdim. Kafamın içindeki köhne boşluğun, onun sessizliğiyle tıka basa dolduğunu hissedince, "Bir gün daha," diyebildim son derece kısık bir sesle. "Bir gün daha kalamaz mıyız?"

Sıkıntılı nefesi... Bunu duymak başımı kaldırarak onunla yüzleşmeme sebep oldu. "Birkaç randevum var," dedi beni şaşırtarak. "Ertelemeyi başarırsam bir gün daha kalırız."

"Randevu?"

"Doktor randevusu."

Doktor.

Hastane.

Hasta.

Hasta! Bu cümledeki doktorun bir hastaya ihtiyacı vardı ama bu hasta hangimizdik? İkimiz de birbirimize hastaydık ama bu doktorla çözülebilecek bir şey değildi, bunu çözmeyi bile istemiyorduk ki. Biz birbirimize karşı olan aşırılığımızı seviyorduk. Korktum. Çok korktum. Hatta o kadar korktum ki ne ara o tezgâhtan düşer gibi inerek yanına koştuğumu ve kollarımı boynuna sardığımı bilemedim. Lakin ağzımı açıp tek bir şey soramadım. Duyacaklarımdan mı yoksa duyacaklarım karşısında düşeceğim durumdan mı korktum bilmiyorum ama hiçbir şey soramadan ona sarıldım. Şiddetle sarıldım. Nefes alamıyor olmasını umursamadan nefessiz şekilde ona sarıldım.

Yok bir şey, dedim kendime. *Bir şey yok. O iyi ve o iyiyse ben zaten iyiyim.*

Kolları, bir ölüyü mezarından kaldırır gibi sıkıca beni sararken, telefonunun çaldığını haber veren o rahatsız edici ses birkaç an sonra kulaklarımızı doldurdu. Ondan hafifçe uzaklaştığımda, elini kotunun cebine atarak telefonunu çıkardı ve ekrana bıkkın, sabırsız bir bakış attı.

O an, arayanın Cenk olduğundan emin oldum. Aramayı yanıtlayarak kulağına yasladı. Sigarasındaki dumanı yüzüme yayarken, "Bak kardeşim," dedi bıkkın bir sesle. "Tam kırk yedi tane aramanı meşgule attım ve on tane aramanı duymazdan geldim. Bu ne demek biliyor musun? Sesini duymak istemiyorum!" Kükredi. "Niye hâlâ arıyorsun lan? Kardeşim tamam... Tamam... Beni mi özledin? Bak, ben seni özlemedim! Ne demek, aşk olsun! Lan... Kapat lan!"

Yüzünü buruşturdu, Cenk'in ona ne dediğini merak ediyordum. Sigarasından bir soluk daha çekerek sabırla gözlerini tavana kaydırırken, "Bağırmıyorum piç," dedi sıktığı dişleri arasından. "Tamam, küfür de etmiyorum anasını satayım. Yeter ki beni daha fazla arama, meşgule atmaktan bıktım oğlum."

Cenk'in ne dediğini duyabilmek için telefona az daha yaklaştım. Birkaç hışırtıdan sonra, "Kardeşim işini mi böldüm ya?" dedi ciddi bir üzüntüyle. "Hadi, ben kapatayım, siz kaldığınız yerden devam edin..." Kıs kıs güldü. "Sen yok musun sen? Seni çapkın!"

Asrın'ın sinirden yüzü gözü kaydı. Telefonu neredeyse ağzının içine sokarak bağırdı. "Ağzına sıçtığımın piçi, sen şimdi bu telefonu bırak ve içeri git. Bak bakayım orada mıyım koçum."

Cenk hayretle bağırdı. "Hemen bakıyorum kardeşim."

Telefon suratımıza kapandığında dudaklarıma yuva yapan tebessümü hissederek ondan uzaklaştım. Asrın telefonu cebine koyarken, "Pezevenk bu herif ya," diye söylendi. "Ben onunla dalga geçeceğime, o benimle dalga geçiyor. Hemen bakacağım diyor bir de!"

Söylenerek tezgâha ilerlediğinde omzumu onun az önce yaslandığı yere yaslayarak camdan dışarıya baktım. Birkaç dakika öncesinde olsak Cenk'in bu tatlılıklarına sahiden gülümseyebilirdim ama şimdi dinlemekten fazlasını yapamıyordum. Asrın bir paket makarnayı tencerenin içine boşaltırken boğazıma oturan yumrudan kurtulmak için boynumu ovaladım. Makarna ambalajını çöpe atarak sigarasının külünü lavaboya silkeledi. Bir an gözlerimi kapatarak zihnimi tüm kötü düşüncelerden ayıkladım.

O burada ve önemli olan şey bu...

Evet, bu.

Gözlerimi açtığımda onu hemen arkamda buldum. Elleri belimin etrafını dolanarak karnım üstünde birleştiğinde, "Senin için şarap açmamı ister misin?" diye sordu, ilgili ve içten ses tonuyla. "İç de güzelleş. Seni uzun zamandır sarhoş etmiyorum. O halini izlemek beni tüm sıkıntılarımdan uzaklaştırıyor..." Burnu sertçe saçlarımda gezindi. "Harika kokuyorsun."

"Sabah kullandığım duş jelinin kokusudur."

"Kabul etmiyorum. Bu koku sana ait, tanırım ben karımın kokusunu."

Karım...

Öyleydim sahiden ve hâlâ buna yabancı gibiydim. Fakat hiçbir şikâyetim yoktu, şu an ikimiz de mutluysak bir şeyler doğru gidiyor demekti. Gamzelerim derinleşene dek gülümsedim. "Bir tuhaf oldum sen karım deyince."

Beni aldı, kucakladı, ayaklarımı yerden keserek, kendi etrafımda döndürerek kahkaha atmama sebep oldu. "Bak bak," diye alay etti benimle. "Şundaki cilvelere bak."

Tek kolunun yardımıyla beni kendi etrafımda o kadar döndürdü ki, ayaklarım yere değdiğinde bile başımın hâlâ döndüğünü hissettim. Kendisi için bir sigara daha yakmamı istedi, yaktım, dudaklarının arasına verdim. Bana takılmaktan asla vazgeçmedi, ara ara kalçama birkaç şaplak

attı ve saçlarımı çekti. Benimle oynamasına izin verdim. Çünkü bunu yaparken saf bir mutluluğu vardı.

Makarna için yaptığı domatesli sosu ocaktan indirdiğinde üçüncü sigarasına başlayarak onun için olan endişemi çoğalttı. Onu uyarmamak için dilimi ısırarak elime tutuşturduğu tepsiyle birlikte mutfaktan çıktım ve salona geçtim. Tepsiyi orta sehpaya bırakarak yere oturup bağdaş kurdum. Sırtımı şömineye dönmüştüm, uşüyen uzuvlarımın tatlı bir ısıya kapılarak rahatladığını hissettim ve gülümsedim.

Bu ev, içinde yaşadığımız her anıyla huzur vericiydi.

Az sonra Asrın elinde bir şarap şişesiyle geldi. Ben ona bakarken ahşap kapıyı arkasından kapatarak sehpanın önüne kadar yürüdü ve sırtını koltuğa yaslayacak bir pozisyonda oturdu. Karşımdaydı, elini uzatsa beni yaralarımdan okşardı. Dirseğimi sehpaya, yanağımı da elimin içine yaslayarak gerçek bir hayranlıkla onu izledim. Şarap şişesinin mantarını dişiyle sökerek attı ve çenesiyle, tepsiye koyduğu kadehleri gösterdi. "Uzat bebeğim."

Cam kadehi, doldurması için ona uzattım. Genzimi temizledim. "Bu beyaz şarap mı oluyor?"

Ben, kadehe doldurduğu renksiz sıvıya bakarken, "Öyle," diyerek beni onayladı esrarlı sesiyle. Burnunu kırıştırdı. "Seni daha çok sarhoş eder."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sahi mi?"

"Salladım..."

Beni bir çocuk gibi kandırıyor olması karşısında sadece aptal aptal gülümseyerek, doldurduğu kadehi almak için uzandım. Geniş kâselere doldurduğu soslu makarnanın dumanı iştahımı açmıştı. Şaraptan ufak bir yudum aldım, tadı diğer içtiklerimden biraz farklı olsa da uyandırdığı his benzerdi. Genel olarak çok beğenmemiştim ama içilebilirdi. Kadehi sehpaya bırakırken, "Ev sıcak oldu ama istersen

şömineye birkaç odun daha atayım," dedi makarna tabağımı önüme ittirirken. "Ye onu."

Çatalıma uzandım. "Şu an seninkini bile yerim."

Çatalımı daldırarak spagettiyi doladım ve büyük bir lokmayı ağzıma bıraktım. Sıcaktı, elimle ağzımı serinletirken, Asrın'ın gözlerini devirdiğini gördüm. "Yaktın kendini." Kendi kadehini bana uzattı. "Al iç, ağzın bana lazım."

Kadehi kapıp haddinden fazla uzun bir yudum aldım ve ağzımın serinlediğini hissettim. Makarna iyi pişmişti ve çok lezzetliydi ama biraz soğumaya ihtiyacı vardı. Asrın sıcaklığını dert etmeden yemeye başladığında, bu sefer ben kendi kadehimi ona uzattım ve böylelikle kadehlerimizi değiştirmiş olduk. Yüzümü avucuma yaslayarak onun yemekle doldurduğu şişkin yanaklarına, sosun ıslattığı dudaklarına, ciddiyetle çattığı kaşlarına baktım. Kaşlarını çok çatardı, o yüzden bazen kaşlarının şeklinin öyle olduğunu bile düşünürdüm. Dudağında kalan sosu iştahla yalayarak içimi, az öncekinden daha fazla yaktığında, "Bana bir şeyler anlatsana," dediğini duydum dolu ağzıyla. Hadi ama... Bu hali çok sevimliydi. "Bilmediğim bir şeyler."

Çatalıma aldığım makarnayı üfleyerek soğutmaya çalışırken, "Benim hakkımda bilmediğin bir şeyler mi var?" diye sordum sessizce.

"Var," diyerek onayladı sorumu. Havaya kaldırdığı çatalına ilgisiz bir bakış fırlattı. "Mesela küçükken ihtiyaçlarını nasıl karşıladığını merak ediyorum. Baban olacak şerefsiz senin hiçbir ihtiyacını karşılamıyordu." Çatalı o kadar sıktı ki, bir an için bükülecceğini düşündüm. "Ne yiyor ne içiyordun? Kendine nasıl bakabildin?"

Ağzıma aldığım makarnayı yutmakta güçlük çekerek bakışlarımı kaçırdım ama onun, gözlerimde yanıp tutuşan kız çocuğunu gördüğüne kefildim. Gözümün önüne birkaç sahne düşerken genzimi temizleme mecburiyeti hissettim.

"Altı yedi yaşıma gelene kadar Esma Teyze sürekli yemek getirirdi. Bazen beni çağırır, karnımı doyurmadan bırakmazdı. Almila'ya ne alsa bana da bir tane alırdı. Ama sonuçta ne kadar alabilirdi ki... Bir hafta boyunca aynı kıyafetle falan gezerdim. Bunlar sorun değildi, az ya da çok karnım doyuyordu ama bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordum..." Kadehi sertçe masaya bıraktı, çıkan tok sese aldırmadım. "Yıllarca böyle devam etti. İlk kez on dört yaşında mahalledeki bir kuaförde çalışmaya başlamıştım. Etrafı falan topluyordum, onlar da cebime harçlık koyuyordu. O zamandan sonra sürekli olarak geçici işlerde çalışarak en azından ihtiyaçlarımın bir kısmını karşılamaya başladım. Zaten kazandığım paranın bir kısmıyla babama içki alırdım. O da içip boşalttığı şişleri, kafamda, sırtımda falan kırı..."

Cam kadehin dağılarak etrafa dağıldığını haber veren o sesi duyduğumda cümlemi tamamlayamadım ve gözlerimi ürkekçe yukarıya kaldırdım. Asrın kafasını, yüzünü görmeme engel olacak bir açıyla eğmiş, avucunda parçalanan kadehe bakarken bir parçanın elini kestiğini gördüm. Onun eli yaralandı ya, ben kendi elimi açıp yarayı görmek istedim. Çünkü hissettim, bu yarayı paylaştık. Diğer yaralarımız gibi... Aceleyle eline uzanırken, "Niye bu kadar öfkelisin sanki?" dedim eli elimin içine kayarken. "Ben şu an iyiyim Asrın. Herkes hayatında kötü şeyler yaşıyor ama geçiyor. Biliyorsun ki, sen çektiğim acıların kefaretisin. Bu yüzden çektiğim zorluklardan şikâyetçi değilim."

Bileğine bağladığı bandanamı çözerek endişeyle elinde açılan kesiğe bastırırken, "Bak, hatta sana bir şey anlatacağım," dedim kıkırdayarak. Bana bakmadı. Bana bakmadı demek bile ıstırap vericiydi. "On üç yaşımda ilk kez regl olmuş ve çok korkmuştum. Okulda derste görmüştük ama henüz ayrıntılı bir şekilde işlemediğimiz için başıma gelen

bu şeyi anlamamıştım. Sanırım genelde anneler kızlarına bunu anlatır ama bilirsin, annem yoktu. Bir gün okuldan geldiğimde karnım o kadar ağrımıştı ki, ne yapacağımı bilememiştim. Bir de tuvalete gidip iç çamaşırımı görünce..." Utançla inlediğimde bakışlarını bana doğrulttu ama eline bakmaya devam ettim. Yarası derin değildi. "Dehşete düşmüştüm. İlk bir yerimin kesildiğini düşündüm ama acıdan çok ağrı vardı. Üstelik kanamam durmuyordu ve dışarıya çıkamıyordum. Ağlayarak tuvalette oturmaktan başka bir şey yapmadım. Hatta bir ara öleceğimi falan da düşündüm..."

"Sonra?" Sesi ilgili ve merhametliydi. Biraz da şefkatliydi. "Devam et."

Bandanayı yüzeysel kesiğin üstüne yerleştirerek elinin etrafına dolarken, acıtmamak için çok yavaş davrandım. Onun, yarasıyla ilgilendiği yoktu. "Sonra babam geldi ama neyse ki sarhoştu ve bana bulaşmadı. Odadan çıkıp üstümü, iç çamaşırlarımı değiştirdim ve koşarak Esma Teyze'ye gittim. Başka çarem yoktu zaten. Olanları anlatırken nasıl ağlıyorum görmen lazım..." Saçlarımı okşadı. Elini orada hissedince, bir elin neler yapabildiğini gördüm. "İşte o zaman Esma Teyze durumu açıkladı, bunun saçlarımızın uzaması kadar normal olduğunu falan söyledi. İlk birkaç ay bana yardımcı oldu, regl dönemindeki ihtiyaçlarımı da karşıladı. Esma Teyze'yi çok severim, belki gidip ziyaret etmem, hayırsızlık yaparım ama gerçekten, üstümde emeği çoktur."

Bunları onunla paylaştığım için bu anı eskisi kadar üzücü değildi sanki. Elini sarma işini bitirdiğimde dudaklarımı bandananın üstünden de olsa yarasına, avucunun içine bastırdım. *Açılan yaralarımız kapanan yaralarımızdan çoktu.* Artık bir mecburiyet olduğunu hissettiğimde gözlerimin namlularını ona doğru kaldırdım. Gözlerinden sanki kürekle kaldırmıştım kışı. Güneşi indirmiştim. Soğuk değil,

sıcak bakıyordu. Yaralı eliyle yanağımı kavrayarak beni avuçları içine kafeslediğinde, alkollü nefesi dudaklarımı ufaladı. "Demek regl oldun ve anlamadın," dedi az önceki merhametiyle. "Kötü olmalı."

Kızardım. "Rezillikti."

"Aptal, o an bile sevimlisindir kesin."

"Kanıyordum Asrın, ne kadar sevimli olabilirim?"

Başparmağını ısırdığımda homurdanarak bana az daha yaklaştı ve şakaklarımdan öptü. Düşüncelerimden, kafamın ta içinden öpüyor gibiydi. Kafamın içi, o öpünce güzelleşti.

Elleri temasına son vererek benden uzaklaştığında eski pozisyonumu aldım ve ılıyan makarnamı yemeye devam ettim. Asrın'ın iştahı kaçmış gibi görünüyordu ve bu beni söylediklerim konusunda pişman etmişti. Kadehini benden önce bitirip yeniden doldurdu ve sırtını koltuğun ayağına yaslayarak oturduğu yerde yayıldı. Bana bakıyordu, gözlerini tek bir an dahi kırpmadan beni izliyordu. Dalmış gibiydi, baktığı şey doğrudan ruhum olduğu için mi bu kadar can çekişmişti ruhum, anlamıyordum. Baygın, sarhoş bir ifadesi vardı ama çakırkeyif bile olmadığına emindim.

İki kadeh içip sarhoş olacak biri varsa o da bendim.

Makarnamı bitirerek ikinci kez doldurduğum kadehimden bir yudum aldım ve ağzımda çevirdim. Asrın'ın kaşlarını kaldırarak sersem bir şekilde gülümsediğini gördüm. Sırf o güldüğü için çakırkeyif olmuş bilincimle, ikinci yudumu da ağzımda çevirdim. "Pislik," dedi kısık sesiyle. Saçlarını karıştırdı. "Sarhoş olunca daha bir şapşal oluyorsun."

Gücenmiş bir şekilde ona bakarak bağırdım. "İğrendin mi benden? Ne var ki bunda! Bir daha yapacağım."

"Ağzını yalıyorum ben senin, ne iğreneceğim."

"Ah." Parmağımı ona salladım. "Doğru."

Bu kez aldığım yudum genzime kaçınca ani bir öksürükle sarsıldım. Asrın şişeyi elinden bırakarak aceleyle bana

uzanırken, "Hey Allah'ım," diye kükredi ters ters. "Sen ölmeyi bayılmak sandın herhalde!"

"Asrın?"

Kadehi elimden aldı. "Ne var?"

"Senden iki tane görüyorum."

Küfür ettiğini duydum. Elimi ikinci Asrın'a doğru uzattığımda parmaklarım boşluğa düştü. Hayret bir şey... Elim oradaydı ama ona dokunamıyordum. Korkuyla bağırdım. "Asrın, sen varsın ama yoksun!"

"Hay ben senin... Sıyırdı."

Beni şöminenin önünden kaldırırken, Asrın'ın üçüncü gözüne dokunuyordum ama elime burnu geliyordu. Kıkırdadım, eğlenceliydi. Uyuşmuş parmaklarla onun yüzünü okşarken, beni koltuğa çıkardı ve kucağına oturtarak başımı göğsüne yasladı. Vay canına, gözlerim ve başım feci halde dönüyordu. Sarhoş olduğumun bilincindeydim ama onun dışındaki her şeyi bir rüyanın içindeymiş gibi yaşıyordum. Elimi şakağıma bastırarak ovaladım. Asrın'ın, başını koltuğunun arkasına yatırarak homurdandığını duydum. Kucağına biraz daha tırmandım. Başımı kazağının içinden sokarak teniyle temas ettirdiğimde, "Acıktım," dedim ve kıkırdayarak göğsünü ısırdım. "Hım, güzelmiş."

Kazağın uçlarını tutarak aşağıya çekiştirdiğinde başım orada kalmıştı ve o ellerini çekmeden başımı oradan kaldıramazdım. Halimden memnun bir şekilde gevşerken, "Burası biraz karanlık," dedim keyifli, baygın sesimle. "Ama rahat. Zaten güzel de kokuyor. Bu gece burada uyuyacağım."

Henüz akşam olmamıştı. İkindi vaktiydi, yağmur çatıya gürültüyle iniyor, rüzgâr cama sertçe çarpıyor, şöminedeki otunlar çıtırdıyordu. Kalbi, kulaklarımın altındaydı. Çenesini kazağın üstünden başıma yaslamıştı ve hep dediği gibi, beni adeta göğsüne saklamıştı. Kollarımı belinin iki yanından dolayarak, dikenlerini umursamadan sarıldım. Ben onu, dikenleriyle de seviyordum.

"Kimsenin yanında içme," dedi, ben onun kazağının altındaki kentte cayır cayır yanarken. Nefessiz kalmıştım. "Saçmalıyorsun. Sevimli oluyorsun. Gülümsüyorsun. Aptalca davranıyorsun. Ve ben bunların hiçbirini kimseyle paylaşmayı istemem. Beni duydun mu?"

Esnedim. "Pati'yi özlediğini söyledin yanlış duymadıysam. Evet, ben de özledim."

"Ben onu özlemedim."

Çenemi göğsüne sürterek sesli nefesler alırken, "Pati'yi çoğaltmamız lazım," dedim saçma bir şekilde. "Ona bir dişi mi bulsak?"

"Saçmalama!" Bağırdı. "O baba olacak yaşta değil henüz! Ona bile biz bakıyoruz, çocuklarına nasıl bakacak o kızım!"

Gülmeyeceğim.

Gülmeyeceğim.

Güleceğim.

Boğazımdan fırlayarak ağzımdan taşan kahkaham, onun göğsüne çarpıp boğuk bir hal aldığında, onun da kendi saçmalığına sırıttığını hissettim. Bazen kendinden habersizce komik olabiliyordu. Gülümsememek elimde değildi. Üstelik sarhoş ve Asrın tarafından şımartıldığım için sanki sınırsızca gülebilirmişim gibi hissediyordum. Kahkahamla beraber dökülen nefesim onun göğsüne bir yelken gibi açılırken, kulağımın altındaki kalbin çok daha hızlı attığını duydum. Saymaya başlasam kalbinin atışına yetişemezdim sanki. Gülümsediğimde neden onu ölümle tehdit ediyormuşum gibi oluyordu, anlamıyordum. Kahkaham küçük kıkırtılara döndüğünde, "Şöyle gülüp ağzıma sıçıyorsun," dedi yürekten bir sesle. Yüreği küldü ama hâlâ dile geliyordu. "Güzel kızım benim, ölürüm sana."

Göğsünü öptüm. Dövmesinin dudaklarıma denk düştüğünü hissettim. "Sevgilim, sen asla ölme."

Ağzımı uzattım ama sonra kazağın altında, dudaklarına erişemeyeceğim bir yerde olduğunu fark ettiğimde kendi aptallığıma gülerek onun kucağına biraz daha tırmandım. Son zamanlarda, hiç yapmadığım şeyleri yapıyordum ona.

Tüm bunlar olurken Asrın beni uykuya yatırdı. Nefesim sıkışana kadar o kazağı başımın üstünden sıyırmadı ama nefessiz kaldığımda boğulmamam için beni içinden çıkardı. Bir müddet göğsünde uykuya yattım ve huzuru tattım. Huzur bir müzik olsa, en çok bu evin duvarlarından seslenirdi bana. Asrın'ın gurur duyulacak bir merhameti yoktu ama bana gösterdiği merhametin hiçbir dilde tanımı da yoktu.

Yemin ederim hissettiklerimle başa çıkamıyordum.

Uyumaya bir kala, Asrın'ın yanımdan kalktığını anladım ve sızlanarak ona uzandım ama üstüme bir polar örtmekten başka bir şey yapmadı. Uzaklaştığını, tok ayak seslerinden anladım ve az sonra döneceğini düşünerek onun kalktığı yerde cenin pozisyonu alarak mayıştım. Ev sıcacıktı ve sessiz birkaç dakikadan sonra uyumamam mümkün değildi.

Uyudum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama fazla sıcaktan bunalmış bir şekilde kıpırdandığımda, karanlık odanın ağırlığını gözkapaklarımda taşıyordum. Uyandığım ilk birkaç saniye yüzümü koltuğun yüzeyine yaslayarak uyumaya devam etmeye çalıştım ama eksikliğini hissettiğim şey yüzünden bunu beceremedim. O eksiklik Asrın'ın kendisiydi. Bu yokluğun huzursuzluğuyla aniden gözlerimi açtığımda, buğulu pencereden gökyüzü görünüyordu.

"Asrın?"

Cılız, çatlak sesimle ismini seslendiğimde, aslında karşılık vermeyeceğini biliyordum. Yerimden kalkmaya çalışırken içki yüzünden başımın ağrıdığını fark ettim. Odayı, soluk bir şekilde yanan abajur ve şöminenin ateşi aydınlatıyordu.

Kollarımı kendime sararak kalktım koridor boyu yürüdüm ve odamızın kapısını ittirdiğimde onu gördüm.

Sonra, valizleri.

Gidiyor muyduk?

Kendi kendime sorduğum bu sorunun cevabından korkarken, siyah çantanın içine bir tişörtümü koyduğunu gördüm. Varlığımı fark etti ama kısa bir süre beni yok saydı. Gidiyorduk. Bu açıktı, ama ben bir gece daha burada, onunla kalmak istiyordum. İstanbul'a dönmekten korkuyordum. Doğrularak çantanın fermuarını çektiğinde içeriye doğru sağlıksız, yavaş bir adım attım. Ağzındaki sigaranın ateşini gördüm. O bugün ne kadar sigara içtiyse ben o kadar kahrolmuştum. "Neden bugün bu kadar çok içtin?" diye sordum yanına yaklaştığımda.

Omzunu silkti. "Derdim kadar içtim."

"O kadar çok derdin mi var?"

Ona arkasından sarıldığımda hâlâ biraz sarhoştum ama sorun etmedim. Asrın sigarasını ağzından alırken, "Valizleri hazırladım ama seni üzmeye kıyamayacağım," dedi kuru bir sesle. Kelimeleri, sesinden daha merhametliydi. "Bu gece de kalalım, sabah erkenden çıkarız."

Minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür adındaki veledi sevmem."

Ensemdeki nemi hissetmeme rağmen ona az daha sarıldığımda, kollarımın arasında bana doğru döndü ve beni yatağa doğru ittirdi. Mayışmış olduğum için itiraz etmedim ve açtığı yorganın altına girdim. "Çarşafları değiştirdim," dedi imalı, eğlenen bir sesle. "Dün, epey kirletmişiz."

Yüzümü yastığa sürttüm ve onun yatağa gelmesini bekledim. Beni çok bekletmeyerek odanın ışığını söndürdü ve komodinin üstündeki abajuru yaktı. Bu loş ortam daha iyiydi. Sinsi bir şekilde yatağa yaklaşarak yorganı üstümden kaldırdı ve yatağın diğer tarafına uzandı. Ağırlığıyla

beraber bedenim ona doğru çekildi ve aramızdaki temas kaçınılmaz oldu.

Saatler sonra, hava aydınlandığında Asrın tarafından uyandırıldım. Yataktan kalkarken karyolanın demirine ismimin kazındığını görmüştüm. Yeni değildi, o beş aylık döneme ait olmalıydı. İsmimi bir yerlere kazıdığına inanmak zordu ama gözlerimle görmüş, parmaklarımla okşamıştım. Bana hazırladığı çayı içip kruvasanları yedim. Sonra da hazırlanıp eve veda ettik. Doğrusu bu benim için zor olmuştu. Birkaç günde bu eve fazlasıyla alışmıştım.

Bisikleti belki bir gün döneriz diye evin içine almış, birilerinin zarar vermesine engel olmuştu. Çağırdığı taksiyle evden ayrılırken arabanın arka camından bahçeyi, semti, ıssız sokağı ve huzurlu evi izledim... Uzun bir taksi yolculuğundan sonra havaalanına geldiğimizde üşüdüğümüz için kahve almıştık. Viyana çok soğuktu, neyse ki soğuktan hoşlanıyordum. Üstümde siyah şişme bir mont ile koyu kot pantolonum vardı. Berem başımdaydı ve elimde Asrın'ın iri eldivenleri vardı. Uçağı beklediğimiz sürede Cenk tarafından birkaç kez daha rahatsız edilmiştik ama bu eğlendirmişti. O, cidden hayatınızda isteyeceğiniz bir arkadaştı.

Uçağa bindiğimizde yine o ürperti tarafından kuşatıldım ama bu, yerimize yerleşip Asrın'ın elini tutana dek sürdü. Ben gene cam tarafındaydım, Asrın kucağıma bir kulaklık fırlatmıştı, bir şarkı açıp dinlemeye başladığımda uçak havalanmıştı bile. Kulaklarımdaki basıncı hissederken Asrın kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini kapattı. Başımı omzuna yaslayıp uçağın küçük penceresinden dışarıya, yükseldikçe içine daldığımız gökyüzüne baktım. Hâlâ uykum vardı ama eve gittiğimde uyuyabilirdim. Ne çok uyumuştum, neyin yorgunluğuydu bu anlayamıyordum.

İki saatlik uçak yolculuğu sırasında Asrın kulaklığımın bir tarafını kendisine alıp bana sarılmış ve yüzünü enseme

yaslayarak uyumaya devam etmişti. Artık yanımda hiçbir maskesi yoktu. Doğrudan, dürüstçe, kendini benden sakınmadan her şeyini benimle paylaşıyordu. Sessiz, sakin ama tedirgin bir yolculuktan sonra İstanbul Havaalanına indik.

Otoparktaki arabaya ulaştığımızda vakit kaybetmeden ısıtıcıyı açarak ısınmamızı sağladı. "Arabayı özlemişsin," dedim gülmemek için yanağımı ısırırken. "Neredeyse okşayacaksın."

Bana göz kırptı. "Senden önceki bebeğim bu arabaydı."

Onun olumlu tavrı karşısında yanağımı dişlemeye son vererek içten bir şekilde gülümsedim. Sakalları çam iğneleri gibi, sanki okşasam parmaklarımı acıtacaktı. Kalın alt dudağını gergin şekilde ısırdığını gördüğümde, "Şey nerede?" dedi kısık, belli belirsiz bir sesle. "Bizim evlilik cüzdanı..."

Onunla dalga geçerek şaşırmış gibi sordum. "Sen çantalara koymadın mı?"

"Ne?" Bir an için bana baktı. "Senin alacağını düşünmüştüm."

"Ben," dedim bilhassa üzgün çıkardığım sesimle. Bakışlarımı üzüntüyle gölgelendirdim. "Almadım ki..."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Göz kırptım. "Evet."

"Ne oluyor yahu herkes benimle dalga geçiyor!" Kendi kendine söylendi. "Duruşum mu sarsıldı benim?"

Onunla az daha dalga geçtim. "Sen Asrın Karavaris'sin, kendine gel!"

Bana kötü kötü baktığında susmam gerektiği gerçeğiyle yüzleşerek konuşmaktan daha iyi olan şeyi yaptım ve onu izledim. Şoförlüğünü, imrenilesi cazibesini, yandan attığı seksi bakışlarını, ara ara tatlı esnemelerini... Asrın tetikte olduğu için hiçbir zaman deliksiz uyumuyordu, o yüzden bu tepkilerine alışkındım. Kendi evimize geçeceğimizi düşündüm ama Asrın arabayı siteye yönlendirdi. Annesinin nasıl olduğunu merak ediyordu.

Yarım saat sonunda arabadan indiğimizde Asrın beni elimden tutarak merdivenler boyu çekiştirirken bedenini izliyordum. Kasları kilosunun yarısını oluşturuyor olabilirdi. Çaktırmadan ceketinin üstünden omzundaki kaslara dokundum ve kıkır kıkır güldüm. "Doğruyu söyle, ilaç falan kullanarak mı yaptın bunları?"

"Üç yıl çalıştım onlar için."

Kalçasına baktığımı anlayınca kafamı kolunun altına sıkıştırarak homurdandı. Hadi ama... O yapabiliyorsa ben de yapabilmeliydim değil mi? Katları nihayet çıktığımızda soluk soluğa kalmıştım. Asansöre binmeyi onun gibi ben de sevmiyordum artık, bu yüzden ne kadar kat çıktığım ve ne kadar yorulduğum sorun değildi. Dairenin kapısını çaldığında parmaklarının kapı üstündeki ritmik vuruşuna bile hayran oldum ve iç çektim. Kapı birkaç saniye sonra gürültülü şekilde açıldığında, Cenk'i görerek duraksadık.

O da bizi beklemiyor olmalı ki birkaç saniye boyunca, çekik gözlerini kırpıştırdı ve hemen sonrasında kucağındaki Pati'yi aniden Asrın'ın kucağına doğru fırlatıp bağırdı. "Kucağıma işedi lan! Siz bu kediye tuvalet alışkanlığı kazandırmadınız mı?"

Ben Pati'nin havada uçan bedenine korkuyla bakarken, Asrın aceleyle onu yakaladı ve bu hızla dengesini kaybederek kapıya çarptı. İkimiz de Cenk'e kötü kötü bakarken, "Benim kedim istediği yere işer," diye homurdandı Asrın. "Sana mı soracaktı."

"Ya bir git." Cenk sinirli görünüyordu, yüzünü memnuniyetsiz bir çocuk gibi asmıştı. Kenara çekilerek bize yol verdi ama söylenmeyi ihmal etmedi tabii. "Üç gündür bulduğu her yere işiyor. Ev sidik kokuyor. Yetmezmiş gibi bir de az önce kucağıma bıraktı."

Asrın onun üstüne doğru korkutucu bir adım attığında Cenk tırsarak kapının arkasına saklandı. Neyse ki Asrın

onunla çok uğraşmadan kucağındaki kediyle birlikte bizden uzaklaştı. Cenk onun görmeyeceğinden emin olarak kapının arkasından çıktı ve el hareketi çekti. Omzuna yumruk attım. "Kocama el hareketi çekme, kafanı kırarım."

Cenk ona kocam demem normal bir ayrıntıymış gibi vurduğum omzunu sıvazlarken, "Eşkıyamla arama girme," dedi, ters ters. "Yalnız, bir şey oldu bana. Bir şey için şaşırdım ama ne olduğunu anlayamadım. Jeton birazdan inecek gibi."

Kâküllerimi düzeltirken, "O birazdan şey olur," dedim tavrına sırıtarak. "Kafan şu an algılayamadı, birazdan anlayacaksın."

Saçlarını karıştırarak benim arkamdan yürümeye başladığında daha tedirgin bir şekilde salon kapısı önünde durdum. Evliliğimizi annemlerle paylaşacak mıydık, o bunu ister miydi? Kalbim adeta dilimin üstünde atarken, kapıyı ittirerek açtım ve ferah salonun içine yöneldim. Annem beni fark ettiği ilk anda oturduğu koltuktan kalktı, sırt çantamı yere bırakarak kollarımı onun için açtım. Sıcaklığını bedenimde, aşina olduğum kokusunu burnumda hissettiğimde buruk bir şekilde gülümsedim. Annem sırtımı sıvazladı. "Çok iyi görünüyorsun anneciğim."

Evet, çünkü öyle hissediyordum. Annem sıkı sarılmamıza son vererek benden uzaklaştığında, "İyiyim," dedim içtenlikle. Onun dinç, bana benzeyen ve gülümseyen çehresine baktım. "Sen de iyi gibisin."

Elimi sıktı, elleri ellerim gibi daima soğuktu. "İyiyiz kuzum."

Olmazsa olmazı yaparak Asrın'a kısa bir bakış attığımda tekli koltukta oturduğunu gördüm. Mehpare Teyze cıvıl cıvıl bir şeyler anlatıyor, o tepki vermeden annesini dinliyordu. Annem koltuğa oturduğunda ben de yanına oturmak üzereydim ki Asrın bileğimi tuttu. Şaşkınlıkla ona

doğru çekildim. Omzunun üstünden, yanındaki tekli koltukta oturan Lavın'e bakarak, "Kalksana," dedi ciddiyetle. "Cenk hâlâ gelmedi. Bir bak bakayım ne haltlar yiyor."

Lavın yanağımdan makas alarak koltuktan kalktı. "Evet ya," dedi hayretle. "Nerede kaldı bu çocuk."

Lavın'in kalktığı yere oturduğumda, annem imalı imalı Asrın'ın tavrına baktı ve bu benim utanmama sebep oldu. Herkes bıraktığımız gibi iyi ve memnun görünüyordu. Mehpare Teyze'yi kırmızı kazağı ve siyah eteğiyle ilk kez bu kadar şık görmüştüm. Asrın'ı özlediği belliydi, onun elini okşuyor, uzun uzun yüzünü izliyordu. Ve en önemlisi onu hatırlıyor, oğlu olduğunu biliyordu. Bu Asrın için yaşam kadar önemliydi. Annesi onu hatırlamadığında acıdan kuduruyordu. Onu acıtan şey beni öldürürdü. Asrın'ın parmaklarına asıldığım sırada Cenk'in kapıdan içeriye girdiğini gördüm. Şaşkınca yanıma yürüdü ve bana doğru eğildi. "Kanka az önce bir şey dedin herhalde..." Bir şeyleri algılamaya çalışır görünüyordu. "Tekrarlasana. Beni bir aydınlatsana..."

Annem, Lavin ve Asrın onun bu tuhaf tepkisine anlamsız gözlerle bakıyorlardı. Yanaklarıma toplanan kanı hissettim. Az önce Cenk'e söylemek kolay olmuştu ama şimdi annemle Mehpare Teyze'ye açıklamak hiç kolay değildi. Bakışlarımı ellerime çevirdim, Asrın gözlerindeki şehri çatısıyla beraber yanaklarıma düşürdü. Bana o kadar dikkatli baktı. Lavın ne olduğunu sorarken genzimi temizledim. Bu utanılacak bir şey değildi, sadece aniydi ve verecekleri tepkiyi tahmin edemiyordum. Son derece kısık bir sesle telaffuz ettim gerçeği. "Biz evlenmiş olabiliriz."

Olabilir mi?

Sahiden mi Esila?

Sessizlik. Şaşkınlık. Bekleme. Hızlı soluklar. Birkaç dakika boyunca kimse sesini çıkarıp bana, bize tepki vermedi.

Asrın'ın parmak uçlarından parmak uçlarıma yaydığı o güven sayesinde korkmuyor ama ürküyordum. Dudaklarımı birbirine bastırırken, ilk tepkiyi veren Lavin oldu ve olduğu yerden sıçrayarak kucağıma doğru atladı. Bu herkesin şaşkınlığından kurtulmasına sebep olmuştu sanki. Kollarını beni boğarcasına boynuma doladı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Beni nikâh şahidin yapmadığına inanamıyorum!"

Mehpare Teyze'nin bir şeyler dediğini duydum ama ben en çok annemin tepkisiyle ilgilendiğim için Lavin'in bedeninin izin verdiği ölçüde başımı yana eğerek gözlerimi anneme çevirdim. Bana bakıyordu. Doğru olan şuydu ki, bana dolu gözleriyle bakıyordu. İfadesi kızgın ya da kırgın değildi ama gözleri bir şeye küsmüş gibiydi. Mavi gözleri yaşlar sayesinde parlaklık kazanmıştı. Ağzımı, ona seslenmek için araladığımda, annem koltuktan kalktı ve saniyeler içinde odayı terk etti. Arkasından bir süre bakarak kendime yanlış yapmadığımı hatırlattım. Asrın'la evlendim diye annemi kaybedecek değildim ya. Dudaklarım titrerken Lavin kucağımda heyecanla zıpladı ve Mehpare Teyze ardı kesilmeyen sorular sormaya devam etti. Karmaşık, takip edemediğim bir andan sonra ise tüm bakışlarımız Cenk'e döndü.

Çünkü Cenk, bayılmış, gürültüyle yere düşmüştü.

Asrın onu ayağının ucuyla tekmeledi. "Önümüzdeki otuz yıl uyanmazsın umarım."

Bir şeyler değişebilirdi ve bazı şeyler asla değişmezdi. Asrın ve Cenk arasındaki o diyalog gibi... Bazen büyümek ile değişmek arasındaki ince farkı gözden kaçırıyorduk. Zaman, bizi biz istemesek de karşı duramadığımız bir şekilde büyütürdü. Bazıları değiştiğimizi düşünürdü ama çok az insan bunun büyümek olduğunu biliyordu.

Büyüyorduk.

Ve ben bunu her an hissediyordum.

Bazen boğulmakta olduğunuzu, son ana kadar fark etmezdiniz.

Bir dikenli sarmaşıktı sanki hissettiğim şey... Bir dikenli sarmaşıktı ve vucuduma dolanmıştı. Söküp atabilmek için dallarına dokunmam lazımdı ama korkuyordum. Dokunup zehirlenmekten, zehirlenip ölmekten deli gibi korkuyordum.

Sırf korktuğum için koskoca bir gündür yalnızca susuyordum. Sitedeki evden ayrılarak kendi evimize geçtiğimiz vakitten bu yana salondaki koltukta, Pati ile oynuyordum. Asrın banyodaydı. Su sesi gelmiyordu, zaten duş da almıyordu. Sadece küvetin içinde öylece oturuyordu. Elinde kadehiyle, ağzında bir dal sigarasıyla çıplak bir şekilde öylece oturuyordu. Pati bana olan özlemini göstererek kucağıma tırmanırken, televizyon ekranındaki **Şirinler** çizgi filmine boş bakışlar fırlattım. Karanlık, gökyüzüne bir mezar taşı gibi dikilmişti. Odanın ışıklarını asla yakmadığımız için salonu yine kızıl gölgeli bir abajur aydınlatıyordu. Oturduğum yerde beni kahreden şey suskunluğumdu.

Asrın banyoya girmeden önce telefon görüşmesi yapmıştı.

Yarın doktora gidecekti.

Fakat ben soramıyordum. Cevaptan ölesiye korktuğum için asla soramıyor, boğazıma batan kelimelerle yaşıyordum dakikalardır. Ne olmuştu, doktora ihtiyaç duymayan birisi bir anda neden hastaneye, doktora gitmek isterdi? Benimle paylaşmadığı şey neydi? Boğulmaya başladığımı hissettiğimde üstümdeki kazağı bir çırpıda çıkardım ve herhangi bir yere fırlattım. Pati hâlâ kucağımdaydı. Kelimeler boğazıma batsa da konuştum. "Oğlum, beni bu kadar özlediğine inanamıyorum." Koyu gri tüylerinin bir kısmı pantolonuma dokulmüştü. Minik yüzünü avucuma aldım.

"Şu ağza bak! Yerim senin burnunu! Cenk'e yaptığın eziyet için seni tebrik ederim bu arada..." Onun başını kırık kemiklerime bastırdım. "Seni o kadar seviyorum ki oğlum."

Onu kaldırarak koltuğun üzerine bıraktıktan sonra odanın kapısına bir bakış attım. Dayanamıyordum. Yutkunamıyordum. Bana yardım etmeli, beni tatmin etmeli ve bir şey olmadığını söylemeliydi. Yerimden doğrularak ellerimi çıplak kollarıma sardım titreyen bacaklarla çıkışa yöneldim. Karanlık koridorda bir rüzgâr gibi estim ve banyonun kapısına çarptım. Önünde korkuyla geçirdiğim kısa vakitten sonra kapıyı hafifçe ittirdim ve onu gördüm.

Çaresizlik.

Sanki çaresizliği, bileklerini delen bir bıçakı ve kanını küvete boşaltmıştı.

Su, küvetin ağzından taşıyordu. Asrın orada, suyun içinde, kollarını bacaklarına sarmış oturuyordu, çenesi dizlerinin üstündeydi, onu bu pozisyonda ilk kez görüyordum. Omuzları... Omuzları düşüktü! Onun omuzları ilk kez düşüktü ve bunun ne kadar kahredici olduğunu yalnızca ben bilebilirdim. Omuzları düştüyse yıkılmaya başlamıştır. Ve o yıkılmaya başladıysa ben zaten yıkılmışımdır.

Varlığımı hissetmemesi gibi bir olasılık olamazdı. Onu izlediğimin bilincinde olarak omzunun üstünden bana döndü. Sakal yığınını gördüm, tenindeki çam iğnelerini... Gözlerini gördüm, bakışına dikilmiş mezar taşlarını ve o mezar taşındaki ismimi gördüm. İsminin yanında ismi vardı. Sustuklarımda boğulurken, "Sormayı istediğini biliyorum," dedi kupkuru bir sesle. "Sorsana sevgilim."

İçeriye doğru ufak bir adım attığımda küvetten taşarak zemini dolduran ılık su ayaklarımı ıslattı. Sarı saçlarım belimde salınırken, tırnaklarımı kollarıma bastırdım. Acı, his kaybımı önlerdi. "Sormayacağım," dedim titreyen dudaklarımla. Sesime kendimi bile inandıramadım. Korku, şah

damarıma yaslanmış bir bıçaktı. "Önemli olsaydı bana zaten söylerdin. Sormayacağım, bana söylemediğine göre önemsiz olmalı. Önemsiz değil mi?"

Bakışlarında dikili mezar taşlarının başında bekleyen bir bekçi gibiydi şu an. Öldürdüğünü koruyordu. Beni öldüreceğini zaten görüyordum. Sinir bozucu şekilde taştı gülüşü dudaklarından. Ben çoktan ona doğru ilerlemişken, "Sor," diye tekrarladı bir kez daha. Yumruğunu küvetin taşına indirdi. "Hadı sor neden hastaneye gideceğimi! Yüzleş! Kaçamazsın bundan, ben kaçamadım kaderimden! Kaçamayacağız Esila..." Eli için üzüldüğümü saklayamadan eline uzandığımda gözlerini yumdu. "Sor!"

"Sormayacağım!" Avazım çıktığı kadar haykırarak kafamı iki yana salladım. Sonra ihtiyaçla, ıslak gözlerimle gözlerine baktım. Omuzlarım onunkiler gibi düştü. "Soramıyorum anlamıyor musun? Korkuyorum aptal! Çok korkuyorum!"

"Korkmalısın sevgilim. Korkmalısın, çünkü bu sefer ben de korkuyorum."

Korktuğunu dillendirmeyen bir adam için fazla korkaktı ve ben dakikasında bundan nefret etmiştim. Dizlerimin üstünde, küvetin yanına çökerek onun eline ulaştığımda, ağır ağır yutkunduğunu gördüm. Bandajlı eli iyileşmeden yine zarar vermişti. Elini alıp okşarken, "Neyden?" diye fısıldadım üzüntüyle. "Korktuğun şey, soramadığım şey mi?"

Eli üşümüştü. Eli bile üşüdüyse, sıcacık eli bile üşüdüyse... "Duymaya hazır değilsin Esila."

Kızaran parmağını okşadım. "Çok mu kötü?"

"Bazı şeylere benim bile gücüm yetmez," dedi donuk bir sesle. Yüzü, boş vermiş, ölümcül bir sakinlikle kaplanmıştı. Baktığı yerde gördüğü şeyin ben olduğundan emin olamadım. "Her şeyi hesaplamıştım. Senin için, kendim için, geleceğimiz için her şeyi düşünmüştüm. Seni mutlu etmeliydim

ve benim hayatta bundan başka gayem yoktu..." Durdu, sustu, bekledi. "Fakat bunu hiç hesaplamamıştım."

Elini saçlarım için uzattığında tir tir titrediğimi gördü ve "Gel," dedi daha alçak bir sesle. Elleri omuzlarımı sıvazladı. "Gir de ısın biraz."

Biraz durulmuştum. Kafamı sallayarak onayladıktan sonra küvetin içine pantolonumla ve kırmızı sutyenimle girerek onun kucağına kıvrıldım. Başım göğsüne denk düştüğünde, kolları bu sefer benim etrafıma sarıldı. Bana sarıldı ya ben bir sarılmanın neler yapabildiğini gördüm. Bana sarıldı ve ben, sırf bana sarıldı diye kendimi daha çok sevdim. "Evlendik biz," dedim fısıltıyla. "Beraberiz. Annelerimiz iyi. Niko öldü, sen hapse girmedin. Hayatımızda pürüz yok, birbirimize aşığız... Her şey böyle iyiyken ne olmuş olabilir?"

Sustu. Bu en kaygılı, sancılı ve azap verici suskunluğumuzdu. Titreyen çenesini başımın üstüne bastırdığında, kendimi en kötüsüne hazırladım ama asla en kötünün ne olacağına aklım ermedi. Ağzını kulağıma dayadığında, hissettirdiği azap, boyumu aştı ve beni boğmaya başladı. Sanki yüksek sesle söyleyemiyormuş gibi fısıldadı. "Ben annemle aynı kaderi paylaşıyorum."

Mehpare Teyze, tecavüz, hastalık... Hastalık!

Alzheimer.

Gür bir kahkaha dudaklarım arasından kendini bıraktığında, benimle paylaştığı cümle kulaklarımda uğulduyordu. Saçmalıyordu. Kötü bir şaka yapıyordu. Başka şeyden bahsediyordu. Hayır, doğru değildi. Doğru olamazdı. Saçmalıktı. Artçı kahkahalarım saniyeler içinde sesli hıçkırıklara döndüğünde, evimin başıma yıkıldığını hissettim. Çatısı, kapıları, duvarları, pencereleri... Geberiyordum. Tıkanıyordum. Su yutuyordum. Ağlıyordum, kahkaha atıyordum, gülüyordum. *Tanrım, kıyameti mi kopartıyorsun?*

"Beynimin içi küçülmeye başlamış."

Sus. Sus. Sus.

Yalvarırım, sus.

"Küçülmeye devam edecekmiş."

Konuşma.

Yalvarırım, konuşma.

"Yavaşlatabiliriz ama bundan kaçamazsın dediler."

Kes sesini!

Başımı göğsünden kaldırarak ona, beni daha ne kadar öldüreceksin, der gibi baktığımda sustu.

Konuşamadı.

Şayet konuşsaydı, daha fazlasına dayanamayacaktım.

Sallanan bedenimle onun üstünden kalkarken beni durdurmak adına hiçbir şey yapmadı. Bilinçsizce, hem kahkahalar atıp hem hıçkırarak küvetin içinden çıktım ama daha bir adım bile atamadan dizlerimin üstünde yere düştüm. Saçlarım yanaklarımın iki yanından aşağıya akarken, ellerimi yere yasladım. Yok, hayır. Kendimde değildim. Kavrayamıyordum. Kafamın içi küçülecek diyordu ve ben ona, peki beni nereye koyacaksın, diyemiyordum. Kafanın içi ben değil miyim?

"Korkma, yavaş ilerleyecekmiş."

Konuşuyordu. Ne diyordu Allah aşkına? Bir kahkaha daha savurarak gözlerimden taşan acının yaşlarını yanaklarıma döktüm. Delirmiştim. Kesinlikle iyi değildim. Kalkmaya çalıştım, bir daha düştüm. Doğrulmaya çalıştım, biraz daha eğildim. Dayanmaya çalıştım, dayanamadım. Boğazım delinircesine haykırdım. "Sus!"

"Özür dilerim sevgilim."

Yıkıldığım yerden kalkmadan arkamı döndüğümde, hâlâ dizlerimin üstündeydim ama bu sefer ona bakıyordum. Gözlerini tavana kaydırmıştı, kendini sıkıyordu ve çehresi kilitlenmişti. Benden daha az geberiyor değildi. Yüzü acıyla

kırışmasın diye kaşlarını çatıyordu. Dudakları titriyordu ve ben bu tepkilerin hepsini tanıyordum. Dizlerimin üstünde ona doğru giderken, "Ağlasana," diye bağırdım avazım çıkana kadar. "Bir kere de direnme ve ağla!"

Ağladı.

İlk gözyaşı sol gözünden kaydığında, o yaş gözden kaybolmadan ona yetiştim ve hıçkırarak kollarımı boynuna sardım. Kahretsin! Bahsettiği her şey gerçekti. Onun iyi olmadığını hep biliyordum ama beyninin bu kadar mahvolduğunu bilmiyordum. Bana, kendisine sarıldığımdan daha sıkı sarılırken, bir kez daha aynı acıyı paylaştığımızı fark ettim. *Sevgilim, bu senden vazgeçmem için bir sebep değil ki.* Sıcak bir gözyaşını saç diplerimde hissettiğimde kollarım o kadar ağırdı ki, ona bile sarılamayacaklar sandım. "Na... Nasıl öğrendin?" dedim çaresizlikle. "Belki yanılıyorlardır! Hatadır! Testler karışmıştır..." Umutsuzca çırpındım. "Nasıl başa çıkacağız?"

Genzini temizledi. Bunu hep gülmemek için yapardı ama bu sefer ağlamamak için yaptı. Birbirimize karşı daha ne kadar içten olabilirdik ki. Koynum, onun yastığıydı. Konuştuğunda sesi güçlüydü. "Annemin kontrolleriyle ilgilenen doktora şikâyetlerimden bahsedince birkaç test yaptı." Saçlarımdan güç aldı. *Al, hepsi senin. Yeter ki iyi ol.* "Beynim küçülmeye başlamış. Zamanla daha da küçülecekmiş ve her ne kadar geciktirmeye çalıştırılsa da sonumun annem gibi olacağı belli."

Her şey bu kadar net ve acı olamazdı. Nasıl, ne ara olmuştu? Çok fazlaydı, hepsi aşırı fazlaydı. Su yutmaktan değerim patlayacaktı. Yanağım omzuna denk düşerken, "Ama yıllar sonra," dedim kendimi buna inandırmaya çalışarak. "Yani, çok yavaş ilerleyecek ve o zamana kadar çok vaktimiz olacak."

"Evet, vaktimiz var."

Kafamın içine bomba bırakmıştı ve patlamasını mı bekliyordu? Canımı, yakabileceği en yüksek seviyede yakmıştı. Burnumu göğsü boyunca sürterek başımı ve gözlerimi yukarıya kaldırdığımda, sertçe yüzünü ovaladığını gördüm. Direnmeden yalnızca birkaç dakika durabiliyordu. Daha fazla güçsüz olduğunu hissetmek onu yorardı. Elini yüzünden çekerken, "Anlat bana," dedim süregelen şaşkınlığımla. "Ne şikâyetin vardı ki? Nasıl, ne zaman öğrendin?"

Eli, yüzünden ayrıldığında kızıl gözleriyle karşılaştım. Gözlerinin içindeki damarlar, ağlamamak için kendini zorladığı için kızarmıştı. Islak kirpiklerini ovalarken, "On beş gün falan oluyor," dedi pürüzlü bir sesle. Sertçe genzini temizledi. "Ben bu illetin tüm belirtilerini annemden tanıyorum Esila. Tanıdım, hissettim. Azalabilir, yavaşlatılabilir ama sonuç kaçınılmaz olacak."

İyi düşünmeliydim. İyi düşünülecek bir tarafı var mıydı, bilmiyordum ama iyi düşünmeliydim. Bu yıllara, çok uzun yıllara yayılan bir süreç olabilirdi. Hemen şimdi bir şey olacak değildi ya. O şu an iyiydi ve benimleydi sonuçta. Mutlu bir geleceği olursa kafasının içi eziyet çekmezdi ki. Kucağında az daha yükselerek titreyen parmaklarımla yanağını kuruladım. "Ama şu an iyisin değil mi?"

Bana kalbinin içinden baktı. Bu yüzden doldu taştı sevgisi göz bebeklerinden. Çattığı kaşlarının ardından nasıl bu kadar şefkatli baktığını düşünemedim. "İyiyim," diye onayladı beni sessizce. "Yarın hastaneye gittiğimde bundan emin olacağım."

"Saçmalama," diye karşı çıktım zayıf sesimle. "Hastaneye, beraber gideceğiz."

Yanağımı avuçladığında dudağımın içini sertçe dişleyerek ıslak gözlerimi ondan kaçırdım. Ona acıdığımı falan düşünürse çok üzülürdüm. Elmacık kemiğimin üstüne yayıldı parmakları. "Tamam," dedi itiraz etmeden. "Beraber gideceğiz."

"On beş gün," dedim her harfin üstüne bastırırken. "Bana söylemek için niye bu kadar bekledin?"

"Sen bana hiç söylemedin!"

Şizofreni...

Doğru, hiç söylememiştim.

Omuzlarımı silktim. "Aynı şey değil."

"İkimiz de kafamızdan hastayız, aynı şey."

Evet. Belki de öyleydi. Hastaydık. Ben bir şekilde atlatmayı başarmıştım. Belki o da atlatırdı. Ben hâlâ şaşkındım. Kavramakta zorlanıyordum. Bu her bakımdan ani olmuştu ve şimdi neler yapabileceğimizi bilmiyordum. Bu hastalığın ilerisinin Alzheimer olduğunu anlamıştım ama ne kadar sürede, nasıl gelişeceğini bilmiyordum. Kendimi dünyanın en aptal insanı hissediyordum. Nasıl fark etmemiştim. Tamam, son zamanlarda iyi değildi ama zaten hiçbir zaman tam anlamıyla iyi olmamıştı ki... Salağın tekiydim. O kötüydü ve ben bunu fark edememiştim. Her şeyin iyi olduğuna inanmıştım ama o çoktan yıkılmaya başlamıştı.

Ellerimi yumruk yaptım. "Asrın..."

"Sorun değil." Boğazının derinliğinden yükselen sesi, bu illetin gerçekten sorun olmadığını savunur gibiydi. Avuç içlerini yanaklarıma sıkıca bastırarak gözlerimizi birbirine kilitledi. Gözleri daha diri, daha güçlü ve daha sıcaktı. Dudakları kıvrıldı. "Bebeğim sen buradasın ve bu beni tek başına mutlu ediyor. Benim senden istediğim tek şey daima gülümsemen..." Göz kırptı. "Tabii benim yanımda."

"Seni seviyorum."

"Geberiyorum sana kızım!"

Bana sımsıkı sarıldıktan sonra daha sakin ve güçlü bir şekilde doğrularak suya uzandı. Ne yapsa uyuyordum, hâlâ şaşkınlık içerisindeydim. Az önceki çökmüş omuzlar ona ait değilmiş gibi dimdik ve sert bir şekilde ayakta dikilerek durulandı. Küvetten çıktı ve beline bir havlu sardı. Islık

çalmaya başladı, lavabo tezgâhının üstündeki aynaya bakarak saçlarını düzeltti. Biraz hayretle, ürkerek, korkarak onu izledim. Asla deminki adam değildi, her zamanki Asrın gibiydi.

Küvetin içinde darmadağınık bir şekilde onu izledim. "Asrın..."

"Yarın seninle yetimhaneye gidelim."

Bu da nereden çıkmıştı? Sırası mıydı? Küvette, titreyen bacaklarımla ayağa kalkmaya çalışırken, "Hastaneye gideceğiz," diyebildim, kelimeler ağzıma batıyordu.

Sakallarını sıvazladı. "Sonrasında gideriz."

Sırtımı fayanslara yasladım, ellerimi arkamda birleştirdim ve doğrudan aynaya, onun gözlerine baktım. Numara mı yapıyordu yoksa gerçekten iyi mi hissediyordu? Kafasına baktım, o kafanın içi mi küçülecekti? Peki, kafasının içi, beni dışarı atacak kadar küçülürse? Ya o kadar küçülürse ben ne yaparım? Nasıl dayanırım. Mümkünü yok, yapamam. Beni o kafanın içerisinden çıkaramazdı. Çıkaramazdı! Tırnaklarımla avuçlarımı deştim. "Beni de..." Kalbim göğsümü sıkıştırdı. "Beni de kafanın içinden atar mısın?"

Beni kafanın içinden atarsan, kendimi öldürmeye bileklerimden başlarım.

Cehennemi bile kıskandıracak kadar yandığımı, o bu soruya sustuğunda anladım. O sustu ve ben boğulacak gibi oldum. Eli yüzünden düşerek lavabo tezgâhına çarptığında, gevşeyen yüzünün yeniden kaskatı olduğunu gördüm. Çenesi tir tir titredi ve aynanın üstünden çaresiz gözlerime baktı. Şehirleri göremiyordum. O kadar karanlıktı ki şehre nereden inilir bilmiyordum. O kadar karanlıktı ki şehri, ışıklarını yakmak için nereye gitmem gerektiğini göremiyordum.

Ölüm, bileklerimden başladı.

"Eğer kafam seni içinden çıkaracak olursa," dedi, her kelimeyi çivi gibi kafamın içine çakarken. "Vur, gebert

beni. Sen kafamın içinden çıkacağına bedenim ruhumun içinden çıksın."

Gözlerinin şehirlerini, kendi gözlerimdeki ışıklarla aydınlattım. Hiç tereddütsüz şekilde, "Bunu hatırlatmana gerek yok," dedim ürkek bir fısıltıyla. "Eğer olur da öyle bir şey olursa ben zaten bunu yaparım Asrın. Ben kafanın içinden çıkacağıma bedenin ruhunun içinden çıksın."

Beni aklının içinden çıkartmasına, ölürdüm de izin vermezdim.

Baktı, gülümsedi ve gitti. Ayak sesleri uzaklaşırken bacaklarım daha fazla dayanamadı. Kalktığım küvetin içine düştüğümde bu sefer kafamı dışarıda bırakmadım ve bedenimin tümü gibi başımı da kaygısızca bıraktım suyun içine. Saçlarımın suyun yüzeyine dağıldığını ve ağırlığımın suyu küvetten biraz daha taşırdığını hissettim ama umursamadan gözlerimi yumdum. Boğulmaya yakın olduğumu biliyordum ama çırpınmıyordum. Ellerimi küvetin taşına yasladım, soluğum boğazımda birikirken ağlamaya devam ettim. Hıçkırdım. Çığlık attım ve katilimi kabul ettim. Ben, onun, seviştiğimiz bu küvette az önce işlediği cinayettim.

Sevgilim, burada bir kızı öldürüyorlar.

Adına kader diyorlar.

Oysa bu bir cinayet!

Bölüm12

-Yetimhane-

Yana yana tükenen bir dal sigara gibi,

Beni içine her çektiğinde azalıyorum.

Sevgilim, kırık çocuklar nasıl iyileşeceklerini bilemezler, fakat nasıl hayatta kalacaklarını bilirler. Çünkü savaşın ortasında yetişen herkes silah tutmasını öğrenir. Hayat bir savaştı ve biz, seninle okumayı öğrenmeden önce silah tutmayı öğrenmiştik. Nasıl iyileşilir bilmiyorum, ama nasıl hayatta kalınır biliyorum.

Gülümseyebiliyorum... Çünkü hayatta kalmayı istediğimi biliyorum.

Biliyorum...

Bu yangın bu kadar çabuk bitecek olsaydı bu kadar büyük olmazdı.

Dün gece, sabaha kadar konuşmuş, onun hastalığını yok saymaya karar vermiştik. Yok sayacak ve bu hastalığın bizim hayatımızı boka çevirmesine izin vermeyecektik. Hasta olan milyonlarca insan vardı ve hepsi yaşıyorsa biz de yaşayabilmeliydik. Sorun değildi. Asrın adını unutur, beni unutmazdı. İşte bu benim, çığlıklar atarak duvarları yumruklamamam için önümde duran güçlü bir sebepti.

Duvarları yumruklayan Asrın'ın kendisi diye düşündüm içimden. *Sevgilim, ellerin... Nasıl kıyıyorsun Tanrı'nın sanatına?*

Onun ellerini acıtır diye duvarlardan nefret ettim bu an. Sırf ihtimalinde bile nefret ettiğim bu duvar, şimdi baktığım duvarlardı. Okulun son haftasında, son birkaç dersimizden birindeydik. Fen ve Edebiyat Fakültesi, birinci sınıf öğrenciliğini terk etmeme çok az bir zaman kalmıştı ve bölüm sonuncusu olmam gibi bir durum söz konusuydu. İyi ihtimalle de sondan ikinci falan olurdum galiba... Dert etmiyordum. Kendimle ilgili hiçbir şey, Asrın için duyduğum endişelerin yanından geçemezdi.

Lavin yanımda, öğretmenin dersini bitirmesini bekliyordu, kalemimin başını dişlerim arasında ezmeye son vererek ona döndüm. Telefon ekranına sırıtıyordu. Dikkatli ve imalı bakışlarımı fark ederek gözlerini bana kaldırdı, simsiyah saçları omuzlarına serpilmişti. Aynı şekilde sırıtmaya devam etti, "Neye gülüyorsun?" dedim ve hemen sonra sesimin berbat çıktığını anlayarak genzimi temizledim. "Üstelik yanakların da kızarmış? Ne okuyordun?"

Aynı alık bakışlarını fırlatarak iç çekti ve telefonu göğsüne bastırdı. Küçük yüzüne içten ve aptal bir tebessüm hâkimdi. Omzunu omzuna vururken, "Cenk ya, salak salak mesajlar atıyor." Bundan rahatsız görünmüyordu tatlı tatlı esnedi. "Ya böyle yanaklarını sıkarak sevesim geliyor. Alıp başını göğsüme falan bastırmak istiyorum. O kadar tatlı ki anlatamam. Bazen düşünüyorum da Cenk olmasa hayatım çok eksik kalırdı."

Onlar saf, kendi halinde, asla birbirine zarar vermeyen bir ilişkinin taraflarıydı ve ben de onları asla başkalarıyla yakıştıramazdım. Kollarımı göğsümün üstünde kavuştururken, "Cenk olmasa bizim de hayatlarımız eksik olurdu," dedim samimiyetle. Onun haylaz ve yaramazlıkla

parlayan gözlerini hatırlayarak dudaklarımı kıvırdım. "Bana yüz tane arkadaş verseler sizi değişmem."

Lavin yanağıma sulu bir öpücük bırakarak sırada hafifçe yana kaykıldı, "Yıllardan sonra hepimiz ilk kez bu kadar iyiyiz," dedi, öğretmenin dikkatini çekmemek için kısık sesle konuşarak. "Bora ve Almi evlendi, siz evlendiniz ve Asrın sırtındaki yüklerden kurtulmayı başardı. Niko geberdi, bize dayatılacak mutsuz bir hayat yok..." Gerçekten kendi için mutlu olduğu gibi bizim için de mutlu görünüyordu. "Artık her şey yolunda Esila."

Tek bir şey dışında dedim içimden. Tek bir şey dışında...

"Lavin, bir anda, ansızın ortadan kaybolsak ve siz bizden hiç haber alamasanız, bize kırılır mısınız?" dedim onun gözlerinin en içine bakarak. "Küser misiniz?"

Tebessümü bocaladı. Gözleri şüphe ve merakla kısıldı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?" dedi anlam veremeyerek. "Konuşma böyle. Biz hep birlikte olacağız, bundan yıllar sonra bile."

"Gerçekten buna inanıyor musun?" diye sordum tuhaf bir ihtiyaçla. "İnanıyor musun Lavin?"

Gözleri, kalbinin dili gibiydi. "İnanıyorum Esila. O kadar inanıyorum ki, yıllar sonra olacak çocuklarınızın ismini bile düşündüm. Mesela ben oğluma tırtılım diye seslenecğim. Çok tatlı değil mi?"

Buruk bir tebessümle onu dinlemeye devam ederken, bana sorduğu sorulara sessiz kalmakla yetindim. Kimse Asrın'ın durumundan haberdar değildi, onun izni olmadan da kimseyle paylaşmayacaktım. Şimdi, kafamın içinde bile, ondan bir hasta gibi bahsetmek, bir düzine mermiyi kalbimin içine boşaltmak gibiydi. Asrın, kurşunlar sana da gelmiş olmalı. Zira kalbimin tümünde sen varsın.

Lavin'in alışkanlıklarından birisi olan konuşmak, blok ders boyunca beni biraz oyalamıştı. Onu dinlemiş ama pek

konuşmamıştım. Ben insanların enerjisini düşüren, umutsuz, olumsuz bir kızdım ve kimseyi kendi kıyametime çekmek istemiyordum. Ders bittiğinde yanına gitmemi istediği için, Asrın'ı görecek olmanın heyecanıyla yerimden fırladım.

Sınıftan gürültüyle çıktığım için dikkatleri üstüme çekmiştim galiba, herkes bana bakıyordu. Zaten sabahtan beri bizi konuşuyorlardı. Asrın'la olan evliliğimiz garip bir şekilde okulun gündemine düşmüştü. Aslında bunu garip bulmamam gerektiğini de biliyordum. Asrın her yerde her zaman havalı, gözde çocuk olmayı başarmıştı ve bir ilişkimiz olduğu bilinse bile muhtemelen kimse evleneceğimizi düşünmemişti. Hem de benim gibi basit olduğunu düşündükleri bir kızla...

Ama evliydik!

Baya baya evliydik!

Kırmızı tişörtümün eteklerini pantolonumun üstüne çekip, beyaz spor ayakkabılarıma bakarak koridor boyu ilerlemeye başladım. Evet, ben çekingen bir kızdım ve onlar hakkımda konuşurken rahatça göz teması kuramıyordum. Sarı saçlarımın çıplak kollarımda bıraktığı huylandırıcı hissi kovmak isteyerek saçlarımı omuzlarımdan aşağıya ittim. O sırada kalbimin tıpkı raydan çıkan bir tren gibi sarsıldığını hissederek yavaşladım.

Kafamı kaldırarak koridora baktığımda hissettiğim şeyi gördüm. Onu gezegenin tüm karmaşası içinde, asla şaşırmadan ve bir an gecikmeden tanırdım.

Koridorun ucunda, sırtını sağ taraftaki duvara dayamış ve beni, bir anımı dahi kaçırmak istemezmiş gibi izliyordu. Üstünde koyu gri, rengi bozarmış bir tişört ve siyah pantolonu vardı. Saçları ona has bir şekilde dağınıktı ve perçemleri hep olduğu, olacağı gibi alnına dökülmüştü. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, oldukça rahat bir şekilde duruyor, yanına gitmemi bekliyordu. Kalbimden yükselen karıncalanma

önce koluma, sonra bileklerimden aşağıya ellerime düştüğünde, parmaklarımın şiddetli yoksunlukla titrediğini hissederek hızlandım.

Gülümsediğini gördüm.

O gülümserken cinayet işliyordu, haberi yoktu.

Tebessümleri kadardı cinayetlerinin sayısı.

Yanına vardığımda, gözleri tembel bir şekilde aşağıya inerek gözlerime düştü. İnsanların bize bakarak sessizce fısıldadığını duydum. Eli belime yerleşene dek orada öylece, ölüm beni alana kadar bekleyebilirdim. Ona çekildiğimde çenem göğsüne denk düştü ve gözlerimiz yakınlaştı. Ateşini hissettim. Dudakları ağırca hareket etti. "Asla gözlerini insanlardan kaçırma. Onlara öyle bir bak ki, onlar gözlerini senden kaçırmak zorunda kalsın."

Ona dokunma arzusuyla ateş olup yanan elimi ensesine kavuşturduğumda, "Herkes senin gibi değil," diyerek omuz silktim. "Bizden bahsediyorlar. Ben hiçbir zaman bu kadar cesur olmadım."

Gözlerini kısarak, "Bebeğim," diye mırıldandı ağzımın üstüne. "Sanırım cesaretli olduğunda genelde çıplak oluyoruz."

"Al işte!" Ensesini parmaklarımın arasında kıstırdığım için az daha, tasasız bir şekilde güldü. "Hep bunu yapıyorsun! Hep utandırıyorsun."

"Ben de böyle bir piçim."

Bu adamın kendine bile merhameti yoktu işte. Parmak uçlarımda yükseldiğimde, burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. Kimin hakkımızda ne düşündüğü o yanımdayken önemli değildi. Dudaklarımı sakallı çenesine yasladım. "Kendine hakaret ederek beni kızdırıyorsun," dedim içtenlikle. "Piç falan değilsin. Tamam, serserisin, kabasın, arada bir dayaklıksın ama hepsinden önce Esila'nın Asrın'ısın."

"Yapma böyle tatlılıklar, yerim o ağzını," dedi çoğu zaman dediği ve yaptığı gibi. Beni öpmesi tarif edilemez bir histi. Belimden destek alarak beni kendine az daha bastırdı. "Şimdi evde olmalıydık, seni kucağıma alır, yatağımıza götürür, kıyafetlerini üstünden çıkarırdım." Gözleri, sanki görmeyi beklediği şeyi görmek ister gibi yanaklarıma indi, kızardığımı görünce göz kırptı. "Düşündüm de, laboratuvar odası boştadır, değerlendirsek mi?"

Hey, şaka mı yapıyordu? Düşüncemi onaylamak adına gözlerine dik dik baktığımda, şehirlerindeki bulutların dumanlandığını ve tartışılmaz bir şekilde ciddi olduğunu gördüm. Dudaklarını ıslatarak iştahımı kabartırken,

"Saçmalama," diyebildim sadece.

Gülümseyerek yanağımı okşadı. Dudaklarımı alnının üstüne yaslayarak ateşini yokladım, sabah alnı sıcaktı çünkü. Onun canı bir kere yanacağına benim canım bin kere yansın, razıydım. Ama korktuğumun aksine ateşi yoktu. Onun teni zaten her zaman küllerinden doğmaya hazır bir cehennem gibiydi. Gülümsedim. "İyi misin?"

Burnunu çekti. "Hıhı."

"Gel, kantinde bir sıcak çay içelim," dedim ve elinden tutup onu peşimden sürükledim.

Elimi, onun elini tuttuğum kadar sıkı tuttu ve beraber merdivenleri inmeye başladık. Yüzüğümün tenine çarpmasına gülümsedi. Tam, ne kadar güzel gülümsediğini söyleyecektim ki bir ses duydum. Günlerdir duymadığım, özlediğim, Almila'ydı ve onun sesini böyle ansızın duymak heyecanla omzumun üstünden arkama dönmeme sebep olmuştu. Karşımda turuncu kafasıyla, tanıdık tebessümüyle, artık evli ama hâlâ çocuk gibi duran dostuma bakarken, "Almi," diyerek yerimden atıldım. Koşarak yanına vardığımda, sarılmamızı bir an ertelemeden kollarımı ona açtım. "Seni çok özledim! Arayı bu kadar açmamalıydık."

Evet, bu kolları biliyordum; küçüklüğümden. O da en az benim kadar sıkı şekilde beni sararken, "Bir de bana sor," dedi iç çekerek. "Son zamanlarda hiç bu kadar ayrı kalmamıştık. Özledim. Geçen gün Bora'ya, beni Esila'ya götür dedim ama..."

Kıkırdayarak kulağına fısıldadım. "Ama o seni yatağa götürdü değil mi?"

"Hayır, edepsiz! Viyana'da olduğunuzu söyledi..." Benden ayrıldığında yüz yüze geldik. Gülümsüyorduk. Tebessümü bölüşüyorduk. "Evlenen biziz ama balayına çıkan sizsiniz."

Ah, evliliğimizden haberdar değildi. Ne diyeceğimi bilemeyerek bir an bocaladım. Asrın gülüyordu. Hemen arkasında Bora'yı gördüm. "Ne haber Esila?"

Gülümseyerek, "İyiyim," dedim. "Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim," dedi Bora, yanaklarından taşan bir tebessümle. "Hatta süperim. Öyle böyle değil yani."

Asrın, önüne dökülen saçlarını arkaya doğru umursamazca ittirirken, "Tabii süper olursun kuzen. Günlerdir yataktan çıkmayan ben değilim sonuçta..." dedi.

Almila ateş alan yanaklarıyla başını öne eğerken Bora, Asrın'ın omzuna bir yumruk indirdi. "Utandırma lan yengeni."

"Hiç de yalanlamıyorsun maşallah. Bir de aranızdaki en azgın beni ilan ettiniz... Şu an acayip kılım size."

Bora ve Almila onun bu tavrına sırıtırken, Asrın basamakları inerek yanıma vardı ve elimden tutarak beni çekiştirmeye başladı. Almila, arkamızdan seslendi. "Esila'yı özledim ben, nereye götürüyorsun arkadaşımı."

Asrın ona cevap bile vermeden basamakları inerken, omzumun üstünden arkama döndüm. Bora, Almila'yı kolunun altına almış ve saçlarını karıştırarak bizim peşimizden geliyordu. Almila'nın üstünde bir kot şort ile ince, kollu

badisi vardı. Beline kot ceketini bağlamış, çantasını sırtına yerleştirmişti ve kızıl saçları attığı her adımda omuzlarına yayılıyordu. Bora'nın başında, arkasını önüne çevirdiği siyah şapkası ve mavi, düz tişörtü vardı. Mutlu görünüyorlardı. Birbirlerine eskisinden daha açık, daha mesafesiz ve daha içtenlerdi. Bizim evli olduğumuza inanamadığım gibi onların evli olduğuna da inanamıyordum ama buna rağmen her ikimiz de pişmanlık duymuyorsak, olması gerekenler oluyor demekti.

Bir şey dışında diye düşündüm gözlerim yanı başıma kaydığında. Yanı başıma bakıp onu göremediğim bir an yoktu. Bir şey dışında...

Başımı Asrın'ın omzuna bırakırken kolumu belinin çevresine sardım ve adeta onunla bütünleştim. "Mutlu görünüyorlar," dedim sessizce. "Sanırım Sait Bey onlara karışmıyor, hatta kabul bile etmiş olabilir."

En alt kata indiğimizde, daha kalabalık bir ortamla karşılaşmış ve yine herkesin bakışlarına maruz kalmıştık. İki evliliğin böyle aniden gelişmesi okulun gündemini değiştirmişti. Asrın kotunun cebine uzandı. "Sevgi her şeyi siker atar." Saçlarımı karıştırdı. "Ama sana sevgiden daha güçlü bir şeyden bahsedeyim mi?"

Hayranlıkla onu dinledim. "Bahsetsene?"

"Sadece çok az insanın başına gelen, o büyülü ve adı dahi konamayan his... Bu sevgiden daha güçlü..."

Kapıdan dışarıya, açık havaya çıktığımızda, "Sevgiye ve aşka dair olan inançlarından bana bahsetmedin," dedim düşünceli bir şekilde. "Hep anlamamı bekledin."

"Çünkü sen, benim ne hissettiğimi ben söylemeden anlayan tek kişisin."

Aptal aptal gülümsedim. "Tabii ki öyleyim."

"Sigaramı yaksana."

Elimi kotunun ön cebine indirerek çakmağı aldığımda, pis pis sırıttığını gördüm. Bilerek yapıyordu, benimle eğlenmek hoşuna gidiyordu. Huysuzca bacağına çimdik atarak elimi cebinden çıkardım ve birkaç saniye içinde dudakları arasındaki sigarayı tutuşturdum. Gözlerimi ondan almayı başardığımda kafamı gökyüzüne kaldırarak bulutlara bakındım. Onun olduğu yerde ondan başka manzaram olmamıştı hiç. Bulutlar, güneşin önünde bir perde gibiydi ama yine de onun var ettiği sıcaklığın bize ulaşmasına engel olamıyorlardı. Hava sıcak olduğu için terliyordum ama buna rağmen Asrın'ın kanatları altından çıkmayacaktım.

Arka bahçeye yürüdüğümüzde, Almila ve Bora'nın bir şeyler konuştuğunu duydum. Öylesine etrafa bakınırken Asrın'ın da bizim için bir masa aradığını gördüm ve tam o sırada, Cenk'i Lavin ile aynı masada gördüm. Karşı karşıyalardı, çoğu zaman yaptıkları gibi yemek tıkınıyorlardı. Asrın'ı çekiştirdim. "Lavin ve Cenk orada."

Asrın sigarasını parmakları arasına aldı. Yanlarına yöneldik ve Almila ile Bora da doğrudan bizi takip etti. Bizi fark eden Lavin, yerinden kalkıp Bora ve Almila'nın üstüne atlayarak bir süre onlara sarıldı. Yuvarlak masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdum, Cenk başını yemeğinden kaldırmadan bizi geçiştirdi. Doğrusu gözü Eşkıya'sını bile görmüyor, yalnızca dilimlenmiş böreklerini yiyordu. Az sonra çocukların hepsi masaya yerleştiğinde, "Boğulacaksın," dedi Asrın, Cenk'in önündeki tabağı çekerken. "Biraz insan gibi ye."

"Kolumu çek çıkar ama önümdeki tabağı çekme," dedi Cenk, yüzünü kaldırıp yavru köpek bakışları atarken. "Açım Eşkıyam! Açlık başıma vurdu anlamıyor musun?"

Asrın bitirdiği sigarasının izmaritini kenardaki çöp kutusuna fırlattı. "Derste, sıra altından çerez yemiyor muydun sen?"

Cenk dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen o sırada burnundaki sümüğü siliyordun, doğru."

Ben hariç çocukların hepsi ıslık çalarak alkışladı, beni gülümseten tek şey hepsinin mutlu olmasıydı. Kahkahalarının sesini duyuyordum ve dün akşam yaşadığım kâbustan sonra biraz daha iyi hissedebiliyordum. Asrın homurdanıyordu. "Şu an sizden tiksiniyorum." Çocuklar buna daha çok güldüler. Başımı onun omzundan kaldırarak saçlarımı elimin tersiyle düzelttim. "Uğraşma Cenk, üşenmez kalkıp döver."

Cenk börek dolu tabağını bir kez daha önüne çekti. Üstündeki kot gömlek ona yakışmıştı ve siyah güneş gözlüğünün kafasında yamuk durduğundan habersiz görünüyordu. Bana sırıttı. "Kız kocanı ne güzel koruyorsun sen?"

Almila, Cenk'e tuhaf tuhaf baktı. "Bana mı diyorsun? Ne alaka ya?"

"Aa." Lavin kaşlarını çattı. "Siz Asrın'la Esila'nın evlendiğini bilmiyor musunuz?"

Söylemek için geç kalmıştım. Ahşap masadaki sarı, yaşlanmış yaprağa bakarken Almila ile Bora'nın bu şaşkınlığı hazmetmesini bekledim. Asrın, kendini kimseye karşı sorumlu hissetmediği için oldukça rahattı ama benim Almila'yla olan diyaloğum daha farklıydı. Bora'nın gülüşünün sesi doldurdu kulaklarımı. "Siz ne ara... Nasıl ya?"

Asrın tek kelimelik bir yanıt verdi. "Viyana'da."

"Çok şaşırdım," diye açıkladı Bora hislerini. Sesi heyecanlı, mutluydu. "Çok da sevindim. Sahiden. Beklemiyordum, yani siz ikiniz de sıcak bakmıyordunuz ama ben mutlu oldum adınıza. Demek ki içinizde varmış. Her neyse, bırakın bari çocuğu önce ben yapayım!"

Cenk kıkır kıkır güldü. Almila hâlâ durumun şokunda olduğu için utanmaya fırsat bile bulamamıştı. Asrın'ın sıcak parmaklarıyla oynarken beni huzura erdirecek bir cevap

duymayı isteyerek başımı kaldırdım ve Almila'nın gözleriyle karşılaştım. Karmaşık ama beklediğimden daha olumlu görünüyordu. Bir an eskiye gittim gözlerinde. Daha kalem tutamadığım, gözyaşlarımı bile silemediğim kadar eskiye... Sadece inanamadım. Bu kadar büyümüş ve şimdi burada, yanımızdaki adamlarla evli olmamıza. Bakışmamız, zamanın takviminden düşen yapraklara basarak yürümek gibi olmuştu. Elini alnına vurarak güldü. "Bir gün böyle bir delilik yapacağınızı bekliyordum."

"Atma," dedim elimi yanağıma yaslayarak gülerken. "Ben bile Asrın'ın böyle bir şeyle geleceğini düşünmemiştim."

Şaşkınlığını üstünden silkelemişti. "Altıncı hislerim kuvvetliyse demek ki."

Ben tepkisi karşısında rahatladığımda, Asrın sigara paketine uzandı yine. Dilimi ısırarak müdahale etmemek için kendime acı çektirdim. Lavin imalı imalı gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katladı. "İşte herkes evleniyor. Onlar çocuk severken ben Naciye'nin çocuklarını seveceğim galiba."

Cenk bize kaş göz yaparken dalga geçeceğim kadar komik görünüyordu. "Lavin bu aralar beni resmen taşlıyor. Anlamazdan geliyorum ama bakalım daha ne kadar devam edecek."

Lavin burnunu havaya dikti. "Bir şey dediğim yok!"

Cenk sinsice yaklaştı ve bir anda Lavin'i yanağından sulu sulu öptü. "Benim çıtır kol böreğim, biz seninle böyle güzeliz."

"Susar mısın?"

"Sen iste dilimi keseyim."

Lavin elini ağzına kapatarak güldüğünde Cenk ona bir miktar daha sırnaşarak küskünlüğü aradan kaldırdı. Az sonra Bora bir şeylerden bahsetmeye başladığında, Asrın'ın

elini dizime koydum ve parmaklarıyla oynayarak arkadaşlarımı izledim. Bir süredir aynı masada bulunamıyorduk ve onlarla konuştuğumda moralimin düzelmesini özlemiştim. Dün olduğumdan daha iyiydim ama asla iyi değildim.

Asrın sanki ne düşündüğümü anlamış da o düşünce kafamın içine bir yığın hüzün bırakmasın diye parmaklarını bacağımın içine doğru kaydırarak beni oyalamaya çalışmıştı. Bacağımın içine yaydığı arzunun, onun bacaklarının arasında şekillendiğini görerek utançla bakışlarımı kaçırırken, elini ittirmeye çalıştım ama müsaade etmedi. Beni gülümsetme fırsatını kaçırmıyordu. Gülümsemelerim onun şakaklarına dayanan silahtı, o silahı sıktığımda, kafasının içindeki düşünce birikintisinden kurtarıyordum onu. Bazen, kafasını kesip atmak isteyecek kadar yorulduğunu ve tüm bunlara benim için dayandığını bildiğim için onunla gurur duyuyordum.

Onun yüreğindeki ateş olup, sönmek nasıl mümkün olurdu ki?

Ona doğru kaydım, kollarımı gövdesine sardım, başımı ensesine gömdüm ve saçlarımın sırtından aşağıya dökülmesine müsaade ettim. Başının üstünden öptüm, asla unutmayacağını ve unutmadığını bildiğim halde aklı öpücüğümü hatırlasın istedim. Ben onun aklını ve kendisini ezbere biliyordum; kendimden bile çok.

Bende, o çoğalıyor ben azalıyordum.

Bir müddet çocukların muhabbetini dinledikten sonra oradan ayrılmıştık. Benim bir dersim vardı ama ekmiştim, çocuklar bizden sonra tekrar derse dönmüşlerdi. Arabaya yerleştiğimizde ikimiz de gergindik, çünkü psikiyatriste gidiyorduk. Bana bunlar hâlâ imkânsız geliyordu, her ne kadar belirtilerini yaşamış olsak da. Bir şeyleri unuttuğuna tanıklık etmiştim. Babasının yüzünü, son sevişmemizi, en son yediği yemeği...

Ama bunları herkes unutabilirdi, illaki bir hastalığın sebebi olamazdı. O ve benim önümüzde mutlu yıllar vardı, en azından kalbim böyle olduğunu söylüyordu. Başka belirtileri nelerdi bilmiyordum ama öyle olmadığını, annesinin kaderini yaşamadığını umut ediyordum. Kalbim, onun için endişelerin büyüğünü yaşıyordu. Hem bu yalnızca psikiyatristin demesiyle olur muydu ki? İlaçlar... Kullandığı ilaçların sakinleştirici olduğunu sanıyordum, yoksa bunun için mi kullanıyordu?

Kafamı sakince ona çevirdim. "İlaçlar... Kullandığın haplar bunun için miydi?"

Yüzünü çevirip bana bakmadı, yalnızca başını salladı.

"Bir süre sakinleştirici kullandım. Sonra doktora belirtilerimden bahsedince başka bir ilaç verdi, son günler de onu kullanıyordum."

"Bana söylemekte bu kadar geç kaldığın için sana çok kırgınım," dedim kafam karışmış bir halde.

Bana uzanmak istediğini gördüm ama kendimi adeta kapıya yapıştırıp çenemi kaldırdım. Camdan dışarısını izlerken dolan gözlerimi sık sık sildim. Psikiyatrist öyle dedi diye pes edecek değildik. Teşhisinin onaylanması için bir sürü teste ihtiyacı vardı. Doktorlara giderdik, birden fazla doktora...

Hayır, Asrın unutamazdı, beni unutamazdı!

"Esila, böyle yapma," dedi, araba yavaşlamaya başlamadan önce. "Zormuş, söylemek çok zormuş. Sen de zamanında söylemedin, nasıl hissettiğimi anlaman lazım!"

Gözlerimi yumdum. Haklıydı, ben de şizofren olduğumu uzun süre ondan saklamıştım. İkiyüzlülük yapmamalıydım ama üzülüyordum, baş etmek için belki de onu suçluyordum. Başımı salladığımda tekrar önüne döndü ve araba birkaç saniye sonra kaldırım kenarında durdu. Psikiyatriste gelmiştik.

Arabadan indiğimizde Asrın elimi tuttu. Parmaklarımız birbirinden güç alırken, önünde durduğumuz kliniğe baktım. İçeriye girdik. Ne tarafa gideceğini bildiği için kendinden emin adımlar attı ve üst kata çıktık. Dizlerimin titrediğini, tırnaklarımın eline geçtiğini hissettim ve özür dileyerek geri çektim. Asrın gülümsedi ve başını çevirip çıktığımız koridora bakındı. Kenarda bir masa vardı ama kimse oturmuyordu. Koridorun sonundaki kapıya baktı ve sonra, "Zaten randevum vardı," diyerek ilerlemeye başladı.

Eline kuvvetle yapıştım, duyacaklarım karşısında sakin kalmak için kendimi uyardım. Son iki adım kala Asrın dönüp bana baktı. Gözleri, kapılması güzel bir uyku gibiydi. Üçe kadar saymak için bile vaktim olmadı, ilk saniyesinde kapıldım. "Üzülme, ben iyi olmasam da aşkımız iyi."

Üzülmemek mümkünmüş gibi bunu söylemesine kızgın gözlerle baktım.

Önüne dönüp bir adım attıktan sonra ikinci adımı atıyordu ki, ayağı havada kaldı. Duraksadı ve dönüp önce bana sonra bir daha kapıya baktı. Anlamsızca ona baktığımda, kaşlarını çattı ve kafasını ileriye uzatıp, "Aslan dedi," dedi şaşkınlıkla. "Telefonda mı konuşuyor."

"Ne?"

İşaret parmağını susmam için dudağının üstüne bastırdı ve içeriyi dinlemeye başladı. Sessizce bir adım ileriye çıkıp onun gibi kulağımı kapıya çevirdiğimde psikiyatristin konuştuğunu duydum. Telefon görüşmesi yapıyor olmalıydı ve evet, Aslan Bey diyordu. Dönüp Asrın'la birbirimize anlamsızca bakmaya başladığımızda, "Evet," dedi psikiyatrist, içeriden. "Kendisine her şeyi konuştuğumuz şekilde ilettim. Verdiğim ilaçlar yüzünden bazı unutkanlık problemleri yaşadı, bana bahsetti..."

"Telefonu çıkar," diye tısladı Asrın, aniden. Beynim, son bir dakika içinde olanları kavramaya çalışırken telaşla telefonumu çıkardım. "Kaydet şu konuşmayı..."

Titreyen ellerimle onun dediğini yapmaya çalıştım. Ben ses kaydı alırken, "Annesinin kaderini yaşadığını düşünüyor," dedi kadın psikiyatrist. Annesinin kaderini yaşadığını düşünüyor... Öyle değil miydi o zaman? Neden Aslan Bey'e anlatıyordu, neler oluyordu. Verdiği ilaçlar yüzünden unutkanlık mı? "Kendisini bir süre daha böyle oyalayabilirim Aslan Bey ama bir süreden sonra doktora gitmek, test yaptırmak ister. Test yapınca da beyninde aslında bir sorun olmadığını fark eder. O zaman muhakkak gelip bana bunun hesabını sorar, kendisine ne diyeceğim?"

Aslında beyninde bir sorun olmadığını...

Bu cümleyi, kelimeleri beynimde anlamlı kılmak için birkaç saniye düşündüm ve olanları kavradığımda az kalsın çığlık atıyordum. Asrın işaret parmağını dudağına daha sert bastırdı ve konuşmanın bitmesini bekledi. Konuşmanın devamında psikiyatristin paradan bahsettiğini fark ettim, kadın nihayet sustuğunda Asrın telefonumu elimden alıp ses kaydını kapattı. Bir adım geriledi, kendi etrafında döndü, inanamayarak ellerini saçlarına geçirdi.

Sevinç, sağlığı için duyduğum mutluluk, öfke, nefret... Daha sayamayacağım bir sürü his beni abluka altına alıp konuşamayacak hale getirdi. Ona doğru bir adım attığımda kopkoyu bir orman yeşiline dönen gözlerini benimkilere çevirdi. Onun duyguları benden de yoğundu, inanamadığı çok açıktı. Fısıldadı. "Aslan," diyebildi, elini kapıya uzatıp histerik şekilde ikinci kez, "Aslan," dedi. "O yapmış! Sen de duydun değil mi Esila? Anlaşmışlar, sırf bana olan öfkesi yüzünden böyle intikam almak istemiş..."

Tıpkı böyle olmuştu ve bunu şans eseri öğrenmiştik. Ona doğru yaklaşıp buz kesen yüzünü avuçlarımın içine aldım ve yüzüne, gözlerine oturan hayal kırıklığını sevince çevirmek için, "Hasta değilsin," dedim mutlulukla. Yerimde zıpladım. "Asrın, sen iyisin! Bebeğim, iyisin!"

Gözlerini iki kez kırptı ve odaklanması gereken şeyin bu olduğunu fark ettiğinde derin nefesler aldı. Gözlerini kapıya çevirip tiksinti dolu bir şekilde, nefretle baktıktan sonra gözlerimi esir aldı. Ona gülümsedim, çünkü iyiydi! Hiçbir problemi yoktu, belirti sandığı şeyler kullandığı ilaçların etkileriydi. Ellerini kafasından indirip benim yüzüme koydu. "Hasta değilim?"

"Evet," dedim çılgınca başımı sallayıp. Hâlâ fısıldayarak konuşuyorduk. Gözlerinin parladığını gördüm, hayal kırıklığının etkisi hafiflemişti. Alnında bir damar atıyordu, esmer tenine rağmen kızardığını görüyordum. Yüzümü sıkıca kavradı. "Hepsi aptal, çirkin bir komplodan ibaret... Sen iyisin." Elimi şakağına götürdüm. "Beynin hasta değil."

Gözlerini kapatıp öfkeyle soludu.

"Onu öldüreceğim," dedi ve bir anda beni kenara çekip önünde durduğumuz kapıdan içeriye girmeye yeltendi.

"Lütfen," diyerek ellerimi göğsüne yasladım ve onu geriye iterken yalvaran gözlerle baktım. "Yemin ediyorum ki o kadını öldürmeyi senden daha çok istiyorum ama şimdi olmaz, bir şeye yaramaz! Ses kaydını polise götürelim, atılsın hekimlikten! Bırak, böyle karartalım hayatını! Ya da..." Bir anda arkamı döndüm ve bu kez ben odanın kapısına yeltendim. "Haklısın, onu öldürelim."

Kapıyı öfkeyle açmak istedim ama Asrın dirseğimden çekti ve beni tekrar kendisine çevirip, "Dur," dedi fısıltıyla. Kadının içeriden sesi gelmiyordu, dirseğimden tutup beni uzaklaştırmaya başladığında öfkeyle kapıya bakıyordum. Kulağıma eğildi. "Haklısın, onun cezasını daha ağır vermeliyiz."

Gözlerinin yandığını, nefretinin su yüzüne çıktığını gördüm. Uzanıp elinden tuttum ve onunla koridorun sonuna yürürken, bir kadının koridor köşesinden döndüğünü

gördüm. Gülümseyerek bize bakarken, "Asrın Bey?" dedi ama Asrın süratle onun yanından geçip merdivenlerden indiğinde, arkamızdan baktı. Onun psikiyatristin asistanı olduğunu tahmin ettim ve Asrın'la alt kata inip elini okşadım. "İyi misin?"

Kapıdan, fırtına gibi çıkıp kendini dışarıya attı ve merdivenleri inip arabasına yaklaşırken, "Bok," dedi. "Sadece bok! Her şey bok!"

"Hiçbiri seni hak etmiyor," dedim. Duyduğum öfke sesimin rengini bile değiştirmişti.

Arabanın kapılarını uzaktan açtı ve bir dakika sonra koltuklarımıza oturduk. Ellerini direksiyona yerleştirdi ama arabayı çalıştıramadı. Başını önüne eğip derin derin soluklandı, âdemelması titredi. Her ne kadar hasta olmadığını öğrenmenin sevinci olsa da hayal kırıklığına uğradığını da saklayamıyordu. Dolandırılmış, kandırılmıştı. Gururu da kırılmıştı, üvey babası yüzünden kalbi de. Elimi dizine koyarken onu rahatlatmayı umdum. "Arabayı kullanabilecek misin?"

Başını aşağı yukarı salladı ama ağzını bıçak açmadı. Israr etmedim, duygularından bahsetmesini istesem de zorlamak, yormak istemiyordum. Aslan'a güvenmemekte, onu sevmemekte ne kadar da haklıydı. Asrın'a sahip olmak istemiş, olamadığında ondan intikam almak istemişti.

"O kadın," dedi, sesindeki tiksintiyle. "Annemin psikiyatristiydi! Annemi ona emanet ettim, döndüğümüzden beri ne dediyse yaptım! Ben... Ben nasıl bu kadar aptal olabildim Esila?"

Tabii ya, annesi... Bu kaltak Asrın'ın annesine de bakmış, ona da ilaçlar yazmıştı. Ah. Dizini sakince okşarken, "Kafan Niko'yla doluydu," dedim üzülerek. "Nereden aklına gelirdi Aslan'ın bu kadınla ticaret yapacağı, kimin aklına gelirdi sevgilim?"

"Gelmeliydi Esila!" Ellerini kaldırıp direksiyona vurdu ve edepsiz bir küfür savurdu. Çenesi seğiriyordu. Ona hak verdim ama elleri için üzüldüm, kırıldım. "Seninle o kadar ilgiliyim ki gözümü açıp etrafıma bakamıyorum. Eskiden daha uyanıktım, tehlikeyi sezerdim. Şimdiyse başıma gelenlere bak, kaltağın biri az kalsın ağzıma sıçıyordu! Bana hastasın dedi, olmayacak ilaçlar verdi... Beni geç, ya anneme de salak saçma ilaçlar verdiyse?"

Doğru, bazen birbirimizle o kadar ilgileniyorduk ki etrafımızda gelişen olayları geç fark ediyorduk. Endişelerini yatıştırma arzusuyla, "Anneni hemen başka bir doktora götürürüz," dedim. "Üstelik en son gördüğümüzde annen gayet iyiydi."

Hırlayıp bu kez kafasını direksiyona gömdü, kandırılmayı hazmedemiyor, gururuna yediremiyordu. Dudaklarımın kenarları aşağıya büküldü, kırık kalbinin hezeyanları içimde birikti. "Ben kimseye bir şey yapmıyorum Esila, kimseye!" Bu kadar şeyin başına gelmesini yediremiyordu, katlanamıyordu. Gözyaşlarını göremezdim ama ruhunun gözlerinden boşalan yaşları bizzat kendi ruhumda hissediyordum. "Görüyorsun değil mi Esila, ben kimseye bir şey yapmıyorum! Onlar yapıyor, benimle uğraşıyor, sürekli aşağıya itiyorlar!"

"Evet bebeğim," dedim derhal. Dayanamıyordum, kafasını acıdan bir yerlere gömmesine dayanamıyordum. "Senin kimseye bir şey yaptığın yok."

Başını kaldırdı ve burnundan içeriye iki derin nefes çektikten sonra sertçe gaz pedalına yüklendi. Elimi dizinden çekip kucağıma koydum ve sırtımı koltuğa yasladım. Eve gidiyorduk, anlamıştım. Arabayı kullanırken telefonunu çıkardı, bir doktoru arayıp annesi için randevu aldı.

Sessizliğini bozmadım, ağzımı açıp bir şey demedim. Sinirliydi, ben de sinirliydim ama sinirden çok sevinç hissediyordum, çünkü Asrın hasta değildi. O gece küvetin

içinde ağladığını hatırlıyordum, gözyaşlarının tadına bile bakmıştım. O gözyaşları boşuna akmıştı, yalan bir şey için yüzünü yakmıştı. Onun ağladığını gördüğüm ilk anın bir hiç uğruna olması can yakıcıydı ama şükürler olsun, eşim iyi ve sağlıklıydı.

Gün batarken evin olduğu sokağa girdik. Esnedim ve araba durduğunda Asrın'dan önce indim. Anahtarı çıkarıp kapıyı açtığımda arkamdan geldi. Ayakkabılarımızı çıkarırken Pati bize doğru koşup Asrın'ın paçasına asıldı. "Şimdi olmaz," dedi onu itip banyoya yürürken.

"Gel bebeğim," diyerek onu kendime çektim ve doğrulurken kucağıma aldım. Gri tüylerinin üzerine kapaklanıp öptüm. "Anneni özledin mi?"

Elimi yalamaya başladığında gülümseyip salona geçtim. Asrın'ın banyodan çıkıp odamıza gittiğini gördüm. Koltuğa oturup Pati'yi de dizime koydum. Köşedeki mama kabına baktım, yemeğinin hepsini yemişti. Bugünlerde yorgun görüyordum onu, eski neşesi yoktu sanki. Yedi yaşındaydı, belki de yaşlandığı için yoruluyordu. Tüylerini düzeltirken, kapıya baktığını görüp, "Merak etme, baban birazdan gelir," dedim sevgiyle. "Bugün kendi hakkında hem güzel hem de yıkıcı olan bir şey öğrendi. Haklı bir öfke yaşıyor, sakinleştiğinde seni sever."

"Miyav."

Kıkırdadım. "Beni anladığını biliyordum."

Dilini elimin üzerinde gezdirdiğinde ondan kurtulmaya çalıştım ama üstüme zıpladı. Oynamasına sevindim ve ona katıldım. Patilerini saçlarıma geçirdi ve yüzümde tepindi. Onunla boğuştuk ve kazanan o oldu. Beni dövüp diğer koltuğa geçti ve sinsi sinsi bakmaya başladı. Uykum geldiği için yanağımı koltuk minderine koydum ve esneyerek ona öpücük attım. Uyku pozisyonuna geçtiğimi anladığında durduğu koltuğun kenarındaki ince pikeyi patileriyle yakalayıp

yanıma kadar sürükledi. Onun bu sevimli mücadelesine gülümsedim ve getirdiği pikeyi üzerime örttüm.

Bir süre sonra uyandığımda gözlerimi açmadan bile etrafımdaki karanlığı fark ettim ve yattığım yerde dönerken esnedim. Akşam vaktinde uyumuştum, gece olmuş olmalıydı. İki kere kırptıktan sonra gözlerimi tamamen açtım. Hiç ışık yanmıyordu. Asrın, karşımdaki koltukta oturmuş, Pati'yi göğsüne koymuştu ve ikisinin de gözleri kapalıydı. İlk an uyuduklarını düşündüm ama Asrın'ın eli Pati'nin sırtında aşağıya, yukarıya hareket ediyordu.

Ben gülümserken gözlerini açtı. Yeşil gözleri gecenin içinde parladı, nefesimi yaktı. "Uyandın."

Bir daha esneyip oturduğum koltukta doğruldum ve bacaklarımı kendime çekip pikenin uçlarıyla oynamaya başladım. "Saat kaç?"

"Asrın'ı Esila geçiyor," dedi bana.

Ömrümden de bir Asrın geçiyor, bin asra bedel.

Dudağımın kenarı kıvrıldı ve gözleri gülüşümü fethederken birkaç kez yutkundu. Saatin veya dakikanın bir önemi kalmadı, zaman kendisi oldu. Elimi götürüp sıcaklayan ensemi ovalarken bakışlarıyla beni takip etti, gözlerini bile kırpmıyordu. Sehpanın üzerinde bir kupayla birkaç sigara izmariti gördüm, en azından alkol almadığına sevinip, "Uyuyor mu?" dedim Pati'yi kastederek.

Sırtını okşamaya devam etti. "Epeydir..."

Pati'yi göğsünün üzerinden kaldırıp kenara bıraktı ve sırtını koltuğun arkasından kaldırarak dirseklerini dizlerine yasladı. Üzerinde beyaz bir tişört vardı, bu rengi nadiren giyerdi. "İyi misin?" diye sordum ona, gözlerimi yüzünden alamadan.

"İyiyim bebeğim," dediğinde sesinin tonu sakin, ılıktı. Bu beni mest etti ve olumlu duygularıma kapılıp tebessüm ettim. Cenneti görmüş gibi parladı gözleri ve sıcaklayan,

kızarmış yüzümü izlerken dudağının kenarında ölümüm göründü; gülüşü. "Yanağında yastık izi çıkmış."

Elimi yanağıma götürürken gülümsedim. "Hadi ya."

Yerinden yavaşça kalktı, işte o zaman anladım benden uzakta durmasının vermiş olduğu hüznü. Kalkıp odanın içini heybetiyle doldurdu ve uzandığım koltuğa gelene kadar hiç konuşmadı. Gülümseyerek, iyi olduğu için mutluluk duyarak onu izledim. Koltuğun kenarına oturup dirseklerini dizlerine yasladı ve yüzüme uzun uzun baktı. Düşünceli olduğunu anlamıştım, çünkü gözlerindeki düğümleri görmüştüm. Sakindi ama belli ki aklı karışıktı. Diliyle dudaklarının üzerinde bir tur attı ve dolgun dudakları parladı.

"Sarışın," dedi bana, adım diline dolandı, dilini doladı.

"Asrın?"

Diline dolanan ismim boğazına da dolanmış gibi, gözlerimin içine bakarken kalbi hızlandı ve kelimeler dudaklarından yavaşça döküldü. "Gidelim buradan. Her şeyi arkamızda bırakalım. Viyana'ya yerleşelim. Zamanın bizde bıraktığı her izi, evlendiğimiz o yerde silelim."

Bölüm 13

-Kararlar-

Küçük yüreğinde büyük bir hezeyan hissediyordu.

Acıyla tanıştığını sanmıştı, çünkü yere düşerek dizlerini soymuştu. Meğer o acı değilmiş, ufak bir kesikmiş. Acı geçmeyenmiş, ruha sızanmış, kalbe yük olanmış.

Annesi üç gündür aralıksız uyuyordu. Asrın düşünüyor ama neler olduğunu anlamıyordu. Babası yanındaydı, sürekli annesini izliyordu. Annesinin başına ne gelmişti, anlamıyordu, babası da bir şey söylemiyordu. Altı yaşındaydı, belki çok büyük sayılmazdı, zaten boyu da kısaydı ama babası anlatsa annesine ne olduğunu anlayabilirdi.

Çok büyük bir hastaneydiler. O gün, annesi evin ortasında hastalanıp bayıldığından beri... Babası annesini kucaklayıp buraya getirmiş, kendisini neredeyse görmemişti. Günlerdir babasının peşinde dolanıyor, ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Annesinin o hali gözlerinin önünden gitmiyordu, kanı hatırlıyordu.

Ellerini babasının pantolonuna sararak parmak uçlarında yükselmeye çalıştı, hasta yatağında uyuyan annesine baktı. İlk kez hastanede bu kadar vakit geçiriyordu, daha önce kolu kırıldığı için geldiği olmuştu ama bu kadar kalmamıştı. Annesinin yanına girmek istiyordu ama izin

vermiyorlardı. Bazen annesi uyanıp bağırıyor, doktorlar odaya giriyordu. Babası da ellerini kulaklarına götürüp koridorda geziyordu o anlarda. Asrın ne yapacağını bilemiyor, yalnızca izliyordu.

Yanağını babasının bacağına yasladı, boyu ancak bu kadarına yetiyordu. Kalbini acıtan şeyin annesini öldürdüğünü hissediyordu. Kollarını babası Yavuz'un bacağına sardı ve başını kaldırıp yüzüne baktı. Adamın kederli gözleri, camdan içeri, annesinin yatağına bakıyordu. Babasını hiç bu kadar sessiz görmemişti. Ciddi, katı ve disiplinliydi ama kendisine sürekli espriler yapar, mutlu ederdi. Onunla konuşurdu, ona anlatırdı. Ama şimdi... "Baba," dedi, yeşil gözlerini saran kederle küçük Asrın. "Annemi alıp ne zaman eve gideceğiz?"

Babası cevap vermedi.

Üç gündür kaç sorusunun cevapsız kaldığını hesaplamak için minik parmaklarını kullandı.

"Hiçbir soruma cevap vermiyorsun!" diyerek babasına sitem etti ama yine de ondan ayrılamadı, çünkü başka kimsesi yoktu ve bu hastane çok büyüktü; kaybolurdu.

"Annemi çok özledim, görebilecek miyim?"

Babası yine cevap vermedi, Asrın sinirlendi. Elindeki treni sıktı. O günden beri elindeydi, babası ona geçen ay almıştı bu oyuncağı. Burnunu gürültüyle çekip, "Annemi özledim," diye tekrarladı.

Parmak uçlarında biraz daha yükselip bakınca annesinin yataktaki hareketliliğini hissetti ve sevinçle doldu. Uyanıyordu işte, belki bu kez onu görürdü. Babası da heyecanla ellerini cama yaslamıştı. Duyamıyordu ama annesinin başını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldandığını anlıyordu. Kafasını bu kez onlara çevirdi ve gözleri açıldı, kendisine değil ama babasına baktı. Yanlış görüyor olmayı dilese de doğru görüyordu, annesinin gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Annesi, babasının gözlerinin içine bakarak ağlıyordu.

Babasının, "Mehpare," diye fısıldadığını duydu ve sonra annesinin yatakta döndüğünü, bir şeyleri çekiştirdiğini gördü. Yine bağırıyordu. Asrın korktuğunu, kalbinin endişe duygusuyla tıka basa dolduğunu hissetti. Babası ellerini cama vurup gerilediğinde, küçük parmakları babasının bacağından ayrılmıştı. Yine o beyaz önlüklü doktorların annesinin odasına girdiğini, ona yaklaştığını görüyordu. Annesi bağırıyor, doktorları itiyordu. O hemşirenin yine iğne çıkardığını görünce cama yaklaşıp ellerini cama vurdu. "Anneme iğne yapmayın artık! Canı acıyor!"

Ellerini var gücüyle cama indirdi ama doktorlar ona bakmadı. Sinirlendiğini hissetti, annesinin canı acıyordu, nasıl görmezlerdi. Dişlerini sıkıp koşmaya başladı ve annesinin odasına girmeye çalıştı ama vücudu aniden yerden havalandı, babasının kolları onu sardı ve yüzünü göğsüne bastırdı. "Baba," dedi, babasının göğsünde hıçkırıklara boğulurken. Tepindi, annesine gitmek için hıçkırdı. "İğne yapıyorlar, canını yakıyorlar! Hiç... Hiçbir şey söylemiyorsun!"

"Annenin... Sakinleşmeye ihtiyacı var oğlum."

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında babası onu göğsüne daha çok bastırdı ve kucağında taşıdı. Gözlerini açtığında kendini duvarın kenarında buldu, babası onun başının üzerinden annesinin odasını izliyor ve ağlıyordu. Elini uzatıp babasının yanağına dökülen yaşları silerken, ıslak yeşil gözleri parlıyordu. "Anneme ne oluyor?"

"Büyüyünce anlayacaksın."

Babasının, kendisi gibi olan gözlerinde, dünya kadar acı var gibiydi.

Annesini görmek için başını bir daha arkaya çevirdiğinde, babasının telefon sesini duydu. Babası onu yavaşça kollarının arasından indirdi ve uzaklaşmaması için saçlarını okşadı. Gözyaşları canını yakarak sıcak teninden aşağıya akarken babasının telefonunu çıkarmasını, kendinden

uzaklaşmasını izledi. Burnunu elinin tersiyle sildi, babası telefonu açıp bağırmaya başladı. Ellerini savururken, seni öldüreceğim, diye bağırıyordu. Babası polisti, bir silahı vardı, yoksa bir hırsızdan mı bahsediyordu.

Bir kükreyen babasına baktı, bir içeride ağlayan annesine.

Doktorlara baktı, beyaz duvarlara baktı... Geriledi, ellerini kulaklarına kapatıp hızlı soluklar alıp vermeye başladı. Bu gürültü kafasını ağrıtıyor, nefes alıp vermesini zorlaştırıyordu. Her şey gözünde büyüyordu, dünya sandığından korkunç bir yer oluyordu, babası telefonu kapatmış üstüne yürüyordu.

Babası gelip elinden tutarak onu kendisiyle beraber sürüklediğinde, ayak diredi. "Nereye gidiyoruz, annem burada!"

Babası ona hiçbir şey demedi, altı yaşındaki zayıf bedenini kolayca sürükledi. Tepindi, bağırdı ama babası kalmasına izin vermedi. Nereye gidiyorlardı? Annesine kim bakacaktı? Başını çevirip annesinin odasına bakmaya çalışırken, bir doktor dışarıya çıktı, babasıyla konuştu. Burnunu çekip duruyordu. Doktorun babasına, bir psikologla görüşmesi gerek, dediğini duyuyordu. Bu kelimeyi ilk kez duymuştu, annesinin neden onunla görüşmesi gerekiyordu?

Babası doktorun yanından, onu da sürükleyip uzaklaştığında, Asrın omzunun üzerinden annesinin odasına baktı. Kapısı kapalıydı, yalnızdı. Merdivenleri indiler ve az sonra hastane kapısından dışarıya çıktılar, rüzgâr yaşlı gözlerini sızlattı. Babasının adımları o kadar kocamandı ki, Asrın düşecekmiş gibi hissediyordu. Adımlarına yetişemediği babası dönüp kendisine bakmıyordu. Pantolonu belinden düşüyordu, onu çekerken ayaklarını yere sürtüp bağırdı. "Annemi yalnız mı bırakacağız?"

Babasının susuyordu, Asrın içinin yakıcı bir öfkeyle dolduğunu hissediyordu.

Arabanın koltuğuna oturtulduğunda inmek için hareke-
te geçti ama babasının kızgın gözlerini görünce sindi. Ba-
caklarını kendine çekip koltuğa yaslanırken hıçkırıyor, elini
de ağzına kapatıyordu. Ağlamaktan göz pınarları acıyordu,
hıçkırmaktan boğazı.

Ailesine ne olduğunu anlamıyordu, babası hiç olmadığı kadar kızgındı ve sürekli ağlıyordu. Babasını daha önce hiç ağlarken görmemişti, annesini de bu kadar hasta... Arka koltukta otururken elini ağzına tıkamaya devam etti, babasının dönüp kendisine kızmasını istemiyordu. Dışarıda kasvetli bir hava vardı, gökyüzündeki bulutlara bakarken gözyaşları yavaşça süzülüyordu. Babası arabayı öyle hızlı sürüyordu ki, yerdeki tozların kalktığını görüyordu. Üstelik ilk kez onun kemerini takmayı unutmuştu babası, oysaki hep dikkat ederdi.

Gök gürültüsünü duyunca ürküp, camdan uzaklaştı.

Titrek soluğu dudaklarının arasından süzüldü, yağmur tanelerinin yere düşüşünü izledi. Bu yolları hiç bilmiyordu, babası nereye gidiyordu? Şimşek çakıyordu, bulutların gökyüzünde aldığı şekli izlerken babasına da bakmayı ihmal etmiyordu. Ailesi parça parça ayrılıyordu sanki... Tutamıyordu.

Arabanın durduğunu hissettiğinde başını pencereden çevirdi, ileriye baktı. Burası nasıl bir yerdi, hiç ev yoktu, kitaplarında gördüğü ormanlara benziyordu. Ağaçlar uzun ve yeşildi, daha önce piknik yaptıkları bir yere de benziyordu. Babası ellerini direksiyondan çekmiş, torpidoya uzanıyordu. Dizlerinin üzerinde hafifçe yükselip ilerideki ormanlık alana baktığında bir adam gördü, bir ağacın yanında dikiliyor, arabalarına bakıyordu. Babası bu adamla mı buluşmaya gelmişti?

"Sakın arabadan inme!"

Ürkek şekilde ona bakarak koltuğuna sindi. Babası, yanına silahını alıp arabadan indi ve kapıları kilitledi. Asrın babasının silahını ilk kez görmemişti, bir polis olduğu için silahlarla önceden tanışmıştı. Gözleriyle gidişini takip etti, silahını arkasına koymuş, ilerideki adama doğru ilerliyordu. İlerideki adamı çok yakından göremiyordu ama hiç sevmemişti, üstelik yanında birisi daha vardı. Babası o iki adama doğru hızla yürüyordu. Arkadaşları mıydı?

Bir anda babasının adama yumruk attığını gördü. Bu beklenmedik darbe, Asrın'ın arabanın içinde dikleşmesine sebep oldu. Adam yere düşmüştü. Diğer adamsa babasına doğru atağa kalkmış ama babası onu elinin tersiyle savurup yere düşen adama eğilmişti. Hızlı hızlı solumaya başladı, nefesleri sıkılaştı. Daha yakından görmek için ellerinden destek alıp ön koltuğa geçti, ellerini torpidoya koyup şok olmuş şekilde olanları izlemeye devam etti. Babası yerdeki adamı dövüyor, diğer adam da onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yerde yatan adama daha yakından, daha dikkatli baktı. Sanki tanıdıktı, daha önce gördüğünü anımsıyordu. Adam babasını itmeye çalışıyor, bağırıyor ve gülüyordu. Kaşlarını çattı, birilerinin babasına zarar veriyor olması düşüncesi onu kahretti. Gözleri yaşarırken babasının, "Seni öldüreceğim Niko," diye bağırdığını duydu. Telefonda konuşurken de böyle bağırmıştı. "Sen kendi ayaklarınla gelmesen de ben arayıp bulurdum seni, dünyanın diğer ucuna da gitsen öldürmek için yakalardım!"

Ölüm... Soğuk bir kelimeye benziyordu, aynı zamanda yakıcı... Babası durmadan Niko dediği adamı yumrukluyor, diğer adam da babasını itmeye çalışıyordu. Niko gülüyordu, gülünecek ne vardı sanki! Yumruklarını sıktı, ansızın polis sirenlerinin sesini duydu. Babası yolda polis arkadaşıyla konuşmuştu, o mu gelmişti? Ayakta duran adamın babasına vurduğunu görünce dikkati dağıldı, elini torpidoya

vurup, "Babama vurma," diye bağırdı ama adam kendisini duymadı.

Babası kafasını çevirip kendisine vuran adama hücum etmek için hareketlendiğinde, dövdüğü adam bu fırsattan yararlandı ve babasının arkasındaki silaha uzandı. Asrın endişeyle, "Seni vuracak," diye bağırdı ama faydasızdı, babası onu duymadan diğer adamı itiyordu.

"Demek beni öldüreceksin," dedi Niko, babasının silahıyla babasını hedef alırken. Babası önündeki adamı sertçe itip arkasını döndü ve yerde sürünerek uzaklaşırken kendisine silah doğrultan adama baktı. Öfke içindeydi, gömleğinin yakaları dağılmıştı. Süratle Niko'ya doğru yürümeye başlarken, "Vursana," diye bağırıyordu. Niko sürünerek geriledi, sırtı bir ağaca çarptı. Silahı tutan eli titriyordu. "Sen benim karımı öldürdün, karımı!"

Asrın'ın nefesi kesildi, annesi mi ölmüştü? Polis sireni sandığı ses ambulans sesi miydi?

"Anne," dedi çaresizce. Annesine gitmeliydi, ölmüş müydü gerçekten? Bu yüzden mi hastaneden ayrılmışlardı. Gözyaşları hızlanmaya başladı ve uzanıp kapıyı açmaya çalıştı, başaramadı. Tekrar ön cama baktı, babası tekmesini kaldırıp Niko'nun eline savurdu ve silah araba tekerinin önüne kadar fırladı. Niko kafasını çevirip silaha bakarken, diğer adam da babasına arkasından yaklaştı. Babası heybetli bir adamdı, kocamandı, geniş omuzları vardı. Eğilip Niko'yu yakalarından kavradı, kafasını suratına gömdü; bunu hep filmlerde görmüştü. Elini korkuyla ağzına kapattı ve o sırada, arkasından yaklaşan adamın babasının beline tekme attığını gördü. Babasını uyarmak için ağzını açmıştı ama şoktan konuşamıyordu.

"Annem mi öldü, babam mı ölüyor..."

Babası, sırtından aldığı darbeyle sersemledi, dönüp arkasındaki adama bakarken yüzünde acı ve nefret göründü.

Gözyaşları tenini yakarken, parmaklarını arabanın çeşitli yerlerindeki düğmelere basıp arabayı içeriden açmaya çalıştı. Daha önce babasının bunu yaptığını görmüştü.

"Yardıma geleceğim baba..." Babası, ona vuran adamın suratına dirseğiyle vurdu ve adam geriye sersemlerken, Niko bu fırsatı değerlendirdi. Kanlı yüzüne ve ellerine aldırmadan uzanıp Yavuz'un ayağından tuttu, onu sertçe çekip düşmesini sağladı. Babası arkasındaki adamı döverken dengesini kaybetti ve arkaya doğru düştü, sırtı toprak zemine sertçe vurdu. Asrın düğmelere deli gibi basıp babasına gitmek için sabırsızlandı. "Babacığım, bekle..."

Babasının yere düşmesiyle beraber Niko da yüzündeki kanı silip doğruldu ve diğer adamla birlikte babasının üzerine yürüdüler. Asrın soluğunu dişlerinin arasından veriyor, hıçkırıkları yüzünden sarsılıyordu. Bir tuşa daha bastı ve arabanın içindeki kilit sesini duydu. Niko babasının üzerine eğilmiş, "Hep onu istedim," diyordu. "Evinize girdiğim ilk günden beri onu istedim."

Babasının gürlediğini, ellerinin Niko'ya uzandığını gördü ama diğer adam babasının havadaki ellerine tekme atıp savuşturmuştu. Asrın o acıyı bizzat kendi ellerinde hissetti ve bir daha arabanın kapısına uzandı, açmayı denedi. Bu kez kapı açıldı ve içeriye kasvetli bir rüzgârla birlikte yağmur taneleri girdi. Asrın bacağını dışarıya attı ve Niko babasına yumruklar atarken, dışarı çıktı. Babasına doğru koşmadan önce tekerleğin önündeki silahı gördü. Eğilip iki eliyle birden kaldırdı. Babası silahına hiç dokundurtmazdı, ilk kez dokunuyordu. "Seni öldüreceğim," diyordu babası, yüzünden kanlar akarken.

O kadar öfkeli bağırıyordu ki, Asrın derinlerinde bir yerlerde bu öfkeyi besleyenin acı olduğunu düşündü.

İleriye doğru titreyen bir adım attı, babasını kurtarmak için içgüdülerini takip etti. Diğer adam ilerideki arabaya

doğru koşmaya başlamış, Niko ile babasını yalnız bırakmıştı. Niko ona çabuk ol, diye bağırıyordu. Nereye gidiyordu, neden çabuk olması gerekiyordu? Asrın elinin tersiyle gözyaşlarını silip bir adım daha attı, elindeki ağır silahı kaldırdı. Yağmur taneleri gözyaşlarına karışmıştı, hissetti. Babası ellerini Niko'nun boğazına sarıyor, ona hakaretler ediyordu.

O adam... Yoksa annesine o adam mı zarar vermişti?

Gözlerini kin kapladı, kurşunlar beynine hücum etti. Silahın ağırlığını hazmetmeye çalışırken, nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı. Polis sireni sesleri yoğunlaşmıştı, az önce arkasını dönüp arabaya giden adam şimdi elinde bir silahla geri dönüyordu. Neden kimse onu görmüyordu, o kadar mı küçüktü? Eli titrerken hatırlamaya çalıştı, o adamın koşarak silahla babasının yanına geldiğini görürken hatırlamaya çalıştı!

Bir adam nasıl vurulurdu?

Niko hâlâ gülüyor, babasınınsa yüzünden kanlar akıyordu. Babasını öyle görünce... Yapabileceklerini fark etti, bir gerçekle yüzleşti. Babasının yüzüne hedef alınan silaha bakarken, parmağını silahın üzerinde kaydırdı, tetiğe götürdü. O adamlar gülerek babasını hırpalarken, onu vurmak için silaha davranırken, hedef almadan, yer belirlemeden işaret parmağını tetiğe bastırdı. Kurşunun çıkma ve bir yere saplanma hızı müthişti, ormanı Niko'nun bağırtısı kapladı. Hedef alınmadan atılan kurşun adamın bacağına saplandı, Niko dizlerinin üzerine düşerken, diğer adam kendisine döndü.

"Çocuğunu da getirmiş!"

"Bacağım," diye bağırıyordu Niko, yerde sürünürken.

Babası ona bakıyordu, Asrın'ın başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Babası... Ona gitmek istiyordu, yüzündeki kanı temizlemek istiyordu. Silahsa elinde sallanıyordu, annesini

istiyordu. Bir adım geriledi, diğer adam öfkeyle kendisine ilerlemeye başladığında, "Sakın," diye haykırdı babası, sesi şimşek gibiydi. "Ona dokunma!"

"Baba," dedi titreyen, yağmurda ıslanan dudaklarıyla.

"Asrın," dedi babası ona son kez.

Niko kükredi, diğer adam üzerine doğru kuvvetli bir adım atarken, babası yerden doğrulmaya çalıştı. Asrın babasına koşmak, onu yerden kaldırmak istedi, hareket etti ama aynı zamanda çok yakından başka sesler duydu. Bir araba arkada durdu, polisler indi, bağırdı. Asrın'ın elindeki silah düştü, kafasını çevirip arkaya baktı. Polisleri tanıyordu, babasının da böyle üniforması vardı. Üzerlerine geliyorlardı, Niko yerde sürünerek kaçmaya çalışırken, diğer adam endişeyle etrafına bakındı. Bir polis yanına gelip, Asrın'a sarılarak elinden tuttu. Asrın'ın başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Beyni ağır geliyordu, sanki taşıyamıyordu.

Aslında hissediyordu, hayatı boyunca taşıyacağı bir yük kalbine tam bu anlarda sızıyordu.

Polis memuru onu çekerken başının arkasından babasına bakmaya çalıştı, ayaklarını toprağa sürterek ona gitmeye çabaladı. Ağlayarak bağırdı, babasına seslendi. Babası ona bakıyor, yerden kalkmaya çalışıyordu. Polisler Niko ve diğer adama koşuyordu. Babasının kanlı yüzüne bakarken, kalkıp yanına gelmesini bekledi, öyle olmasını umut etti. Fakat babasının gözlerinin içine bakarken iki el silah sesi duyuldu. Kendisininkine benzeyen yeşil gözlerine yayılan acıyı gördü.

Babasını o adam vurmuştu, polisler onu yakalamadan iki saniye önce.

Asrın bunu farkına ne zaman vardı, anlayamadı. Gözleri kapanırken babasına koşmaya çalıştı, onu tutan kolların arasında hıçkırıklarla ağladı. Ellerini ileriye, hiç tutamayacağı bir şeye uzattı. Akan yağmur damlaları, ona hep bu

ânı hatırlattı. Bağrışları kalbinin sesine karıştı, yerle gök sanki birleşti ve altı yaşındaki bedeni ezildi. Babasına koşamadı, annesine zaten koşamamıştı. Parçalara bölündü, babasını kaybettiğini hissettiği ilk an, acıyı tanımladığı o an oldu. Silip atamadığı bir an hafızasına kaydolurken, dizleri toprağa sürtündü ve yağmur damlaları yüzünü yıkadı, tıpkı babasının yüzünü yıkayan kan damlaları gibi.

Acıya esir düştüğü ilk an hafızasına da esir düştü, çünkü o geceden sonra toprağa düşen her yağmur kendisine bunu hatırlattı.

"Daha sonra ne oldu sevgilim?" diye sordu Esila, babamın ölümüyle ilgili ona ilk kez anlattığım hikâyeyi dinlerken.

Dizinde yatmaya devam ederken derin bir nefes verip elimle bacağını okşadım. Şefkatli dokunuşunu saçlarımda hissediyordum, anlattığım şeylere çok üzülmüştü. Babamın nasıl öldüğünü o da biliyordu artık.

Dün geceden beri Esila düşünceliydi, yaptığım teklifi düşündüğünün sinyallerini veriyordu. Viyana'ya yerleşme fikrini daha önce de düşünmüş ama bu kez kesin karar vermiştim, artık geçmişimizi hatırlamayacağım bir yerde onunla yaşamak istiyordum. Esila... O benim için herkese, her şeye bedeldi. Onunla bir yaşama başlamak, arkamda neleri bırakacağımı unuttururdu bana. Annem, arkadaşlarım, Alaska... Hepsi benim için önemliydi ama onunla hayal ettiğim bir hayat kadar değil. Annemi ayda bir görmeye gelirdim, o da gelirdi ama buradaki düzeni şu an iyiydi. Arkadaşlarım, Cenk... O piçi özlerdim ama nasılsa gelir gider görüşürdük. Burada durdukça üvey babam olacak Aslan, annemin ruhu, bizden habersiz, bizi yaralamak için etrafımızda gelişen olaylar... Hiçbiri yakamızı bırakmayacaktı. Ben kırılacaktım, Esila'yı kırmamak için olmamış gibi yapacaktım, hepsini içimde büyütecek, daha fevri olacaktım...

Gitmemiz gerekiyordu, geçmişle bağlarımızı koparmamız, onunla yalnız olmamız...

"Asrın, devamını anlatsana," dedi tırnaklarını kafama geçirerek. Bu huyuna hafifçe sırıttım. Parktaydık, çimenlerin üzerinde... Viyana'ya gitmeye ikna edecektim onu. İstersem yapardım.

"Devamını biliyorsun Esila," dedim, dizinden öperken. Mayıs ayına girmiştik, artık havalar ısındığı için Esila

bugün leylak rengi, askılı bir elbise giymişti. Bacaklarını okşamak çok hoştu, halimden memnundum. Anlatmam için ısrar edercesine saçlarımı çektiğinde kafamı arkaya yatırdım. "Bırak, anlatacağım."

Saçlarımı çekmeyi bırakıp okşamaya başladı. "Babamı en son orada gördüm," diye devam ettim. Gözleri, benimkiler gibi olan gözleri... Yüzünden akan kanlar, acısı, nefreti, aşkı, bencilliği, kayıpları... Kendimi babamın yerine koyamıyordum, Esila'yı da annemin yerine. Bir saniyeden fazla düşünemiyorum bu ihtimali. "Sonra gözlerimi açtığımda hastanedeydim, bir an sonra ıslahhanede. Niko yırtmıştı tabii her şeyden, hayatını yaşıyordu, ıslahhanede bana eziyet bile ettiriyordu. Aslında babamın öldüğünü de orada öğrendim, annemin delirdiğini de. Aylar geçirdim orada, sonra yetimhanede kaldım bir süre ama çok kısaydı. Aslan beni evlat edindi, ailesine kattı."

Devamını zaten biliyordu, artık hiçbir zaman eskisi gibi olamadığımı da.

"Lavin söylemişti, onlara alışman çok zaman almış, aylarca konuşmamışsın?"

"Annemi ve ölmüş olmasına rağmen babamı istiyordum hâlâ."

Anlayışla başını salladığını gördüm, sarı saçları yüzümde salındı, bu inanılmaz hoşuma gitti. Gözüme kestirdiğim bir buluta bakarken, saçlarını uçlarından çekerek parmağıma doladım. "Aslan annemle ilgileniyordu, onu psikologlara götürüyordu, annem kliniklerde kalıyordu. Onu nadiren görüyordum. Zaten bir süre sonra Aslan annemi Viyana'ya götürdü, bir hastanede tedavi edilmesini sağladı." Günler gözlerimin önünden geçti. "Hayatım öyle boşlukta yuvarlanıyormuş, frenleri boşalmış bir arabanın içinde ilerliyormuş gibi geçti. Hayatımın iplerini elime alamadım, üstelik Niko da onu sakat bıraktığım için peşime takılınca... Bok gibi geçip gitti yıllarım."

"Hem suçlu, hem güçlü," dedi kusar gibi yüzünü buruşturarak. Saçlarını burnuma götürüp kokladım. "İyi ki geberdi."

Her şey oldun Asrın, en sonunda bir katil de...

Her şey olabilirsin Asrın, bir tek Esila'sız olamazsın.

"Çok üzücü bir hayat hikâyen var," derken sesi titriyordu. Ah şu sesi, ah şu nefesi, adımı söylerken çarpan kalbinin gözlerindeki yansıması... "Belki de bu yüzden hiç kıyamıyorum sana, kızamıyorum. Birisi bir laf ettiğinde gözüm dönüyor, dayanamıyorum."

Benim için çıldırdığını zaten biliyordum, duymak da hoşuma gidiyordu. "Birisi benim hakkımda istediğini söyleyebilir Esila, çünkü muhtemelen o birisine kötü bir yüzümü göstermişimdir, beni sevmesi için bir sebep vermemişimdir. Ben sevilmek için tüm sebeplerimi sana verdim, kendimi yalnızca sana açıkladım, başka kimseyi umursamadım."

Kafasını sallarken gözlerimi yakaladı ve hep yaptığı gibi beni esir aldı. Bunu yapmayı nereden öğrenmişti, ben mi öğretmiştim o gözlere birisini tutsak etmeyi? "Ama olsun, kimse sana bir şey demesin."

Ne sanıyordu? Kalbimin böyle kırılacağını mı? İnsanların düşüncelerini umursamam ki ben, çünkü onları sevmem.

"Asıl kimse sana bir şey demesin Esila, belası olurum herkesin."

"Tatlı bela," dedi bana, kışkırtıcı bir gülüş dudaklarında oyalanırken.

"Acıyım ben, acı."

Ben acıyım diyordum, o gülüyordu; tam bir sarışındı. Gülerken beyaz dişleri göründü, gözüme çok şirin geldi. Ben gülüşünü izlerken, eğilip yüzümü okşadı. "Babanın... Şey... Aslan'ın yanına gidecek misin?"

Gözlerimin aniden ateşle çevrelendiğini hissettim. "Gideceğim, sorulacak bir hesabım var."

Ben de geleyim mi, diye sormadı. Buna şiddetle karşı çıkacağımı biliyordu, onu bile bile mutsuz olacağı bir ortama sürüklemezdim. Tek başıma, erkek erkeğe hesaplaşacaktım. Esila'yı buna dâhil etmeyecektim, son zamanlarda çok hırpalanmıştı. Niko'nun ölmesi, dava, evliliğimiz, olmayan hastalığım... O hasta bir kızdı, şizofrenisinin tetiklenmediğine hayret ediyordum, onu daha fazla boğamazdım. En çok da bu yüzden gitmek istiyordum, hastalığı nüksetmesin diye.

"Ojelerimi gördün mü, bu sabah sürdüm," dedi ellerini uzatarak. Tabii ki görmüştüm, ondaki her farklılığı anında görürdüm. Beyaz renkli ojelerine bakarken uzanıp elini tuttum ve kalbimin üzerine koydum. "Siyah sürecektim ama bir anda elim beyaza gitti."

"Bir dahakine siyah süreriz," dedim ona.

Kıkırdadı ve rüzgâr saçlarını dağıttı. "Sana da sürelim mi?"

Dik dik baktığımı görünce dudaklarına hayali bir fermuar çekip kıkır kıkır güldü ve arkaya doğru uzandı. Üzerinde ince bir kot ceket vardı, saçları dümdüz ve gün ışığında sapsarıydı. Yanağımı sıcak dizine yaslayıp elimin altında, yeşil çimlerin arasında eskimiş duran bir papatyayı koparıp ona verdim. Alırken heyecanla gülümsedi ve doğrulup saçlarının arasına taktı. Saçları o papatyadan daha güzeldi, hiçbir şey onun büyülü güzelliğinin yanından geçemezdi.

Tekrar uzandı ve güneşin altında gözlerini kapattı. Papatyaları yalnızca ben verdiğimde seviyordu, özel ilgisi yoktu. Bir süre daha güneşin altında uzandı, gökyüzünü izlerken saçlarımı okşadı. Düşünceliydi, Viyana konusunda düşünüyordu muhtemelen. Gidecektik, evlendiğimiz o şehirde daha iyi olacaktık. Orada da bir mekân açardım, üniversiteye orada devam ederdik. Birikmiş param vardı, bizi uzun süre idare ederdi.

O, ben, Pati. Belki ileride bir de...

O mesajı hâlâ silmemişti, bakmıştım telefonuna.

Parktan ayrıldığımızda onu çocukların buluştuğu sahile götürdüm ve ayrılmadan önce dudaklarından öptüm. Dudaklarını, nefessiz kalana dek, parçalarcasına öpmeye bayılıyordum. Onu yine nefessiz bıraktım ve yanından ayrılırken çocukların arasına karışıp gülüşmesini izledim.

Onlardan ayrılıp arabaya geçtim ve Aslan'ın şirketine sürdüm. Küçükken ona, üvey babama kanımın kaynadığı zamanlar olmuştu ama beni sadece şirketi için varis olarak gördüğünü fark edince kendimi çekmiştim. Beni sırf bunun için evlat edinmişti, kendi çocuğu olmuyordu ve ileride soyunun devamını, şirketin devamlılığını sağlamamı istemişti. Onun için, kendi çizdiği bir evlat profili olamayacağımı geç anlamış, bana savaş açmıştı.

Arabamı şirketin önüne çektim ve inmeden önce bir süre camdan dışarıya, şirkete bakarak kafamı iki yana salladım. Beni kandırmıştı, arkamdan dolaplar çevirmişti. Etrafımla ilgilenemediğim ilk anda beni avlamıştı. Bir küfür savurup arabadan indim ve anahtarı ceketimin cebine atarak şirket binasına yürüdüm. Kapıdan içeriye geçerken güvenlik selam verdi, başımla aldım ve doğrudan merdivenlere yöneldim. Bayağı merdiven çıkmam gerekecekti, çünkü asansöre binemezdim.

Dakikalar sonra Aslan'ın odasının bulunduğu kata çıktım. Kibarlık edecek değildim, kapıyı çalmadan sertçe açtım ve içeriye girerken masasının başında doğrulduğunu gördüm. Yumruk halindeki ellerimi iki yanıma indirip içeriye girerken, tek kaşını kaldırıp sandalyesine yaslandı. Beyaz gömleğini dirseklerine kadar kıvırmıştı, tam bir işkolikti. Büyük odasının içinde, masasının önüne kadar yürüdüğümde, "Hayırdır evlat," dedi, "Ne işin var burada?"

Dudağımı büktüm ve geniş, kaliteli masasında duran yığınla kâğıda, bilgisayarına baktım. Her şeyin en pahalısını, lüksünü severdi; bu huyu bana da bulaşmıştı. Omuzlarımı

arkaya atarak ayağımın ucuyla, önümdeki masaya hafifçe vurdum. "Ne yaptığını biliyorum," dedim yalnızca.

Elleriyle koltuğunun kenarlarını tuttu ve tek kaşını kaldırdı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Bana, olmadığım halde hasta hissettirmek için o kaltakla anlaştığından."

Gözleri adeta yuvalarından fırladı ve dudakları birkaç saniye aralık kaldı. Yüzüne karşı sarf ettiğim cümle onu hazırlıksız yakalamıştı. Elleriyle oturduğu koltuğun kenarlarını daha sıkı tutup, "O kadın mı anlattı?" diye sordu, sanki tüm suç yalnızca kadınınmış gibi. Tükürür gibi konuştu. "Verdiğim parayı kuruşuna kadar geri alacağım! Bir boku beceremedi."

Utanmazlığı hayret vericiydi, benim gibi bir adam için bile. Tek kaşımı, pes dercesine kaldırıp dudağımın kenarıyla güldüm. "Çok komiksin baba."

Bir de haklıymışçasına bana yukarıdan, küstahça bakarak, "Hayret, çok sinirlenmemişsin," dedi. "Odayı başıma yıkmayacak mısın?"

"Hım." Ellerimi ceketimin ceplerine koyarak yavaşça masanın etrafını yürüdüm ve onun arkasına geçip başımı omzuna doğru eğdim. Sinirle koltuğun kenarlarını sıkmaya devam ediyordu. Demek ki gerçekten bunu bekliyordu, sinirlenip etrafı dağıtsam, ona isyan etsem hoşuna gidecekti. Ellerimi çıkarıp koltuğun arkasından sertçe kavradım. "Aslında sinirlendim," dedim ama sırıtıyordum. "Ama sonra geçti. Hayatımda, beynimde, kalbimde senin pisliklerin için vakit ayırmak saçmalık geldi. Sen de olsan kendin için kafanı bu kadar yormazdın babacığım." Omuzlarına uzandım ve canını acıtacak derecede sıkıp bıraktım.

"Asrın!"

"Senin varisin olmayacağım." Tekrar masanın etrafını dolanıp karşısına geçtim ve eğilip ellerimi masaya sertçe koydum. Gözlerimiz birleşti, bakışlarındaki küstahlık ve

kibir ciğerimi yaktı. Öfke duygusunu kin takip etti, gözlerimiz restleşti. "Nerede ne olmak istiyorsam, o olacağım!"

"Bu şirketin adam gibi biri tarafından yönetilmeye ihtiyacı var! Sana bir servet veriyorum, daha ne istiyorsun!"

"Küçük çaplı bir servetim var," dedim, adeta hırlayıp sesimi yükseltirken. İkimiz de kızarmaya başlamıştık, sinirlendiğimizde korkunç görünüyorduk. "Ah pardon, artık o servet yalnızca benim değil." Gülümseyerek vurucu darbeyi indirdim. "Karımın ve benim..."

Yüzünü örten dehşet ifadesi benim büyük oranda tatmin etti ve dudaklarımın kenarları sinsice yukarıya kıvrıldı. Ağzı birkaç saniye açık kaldı, omuzları düştü, koltuğun kenarlarını sıkan elleri gevşedi. Kravatını gevşetmeye çalışırken, "Bunu da mı yaptın?" dedi, sesi bir fısıltı halindeydi. "Onunla evlendin?"

"Kalbine inecek, sakin ol," dedim alay ederek.

Bir eliyle beni sertçe ittiğinde sırıtarak geriledim ve ellerimi, suçsuzum der gibi havaya kaldırdım. Kravatını çözüp derin nefesler alırken, "Aptalsın sen," dedi gözlerimin içine bakarak. Bana kapıyı gösterdi. "Bundan sonra sana, o kıza yedirmen için beş kuruşum yok! Siktir git lan zibidi!"

"Asıl aptal sensin," dedim ellerimi tekrar ceketimin ceplerine sokup keyifle gerilerek. Keyifle sırıtıyordum. "Üzerime iki tane ev yaptın, iki araba aldın, motor aldın... Doğrusu bunların hepsi dedemin parasıyla, yani üvey babanın. Viyana'da bir evim var, Alaska var... Gerçekten parana ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Siktir git dedim lan!" Yerinden fırlayarak bir daha kükredi ve bana kapıyı gösterdi. Gözlerimi devirdim ve onu yeterince kızdırdığıma karar vererek kapıya ilerlerken, "Ha bu arada," derken dönüp pis pis sırıttım, öfkeden gözlerinin rengi bile değişmişti. Bak, dedim kendime, senin de gözlerin hep böyle bakıyor, dışarıdan ne kadar da kötü görünüyor... "Söylemeyi unuttum, bir de bankada hesabım var."

"Allah'ın cezası."

"Aynen."

Kapıyı açtım ve çıkıp çarptım. Aşağıya inerken içimden küfürler savurup bir yandan da güldüm. Evlendiğimi duyduğunda yüzünde oluşan ifade bana yetmişti ama beni dolandırmasını hâlâ hazmedemiyordum. Arabama atlayıp doğrudan sahile, çocukların yanına sürdüm. Annem için de hâlâ kaygılarım vardı, randevusuna götürmem gerekiyordu. O işbirlikçi kadını da şikâyet edecektim, zaten babam ben çıkar çıkmaz onu aramış olmalıydı. Ben iyiyim demiyordum ama kötü de değildim. Gelişine yaşıyordum, umursamazlık maskesi takıp kırılmadan yaşıyordum. Hayatımı birilerinin emirleri altında, kasılarak sürdüremezdim. Bu yüzden Esila'yı alıp gitmeli, herkesten uzak kalmalıydım.

"Piç, resmen kandırdı beni!"

Kendi kendime söylenirken trafik sıkışmıştı, arabayı yavaşlatıp iç çektim. Hava kararmadan orada olamazdım. Esila'nın sık sık dinlediği şarkıyı açtım ve dirseğimi cama yaslayıp arabayı sürerken dinledim. Trafik ışıklarını takip ettim, yeşil yandığında geçtim ve arabanın içindeki kokuyu ciğerlerime çektim. Bileğimdeki bandanaya baktım, sabah Esila'dan almıştım. Yutkunup soldan döndüm ve trafikte oyalanırken ofladım.

"Bu trafikten de usandım artık, yeter..."

Her şey beni boğuyordu, her şey. Sabırsızlıkla uzanıp radyonun sesini daha çok açtım ve bir sigara yakıp içmeye başladım. Nihayet dakikalar sonra trafik biraz açıldı ve hava kararırken çocukların yanına vardım. Arabayı park ettim ve inmeden önce bir süre çocukları izledim. Sahildeki taşların üzerinde oturmuş, dondurma yiyorlardı. Hepsi iyi ve mutlu görünüyordu, mutluluğu pek tanımam, çünkü hissetmem ama... Gülüyorlardı işte. Benimle ağladıkları zamanlar olmuştu, şimdi de benim onlarla gülme zamanımdı.

Esila'yı gözüme kestirdim, akşam olduğu, hava serinlediği için ceketi üzerindeydi ve saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Ben Esila'yı izlerken, onun karşısında olan Cenk'in bana el salladığını gördüm, karşılığında el hareketi çektim. Hepsi dönüp bana bakarken arabadan indim. Esila bana el salladı, hava karardığı için yüzünü net görememiştim ama iyi hissettiğini biliyordum. Caddenin karşısına geçtim ve sahilin etrafındaki taşlara ilerlerken, "Dikkat et, düşme," dedi Bora.

"Düşmem ben," dedim, yanlarına vardığımda. Esila hemen yana kaydı ve bana yer açtı. Taşın kenarına oturdum ve onu kendime çekip dudaklarımı saçlarına gömdüm. Başını kaldırıp bana baktı ve gözleri kontrol eder gibi yüzümde dolaştı. Sinirli olup olmadığımı, nasıl hissettiğimi kavramaya çalışıyordu. Bunu anlayıp elimin içiyle saçlarını okşadım ve gözlerimi sakince yumdum. İyi olduğumun sinyallerini aldı ve benden biraz aşağıda oturduğu için çenesini dizime yasladı. "Dondurma mı yiyorsun?"

Bora dirseğiyle bana vururken Esila kafasını sallayıp dondurmasını yalamaya devam etti. Büyük külahta, çikolatalı ve sütlüydü dondurması. Onu bacaklarımın arasına sıkıştırıp elimi saçlarına dolarken, Bora'ya döndüm. Hemen yanımdaydı, Lavin de onun yanındaydı. Cenk, Lavin'i Almi'nin yanına itip Bora'ya, dolayısıyla bana yaklaşmış oldu. Uzanıp yanağıma vurdu. "Ne haber yakışıklı?"

Onun elini savuştururken gözlerimi devirdim. "İyiyim piç, görmüyor musun?"

Cenk sanki yermişim gibi ağzından çıkardığı dondurmanın kalanını bana uzatırken, "Yine bana karşı aşk dolusun," dedi çapkınca gülerek.

Bora Cenk'le gülüşürken, elimi uzatıp dondurmasına vurdum ve zaten neredeyse bitmiş olan dondurması Lavin'in yüzüne sıçradığında pis pis güldüm. Lavin irkilip Cenk'e küfrederken, Bora bu kez bana dirsek atıp Cenk'in haline güldü.

"Sen de az piç değilsin ha. Cenk'le bana, benimle de Cenk'e gülüyorsun."

"Ee kimin kuzeniyiz," dedi, kolunu omzuma atarak.

Doğru, benim kuzenimdi işte.

Esila, çantasından bir selpak çıkarıp Lavin'in yüzünü silerken, Cenk bana dönüp arızasın sen, deyince göz kırptım. Doğruldu ve kendine yeni bir dondurma almak için ilerideki satıcıya doğru ilerledi. Esila arkasından, "Asrın'a da al," dedi. Dudaklarımın tepki verdiğini hissettim, adına gülümseme denen şey oldu dudaklarıma. Esila'yı öpmek istedim, dudaklarından, yüzünden. Eğilip çenemi saçlarına sertçe bastırırken, "Elindekini istiyorum," dedim ona, kulağına doğru.

Elini uzattı, kalan dondurmasını bana verdi. Aldım ve yüzünün yanında, kalan dondurmasını yalamaya başladım. Sonra soğuyan dilimin ucunu kulağının altına değdirdim, irkilip elini kulağına götürmesini izlerken dilimi de geriye çektim. Sırıtıp çenemi tekrar saçlarına sürttüm ve onun dondurmasını iştahla, açlıkla yaladım.

"Al eşkıyam," dedi Cenk, yanımıza iki dondurmayla döndüğünde. Elindeki çikolatalı dondurmayı bana uzatırken, "Seversin sen yalamayı," diye fısıldadı.

"Piç," dedim, sırıtıp dondurmayı kaparken, bir kere yaladım ve uzatıp sevgilime verdim, "Senin için aldım," dedim, fısıltıyla.

Gülüşü benzersizdi, kalbime ne yaptığından habersizdi. "Tabii, sen aldın..."

Dondurmayı yemeye başladığında Almila'nın onun mutluluğunu izlediğini gördüm. Almi Esila'ya çok düşkündü, kardeşi yerine koyuyordu; bu yüzden bana zaman zaman çok kızmıştı. Fakat beni kabul etmiş gibiydi artık, ilişkimizi onaylıyordu. Doğrusu onayına ihtiyacım yoktu, Esila ile olmak için hiç kimsenin zerre onayına ihtiyacım yoktu.

Biz birbirimize aittik.

"Size ne söyleyeceğim," dedi Lavin, yüzünü nihayet silmiş ve o bildik neşesine tekrar kavuşmuştu. Bu kızı severdim, çünkü hiç numara yapmazdı, maske kullanmazdı. Olduğu gibi kalan nadir insanlardandı. "Okulların bitmesine yalnızca iki hafta kaldı. Acaba, yaz tatili için buradan uzaklaşsak mı? Hep beraber bir tatile gidelim."

Sahilde oturup tatile gitme hayalleri kurmak mı? Kendimi asla böyle bir anın içinde düşünmezdim.

Esila'nın saçlarını okşarken, dudağına bulaşan dondurmaya bakıp, Viyana'ya gitme planımız olduğu için sessiz kaldım. Cenk, Lavin'i yanağından sulu sulu öperken, "Çok iyi düşünmüşsün," dedi.

"Güzel olur aslında," dedi Almila, kızıl saçları akşam vaktinde o kadar da kızıl görünmüyordu. Bakışları Bora'daydı, yine başımı eğip Esila'ya bakmaya devam ettim. Saçı yüzüne gelmişti, hırçınca çekip kulağının arkasına koydum. "Kafa dinleriz," diyerek onlara katıldı Bora da. Piçin parası vardı, tatilleri de severdi. Ona sırıttığımda omzuma iki tane vurdu. "Sen de gelir misin?"

"Esila'ya bağlı," dedim, dümdüz bir sesle. Her şey ona bağlı.

Lavin ve Almila iç çekerek gülerken, Cenk bana sırıttı. Bora Esila'ya döndü, ona bağlı olduğunu zaten biliyordu. Esila dondurmasını ağzından çıkardı ve dudaklarını dilinin ucuyla yaladı. Diğerleri de merakla Esila'ya döndüler. Onun çakır mavisi gözleri beni hedef aldı. Karanlıkta daha koyuydu gözleri, daha baskındı. Ateşliydi ama bulut rengindeydi. Bir kalbi böyle attırmayı nereden öğrendiğini bilmiyor, ruhuma sızışının ilk gününü bir türlü hesap edemiyordum. "Tatil için Viyana'ya gelebilirsiniz," dedi, gözlerimi seyre dalıp. "Çünkü biz Avusturya'ya, Viyana'ya yerleşmeye karar verdik."

Bölüm 14

-Alaska'da Son Gece-

Anneme Viyana'ya yerleşeceğimizi söylemek bir faciayla sonuçlanmıştı.

Onun kalbini kırmak istememiştim ama artık geçmişle bağları koparmazsak bizim kalbimiz kırılmaya devam edecekti. Buna, içinde sevgi veya aşk olsa bile acı hatıralarla dolu bir şehre, ne kadar katlanılırdı?

O gün çocukların yanında teklifini kabul ettikten sonra Asrın'la uzun uzun konuşup kararımızdan iyice emin olmuştuk. Buradan gitmek istiyorduk, yüzlerini aklından çıkaramadığımız insanlarla dolu bu şehirde daha fazla durmak istemiyorduk. Viyana'ya yerleşmek, sonrasında kafamız nereye eserse oraya gitmek istiyorduk. Kimseyi değil, yalnızca şehri terk ediyorduk.

Sabah kahvaltı için annemlerdeydik. Bir saat kadar önce de annemle Mehpare Teyze'ye Viyana'ya yerleşeceğimizi söylemiştik. Mehpare Teyze tepkisiz kalmış, annemse ağlamaya başlamıştı. Bir saattir aralıksız ağlıyordu, gözyaşlarını mavi gözlerinde gördükçe kendi gözlerime bakıyor gibi hissediyordum. Asrın da yanımda oturuyor, boş boş anneme bakıyordu. Onda annesinin tepkisizliği vardı, ikisi de annemin gözyaşlarını anlamsız buluyor gibiydi. Mehpare Teyze

bizi hatırlamadığı için tepkisiz kalması çok normaldi ama annemin sitem etmeye, ağlamaya hakkı vardı. Bu yüzden dirseğimi Asrın'ın karnına geçirdim ve o irkilip anlamsız bakışlarını annemin üstünden çektiğinde, "Üzülüyor işte," diye fısıldadım. "Anneme öyle bakma."

"Seni kaybetsem ben de ağlardım," diye fısıldadı benim gibi. "Sandığının aksine anneni anlıyorum," diyerek bana göz kırptı. Üzerinde nadiren giydiği renk olan beyaz tişörtüyle, pantolonu vardı. Tıraş olmuştu, yüzü pürüzsüzdü. Kulağında siyah küpesi vardı ama saçlarını taramaya zahmet bile etmemişti. Elimi uzatıp alnına düşen bir parça saçını yukarı doğru düzelttim. "Bize biraz izin ver, annemle konuşayım. Bu şehirden, onun gözyaşlarıyla, sitemiyle ayrılmak istemiyorum."

Anne kız olarak aramız hiçbir zaman mükemmel olmamıştı ama birbirimizin gözyaşlarını yalnızca izleyecek kadar kötü de değildi. Asrın elimi tutup üzerinden öptü ve sakince yanımdan kalkıp annesinin oturduğu koltuğa ilerledi. Mehpare Teyze olaylara karşı tamamen ilgisizdi, ara ara Asrın'a dönüp baban nerede diye soruyordu. Birkaç gün önce Asrın annesi için gerçekten güvenilir bir psikiyatristle görüşmüş, anlaşmıştı. Yatılı bir yardımcı tutmak için de arayışa geçmişti. Annesinin yanına gidip onu kaldırdı ve odadan çıkarken, "Evet, babam birazdan gelecek," diyerek ona yalan söylediğini duydum.

"Biz seninle daha yeni kavuştuk," dedi annem, ben Asrın'ın sırtını izlerken.

Kalkıp yanına doğru ilerledim. Yürüyüşümü, gidişimi izliyor gibi burukça izledi. Yanına oturup, birleşen ellerimiz arasındaki on dokuz yıllık farka baktım. Onunkilerde zamanın kırışıklıkları vardı, benimkilerde çektiğim acıların yara izleri. Elini sıkarak, "Ağlama," dedim olabildiğince anlayışlı bir sesle. "Ayrılmıyoruz anne, sık sık geleceğiz."

"Ne kadar sık olabilir ki," diye isyan etti annem gözlerini silerken. "Ayda bir ancak göreceğim yüzünü. Daha on dokuz yaşındasın ama bensiz o kadar fazla karar alıyorsun ki... Çok güceniyorum."

Doğru, hiçbir kararını ebeveynleriyle paylaşan biri olmamış, onlara danışmamıştım. Nasıl büyüdüysem öyle devam etmişti. Babam benimle hiç ilgilenmemişti, annemse zaten terk etmişti. Her kararımı tek başıma vermiş, doğruyu yanlışı kendim seçmiştim. Çok üzgünüm ama bunu değiştiremezdim. Birini sakat bırakıp, yürüyemiyorsun, demek gibiydi şimdi annemin beni böyle yargılaması. Omuzlarımı dikleştirip, "Başka türlüsünü bilmiyorum," dedim açıkça. "Öğretmediniz doğrusunun bu olduğunu. Üzgünüm ama bu saatten sonra, ben istesem bile kararlarım hakkında sana danışamam. Alışmamışım anne, ne yapabilirim?"

Bu onu daha çok ağlattı, gözyaşları elmacık kemiklerinde parladı. "Evlenirken de haberim olmamıştı. Tamam, özgür yaşamaya düşkünsün, başına buyruksun ama bari ciddi kararlarını benimle paylaş."

Parmağımdaki gösterişsiz, düz yüzüğe gülümsedim. "Evlilikten benim de haberim yoktu, sürpriz oldu. Viyana'ya yerleşme fikri de Asrın'dan çıktı, düşündüğümde bana da mantıklı geldi." Alnımı rahatlatmak için kâküllerimi hafifçe arkaya attım. "Sakin kalmak istiyoruz anne, burada bunu yapamadığımız çok açık. Kafamızı dinlemek istiyoruz, en azından birkaç sene yalnız kalıp bize acı veren herkesin yüzünü unutmak istiyoruz. Diyorsundur belki, bunlar daha küçük, doğrusunu yanlışını ayırt edemez... Ama öyle değil anne, biz hayatımız için doğru olanı seçebilmeyi öğrendik. Hayatımızı gözlerden uzak yaşamayı istiyoruz... Anne lütfen."

Onun rızası olmasa da gidecektim, çünkü bu konuda bencildim. Annem, hayatımın yalnızca bir yılında vardı,

ondan öncesinde tüm kararları bana bırakmıştı, bundan sonrasında da farklı olmazdı. Gidecektim ama mümkünse onu da ikna edip gitmek istiyordum. Başını hafifçe çevirip benimkiyle aynı olan gözlerini kırpıştırdı. "Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni." Yalan değildi, annemi elbette özlerdim. "Ama ayda bir geleceğiz, çocuklar da gelecek, sizi de getirirler. Ve hep bir telefon kadar uzağında olacağım."

İç çekişinde hüznü saklıydı, görmemek aptallık olurdu. Yüzündeki yaşları bir daha silerken, "Gerçekten orada mutlu olacak mısınız?" diye sordu. Mutlu olacak mısın değil de olacak mısınız diye sorması beni tatmin etti, Asrın'ı yok saymamıştı.

"Viyana'ya gidip bir anda mutlu kelebeklere dönüşmeyeceğiz," dedim gerçekçi davranarak. Kendime, insanlara yalan söylediğim çok olmuştu. İyiyim yalanını söylemiştim mesela, geçecek yalanını. Şimdiyse kendime de aileme de dürüsttüm. "Ama iyi olacağız, kafamızın içini tımarhaneye çeviren o düşüncelerin esaretinden biraz olsun kurtulacağız. Şizofrenim geri gelir mi diye korkuyla beklemeyeceğim, atak geçirmem için sebep olmayacak en azından... Buna değmez mi anne?"

"İlaçlarını alıyorsun değil mi?" diye sordu kaygıyla. Bunu ben söyleyene kadar hatırlamaması yüreğimi burktu ama geçti.

"Alıyorum," diye fısıldadım derhal. Elini bir daha sıktım. "Asrın, Viyana'da annesinin görüştüğü bir psikologla konuştu benim için. Buradaki psikoloğumuzla da konuştuk, geçen seneden daha iyi olduğum için yeni bir hayat düzeni bu şartlar altında hastalığımı tetiklemezmiş. Asrın'la gidememiştim anne, o zaman ki ataklarım çok yoğundu ama şimdi iyiyim, hayatım hakkında kararlar verebilmenin özgürlüğünü, olgunluğunu hissediyorum."

"Asrın'la mutlu olduğunu biliyorum," dedi annem, artık ağlamıyordu. "Mutlu olmaya devam etmenizi de gönülden istiyorum ama orada bir başınıza ne yapacaksınız kızım? Aklım, yüreğim sizde kalır."

"İnan halledeceğiz," dedim, uzanıp annemin yanağından yumuşakça öptüm. "Asrın'la ben, daha az düşünerek yaşamayı halledeceğiz."

Annem bana sarıldığında onu kucakladım. Başımı omzuna yasladım ve saçlarından öpmek istediğimi fark edince kendimi tutmadım. Sevgimi göstermekte çekingen olmam benim kabahatim değildi ama olmayı istediğim şey de değildi. Ayrıldığımızda, "Sitem etmeni istemiyorum," dedim. "Asrın'la olmayı ve senin de başaracağımıza inanmanı istiyorum."

Omuzlarını düşürüp başını salladı. "Her zaman bir telefon kadar uzağında olacağım anneciğim."

"Seni seviyorum." *Belki çaresizlikti anne ama seni sen yokken de seviyordum.*

Bir kez daha sarıldık ve kapının hafifçe gıcırdadığını görünce başımı Asrın'a çevirdim. Konuşmamızın bittiğini anlamıştı, belki de bizi dinlemişti. Gözlerindeki elden ayaktan düşüren aşk dolu bakışa iç çektim ve annem Asrın'a döndü. "Lütfen onu üzme."

Ben, "Anne," diye sitem ederken Asrın hiç alınmış görünmedi. Kalbi bazen çok kolay kırılabilirmiş gibi geliyordu bana, bazense hiç kırılmazmış gibi. Dizlerimde yatarken en hassas kalp onunkisiydi, karşımda durup kaşlarını çatarken de en taş kalp... "Üzmem," dedi Asrın. "Bilmiyorsunuz siz, üzemem ben onu."

Üzdüğü vardı, üzdüğünü bildiği de vardı ama kabul edesi yoktu.

Buruk şekilde gülümseyip doğruldum ve annemin bizim için yaptığı keklere uzandım. Tabağı sehpadan alarak

Asrın'ın yanına yürüdüm ve bir dilim keki, pek sevmese de ağzına tıktım. O söylenip keki yerken, Mehpare Anne'nin odasına ilerledim. Kapının aralığından gördüm amdan dışarı baktığını. Hiçbir şey hissettirmeyecek olsa da gidip ona sarıldım, tek kelime etmeden vedalaştım. Beni tanımıyordu, çoğunlukla hatırlamıyordu da ama gözlerini sonsuzluğa kapatırken, belki yüzüm bir an olsun gözlerinin önüne gelirdi...

Yüzümü gözünün önünden bir an bile ayırmak istemeyen Asrın'ı duydum. "Hadi bebeğim."

Mehpare Anne'ye bir daha sarılıp uzaklaştım ve tabağı mutfağa bırakarak koridordaki Asrın'ın yanına döndüm. Annem odasından çıkıyordu, ona gülümsedim. "Esila," deyip, yanıma geldi, ellerimden tuttu ve avucuma bir kâğıt koydu. "Bu hesapta senin için biriktirdiğim yüklü bir para var. Bu parayı da al, Asrın yanında bile olsa kendi parana sahip ol. Kart bilgileri kâğıtta yazıyor, seni uzunca idare edecek miktar mevcut."

Annemin maddi durumunun iyi olduğunu, birden fazla pastane şubesi bulunduğunu biliyordum ama benim için para biriktirdiğinden haberim yoktu. Avucumdaki kâğıda ve karta bakarak, "Bana bundan hiç bahsetmemiştin," dedim. "Ben... Teşekkür ederim. Zaten bana para veriyordun, buna gerek yoktu ki."

"Var tabii ki." Ellerimden sıkarken uzanıp iki yanağımdan da öptü. "Gitmeden önce çekersin, uzunca bir süre de eğitim masraflarını karşılarsın bebeğim."

Kartı ve kâğıdı avucumun içinde sıkarak dolan gözlerimi iki kez kırptım ve kollarımı açıp anneme bir daha sarıldım. Bu kadar duygulanacağımı tahmin etmemiştim, annemi sandığımdan fazla özleyecektim. Geriye çekilirken annem yanağıma düşen iki damlaya baktı. "Benim için hiçbir şey senden daha değerli değil."

Anneme sırtımı dönüp Asrın'ın yanına ilerledim, omzunu kapıya yaslamış, beni bekliyordu. Tutmam için elini uzattı. Arkama bakıp son kez anneme gülümsedim.

Seni hep seviyordum, hep seveceğim. Hayatımda olsan da olmasan da...

Asrın'la birlikte yavaş yavaş indik merdivenlerden. Hiç konuşmadık, sessizlik için her zaman bir kişilik yerimiz vardı. O şoför koltuğuna yerleşti, ben de yanına oturdum.

"Annen üzüldü," dedi, arabayı kullanmaya başladıktan sonra. "Benim annem hiçbir şey anlamadı."

Üzgün üzgün elimi ovuşturdum, burada da dursa Asrın zaten annesi tarafından hatırlanmayacaktı. Uzanıp elinden tuttuğumda, pis pis gülüp avucumu bacaklarının arasına götürmeye çalıştı. "Asrın..."

"Uçuşumuz cumartesi günü," diye hatırlattı, sanki ellerimiz hiçbir şey yapmıyormuş gibi başka şeyden bahsederek. "Cuma okulumuz bitiyor, cumartesi Viyana'ya uçuyoruz. Eksik bir şeyler var mıydı? Dün valizleri hazırlarken eksik bir şey gözüme çarpmadı benim."

Evet, valizlerimizi toplamıştık. Üstelik çocuklar da bizdeydi ve yardım etmişlerdi. "Pati'ye yedek mama alalım Asrın, Viyana'da nasıldır bilemiyorum."

"Buluruz, alırız." Birleşen ellerimizi kaldırdı ve direksiyonu sol tarafa kırarken, parmaklarımızı kenetledi. "Gitmeden önce son kez, yarın öğleden sonra çocuklarla beraber Alaska'da dağıtalım."

Asrın, Alaska'yı seviyordu, oraya değer veriyordu. Mekânı kapatmayacaktı, Timuçin, Bora ve Cenk ilgileneceklerdi. Zaten ayda bir geldiğimizde kendisi de kontrol edecekti. Mantıklıydı, hem geliri kesilmeyecekti hem de sevdiği yerden vazgeçmeyecekti. Gitmeden önce son kez çok sevdiğim arkadaşlarımla doyasıya eğlenecektim. Hepsini çok

seviyordum, arkadaşsızlığa alışmam zaman alacaktı. "Olur bebeğim," dedim, yüzük olan parmağım elinin içinden bileğine doğru kayarken. "Elinde bir şey eksik..."

"Ellerin?"

"Yüzüğün," dedim, bileğinin içindeki damarları okşayıp nabzını sayarak. "Eksik olan yüzüğün..."

Eline baktı ama bir şey diyemedi, diyesi varsa da ben elini öpünce gitti.

Arabayı evimize sürmeden önce bir alışveriş merkezine gidip Pati için mama aldık ve ATM'den annemin verdiği kartta kaç para olduğuna baktık. Hesabımda seksen bin lira vardı, Asrın yarısını çekmemin yeterli olacağını, diğer yarısını güvencem için hep saklamam gerektiğini söyledi. Ertesi gün bankaya gidince düşünecektim. Hazır buraya kadar gelmişken üstüme birkaç şey almaya karar verip mağazaları dolaştık.

AVM'den ayrılırken yeni bir eteğim ve yeni bir kazağım vardı artık. Arabadaki koltuklarımıza yerleştiğimizde Asrın doğrudan eve sürdü, yol boyunca iki tane sigara içti. Genelde daha fazla içerdi. Eve kısa girdiğimizde bizi Pati karşıladı. Direkt koşup Asrın'ın üzerine atladı, keyfi yerinde olduğu için Asrın onu kucaklayıp salona ilerledi. Ben odaya geçip aldığım kıyafetleri, hazırladığımız valizlerden birine yerleştirdim. Sonra hemen Asrın'la Pati'nin yanına, salona koştum.

Onları, L şeklindeki koltukta buldum ve yanların oturdum. Başımı Asrın'ın, eşim olduğuna inanamadığım adamın, omzuna yaslayıp dizine koyduğu Pati'yi izledim. Ellerini onun tüylerinde gezdiriyor, gıdıklamaya çalışıyordu. Asrın sevgisini sık sık dile getiren biri değildi ama Pati'ye bakarken gözlerinde açığa çıkan duyguyu biliyordum, saf sevgiydi. Parmakları sevdiği şeye dokunurken aslında ne kadar da iyi niyetli, nazikti. Belki kendisi bile farkında

olmadan şefkatle okşuyordu. Elimi kolunda aşağı yukarı gezdirerek, "Evlilik hiçbir şeyi değiştirmedi," diye fısıldadım. "Sadece birtakım işleri resmileştirdi, onun dışında her şey çok aynı değil mi sence de?"

"Evet, karıcığım," dedi, ciddi bir sesle.

Alçak sesle gülüp tişörtünün üzerinden omzunu öptüm ve küpesiyle oynamaya başladım. "Kulağını ne zaman deldirdin?"

"Sarhoştum, hatırlamıyorum."

Bunu sarhoşken yapacağını hiç düşünmemiştim. Küpe taktığı için, bile isteye deldirdiğini düşünmüştüm. Belki de sonra hoşuna gitmişti, zaten yakışıyordu da. Yaklaşıp kulağının altından öptüğümde hafifçe huylandı ve sonra başını diğer tarafa yatırıp daha fazla öpmem için yer açtı.

"Çok güzel kokuyorsun," diyerek elimi saçlarına attım ve kısa tutamları çekiştirirken, dudaklarımla boynunda bir hat çizdim. Bu dokuyu, yumuşaklığı, dudaklarımın altındaki hassas teni çok iyi biliyordum. Zamanda süzülen her şey onun teninde saklanıyordu sanki... Kaybolmuyordu. Buradaydı her şey, tüm dertler ve dermanlar. Önce dudaklarımla, sonra da dilimle boynunda ilerledim. "Çok güzelsin, aşamıyorum seni."

Dudağının ucu kıvrıldı, gülümsemesi ömrümü de katlayıp genişledi.

"Aşk saatin gelmiş senin," diye fısıldadı, ona sırnaştığımı fark ettiği için.

"Evet, Esila'yı Asrın geçiyor."

Ve adın dudaklarımdan her seferinde aşkla sızıyor, kader bile bazen böylesine hayret ediyor.

Pati'yi dizlerinin üzerinden bırakıp bana döndü, kendimi onun ellerine hazırladım ve tam da beklediğim gibi elleri belime yerleşip beni kucakladığında sert bir nefes aldım. Sarı, uzun saçlarım yüzüne boynuna döküldü ve ellerim kavuşma

isteğiyle ensesine dolandı. Asrın yeni bir deneyimin peşinde gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdı ama bu yeni değildi, defalarca adını duyduğu dudaklarımdan öpmüştü.

Bak bana, bak sevgilim. O dudakları kaç kez öptün, kaç kez paraladın. Sızmadın mı dudaklarımın ucunda, uyuyakalana kadar öpmedin mi beni defalarca? Asrın... Kaç asır yeter ki izini dudaklarımdan silmek için? Yetmez... Hiçbiri yetmez.

Elinin tersi değdi yüzüme, elmacık kemiğimin altından başladı dokunmaya. "Ölüm olsa dudaklarında, öpmez miyim yine?"

"Öpersin."

Yaklaşırken acı çektiğini gördüm, belki yanımda bile duyduğu hasrettendi. Dudaklarımız birleştiğinde yumuşak başladığını hissettim ama öyle kalmadı... İlk birkaç saniyeden sonra beni baştan çıkardı ve elleri belimi sertçe tutarken, adımı dudaklarından bir ah gibi döktü. Ensesini okşayan ellerimi kontrol edemedim, saçlarının arasına girerken tutamadım. Nereye, ne kadar kavuşabilirsem kavuştum, dudaklarında hoyratça gezindim. O da beni aynı yoğunlukta, aşkla öpüp vücuduma sürtündü. Söyle Asrın, kaç kez oldu, söyle. Kaç kez ölür gibi sızdın dudaklarımda? Söyle ve bir yenisini daha ekle. Bak, kaç oldu sevgilim. Uyku diyerek kaç kez kandın dudaklarıma da öldün?

*

Kaç kez öldüğünü bilmiyorum ama bugün gülüşünü görmek beni hayata bir daha bağladı.

Çocuklarla son kez partiliyorduk, Alaska'daydık. Saat neredeyse ondu, günlerden cumaydı, ellerimin arasında elleri vardı. Artık cuma deyince gelmez miydi aklıma elleri, avuçları ve tutkusunun parmaklarımdaki hoyratlığı...

Alaska bu gece daha sakindi, Asrın özellikle az kişinin olmasını istemişti ama burası şehrin gözde mekânlarından olduğu için sakin hali bile epey kalabalıktı. Bugün hepimizin üniversitedeki ilk yılı bitmişti, hem bunu kutluyor hem de vedamızdan önceki günün tadını çıkarıyorduk. Çocuklar buruktu, gideceğimiz için üzgünlerdi ama sık sık geleceklerdi, görüşecektik.

Asrın'ın elinin içindeki elime baktım ve onun beni döndürmesine katılarak kendi etrafımda döndüm. Dans ediyorduk, bunu pek sık yapmazdık ama şu an hoşuma gidiyordu. Hareketli bir danstı, çalan şarkı hareketliydi. Çocuklar da bizim gibi pistteydi. Kendi etrafımdaki dönüşümü tamamladığımda Asrın beni kendine çekip alnımdan öptü. "İçecek bir şey ister misin?"

"İki bardak vişne suyu içtim, daha fazla istemiyorum hayatım."

"Hayatın?"

Utanıp gülümsedim.

Asrın'ın belimdeki eli yüzeysel olarak kalçama indiğinde dün gecenin hatıraları canlandı ve gözümün önünde uygunsuz birkaç kare belirdi. Asrın dalgınlığımı fark edip sersem şekilde kıkırdadı ve beni bir kez daha kendi etrafımda döndürdü. Üzerimde yeni aldığım siyah etekle, siyah çorap ve deri bir büstiyer vardı. Alaska'da geçirdiğimiz son vakit olduğu için özenle hazırlamıştım. Eteğimin salınan uçlarına bakarak kıkırdarken birinin bana çarptığını fark ettim ve döndüğümde Cenk'i gördüm. "Aaa eşkıyamın karısı." Yanağımdan makas alıp saçlarımı karıştırdığında Asrın onu iterek beni kurtardı.

Kıkırdayıp göğsüne yaslandım. "Şakalaşıyor sadece."

"Saçlarını bozdu," diyerek saçlarımı düzeltti Asrın ve Lavin'le dans ederken bize sırıtan Cenk'e dik dik baktı. "Eşkıyam deyip durma bana, eşkıya mıyım lan ben?"

isteğiyle ensesine dolandı. Asrın yeni bir deneyimin peşinde gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdı ama bu yeni değildi, defalarca adını duyduğu dudaklarımdan öpmüştü.

Bak bana, bak sevgilim. O dudakları kaç kez öptün, kaç kez paraladın. Sızmadın mı dudaklarımın ucunda, uyuyakalana kadar öpmedin mi beni defalarca? Asrın... Kaç asır yeter ki izini dudaklarımdan silmek için? Yetmez... Hiçbiri yetmez.

Elinin tersi değdi yüzüme, elmacık kemiğimin altından başladı dokunmaya. "Ölüm olsa dudaklarında, öpmez miyim yine?"

"Öpersin."

Yaklaşırken acı çektiğini gördüm, belki yanımda bile duyduğu hasrettendi. Dudaklarımız birleştiğinde yumuşak başladığını hissettim ama öyle kalmadı... İlk birkaç saniyeden sonra beni baştan çıkardı ve elleri belimi sertçe tutarken, adımı dudaklarından bir ah gibi döktü. Ensesini okşayan ellerimi kontrol edemedim, saçlarının arasına girerken tutamadım. Nereye, ne kadar kavuşabilirsem kavuştum, dudaklarında hoyratça gezindim. O da beni aynı yoğunlukta, aşkla öpüp vücuduma sürtündü. Söyle Asrın, kaç kez oldu, söyle. Kaç kez ölür gibi sızdın dudaklarımda? Söyle ve bir yenisini daha ekle. Bak, kaç oldu sevgilim. Uyku diyerek kaç kez kandın dudaklarıma da öldün?

*

Kaç kez öldüğünü bilmiyorum ama bugün gülüşünü görmek beni hayata bir daha bağladı.

Çocuklarla son kez partiliyorduk, Alaska'daydık. Saat neredeyse ondu, günlerden cumaydı, ellerimin arasında elleri vardı. Artık cuma deyince gelmez miydi aklıma elleri, avuçları ve tutkusunun parmaklarımdaki hoyratlığı...

Alaska bu gece daha sakindi, Asrın özellikle az kişinin olmasını istemişti ama burası şehrin gözde mekânlarından olduğu için sakin hali bile epey kalabalıktı. Bugün hepimizin üniversitedeki ilk yılı bitmişti, hem bunu kutluyor hem de vedamızdan önceki günün tadını çıkarıyorduk. Çocuklar buruktu, gideceğimiz için üzgünlerdi ama sık sık geleceklerdi, görüşecektik.

Asrın'ın elinin içindeki elime baktım ve onun beni döndürmesine katılarak kendi etrafımda döndüm. Dans ediyorduk, bunu pek sık yapmazdık ama şu an hoşuma gidiyordu. Hareketli bir danstı, çalan şarkı hareketliydi. Çocuklar da bizim gibi pistteydi. Kendi etrafımdaki dönüşümü tamamladığımda Asrın beni kendine çekip alnımdan öptü. "İçecek bir şey ister misin?"

"İki bardak vişne suyu içtim, daha fazla istemiyorum hayatım."

"Hayatın?"

Utanıp gülümsedim.

Asrın'ın belimdeki eli yüzeysel olarak kalçama indiğinde dün gecenin hatıraları canlandı ve gözümün önünde uygunsuz birkaç kare belirdi. Asrın dalgınlığımı fark edip sersem şekilde kıkırdadı ve beni bir kez daha kendi etrafımda döndürdü. Üzerimde yeni aldığım siyah etekle, siyah çorap ve deri bir büstiyer vardı. Alaska'da geçirdiğimiz son vakit olduğu için özenle hazırlamıştım. Eteğimin salınan uçlarına bakarak kıkırdarken birinin bana çarptığını fark ettim ve döndüğümde Cenk'i gördüm. "Aaa eşkıyamın karısı." Yanağımdan makas alıp saçlarımı karıştırdığında Asrın onu iterek beni kurtardı.

Kıkırdayıp göğsüne yaslandım. "Şakalaşıyor sadece."

"Saçlarını bozdu," diyerek saçlarımı düzeltti Asrın ve Lavin'le dans ederken bize sırıtan Cenk'e dik dik baktı. "Eşkıyam deyip durma bana, eşkıya mıyım lan ben?"

Sonunda o soruyu sormuştu işte.

"Yine lan!" Cenk sesinin duyulması için bağırıyordu. "Hoşuma gidiyor. Eşkıyamsın sen benim!"

"Evliyim ben, eşkıyan falan değilim senin!"

Cenk Asrın'a öpücük attığında kıkırdayıp parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna dolayıp gözünün kenarından öptüm. "İyi davran şu çocuğa, gidince çok özleyeceksin."

Başını bana çevirdiğinde Cenk de Lavin'e döndü ve onunla sevimli bir şekilde dans etmeye devam etti. Asrın'ın yüzü hafifçe asıldı ve dudaklarını alnıma koyup, "Çok özler miyim?" diye sordu düşünceli sesiyle.

Kollarımı siyah gömleğinin üzerinden etrafına dolayıp şefkatle gülümsedim. "Özlemez misin Asrın, tabii özlersin. Ben de özleyeceğim hepsini."

"Kafamız eser geliriz Sarışın."

Başımı çenesinin altına, boynuna gömerek dudaklarımı ileriye uzattım ve âdemelmasından öpüp onunla yavaşça dans ettim. Müzik hâlâ hareketliydi ama ben onun ritmine kapılmıştım; kalp atışlarının ritmine. Yangın hemen altındaydı, yüreğinin içindeydi. Birini böyle yakmak haddine değildi ama ona hiç kızamıyordum.

Şarkı bitince kalabalığın içinde Almila'yı aradım, locada Bora ile oturuyordu. Asrın'ı, Cenk ile Lavin'in yanında bırakarak locaya gidip ona arkasından sarıldığımda hafifçe irkildi. "Benim," diyerek kızıl saçlarını okşadım. "Yorulmadınız mı, sabahtan beri dans ediyorsunuz?" dedi Bora.

"Yo," diyerek gülümsediğimde oturduğu yerden kalktı ve kadehini de alarak, "Asrın'ın yanına gideyim," dedi.

O giderken, kalktığı yere oturup Almila'nın karşısına geçtim. Üzerinde en sevdiği renkte, mavi bir yazlık elbise vardı ve turuncu saçlarını sol omzunda toplamıştı. Elini sıkarken, "Gideceğim için hâlâ üzülüyor musun?" diye sordum.

Başını yavaşça sallayıp, "Seni inanılmaz çok özleyeceğim," dedi, yüzünden bir hüzün denizi akıp gitti. "Mutlu olduğunu biliyorum, o kadar açık ki bu... Senin mutluluktan anladığın şey Asrın, bu yüzden Viyana'da da iyi olacaksın ama ben seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni," dedim derhal. "Çok özleyeceğim ama tatile gittiğimizi düşünüyorum, çünkü sık sık geleceğiz. Baksana, Asrın Alaska'yı kapatmadı bile, bir ayağımız hep burada olacak."

"Biliyorum, biliyorum..." diyerek tebessüm etti. "Ama... Yine de özlerim, sürekli ararım. Bora, Aslan'ın yaptıklarını söyledi, çok üzüldüm Asrın için. Bunu da duyduktan sonra kurtulmak için buradan gitmeyi istemesi mantıklı geldi, kızamadım size."

Demek Asrın, Bora'yla hatta belki Cenk ile bunu paylaşmıştı, sevindiğimi hissettim. Normalde kimseyle paylaşmazdı, bu yüzden dertleşmesi hoşuma gitmişti.

"Evet, çok acı çekiyordu," dedim, gözlerim kalabalıkta Asrın'ı ararken. Onu gördüğümde Bora ile konuşuyor, kalabalığa göz atıyordu. "Son zamanlarda her şey o kadar üst üste geldi ki, belki de ilk kez savaşa girmeyi değil, arkasını dönüp gitmeyi istedi Almila. Aslan'la fırtınaların kopacağını düşünmüştüm ama ona bile bir şey yapmadı, çaresiz şekilde kurtulmak istedi." Tekrar Almila'ya döndüm, gülümsedim. "Onu reddedemezdim. Beni zaten buraya bağlayan yalnız sizdiniz Asrın'dan başka. Sizi de sık sık gelip göreceğim için sorun görmedim, kabul ettim."

"Biz de geliriz," dedi Almi, tezgâhtaki içeceğine uzandı. "Haftada bir gelebilir miyim?"

Serbestçe kıkırdadım. "Asrın kovar ama alınmazsınız zaten."

Gözlerini devirdi. "Alışkınız."

Ah, tabii. Uzanıp alnıma düşen bir perçemini kulağının arkasına koydum ve doğrulup Alaska'ya baktım. Burada güzel olduğu kadar yıpratıcı anılarım da olmuştu, mekânı bile yakmıştım. Dudaklarımı kıvırdım ve Lavin'in kalabalığı aşarak yanımıza geldiğini gördüğümde, "Cenk'le eğleniyordunuz, neden ara verdin?" dedim.

"Yoruldum," diyerek üstüme devrildi, kollarımı ona sarıp yanağımı da başının üstüne yasladım. "Cenk'in enerjisi hiç bitmiyor, bazen ona ayak uyduramıyorum."

Onun başının üzerinden Cenk'e bakındım, Asrın'ın yanındaydı. Bora ile birlikte bir şeye gülüyordu; erkek muhabbeti çevirdiklerine emindim.

"Sizi özleyeceğim," dedim Lavin'e sımsıkı sarılıp gözlerimi yumarken. "Hem de çok."

Almila da ikimize birden sarıldı. "Ben daha çok..."

Sarılmamız bittiğinde ayrıldık ve tanıdık barmenden Lavin için bir kokteyl istedim. Lavin benim kalktığım yere oturup kokteylini içerken, Almila ile üniversite hakkında birkaç şey konuştuk. İkinci sınıftan önce iyi bir dinlenme hepimize iyi gelecekti, onlar da yaz tatilinin bir kısmını Viyana'da geçireceklerdi.

Lavin dinlenmek için oturmaya devam ederken Almila ile kalabalığa karışıp çocukların yanına ilerledik. Asrın'a arkasından yaklaştım ve kollarımı beline dolayıp yanağımı sırtına yasladım. Bir kolona yaslanmıştı, yanağı da kolunun üzerindeydi ve karşısındaki Bora ile konuşuyordu. Bora, Almila'yı kolunun altına alırken, Cenk de kafasını çevirip Lavin'in oturduğu yere baktı ve gülümsedi. "Yoruldu."

"Aptal, kızı döndürüp durdun sahnede, kaç kez uçtu yere..."

Cenk, Asrın'ın azarlamasına sırıtıp bana uzandı ve yanağımdan makas aldı. "Gözlerin mi kapanıyor kız senin? Kocan götürsün mü seni eve, hı?"

Başımı sallayıp ellerimle Asrın'ın karnını okşadım. "Uykum geldi sahiden."

"Üç saattir coşuyorsunuz," dedi Bora. Sesini duyunca başımı kaldırdım ve parmak uçlarımda yükselip Asrın'ın omzunun üzerinden ona baktım. Saçları ve yüzü ışıkların altında parlıyor, Almila'nın yanağını okşuyordu. "Bir daha ne zaman böyle doyasıya eğleniriz acaba?"

Asrın, "Viyana'ya geldiğinizde," dedi.

Başımı kaldırıp onunla yüz yüze geldim ve omzumu onun gibi kolona yaslayıp ellerimi gömleğinin düğmelerinde dolaştırdım. Aşkının ateşi vücudunda sürekli süzülüyor, ne zaman dokunsam avuçlarıma vuruyordu. Dudaklarının uzandığını gördüm ve kavuşmasını öpücükleriyle resmileştirip yüzümden küçük küçük öptü. "Gidelim mi?"

"Çocuklara son kez sarıldıktan sonra..."

Dolan gözlerimden öptü. Adını bilmiyordum, belki adı bile yoktu bunun ama oradaydı işte, Asrın bana her baktığında hissettiğim şey oradaydı. Bunu, kalbimin vuruşu, nabzımın atışı kadar, aldığım soluk, verdiğim nefes kadar derinden hissediyordum.

Yıldızlar kadar gerçek bir şeydi bu, ay ve gece kadar gerçekti. Yalan olsaydı zaten, soğumaz mıydı yüreğimdeki yangın?

Asrın benden uzaklaşıp çocuklara döndüğünde, arkasından çıkıp Almila'ya yöneldim ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, onu kollarımın arasına çektim. Almila da aynı coşkuyla ellerini vücuduma sardı ve bana, belki de hiç olmadığı kadar sıkıca sarılıp, "Lütfen kendine çok iyi bak," dedi, duymam için kulağıma yaklaşmıştı. "Hep telefonunu açık tut, sık sık arayacağım. İlaçlarını düzgünce almayı da sakın unutma, unutkansın ya sen, ondan diyorum."

"Unutmam, unutursam Asrın hatırlatır zaten."

Gözyaşımı o görmeden hızla silip kızıl saçlarından öptüm ve hep hatırladığım şampuan kokusu yüzünden gülümseyip geriye çekildim. Almila'da hızla yanağındaki gözyaşlarını silip tebessüm ederken Bora'ya dönüp onun kollarının arasına girdim. O da beni aynı samimiyetle kucaklayıp, "Birbirinize çok iyi bakın," diye fısıldadı kulağıma. Başımı salladım. "Asrın'la beraber dünyanın en şanslı insanlarısınız, birbirinize sahipsiniz. Sakın hayatla yalnız başınıza mücadele etmeyin, hep birlikte olun."

Aksinin imkânsız olduğunu ben de Asrın da zaten çok iyi biliyorduk. Ondan uzaklaştım ve burnumu sertçe çekip yanımıza gelmiş olan Lavin'e döndüm. Dudaklarını büzmüş, ıslak gözleriyle bana bakıyordu. Onu da kendime çekip her iki yanağından öptüm. "Ağlama sakın bebeğim, kısa süre sonra siz de geleceksiniz."

"Asrın'ı ayrı seni ayrı özleyeceğim."

Saçlarını karıştırıp uzaklaştım ve başımı Cenk'e çevirdim. Hâlâ Asrın'la sarılıyorlardı. Aralarına girdiğimde ayrıldılar ve Cenk beni kolunun altına çekerken, Asrın da onun omzuna iki tane vurdu. "Yengeme iyi bakıyorsun Eşkıyam," dedi Cenk, eğilip saçlarımdan öptü. Asrın saçlarımı sildi. "Kıskanma lan, yengem o benim."

"Doğrusu, sana bugün pek de kızasım yok Cenk."

Cenk sırıttı, uzanıp yanağından öptüm, sarılıp başımı omzuna bıraktım. Cenk tatlı bir tebessümle saçlarımı okşarken, "Birbirinize çok dikkatli davranın," dedi, sesi buruktu ama sevgi doluydu. "Ve... Ne olur çocuk yaparsanız adını Cenk koyun."

"Henüz çok erken," diye fısıldadım. "Birbirimize doymadık."

"Ooo," dedi Cenk, abartılı bir tepki verip gülerken. "Birbirinize doymanızı beklersek ben asla yeğen sahibi olamam."

"Almila ve Bora'yı sıkıştır diyeceğim ama yapma, daha okul okuyor..."

"Almila..." Cenk çoktan Almila'ya ilerlemeye başladığında kollarımı kendime sarıp sıcak bir gülümsemeyle onları izledim. Cenk her ne söylediyse Almila dönüp elinin tersiyle ona vurdu ve Bora aralarına girip onları ayırmaya çalıştı. Asrın'ın Lavin'i her iki yanağından da öptüğünü gördüm ve bana döndüğünde, buruk bir şekilde dudaklarımı kıvırdım. Yanıma geldi ve elimden tutarak benim yaptığım gibi o da çocuklara baktı.

Boğazıma oturan yumruyu, Asrın'ın elini sıkarak hafifletmeye çalıştım. Alaska'dan beraber ayrılıp arabalarımıza binerken, hepsiyle son bir defa daha sarıldık. Ağlamamak için o kadar uğraşmıştım ki, onlara el sallayıp arabaya biner binmez bıraktım kendimi.

"Abartma Esila."

"Git işine..."

Önce Bora'nın, sonra da Cenk'in arabası yanımızdan geçtiğinde, Asrın onlara korna çaldı. Uzanıp torpidoyu açtım ve bir kâğıt mendil aldım, başımı cama yaslayıp gözyaşlarımı silerken, "Bende hiç görmeyi istemediğin bir şeyi gösterme bana," dedi gözyaşlarımı kastederek. Elini dizimde hissedince gözlerimi yumdum. Kahrolmuş da ağlıyor değildim, biraz buruktum ama muhtemelen birkaç saate geçerdi. Camı açıp dirseğimi camın kenarına yasladım. Arabanın yanından kayıp giden ışıkları, ayı ve geceyi izledim.

Ben hiç böyle parlak hissetmedim... Asrın'dan önce. O bende bir asrı kapatıp yenisini açmıştı.

Yol boyunca konuşmadık, sessizliği boynuma bir urgan gibi geçmişti. Bir süre sonra camı kapatmamı istemişti, çünkü gece ayazdı. Tanıdık sokaklara girdiğimizde dizimin üzerindeki elinden tutup yüzük parmağına dalgınca baktım, o parmağın boşluğunu sorguladım.

"Son günlerde o parmağımla sürekli uğraşıyorsun Sarışın."

"Bir şey rahatsız ediyor," dedim ve kemikli parmağını okşarken arabanın da durduğunu hissettim.

Asrın ellerini direksiyondan çekti ve sokağa şöyle bir baktıktan sonra bana dönüp, "Atla bebeğim," dedi yoğun bir fısıltıyla. Parmaklarıyla elimin içine imzasını attı. "Çok yoruldun, gözlerinin etrafı yine siyah olmuş."

Elimi gözüme götürüp, "Maskaram akmıştır," diye fısıldadım.

"Senin ağladığını gördüğümde benim kalbim de böyle oluyor, kapkara."

Kapı açıldığında arabanın içerisi rüzgâra teslim oldu. Elimden kayan eline, arabadan inen bedenine bakıp bu kadar sevilmeyi hak edecek ne yaptığımı sordum kendime. Onun ardından kendimi ayaz geceye teslim ettim ve arabanın etrafını dolanıp beni bekleyen sevgilime ilerledim. Asrın elimden tutup bahçe kapımızı açtı ve beraber içeriye girdiğimizde, aniden eğilip beni kucakladı. Ayaklarım bir saniye içinde yerden kesildi, hızına yetişemediğim gibi atıverdiğim kahkahaya da hazırlıksız yakalandım ve evin kapısına ilerlerken, ayaklarımı boşlukta salladım.

Evin kapısı açıldı ve ardından kapandı. Kollarının arasında karanlık koridor boyu ilerlerken, ellerimi saçlarında dolaştırıp yanağından birkaç öpücük aldım. Düşüncelerimin verdiği cesaret dudaklarımı hareketlendirdi, onu öpmemek olasılıkların dışına çıktı. Beni kucağında salona taşıdı. Başım omzuna düşerken, adımları yavaşladı, ardından durdu. Adımlarının durmasına bir anlam veremeyip başımı kaldırdım ve gözlerimi ileriye, onun baktığı yere çevirdim.

Pati... Yerde, boylu boyunca, hareketsiz yatıyordu.

Bölüm 15

-Hayat-

1 Ay Sonra
AVUSTURYA, VİYANA

Sen yirmi birinci yüz yılın aşk masalı değilsin ama aşkların en ölümsüzüsün.

Kader cesurlara güler, âşıklara ağlar; bu yüzdendir ki kara sevdaları yalnız ölüm paklar.

Adını kara koydukları bir sevdanın akını aradık, sevdamızın tutsak karanlığı içinde yüreğimizin yangınıyla yol aldık. Ateşle ilk tanışıklığım gözyaşımın sıcaklığıyla, ateşe ilk düşüşüm de o ateşte yanmaya başladığımda olmuştu.

Aşkı hep ateşle tasvir ederler; haklılar. Ben aşk kadar, ateşe benzeyen bir duyguyu tanımamış, hissetmemiştim. Alev seni sarar, teninde izlersin. İzdüşümünü görürsün, kalbin ürkekçe duvarlarının ardına çekilir ama cesaretin, atla, der... O yangına atla. Bir adımdır, atlarsın; ya hevestir geçer ya da aşktır yakar.

Katlanılmaz olan an değil aslında, geçmiş için duyduğun acı ve gelecek için duyduğun kaygı. Mutlu hissedebilirsin

ama unutamazsın, dünü ve yarını. Bugünü unutursun, bugünü unutmak kolay, hatta en kolayı.

Mutluluk, bir his olmaktan çıkıp kişiye dönüşebiliyor... Mesela Asrın. Ha mutluluk ha Asrın... Gerçi ha acı ha Asrın, ha aşk ha Asrın, ha ölüm ha Asrın'sızlık... Her kelimenin karşılığı Asrın, asırlar geçse de.

Bugünü dünden ayıran neydi bilmiyordum ama duygusal hissediyordum. Viyana'da çok kez gördüğüm akşam vakitlerinden birisiydi, ay hilal şeklinde görünüyordu. Tek katlı, ahşap evin merdivenlerinde oturuyor, sokaktan zaman zaman geçen insanları izliyordum. Az önce akşam yemeğini yemiştik, ben hava almaya dışarı çıkmışken o da mutfakta sigara içiyordu. Bu ev güzeldi, ikimizin de hoşuna gidiyordu. Sokakları sakin, sessizdi. Pek araba ve kalabalık sesi duyulmuyordu.

İşte buradaydık... Kaybettiklerimizle, kazandıklarımızla, yaşadıklarımızla, yaşamadıklarımızla, dünümüzle bugünümüzle, her şeyimizle ve hiçbir şeyimizle burada...

Buradayız sevgilim.

Üzerimde mor elbisemle, rüzgârda dağılan sarı saçlarımla... İşte buradayım.

Her şeyden çok uzaktayım ama her şeyime çok yakınım.

"Esila, üşüyeceksin." Mutfak penceresinden bağırdı. "Üstüne hırka al."

Asrın, sadece Asrın... Bu her şeyi açıklıyor.

"Gelirken getirir misin?"

Uçuşan sarı saçlarımı iterken evin içinden gelen ayak seslerini duydum. Bir dakika kadar sonra adımları bana yöneldi ve omuzlarımda yumuşak bir ağırlık hissettim. Hırkamı omuzlarıma bıraktı ve yanıma, ahşap basamağa oturup dirseklerini dizlerine koydu. "Bir ay çok çabuk geçti," dedi, benim gibi başını önüne çevirirken.

"Ve buruk..."

"Gülümsediğini gördüm, bu şeyi düzeltti."

Ondan tarafa kayıp başımı omzuna koydum. "Bazen bir şiiri okur gibi konuşuyorsun benimle."

"Gülüyorsun, taşa mı döneyim. Güzel bir şeyler söylemek geçiyor içimden tabii."

Gökyüzüne bir daha baktım, yıldızlar hâlâ çıkmamıştı. Ay ise daha belirgindi. Uzanıp Asrın'ın ellerinden tutunca kaç saattir bu ellere dokunmadığımı düşündüm. Eksiklik o an kapandı. Parmaklarının üzerindeki kemikleri okşarken, "Cenk aradı," dedi, hafif eğlenen bir sesle. "Önümüzdeki haftalarda buraya geliyorlarmış."

"Ah, sonunda..." Gülümsedim. "Çok özlemiştim onları. Aslında dün Almila'yla konuştuk ama söylemedi."

O da benim parmaklarımı okşamaya başladı. "Sürpriz olsun diye söylememiştir ama Cenk batırdı sürprizi muhtemelen."

Kıkırdadım. Ve gülüşümü izleyen bakışındaki aşk beni dertsiz bıraktı. "Olsun, geldiklerinde bilmiyormuşuz gibi davranırız."

İç çekti. "Cenk yine bozar."

Gülümsememi devam ettirip elinin üzerini okşadım ve ay ışığını beraber izledik. Baktığın yerde gördüğün şey, yanındaki insanla beraber değişebiliyordu. O yanıma geldiğinde ayın gözlerime daha parlak göründüğünü söyleyebilirdim ama buna aptal kalbimden başka kim inanırdı ki?

"Çok üşüdün, gel, eve girelim." Öpücüğü saçlarımı süpürdü. "Sonra çıkarız, belki yine bisiklet süreriz gece."

"Olur bebeğim."

Doğruldum ve onu da tutup kaldırdım. İşaret parmağından tutarak evin kapısından içeriye sürükledim, kapıyı kapatıp yavaşça peşimden geldi. Salonun yolunu tuttuk ve koltuğa oturup Pati'ye uzanırken, Asrın da başını dizlerime koydu. Pati'yi kollarının altından tutup kaldırdım. "Nasılsın bebeğim?" der demez miyavladı.

"Herkese bebeğim diyorsun diyor hayvan," dedi Asrın, yüzünü bacaklarıma sürterek. "Asıl bebeğin kim diye soruyor?"

"İkiniz de bebeğimsiniz," dedim Pati'nin sırtını sıvazlarken. Geçtiğimiz ay, hatta geçtiğimiz haftalarda bizi epey korkutmuştu. Alaska'daki son partiden eve döndüğümüzde onu salonun ortasında yerde öylece yatıyor görünce öldüğünü düşünmüştüm. Veterinere gidip yaşadığından emin olana kadar aklım başımdan gitmişti.

Neyse ki sadece gıda zehirlenmesi yaşamıştı. İlk an mamalar yüzünden zehirlenmiş olabileceğini düşünmüştüm ama veteriner alkol zehirlenmesi olduğunu söylemişti. Önceki gece Asrın kafası güzelken içki şişesini yerde bırakmış ve Pati onu dökerek su gibi içmişti. Bunu, veterinerden eve döndüğümüzde anlamıştık. Asrın o kadar suçlu hissedip üzülmüştü ki, onu ikinci kez bu yüzden ağlarken görmüştüm. Bu olay onu o kadar etkilemişti ki bir daha içki içmemişti. Sağlıklı olmasını istediğim için zararlı olan her şeyden uzak durması beni mutlu ederdi, bu yüzden ders çıkarmamız gerektiğini düşünüyordum. Olanlar yüzünden uçuşumuzu bir hafta erteletmiştik sonrasında Viyana'ya gelmiştik.

"Annem aradı," derken saçlarımla oynuyordu Asrın. "Beni hatırlıyor." Annesinin kendisini hatırlaması ve şefkatli davranması onu alıp çocukluğuna kadar götürüyordu. "Muhtemelen yarın unutur," diye devam etti.

"Seni unutsa bile seni sevdiğini unutmaz," dedim, bu onu teselli etmekten ziyade gerçekten düşündüğüm şeydi. "Hatırlamasa bile kalbinde sevgin hep olacak."

Saçımı çekti, sırıtıp eline vurdum ve başımı kaldırdım. Dizimi ısırıp kalktı ve Pati'nin tüylerini okşayarak salondan dışarıya çıktı. Pati'yi göğsüme bastırdım. "Umarım bizi affedebilmişsindir," diye fısıldadım, çektiği acı yüzünden mutsuzluk duyarak. "Sana asla isteyerek zarar vermeyiz."

Göğsümde kıvrıldı. Koltuğa uzandım ve Pati uyuyakalana kadar sırtını okşadım. Neyse ki neşeliydi ve bu evi sevmiş görünüyordu. Burası genel olarak soğuk bir şehirdi ama hava güzel olduğunda birlikte dışarı bile çıkıyorduk. Bisikletin sepetine oturup dolaşmaktan hoşlanıyordu. Mutluydu bence, tıpkı bizim gibi...

Asrın tekrar oturma odasının kapısında göründüğünde saçımı parmağıma dolayarak onu izledim. Koltuğa kadar ilerleyip diz çöktü ve Pati'ye daha yakından bakıp nazikçe tüylerini okşadı. Onun hep çok iyi biri olduğunu söyleyemezdim. Çünkü iyilik bir bütünlük haliydi. Kalbi kötü olmasa da bencil, umursamaz, yeri geldiğinde duyarsız biriydi ama artık gerçekten büyüdüğünü hissediyordum. Eski hırçınlığı yoktu. Ağır başlı, sakindi ama elbette sık sık serserilik yapıyordu. Eğilip Pati'ye kafa attı. "Bu aralar çok uyukluyor."

Pati'nin yanı sıra onun da saçını okşadım. "O artık çok genç bir kedi değil."

Kaşlarını çattı. "O daha minicik Esila. Minicik."

"Altı yaşında."

"Tamam, işte ben altı yaşımda altıma işiyordum. Düşün, ne kadar minicik."

Gözlerimi devirdim, bu konuda onunla tartışmayacaktım. Altı, insanlar için küçük bir yaş olsa da kediler için büyük bir yaştı ve Asrın bunu kabul etmek istemiyordu. Doğrulurken Pati'yi de göğsümden aldı ve karşıdaki beyaz koltuğa bırakıp mor peluş battaniyeyle üzerini örttü. Tekrar bana doğru dönüp elini uzattı. "Gel, bisiklet sürelim."

Buraya geldiğimizden beri neredeyse her akşam bisikletle çıkıyorduk. Evlenmeye giderken kullandığımız bisikletle. Asrın onu boyamıştı, artık daha yeni ve bakımlı görünüyordu. Yerimden kalktım, şömine usul usul yanıyordu.

Üzerimize ceketlerimizi alıp dışarı çıktık. Asrın zincirlediği bisikleti almaya giderken, ben de bahçeye ektiğimiz

papatya fidelerinin yanına gittim. Bunları on gün önce havanın sakin olduğu bir günde ekmiştik. Asrın bana sürekli ölü papatyalar vermeye bayıldığı için çarşıya gittiğimde görüp almıştım onları. Nasıl yapacağımıza internetten bakıp birlikte ektik toprağa.

"Solmuşlar mı?" diye sordu arkamdan yaklaşırken.

"Daha çok yeniler, açmadılar bile."

"Açsınlar, sonra solsunlar, ben de gelip saçlarına takayım."

"Hayır," dedim gülümseyip parmağımı sallayarak. "Bunları büyüteceğiz, soldurmayacağız."

Bisikleti taşlı yola koyup, "Kapıyı aç, çıkartayım," dedi. Fırladım ve demir kapıyı açtım. "Bere falan da al istersen, hava rüzgârlı."

Omuzlarımı silktim. "Üşümüyorum."

"Kocanın sözünü dinlemelisin," diye takılınca ona dil çıkardım.

Serseri, gülümsedi ve bisikleti çıkarıp bindi, kapıyı kapatıp arkasına atladım ve kollarımı beline doladım. Yanağımı sırtına yaslayınca pedalları çevirmeye başladı.

"Köşedeki büfeden atıştıracak bir şeyler alalım mı?"

"Çok güzel elmalı turta satıyorlar, hiç aldın mı?"

"Hıhı."

Bisikleti sokağın kenarında yavaşça sürdü ve büfeye geldiğinde durdurdu. Hemen inip iki tane turta aldım. Geri döndüğümde birini Asrın'a uzattım. Alırken uzanıp yanağımdan öptü. "Hadi, sen sür bu kez," derken indi. "İlerideki otobüs durağına kadar yarışalım. Ben koşarak sen bisikletle..."

Bu yarışı daha önce yapmıştık. Üç kez ben, bir kez de Asrın kazanmıştı. Başımı salladım ve seleye oturup ayağımın birisini pedala koyarken, elimdeki turtayı ambalajından çıkarıp yemeye başladım. Asrın da kaldırımda kaldı

ve bana yaslanıp turtasını ısırırken, saçlarımı kulağımın arkasına koydu.

Ona ağzımı açıp gösterdim.

Tiksinme tepkisi göstermeden gözlerini devirdi.

"Dün gece bana, her şeye sahip bir adam olduğunu söylemiştin," dedim turtayı ağzımdan çekerek. Parmakları kulağımın kenarında gezinirken, kalbinin ateşi de yeşil gözlerinin etrafını kuşattı. "Gerçekten öyle mi hissediyorsun?"

"Her şey kollarımın arasındaydı, öyle hissettim." Eğildi ve saçlarımı elinin içinde toplayarak dudaklarını yanağıma sürttü. "Neden? Sen öyle hissetmiyor musun?"

"Sana kızmadığım zamanlarda, evet."

Dudakları yanağıma kadar gelmişken dudaklarıma da uğradı, üzerinden yumuşakça geçip diğer yanağıma ulaştı. Akşam karanlığında gizlenen tenimden yumuşak ve uzunca öpüp uzaklaştıktan sonra belimi okşadı. "Çevir pedalları bebek."

Tabii ya, pedallar. Turtamın ambalajını küçük bir top yapıp yakınımdaki çöp kutusuna salladım ve iki elimi de bisikletin gidonuna koyup ayaklarımı düzgünce pedala yerleştirdim. Asrın da koşmaya hazırlanmak için bir ayağını öne attı. Gülmemek için yanağımın içini ısırıp, "Run," dedim ve Asrın koşmaya başladığında ben de pedalları çevirdim.

Hızlı koştuğu için ben pedalları çevirene kadar o sokağa yarıladı. Ona yetişmeye çalışırken kaşlarımı çattım. Bisikleti hiç sürmediğim kadar hızlı sürüp tüm gücümle abandım ve yan yana gelince gülümsemeye başladım. Asrın beni fark edip yeniden hızlandı. Bugün diğer yarışlarımızdan daha hızlı koşuyordu, resmen beni yenmek için ant içmiş gibi görünüyordu. Acaba diğer yarışlarımızda neden bu kadar hızlı koşmamıştı, bilerek kazanmama izin vermişti belki de. Dudaklarımı büküp bisiklete biraz daha yüklendim ama maalesef Asrın bitiş çizgisine, ilerideki

parkın girişine benden önce vararak kazandı. Nefes nefese bana doğru döndüğünde, oflayıp yavaşladım ve birkaç saniye sonra önünde durup, "Hile yaptın," diye salladım.

"Ne?" Havalı bir şekilde kaldırdığı ellerini indirip hafifçe güldü. "Mızıkçılık yapıyorsun."

Evet. Elbette.

"Hayır."

Göğsü hızla inip kalkıyordu, konuşmak için yutkundu ve dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. "Evet, şu an bir çocuk gibi mızıkçılık yapıyorsun."

Daha da çocuklaşıp dil çıkardım. Asrın gözlerini devirdiğinde, söylenip bisikleti çevirmeye çalıştım. Maksadım geriye dönmekti ama onun ellerini belimde hissedince başımı arkaya çevirdim. Göz kırparak beni kucaklayınca bisiklet yavaşça kaldırıma düştü ve ayaklarım havada bir tur döndü. Asrın ellerini belimde kavuşturmuş, saçlarım yüzüne dökülmüştü. İnmek için uğraşmadım. Beni parktaki geniş, yetişkin salıncağına bırakarak sallamaya başladı. Hamak şeklindeki salıncağa yerleşip elbisemi düzelttim. "Bu elbiseyi ne zaman aldın?" diye sordu, cebinden sigarasını çıkarırken.

"Geçen hafta, salı günü..." Salıncağın ipini kavrayıp ayaklarımı ileriye ittim. Asrın sigarasını yakmak için çakmağını çıkarırken beni sallamayı bırakmıştı. "Sen uyuyordun. Pati'yle beraber çarşıya indik, bir tezgâhta gördüm."

"Bisikletin sepetini iyi ki yapmışız. Pati orada mutlu görünüyor."

"Evet evet..." Kıkırdadım. Uzanıp yağmurluğumun cebinden telefonu çıkardım, fotoğraflara girip Pati'nin çektiğim son fotoğrafını açtım ve ona gösterdim. Asrın elini sigarasının ateşine siper ederek eğildi ve gördüğü fotoğrafa gülümsedi. "Kavat."

Pati'nin boynuna bir kurdele takmış, sepetin arkasına atmıştım ve bu da o günden kalma bir fotoğraftı. Ekrandaki fotoğrafa sevgiyle bakıp duvar kâğıdı olarak ayarladım. Asrın'ın bana dik dik bakmaya başladı çünkü az önceye kadar ekranda onun fotoğrafı vardı.

Kıkırdayıp, "Kıskanma," dedim.

"Beni daha çok seviyorsun sonuçta, neyini kıskanayım?"

"Yoo," diyerek daha ileriye doğru sallandığımda saçlarımı çekip beni kızdırdı. Salıncakta ayağa kalktım ve tekmemi ona doğru salladım ama beni ayak bileğimden yakalayıp sırıttı. "Daha hızlı olmalısın bebeğim."

"Bunu bana yatakta söyle," dedim ve bileğimi kurtarıp ayağımı suratına gömdüm.

"Sıçayım!" Küfür edip ayaklarının üzerinde sendeledi ve gülmekle kızmak arasında bir ses çıkarıp elini yüzüne götürdü. Sırıttım. Yumruklarımı kaldırıp kendime siper ederken, Asrın salıncağa doğru yaklaşıp yumruklarıma baktı. Yüzü hafifçe kızarmıştı ama elbette canını yakacak bir şey yapmamıştım, bunu asla yapmazdım. Yumruklarımı hazırlamama gülmemek için çabalayarak elini bana uzattı. "Bana vurursan elin acır."

Bir onun kemikli yüzüne bir de yumruğuma bakıp sırıttım. "Deneyelim?"

"Kızım, bak seni yerim..." Üzerime atlayıp beni yakaladığında kıkırdadım ve onu uzaklaştırmaya çalıştım. Yanıma sokuldu ve geniş hamağın diğer tarafına otururak beni göğsüne doğru çekti. Başımı omzunun kenarına yasladım. Beraber sallanmaya başladığımızda, elini saçlarımda gezdirerek sigarasını yavaşça içti. "Bu gece seninle yıldızlara çıkalım mı?" diye sordu.

Bu kadar nazik bir teklife gülümserken, rüzgârda uçuşan eteğimi düzelttim.

"Çıkalım."

Saçlarımın ellerinin içindeki hissine âşık olarak salıncağın ipinden tutup bizi sallamaya çalıştım. Fakat Asrın ağırdı, salıncağın ilerlemesi için onun da çaba harcaması gerekiyordu. Bunu anladığında bana acıdı ve yardımcı oldu ve sallanmaya başladık.

O gece eve döndüğümüzde her şey çok sakin ilerledi. Tıpkı hayal ettiğimiz gibi, aynı Viyana'ya gelmeden önce hayalini kurduğumuz gibi. Kalabalık, patırtılı, gürültülü bir hayat istemiyorduk biz; istediğimiz hayat bu sakinlikteki bir hayattı.

Sakin olmayan tek şey beni öpmesi, bana dokunmasıydı. Sakin olmayan tek şey benimle beraber yatağımıza girdiğinde kıpırdayan elleriydi, dudaklarıydı, tenimde dakikalar geçiren ağzıydı. Kalabalık olan tek şey öpücüklerinin sayısıydı, gürültülü olan kalbiydi. Onun dışında her şey sakindi, Viyana'da her şey tıpkı hayal ettiğimiz gibiydi ama bu hep aynıydı; birbirimize olan çıldırmış hislerimiz ve onların çaresizliğinde titreyen ellerimiz...

On Gün Sonra

Kız öyle yaşamak zorunda değildi, zaten oğlan da kızı öyle yaşamayı hak etmediği için buldu.

Viyana'da hava sekiz dereceydi. Gökyüzünde çok da parlak olmayan ama hissedilen bir güneş vardı. Bir gece yarısı kesişen hayatımız şimdi bu güneşin altında parlıyordu.

Evimizin arkasındaydık, üzerine bir sofra bezi serdiğimiz çimenlerde oturuyorduk. İnanılmaz bir şey becerip, Asrın'la beraber çikolata parçacıklı kurabiyeler yapmıştık ama o bir taneden fazla yememişti; tatlıyla hâlâ arası yoktu. Burada, çarşıdaki büfede sürekli taze sıkılmış meyve suları oluyordu, Asrın onlardan sık sık alıyordu. Kurabiyenin yanında çilek suyu içiyorduk. Harika bir ikili değildi ama güzeldi.

Güneşin batmaya başlayacağı zamana az kalmıştı. Bugün o günlerden biriydi, mutlu hissettiğim günlerden biri... Asrın'ın dizlerinde uzanıyordum, o da laptoptan açtığı filmi izliyor, bir yandan saçlarımı okşuyordu. Üzerinde soluk gri bir tişörtle kot pantolonu vardı. Saçları azıcık uzamıştı, sakal tıraşı olsa da saçlarına dokunmuyordu. Geçtiğimiz günlerde aldığı yeni küpeyi takmıştı, ona yakışıyordu. Bugün öğleden sonra bir yere gitmiş, bir saat sonra dönmüştü; Alaska tarzında bir mekân kiralamak için uğraşıyordu. Belki o olmazsa beraber bir kafe işletebileceğimizi söylemişti.

Üzerimde, yüksek bel bir kot şortla, papatya motifleri olan bir tişört giymiştim. Bu tişörtü Asrın almış, kucağıma atıp, sana yakışır, demişti. O günden beri sık sık giyiyordum. Üzerimde görünce gülümsüyordu. Uzanıp kâsenin içinden bir çilek aldım, ufak ufak yerken ilerideki papatyalara baktım. Asrın'ın kolunu tutup , "Aşkım bak, papatyalar açmış," dedim heyecanla.

"Hıhı," diyerek meraklı şekilde izlediği filme bakmaya devam edince, dudaklarımı büktüm ama iki saniye sonra yüzüme baktı. Teni gün batımında turuncuya dönmüştü, yanık teninde sıcaklık vardı. "Bana aşkım mı dedin sen?"

Elimi dudaklarıma kapattım. "Öyle mi dedim?"

Başını salladı. "Ağız dolusu dedin hem de."

"Yaa..." Dudağımı büküp kızaran yanağımı kaşıdım ve bakışlarımı tekrar papatyalara çevirdim. Henüz miniklerdi ama sonuçta açmışlardı. Çileğin sapını atarak yeni bir tanesine uzandığımda, "Bana da versene aşkım," dedi Asrın ve ben dönüp ona baktığımda sırıttı. Serseri, bilerek yapmıştı. Çileğini verirken gülümsedim.

Titrese de fethetmek zordu kızın yüreğini ama çocuğun kalbi etkileyiciydi.

Çileği yedi, yeşil sapını kenara bırakıp filme odaklanmaya devam etti. Eski bir korsan filmi izliyordu, güncel

filmlerden pek hoşlanmıyor yüzeysel buluyordu. Ağzına bir çilek daha uzattığımda neredeyse parmağımı da yedi ve küçük ısırıklar bıraktıktan sonra elimi çekmeme müsaade etti.

"Çilekler çok taze değil mi?"

Elini uzatıp alnımın ne kadar ısındığını kontrol etti. "Evet, oldukça tazeler. Nereden aldığımı hatırlıyorum. İstersen yine alırız."

"Olur," dedim ve elini alnımdan çektiğinde dizinden kalkmaya yeltendim. Asrın filme dalıp ellerinin üzerinde geriye uzanırken, ben de yavaşça doğruldum ve bisikletin sepetine doğru zıplamaya çalışan Pati'ye ilerledim. "Zıplayıp durma, oraya çıkarsan düşebilirsin."

Bana kuyruğunu sallayıp bir daha zıpladı. Onu kaldırdım ve dizlerimin üzerinde doğrulup sepete bıraktım. Yerinde gerinip sevinçli mırıltılar çıkardı. Güneşin ısıtmış olduğu tüylerini aşağıya doğru taradım. "Sen de burada mutlusun değil mi güzelim? Hem yeni mamaların tadını da sevdin."

Sevmişti, o da farklılığı ve sakinliği sevmişti. Asrın Pati'yle daha sık oynuyordu ve Pati bundan çok mutluydu. Benim gibi o da hayatının en neşeli, kaygısız günlerini yaşıyordu. Mutluluğunu hissedebiliyordum. "Biraz da kilo aldın sanırım." Karnını okşadım. "Sen ve göbüşün çok tatlı oldunuz."

Onu sepetten alıp geriye döndüğümde Asrın'ın boylu boyunca uzandığını gördüm. Bahçenin ortasında serdiğimiz kırmızı beyaz kareli bezin üzerinde birkaç çeşitten fazla yiyecek vardı. Her zamanki gibi az yemişti ama bana ve Pati'ye epey yedirmişti. Pati'yi göğsüme yaslayarak uzaktan onu izlerken ne kadar iyi göründüğünü ve iyi hissettiğini fark ettim. Kıyıya vurma çabası bitmiş olan sakin bir deniz gibi görünüyordu. Günlerdir sesini hiç yükseltmemişti. Bana karşı değil, hiçbir şeye karşı sesini yükseltmemişti. Duvarlara yumruk atmamış, öfkelenip evden fırlamamıştı.

Geceleri bir saat erken uyumuş, sabah bir saat geç kalkmıştı. Gözlerinin altındaki morluklar da içlerindeki öfke de yavaş yavaş kaybolmuştu.

"Sence de o, o olmak için en doğru kişi değil mi Pati?"

Pati iki kez miyavladı.

Heyecanla gülümsedim. "Sen de evet diyorsun değil mi?"

Kucağımda Pati'yle beraber, orada durup Asrın'ı izlemeye devam ettim. Rüzgârda dağılan saçlarını düzeltti ve izlediği filmdeki sahneye bir küfür savurdu. Eh, serserilikten vazgeçtiğini söylemek zaten saçmalık olurdu. Dilinden düşürmediği bazı şeyler vardı, benim adım ve küfürler gibi. O filmi izlerken ben Pati ile birlikte bahçemizi gezip eve girdim, biraz su alıp dışarıya çıktım. Ektiğimiz çiçeklerin yanına ilerleyip onları suladı, ne de olsa hiçbirimiz solmalarını istemezdik.

Pati'nin çiçekleri yemeye çalıştığını gördüğümde kıkırdadım. "Bebeğim, hayır."

"Yine mi çiçek yiyor, şapşal."

Pati, Asrın'ı duymuş gibi sızlansa da yaprakları ısırmaya devam etti. Ona kızdım ve diğer çiçeklerle birlikte yeni açmış papatyaları suladım. Asrın papatyaları solgun seviyordu, çünkü herhangi bir şeyin benden daha çok parlamasını sevmiyordu. Fakat bu çiçeklerin solmasına izin vermeyecektim, hepsinin açacağını görecektim. Çılgınca mutlu olma arzumuz yoktu ama elimizden geleni yapacaktık; sonuçta bu şehre bu yüzden gelmiştik.

Pati yanına koşunca, Asrın alışkanlıkla elini onun üzerine koyup tüylerini okşamaya başladı. Elimi çeneme yaslayıp onlara baktım. Asrın'ın sevdiği şeylere karşı olan düşkünlüğü ve değer verme şekli beni gülümsetiyordu. Sevmek ve değer vermek farklı şeylerdi ama o sevdiği şeylere çok değer veriyordu. Tamam, muazzam bir erkek örneği değildi ama olabildiğinin en iyisiydi.

"Pati, tırmalama elimi..." Yine atışmaya başladıklarını gördüğümde dizlerimin üzerinden kalktım ve onlar boğuşurken ben de eve girdim. Çiçekleri suladığım kabı mutfağa koyduktan sonra oturma odasına geçtim, koltuğa bıraktığım telefonumu aldım. Ekranda bir yeni mesaj vardı.

Cenk'tendi. Haftaya çarşamba günü oradayız, yazmıştı.

Deli gibi bekliyorum, yazıp gönderdim.

Sahiden de öyleydi, hepsini özlemiştim. En son Almila ve Lavin ile görüntülü konuşmuştuk, yüzlerini görmek neyse ki mümkündü. Hazır telefonu almışken parmaklarımı tuşların üzerinde dolaştırdım ve anneme bir mesaj attım.

"Nasılsın, iyi misin? En son doktora gittiğini söylemiştin, bir problem yok değil mi?"

Annemle hâlâ muazzam bir anne kız ilişkimiz yoktu ama fena da gitmiyordu işte. Sürekli canım annem veya canım kızım tadında değildik ama birbirimizle ilgiliydik. Ondan, iyi olduğuna dair bir mesaj geldiğinde rahatlayıp salondan ayrıldım. Çiçeklerle ilgilendiğim için ellerim biraz tozlanmıştı, banyoya gidip ellerimi yıkarken Asrın'ın yüzüğünü yine lavabo kenarında unuttuğunu görüp göz devirdim. Yüzük onun için ruhsal bir şey olmadığından çok fazla umursamıyordu, belki de bu yüzdendi. Yüzüğünü aldım ve telefonu cebime atarak tekrar bahçeye çıktım.

Asrın kolunu kafasının arkasına koymuş, filmini izliyordu ve Pati kafasının üstüne çıkmış, ona eşlik ediyordu. Rüzgâr arkamdan vurdu ve saçlarım yüzümde dağıldı. Yanlarına gidip örtünün kenarına ilişerek huzurla onları izledim.

Asrın yavaşça bana döndü ve aramızda her şeyin olduğu bir sessizlik, hiçlik yaşandı.

Ve dünyada buldum, iyilik halime sebep olan tek şeyi; gözlerini...

Aynı sakınlikle önüne döndüğünde filmin bitiş jeneriğini duydum ve gülümsedim. Artık benimle ilgilenebilirdi.

Asrın bilgisayarı kapatıp kenara bıraktıktan sonra başını gökyüzüne kaldırdı. Güneş tamamen batmıştı fakat tenlerimiz hâlâ sıcaktı.

Onun eline uzanırken, "Yüzüğün nerede?" diye sordum.

İrkildi ve yeşil, durağan bakışlarını eline çevirdi. Unuttuğunu fark edip kaşlarını çattı, parmaklarını yumruk yaparak benden tarafa umursamaz bir bakış attı. "İyi bir koca değilim."

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Elini yavaşça tuttum ve yüzüğü parmağına takmadan önce bunun tadını çıkardım. Beynim yeter dese de kalbime yetmiyordu; ne kadar dokunursam dokunayım kâfi gelmiyordu. Avuç içindeki çizgiyi parmağımla takıp ettim ve sonra yüzüğü ait olduğu yere taktım. "İyi bir koca olmak istiyorsan bu yüzüğü kaybetme."

"Bir yüzüğe ihtiyacım yok bebeğim. Ben ne hissettiğimi biliyorum ve yüzük olmasa da ellerimin nereye ait olduğunu..."

Elimi geriye çekerken başımı sol tarafa doğru attım ve yüzüme düşen sarı saçlarımın arasından gülümsedim. "Ellerin buraya, vücuduma ait ama orada, uzağımdalar."

Bana, bir ormanın içinden bakıyormuş gibi hissettiren yeşil gözleriyle bakarak doğruldu ve Patı onun kafasından inip ikimizin arasına kıvrıldı. Arzu ettiğim gibi, eli uzanıp vücuduma dokundu. Kolumu okşadı. "Çok da uzağında değiller, ne dersin."

Çıplak koluma değen elleriyle mest oldum. "Evet, şimdi olması gereken yerdeler."

Beni öpmek için yaklaştığında hayatımın her anında bunu bekliyormuş gibi hissettim ve elimi bana doğru yaklaşan yüzüne nazikçe yerleştirdim. Güneşin yumuşak sıcaklığını teninde hissedip iç geçirdim. Aşkı herkes bilir ama herkes hissedemez; ben o saniye hissettim ve dudaklarımız

kavuşurken, aşkın vücuduma dağıldığını anladım. Dudaklarımız önce temas etti ve sonra tamamen kenetlendi. İçimde bir koro, hep bir ağızdan aynı şarkıyı söylemeye başladı; onun adını.

Ben çok sevilen bir kız değilim ama bu saniyede en çok sevildiğini hisseden kızdım.

Onun öpücüğünden ilerisi yok, bu hayatta onun öpücüğünden ileride hiçbir şey yok. Anlatıyor, beni her öptüğünde daha fazlasının olamayacağını gösteriyordu. Bu ellerden ilerisi yok, bu tenden başkası yasak... Öperken yapıyordu bunu, hafızamdaki her şeyi bir saniye içinde siliyordu.

Benden, aynı yavaşlıkla ayrıldı ve parmağıyla dudağına bulaşan parlatıcımı silerek tekrar çimlerin üzerine uzandı. Yana doğru açtığı koluna başımı koyup yanına uzandım. Yüzlerimizi birbirine döndük ve Pati etrafımızda dolanırken, batan güneşin altında birbirimize sarıldık.

"Bana, söylemeyi en sevdiğin şeyi fısılda," dedi.

"Asrın."

Söylemeyi en sevdiğim şey buydu, çünkü bin asır da geçse o benim Asrın'ımdı.

Gülümsedi ve bu, dağınık olan her şeyi düzeltti. Onu, düzeltmeye ihtiyaç duymadan, her şeyiyle seviyordum. Mükemmel olmayışıyla ama mükemmel hissettirişiyle... Gülümsediğinde dişlerini gördüm, bu ender olurdu ve onu daha genç, tıpkı çocuk gibi gösteriyordu. Adını benden duymak onu bu kadar gülümsetiyorsa, adının adımla yan yana gelmesi kim bilir nasıl mutlu ediyordu.

"Bir saniye bekle," dedi ve şakağımdan, saçlarımı koklayarak öptükten sonra doğruldu. Bakışlarımla onu takip ederken kot şortumdan telefonumu çıkardım. Ben telefonumla uğraşırken, Asrın'ın papatyaların önünde eğildiğini görüp, "Ya Asrın," diye sızlandım. "Koparmayacak, soldurmayacaktık."

"Bir tanecik." Dalından bir tane papatya kopardı. O tekrar doğrulup bana dönerken parmaklarım, yazdığım mesajın *gönder* kısmına dokundu. Bir saniye sonra mesaj onun telefonuna düştü. Asrın bir an duraksadı ve sonra yanıma gelip karşıma oturdu, ben de doğrulup onunla yüz yüze geldim.

"Mesaj geldi, telefonuna baksana."

Ofladı. "Cenk'tir kesin yine."

Telefonunu çıkardı ve ben heyecanla nefesimi tutarken, parmakları ekranda gezindi. Mesajın benden geldiğini görünce hafifçe sırıttı, sanırım bir muzırlık yaptığımı düşündü ama mesajı okumaya başladığında gözleri kocaman açıldı. Yazdıklarımı okurken yüzünde beliren her duyguyu aklıma kazıdım. Tam bir saniye önceydi, ona bir daha âşık olduğum tarih.

Gönderen: Asrın
Beni kurtarmak için bana bir aile ver. İzin ver... Bir çocuğumuz olsun.
03.24

Gönderilen: Asrın
İzin veriyorum, hadi bu çılgınlığı yapalım.
Bir bebeğimiz olsun.
17.47

Bana, aylar önce attığı mesaj bu şekilde karşılık aldı ve Asrın'ın çok sevdiğim orman yeşili gözleri gözlerimi buldu. Bakışlarımız birleştiği an, hayatımın o geceden sonrası gözlerimin önünden geçti. İlk ağladığımız an, ilk güldüğümüz an, ilk koştuğumuz, ilk koşamadığımız an... Ayrı ayrı

düşüşümüz, beraber kalkışımız... Hepsi gözlerimin önünden yavaşça geçti ve anılar, üstüne tek bir kelime edilmeyecek şekilde orada durup bizi izledi.

Ve sonra hep bildiğim bir şey oldu, Asrın kafasını iki kez sallayıp elindeki papatyayla saçlarıma uzandı. Elini başımda hissettiğim an huzurla dolup kalbimi tuttum. Kemikli parmakları arasındaki beyaz ve canlı papatyayı saçımın kenarına koyup, sadece tek bir dudak hareketiyle kalbimin işine karıştı; belası da oldu devası da.

Artık o papatyalar ölü değil, canlıydı.

O gece o sokağa neden girdiğini bilmiyorum sevgili aşığım,
ama o sokaktan artık hiç çıkamayacağını biliyorum.

"Baba, anneme ne söyleyeceğiz?"

Parmaklarım, en son Esila'nın dağıttığı saçlarımın arasına girerek orada yavaşça turlarken, direksiyonu sol tarafa kırarak Viyana'nın köhne sokaklarına girdim. Yollar tuzlanmıştı, çünkü kar yağışı vardı.

"Olanı söyleyeceğiz bebeğim," dedim, arkada oturan kızıma.

"Annem çok heyecanlanır baba!"

"Sen ve ben söz konusu olunca o hep heyecanlı oluyor."

"Sana hak verdim baba."

Sağ ol ya.

Sinir bozucu derecede bana benziyordu ama sinirlerimi hiç bozmuyordu. Esila gözüme hiç melek gibi gelmemişti, ona hiç masumane yaklaşamamıştım. Ne kadar hırçınlığım varsa, ne kadar arsız hislerim varsa onlarla çalmıştım kapısını. Fakat ancak onun doğurduğu bir bebek melek olabilirdi, olmuştu da. Annesinin tüm masumiyetini alan bebeğimiz, üç buçuk yıl önce yeryüzüne inmişti.

Doğum anın için özür dilerim ufaklık, senin doğumundan çok annenin çektiği acıyla ilgileniyordum.

Başımı hafifçe kaldırdım ve dikiz aynasından Güneş'e baktım. Sarı saçlarında renkli tokalar vardı, Esila onun uzun saçlarını özenle yapmış, üzerine beyaz mont, siyah pantolon ve kırmızı kazak giydirmişti. Üç buçuk yaşındaki bir kız çocuğu için birkaç kilo eksiği vardı ama sanki uzun, güzel saçları o eksiği kapatıyordu. Gözlerini benden, saçlarını annesinden almıştı. Geniş bir alnı, tombul yanakları, pespembe dudakları vardı. Elindeki rubik küpü

çevirip hepsini düzeltmeye çalışmasını izledim ve sonra dikkatli davranmadığımı fark edip gözlerimi yola çevirdim. O arabadaydı.

"Geçen sefer daha kısa sürede tamamlamıştın, bugün biraz uzun sürdü galiba?" dedim gözlerimi yoldan ayırmadan.

"Yapacağım baba!"

İnatçının tekiydi. Yapacağım dediyse, kafasına koyduysa muhakkak yapardı. Bu konuda annesiyle babasına çok benziyordu. Onu istediği bir şeyden vazgeçirmek neredeyse imkânsızdı, üstelik bir de biz onu şımartırken. Çocuk yetiştirmekle alakalı çok fazla bilgimiz yoktu, bildiğim tek şey Güneş'e en sevgi dolu, şefkatli halimle yaklaşıp onu üzecek hiçbir şey söylememekti.

Arabayı evimizin olduğu sokağa çevirdiğimde Güneş bunu hemen fark etti, başını kaldırıp camdan dışarıya baktı. "Yavaşla baba, geldik."

Hadi canım.

Cidden, onun çokbilmişliğiyle baş etmek güç olabiliyordu. Küçük kızımın direktifi üzerine arabayı yavaşlattım ve garaja park ettim. Anahtarı alırken Güneş'in gülümseyerek kafasını kaldırdığını gördüm. "Yaptım baba!"

"Aferin, çok akıllı bir kızsın."

"Biliyorum babacığım."

Sırıtarak kapıyı açtım. Güneş inmeyi denemedi, bu konuda temkinliydi. Yerler yaş olduğu için, kaygan olabileceği için onu kucağıma alacağımı biliyordu. Dışarıya çıkıp arka koltuğun kapısını açtığımda, küçük kollarını boynuma doladı. Onu kucaklayıp bagaja doğru ilerledim. "Umarım torbalar da benim kadar ağırdır baba," dedi, bir şeyleri hesap ediyormuş gibi. O bir şeyleri hep hesap ederdi. "Yoksa bir kolun ağır, diğer kolun hafif bir şey taşırsa dengen bozulabilir."

"Yaa, öyle mi? Dikkat edeceğim."

"Tamam babacığım."

Alışveriş çantalarını alırken bana İngilizce bir şeyler söylediğini işittim. Tanıştığı insanlardan ve arkadaşlık ettiği çocuklardan öğrenerek İngilizceyi sökmüştü bile.

Elimde torbalar, kucağımda kızımla bahçeye geçtiğimde Güneş gülümseyerek, yağan karlara baktı. "Biliyor musun baba, yeryüzüne düşen karlar birbirine hiç çarpmadan iniyormuş."

"Bunu nereden duydun?"

"Geçen gün annemle beraber açtığınız ama hiç izlemediğiniz belgeselden."

Aklı her şey not ediyordu, zihni bilgiye adeta açtı. Üşümemesi için hızla eve ilerlerken, iki saniye içinde Esila'nın kapıyı açacağına emindim. Araba sesini duyar duymaz kapıya koşuyordu. Öyle de oldu, biz eve yaklaşırken sokak kapısı açıldı.

Bunun eskimesine imkân yoktu, onu gördüğüm an kalbimin sertçe hareket etmemesine imkân yoktu. Güzel yüzünü görür görmez dudaklarımda ve boğazımda bir yanma hissi oluşmuştu bile. Evin basamaklarını çıktığımda Güneş kollarını annesine doğru kaldırdı ve Esila endişeyle onu kucağına alırken, çakmak çakmak gözlerini benimle buluşturdu. Ne kadar büyürse büyüsün benim için hep on yedi yaşında kalacak olan o kızın ürkek bakışlarıydı bunlar.

"Baba, annem yine endişelenmiş," dedi Güneş, uzanıp annesinin yanağından öperken.

Sokak kapısından içeriye, onların arkasından girdim ve kolumu uzatıp Esila'yı kendime çekerek yanağından öptüm.

"Evet kızım, endişeliyim," dedi Esila, başını bana çevirerek.

Dudaklarımı yanağından çektim ve ona göz kırpıp elimdeki torbaları mutfağa bıraktım. İçeriye girip üzerimdeki atkıyı, montu çıkardım ve sıcaktan bunalarak masa

sandalyelerinden birisine attım. Saçlarımı düzeltirken onların da salona yürüdüğünü anladım.

Acilen Esila'yı öpmem lazım.

Onu hemen özlemekle baş edemiyordum. Ben bununla değil baş etmek, deneyemiyordum bile.

Aldıklarımı dolaba yerleştirmeye başladıktan az sonra arkamdan gelen ayak seslerini duyarak sırıttım. Esila bana yaklaşıp kollarını belime doladı ve üzerimdeki boğazlı kazağa yapışarak dudaklarını enseme koydu. "Ne olmuş?" diye sordu kaygılı bir sesle. "Test sonuçları nasıl çıktı?"

O çok sevdiğim kalbini rahatlatmak için, "İyi," diye fısıldadım sakince. "Sorun yok."

Arkamda derin bir nefes verip alnını sırtıma dayadı. "O zaman Güneş neden yaşıtlarından farklı Asrın? Neden bu kadar garip bir kız?"

"Garip olduğu konusunda hemfikiriz," diyerek sırıttım ve elimdeki çikolataları dolaba koymak için döndüm. Esila'da adeta bana yapıştığı için benimle birlikte döndü. "Ama sen gene de bunu onun yanında söyleme..."

"Asrın," dedi kızgın bir sesle. Sesinin öyle çıkmasına sırıttım. "O zaten bunun farkında."

Doğru ya.

"Haklısın karıcığım."

Onunla eğlendiğimi anlayınca öfkelendi. Gülümsedim. Beni kendisine doğru çevirmeye yeltenince ona yardımcı oldum. Bunu kendi gücüyle yaptığını sanıp kalçamı tezgâha yasladıktan sonra ellerini omzuma koyup tehditkâr gözlerle bana baktı. "Benimle eğlenme Asrın."

"Eğlenirim," derken, ellerimi beline koyup onu karnıma bastırdım. Heyecanlanmıştı, gözleri büyürken dudakları aralandı. "O minik ağzın da pek hırçın bugün."

Çenesini ileriye itip burnunu kaldırdı. Gözlerindeki aşka rağmen bana karşı koyma çabasını tebrik ederek belini okşadım.

"Kızımızın neyi var?" diye sordu merakla. "Neden diğer çocuklardan bu kadar farklı?"

"Çünkü senin kızın bir dahi sayılabilir," dedim, çenesini sıkarken.

Şaşırdı. Ben bunu tahmin etmiştim ama belli ki Esila bu ihtimali pek düşünmemişti. Ellerini omzumdan kaldırıp geriye çekildi ve gülümseyerek saçlarını karıştırdı. "Güneş? Dahi?"

"Eee kimin kızı," dedim kendimi göstererek.

Gözlerini abartılı şekilde devirerek sandalyeye oturdu. "Doktor mu söyledi?"

"Evet, sevgilim," dedim sakin, yumuşak bir sesle. Cebimdeki paketten aldığım sigarayı, açtığım balkon kapısının önünde yaktım. Dışarıdaki soğuk havaya doğru üflediğim duman bir buluta dönüşürken sevdiğim kıza göz kırptım. "IQ seviyesi 151 imiş."

"Çüş," dedi Esila, ağzını kocaman açarak.

Ben de doktorun suratına aynı tepkiyi verdiğim için sırıttım ve sigaramdan bir nefes çekerek öksürdüm. Bugünlerde sık sık üşüyordum ki nadiren üşürdüm. Esila'nın yüzündeki sevimli ifadeye bakarak, "Aynen öyle, çüş," dedim. "Doktor, Güneş'in üstün zekâlı bir çocuk olduğunu söyledi, bundan çok emindi. Durumunu fark edip doktora götürmemiz çok iyi olmuş, hayatını bu şekilde sürdürmesi için birkaç şey söyledi doktor."

Yüzünde mutlulukla karışık bir gurur vardı, ağzıysa bir türlü kapanmıyordu. Gidip öperek kapatmayı düşündüm, sonra bundan alacağım zevkle konuşmaya devam edemeyeceğimizi fark edip olduğum yerde durdum.

"Hayatını nasıl sürdürmesi gerekiyor ki?"

"Konuştuğu kelimelerden gideceği okullara kadar birçok şey değişiklik gösterebilir aşkım," dedim, sigarayı yerdeki kar tanelerinin üzerine silktiğimde ateş parlayarak

söndü. "Onu normal bir çocuk gibi yetiştiremeyiz. Sözlerine büyük tepkiler veremeyiz, farklı olduğunu gizleyemeyiz. Ayrıca ona yetişkin gibi davranıp çocukluğunu da elinden alamayız."

"Ben onun çocukluğunu doya doya yaşamasını istiyorum," dedi derhal, kendi çocukluğunu hiç yaşayamadığı için.

"Evet, ama bu onun durumunda pek kolay olmayabilir... Bilmiyorum Esila, mesela şu an aklından neler geçiyor bilmiyorum."

"Benim için neden endişeleniyorsunuz?"

Güneş'in sesini duyduğumuzda Esila ile aynı anda başımızı çevirip baktık. Mutfak kapısının pervazına yaslanmış, merakla parlayan gözleriyle bize bakıyordu. Sigarayı, bitmemiş olsa da karın üzerine atıp sönmesini bekledim ve Esila üzgün şekilde Güneş'e baktı. "Böyle davranmamalısın Güneş. Annenle baban konuşurken bu şekilde araya girmemelisin."

Güneş omzumu silkti. "Bunu kim söylüyor?"

"Ben," dedi Esila kaşlarını çatarak.

"Çok gerginsin anne," diyerek küçük ayaklarıyla içeriye girdi ve minik elleriyle annesinin yüzünü tuttu. Esila'nın gözlerindeki sevgi adeta nehir gibi aktı. "Niye benim için korkuyorsunuz? Ben mutluyum, görmüyor musunuz?"

Bizi bu kadar anlayan bir çocuğumuz olduğu için hayret ettiğimde Esila masumiyet perisi gibi duran sarı saçlı kızımızı kolları arasına aldı, onu dizine oturtup sıkıca sarıldı. Güneş her ne kadar akranlarından farklı olsa da her çocuk gibi annesinin sevgisi karşısında savunmasız kalıp Esila'nın boynuna sokuldu. "Güneş, biz seni dünyaya getirmeye, ancak seni mutlu yetiştirebileceğimizden emin olduğumuzda karar verdik," dedi Esila, yumuşacık bir sesle. "Diğer yaşıtların gibi yaşamanı, mutlu bir çocuk olmanı istedik. Şimdi

hayal ettiğimizin aksine diğer yaşıtlarından farklı bir dünyada yaşayacak olman beni düşündürdü."

"Baba," dedi Güneş, tüm bunları duyduktan sonra benden tarafa dönerek. "Annemin bu kadar sulu gözlü olması hakkında bir şeyler düşünmeliyiz."

"Ben altı yıldır düşünüyorum, henüz bulamadım Güneş," dedim.

"Tüh," dedi ve tekrar Esila'ya dönüp onun burnundan öptü. Teması, bizi öpmeyi çok seven bir çocuktu. Sanırım bu Esila ile birbirimize olan sevgimizi ona da gösterdiğimiz için oluşmuştu, o da sevgisini gösteren bir çocuk olarak büyüyordu. "Babam bulamadıysa ben de bulamam galiba anne."

Esila'dan bir kıkırtı sesi geldi. Dünya üzerinde duymayı en sevdiğim ses olduğu için bunun uzun sürmesini diledim ama sona erdi. Bana yaramaz bir bakış atıp Güneş'e döndü. "Ama sen daha zekisin," dedi.

Gözlerimi abartılı şekilde devirip tezgâha yaslanırken, Güneş de hafifçe gülümseyip bana baktı. "Babam da IQ testi yaptı anne."

"Yaa," dedi Esila, gözleri yaramazlık ve merakla parlıyordu. "Kaç çıktı?"

Genzimi temizleyip Güneş'e uyarı dolu bir bakış attığımda kahkahasını tutamadan annesine döndü. "Bu, babamla aramızda bir sır anneciğim."

Esila hayal kırıklığına uğramış şekilde iç çekti ve bana dönüp, "Söyle," dedi merakla. "Kaç çıktı? Asrın lütfen, çok merak ediyorum."

"Hayatta olmaz," dedim ve Güneş'e bakarak, "Söylemiyorsun," diye ekledim.

"Of baba."

"Babaya of çekilmez." Yani, galiba çekilmezdi. Aslında çekebilirdi, pek sorun değildi ama galiba bir baba olarak böyle demem gerekiyordu.

Esila başını bir daha bana çevirip, "Asrın," dedi neredeyse yalvaran bir sesle. "Lütfen söyler misin?"

"Olmaz. Unut."

Esila çemkirdi. "Kesin çok düşük, o yüzden söylemiyorsun."

"Anneciğim," dedi Güneş ve yılgın gözlerle Esila'ya bakıp onun kucağından indi. "Böyle söyleyerek babamı gaza getiremezsin."

"Hıh." Esila Güneş'e dik dik bakmaya başladığında kızım koşarak yanıma geldi ve başını dizime koyup küçük elleriyle bacağımı sardı. Saçlarını okşarken Esila'ya sırıttım. "Kızın çok haklı."

"Baba kız bana karşı ittifak kurmanız artık canımı sıkmaya başladı."

"Yanlış anlama anneciğim, seni de çok seviyorum."

Eğilip Güneş'in saçlarından öptüm. Gelir gelmez ellerini yıkadığı için parmakları hâlâ soğuktu. Ellerini nefesimle ısıtıp, "Şöminenin önüne gidip biraz ısın," dedim ona.

Bana tatlı tatlı gülümseyip başını salladı. "Şömineye odun da atayım mı?"

"Hayır," dedik Esila ile aynı anda.

"Tamam," dedi suratını asarak. Esila'nın yanına gidip dizlerine tırmandı, onu yanaklarından öpüp koşarak mutfaktan çıktı. Güneş gözden kaybolduğunda Esila oturduğu yerden kalktı ve yanıma gelip çenesini göğsüme yasladı. "Söyle hadi..."

"Söylemem."

Ellerini karnımdan aşağıya kaydırmaya başladı. "Söylemez misin? Korkma, alay etmem."

"Alay edebileceğin kadar düşük olduğunu sana düşündüren ne?"

"Söylemiyor olman olabilir mi?" derken gülüyordu.

"Sadece meraklanmanla eğleniyor olamaz mıyım?"

"Olabilir misin?" dedi ellerini daha da aşağıya kaydırarak.

"Olabilirim."

"Olmasan..." dedi, ellerini tehlikeli sularda gezdirirken.

Gülüp başımı arkaya attım, ellerimi tezgâha daha sert geçirdim. "Söylemeyeceğim Esila, ısrar etme artık."

"Çok gıcıksın," diyerek ellerini çekti ve bana arkasını dönüp kapıya ilerledi. Sırıtıp bir sigara daha çıkardım. Üzerindeki kıyafetlerini, güzelliğini süzerek gözden kaybolmasını izledim.

Sigaramı, kar tanelerini izleyerek içtim. Bahçede on santimetreden fazla kar tabakası oluşmuştu. Neyse ki havanın soğuyacağını bildiğimiz için yakın zamanda yeni papatya ekmemiştik. Mutfaktan çıktım ve yatak odamıza geçip kitaplıktan Esila'nın son okuduğu kitabı aldım. Sayfaların arasına sakladığı solgun papatyayı gördüm.

Papatyayı alıp odadan çıktım ve salona girdiğimde Esila'nın, Güneş'in su tabancası ile oynadığını gördüm. Şöminenin önüne, kızımızın karşısına oturmuş, onun yüzüne su sıkıyor, Güneş de kıkırdayıp onun kucağına çıkmaya çalışıyordu.

"Güneş bile artık su tabancasıyla oynamıyor."

Esila bana döndü, tabancayı suratıma sıkarak, "Sus," dedi.

O esnada çalan telefonumu cebimden çıkarıp koltuğa oturdum. Cenk arıyordu. Esila arayanın o olduğunu anlayınca hoparlörü açmamı istedi.

"Selam,"

"Selam dostum," dedim.

"Ne var ne yok," diyen Cenk'in sesini duyan Güneş gülümsedi. "Doktora gidecektiniz, merak ettim. Neyi var Güneş'imin?"

"Endişe edilecek bir şey yok," dediğimde Lavin, "Ne dedi doktor?" diyerek konuşmaya katıldı.

İç çekip elimdeki solgun papatyayı çevirdim. "Güneş'in neredeyse bir dahi olduğunu?"

İkisi aynı anda, "Ne?" diye bağırdılar ve sonra bir sessizlik oldu. Ardından Cenk kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ne gülüyorsun," dedim, küfür etmemek için dilimi ısırarak.

"İkinizden, Esila ve senden dahi bir bebek mi çıktı?" diyerek daha bir keyifle gülmeye devam etti Cenk. Yanımda olmasını, onu pataklamayı hayal edip dişlerimi sıktım. "Çok komik lan," diye devam etti. "Hatta inanılmaz!"

"Nesi inanılmaz acaba?" diyerek telefona doğru bağırdı Esila.

"Sakin ol anneciğim," diyerek Esila'yı teskin etti kızımız.

"Güneş," diyerek hattın diğer ucundan bağırdı Cenk. "Ne haber bebeğim, özledin mi beni?"

"Hayır," dedi Güneş, dikkatini annesine vermiş şekilde.

Cenk, kalbi kırılmış gibi bir ses çıkarırken Lavin konuşmaya dâhil olup, "Cidden dahi mi?" diye sordu. "Tamam, farklı bir çocuk olduğu anlaşılıyordu ama bu kadar zeki olmasına şaşırdım."

"Biz de zekiyiz, annesi ve babası olarak."

Cenk ve Lavin bu kez birlikte gülmeye başladıklarında telefonu suratlarına kapattım.

"Şunlara bak," diye söylendi Esila, gözlerini devirerek. "Resmen bizimle dalga geçtiler."

"Babam da böyle bir şey olsa dalga geçerdi anne," dedi o sırada Güneş.

Ona hak verdim, kesinlikle ben de bununla dalga geçerdim. Kızımın zeki olması yetmiyormuş gibi analiz yeteneği de kuvvetliydi, bizim nasıl davranacağımızı biliyordu. Esila uzanıp onun sarı saçlarını karıştırırken, "Akıllı kızım benim," diye söylendi.

"Madem yanımdasınız, şömineye odun atacağım," dedi Güneş. Sabah getirdiğim kütüklerden birini kucaklayıp Esila'ya verdi ve ateşe atmasını izledi. "Anneciğim," dedi sonra düşünceli bir şekilde. "Sokakta yaşayan insanlar var mıdır?"

Bugün, yanından geçtiğimiz o evsiz kadını görmüş olmalıydı.

Esila su tabancasını bırakıp Güneş'i kucağına çekti. "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Görüyorum," dedi ateşin yanışını izleyerek.

"Evet, evi olmayan insanlar var..."

"Bence bunun için bir şey yapmalıyız," dedi Güneş ve Esila'nın kucağından kalktı, koşa koşa oturma odasından dışarıya çıktı. Annesi de, "Ne yapacak ki acaba?" diyerek peşinden gitti.

"Bulmuştur bir şey," dedim gülümseyerek.

Odada yalnız kalınca parmaklarımdaki papatyaya bakmaya başladım, epey solgundu. Bunu Esila'nın saçlarına takacaktım. Çatıya çarpan şiddetli fırtınanın sesini duyunca bir küfür savurdum. Bu evin ciddi bir tamirata ihtiyacı vardı.

Kalkıp yanlarına, kızımızın odasına gittim. Güneş'in oyuncak evini dışarıya taşımaya çalıştığını, Esila'nın da buna engel olduğunu gördüm. Pati Bey, Güneş'in yatağına kıvrılmış, onları izliyordu. Kızım muhtemelen, o evi evsizler için dışarıya çıkarmaya çalışıyordu.

"Babacığım," dedim, "Hiçbir yetişkin senin çocuk evinde yaşayamaz."

"O zaman sen nasıl giriyorsun buraya?"

Epey mantıklı bir soruydu.

"Seninle oynamak için," dedim.

Oyuncak evinin iş yaramayacağını anlayınca üzülüp Esila'ya sarıldı. Yanına kadar gidip onunla aynı boya gelmek için eğildim ve sarı saçlarını okşayarak yanağından öptüm. "Başka bir çare düşünürüz ama, söz."

Yüzünü göğsüme sürterek, "Peki baba," dedi.

Onu bir değil, iki kez öperek doğruldum ve göz kırpıp odadan çıktım. Yatak odamıza geçip yatağın ucuna oturdum. Burada da şömine vardı, gitmeden önce yakmıştım, henüz sönmemişti. Ateşe bakmaya başladım ve papatyayı avuçlarıma hapsederken yutkundum. Hayatımın nasıl dönüştüğüne inanamıyordum.

Biraz sonra kapı açıldı. Esila gelip yanıma oturduğunda geriledim ve başımı yastığa koydum, uzanıp yanıma yerleşti, başını yastığın diğer ucuna koyup gözlerimi yakalamaya çalıştı.

"Asrın?"

"Hım?"

"Niye bakmıyorsun sevgilim?"

Omzumu silktim. Kendimi duygusal hissettiğimde gözlerimi kaçırmak gibi bir huyum vardı. Bir kızımın olduğuna bile zaman zaman inanamıyorken onun mükemmel bir zekâsı olduğunu öğrenmek beni iyi anlamda sarsmıştı.

"Şştt," dedi Esila, alnını alnıma yaslayarak. "Etkilendin mi?"

"Onun bir dahi olduğuna inanamıyorum," dedim fısıltıyla.

"Onu çok seviyorsun değil mi?"

"O benim kızım Esila."

"Bizim kızımız."

"Bundan yıllar önce," dedim, bir kısmı mahvolmuş hayatımı düşünerek. "Bu cümleyi kuracağıma asla inanmazdım."

"Seninle geçmişi düşünmemek için bir anlaşma yapmıştık," dedi, burnunu burnuma sürterek. "Neden geçmişi düşünüyorsun?"

"Zaman zaman Güneş'e iyi bir baba olamamaktan çok korkuyorum," dediğimde, "Hayır," diyerek yüzümü tuttu. "Sen çok iyi bir babasın sevgilim. Ona çok duyarlı, ince,

şefkatli davranıyorsun. Görmüyor musun, ne kadar mutlu bir çocuk olduğunu..."

"Evet ama..." Gözlerimin acıdığını hissediyordum, Esila ona şefkatli yaklaşmamın kendisini mutlu ettiğini sanıyordu ama o bana şefkatli yaklaştığında asıl ben mutlu oluyordum. "Sürekli tedirginim, onun beklentilerini karşılayamamaktan korkuyorum."

"Asrın?"

Burnumu çektim. "Ne?"

"Gözlerin doldu, ağlıyorsun."

Gözyaşlarım ben istemedikçe akmaz, duygularım ben istemedikçe dışarıya bile çıkmaz... Yani çıkmazdı. Fakat şimdi sahip olduklarıma inanamıyordum. Esila'nın kendisiyle beraber getirdiği mutluluklara inanamıyordum. Gözyaşlarım yavaşça yastığa düştüğünde Esila sertçe yutkundu ve elini uzatıp gözlerimi sildi. "Asrın, lütfen ağlama. Bununla nasıl baş ederim bilmiyorum, senin ağlamanla nasıl baş ederim ben?"

"Endişe etme bebeğim. Bunlar... Mutluluk gözyaşları."

Çenemi hafifçe kaldırdı ve ıslak gözlerimle karşı karşıya kalınca hafifçe yutkundu. Kâkülleri alnının sol tarafına devrilmişti, şeffafmış gibi duran cildi biraz kızarıktı. Beni ağlarken görmeye dayanamıyordu ve bu hissin nasıl olduğunu çok iyi biliyordum. "Söyle," diye fısıldadı, parmağı elmacık kemiğimde gezinirken. "Söyle Asrın."

"Esila..." Bir damla gözyaşım yüzümden kayıp dudaklarımdan geçti, çenemde kayboldu. Yüzümü hafif itip tuzlu dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Sen beni kurtardın."

Bunu duymayı beklediğini hep hissetmiştim ama gerçekten böyle hissedene kadar hiç söylememiştim. Derin bir iç çekip gülümsedi, gözleri parlamıştı. Dudakları, dudaklarımın ucundaydı. "Seni kurtaramasaydım tüm bu yaşadıklarımızın bir anlamı olmazdı sanki," diye fısıldadığında,

"Hayır," dedim dudaklarından öperek. "Beni mutluluktan ağlattın, bunu yapabilecek tek insansın."

Gözyaşları kirpiklerinden düşmeye başladığında onu yine ağlattığım için kendime lanet ettim ama hala tebessüm ediyor olması beni teselli etti. Parmak uçlarımla gülüşüne dokunarak, "Yüreğini mi koydun gülüşüne, bu ne güzellik," dedim.

"Asrın..." Adımı hıçkırarak söyledi ve yüzünü boynuma gömüp bana her zamanki gibi sıkıca sarıldı. İncecik belini sardığım kollarım, utanmasalar iki kez dolanacaktı beline. Ellerim sırtında birleşirken saçlarının kokusunu çektim içime.

"Kalbinin atışını duyuyorum ve bu şarkının için benim için çaldığını biliyorum. Mutluyum Asrın."

Bu şarkı senin sevgilim, dans et.

Saçlarını bileğime doladım.

Bu bedende, bu yüzde, bu ruhta ve onun dokunmadığı her yerde acı, çok acı vardı. O dokundu, acıların adını aşk, hüznün adını sevgi koydu. Artık acıdan duvarları yumruklamıyorum. Çünkü duvarlarda bile o vardı. Hayaleti, hayali, gölgesi, nefesi, izi... Ve sadece onun hayali bile, dünya üzerinde kimsenin vermediği mutluluğu verebilirdi.

Gülüşüne yüreğini mi koydu bilemem ama yemin ederim ki kalbime kendini koydu.

SON

"Bu bir veda değil,
bir ah."

Emine Tavuz

Çürük Vişne V

Emine Tavuz

ÇÜRÜK VİŞNE V

